GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
pentru modificarea şi completarea normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004

În temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I – Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, cu modificările şi completările ulterioare, se modifică şi se completează după cum urmează :

A. Titlul II ″Impozitul pe profit″

1. La punctul 12, liniuţa a doua a paragrafului II va avea următorul cuprins:

"[...]

- rezervele din reevaluarea mijloacelor fixe, potrivit prevederilor art. 22 alin. (5) şi alin.(5^1) din Codul fiscal.″

2. Punctul 13 va avea următorul cuprins:

″13. Veniturile sau cheltuielile înregistrate eronat sau omise se corectează prin ajustarea profitului impozabil al perioadei fiscale căreia îi aparţin în condiţiile prevăzute de Codul de procedură fiscală.″

3. După punctul 17 se introduc patru noi puncte, punctele 17^1, 17^2, 17^3 şi 17^4 cu următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Scutirea de impozit a profitului reinvestit

(1) Profitul investit în producţia şi/sau achiziţia de echipamente tehnologice (maşini, utilaje şi instalaţii de lucru), astfel cum sunt prevăzute în subgrupa 2.1 din Catalogul privind clasificarea şi duratele normale de funcţionare a mijloacelor fixe, folosite în scopul obţinerii de venituri

impozabile, este scutit de impozit.

(2) Profitul investit potrivit alin. (1) reprezintă soldul contului de profit şi pierdere, respectiv profitul contabil cumulat de la începutul anului, utilizat în acest scop în anul efectuării investiției. Scutirea de impozit pe profit aferentă investițiilor realizate se acordă în limita impozitului pe profit datorat pentru perioada respectivă.

(3) Pentru perioada 1 octombrie - 31 decembrie 2009, în aplicarea facilității se ia în considerare profitul contabil înregistrat începând cu data de 1 octombrie 2009 şi investit în activele menționate la alin. (1) produse şi/sau achiziționate după aceeaşi dată.

(4) Pentru contribuabilii care au obligația de a plăti impozit pe profit trimestrial, în situația în care se efectuează investiții în trimestrele anterioare, din profitul contabil cumulat de la începutul anului se scade suma profitului investit anterior pentru care s-a aplicat facilitatea.

(5) În cazul contribuabililor prevăzuți la art. 103 care devin plătitori de impozit pe profit în conformitate cu prevederile art. 107^1, pentru aplicarea facilității se ia în considerare profitul contabil cumulat de la începutul anului investit în activele menționate la alin. (1), produse şi/sau achiziționate începând cu trimestrul în care aceştia au devenit plătitori de impozit pe profit. Pentru anul 2009 profitul contabil luat în considerare la aplicarea facilității este cel înregistrat după data de 1 octombrie 2009.

(6) Scutirea se calculează trimestrial sau anual, după caz, iar suma profitului pentru care s-a beneficiat de scutirea de impozit pe profit va fi repartizată cu prioritate pentru constituirea rezervelor până la concurența profitului contabil înregistrat la sfârşitul exercițiului financiar. În cazul în care la sfârşitul exercițiului financiar se realizează pierdere contabilă nu se efectuează regularizarea profitului investit, iar contribuabilul nu este obligat să repartizeze suma profitului investit pentru constituirea rezervelor.

(7) Pentru activele prevăzute la alin. (1) care se realizează pe parcursul mai multor ani consecutivi, facilitatea se acordă pentru lucrările realizate efectiv, în baza unor situații parțiale de lucrări, pentru investițiile puse în funcțiune parțial în anul respectiv.

(8) Prevederile alin. (1) se aplică pentru activele considerate noi, în sensul că nu au fost anterior utilizate.

(9) Contribuabilii care beneficiază de prevederile alin. (1) au obligația de a păstra în patrimoniu activele respective cel puțin o perioadă egală cu jumătate din durata lor normală de funcționare, stabilită potrivit Catalogului privind clasificarea şi duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe. În cazul nerespectării acestei condiții, pentru sumele respective se recalculează impozitul pe profit şi se stabilesc majorări de întârziere, de la data aplicării facilității, potrivit legii. Nu intră sub incidența acestor prevederi activele transferate în cadrul operațiunilor de reorganizare în cazul în care societatea beneficiară preia rezerva aferentă profitului scutit, asumându-şi astfel drepturile şi obligațiile societății cedente, precum şi activele înstrăinate în cadrul procedurii de

lichidare/faliment, potrivit legii.

(10) În cazul în care, ca urmare a aplicării prevederilor alin. (1), impozitul pe profit este sub nivelul impozitului minim, contribuabilii sunt obligați la plata impozitului minim în conformitate cu prevederile art. 18 alin. (2).

(11) Contribuabilii care aplică prevederile prezentului articol nu pot beneficia de prevederile art. 26^1 din Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării şi dezvoltării întreprinderilor mici şi mijlocii, cu modificările şi completările ulterioare.

(12) Prin excepție de la prevederile art. 7 alin. (1) pct. 33 şi ale art. 24 alin. (5), valoarea fiscală, respectiv valoarea de intrare a activelor prevăzute la alin. (1) se determină prin scăderea din valoarea de producție şi/sau de achiziție a sumei pentru care s-a aplicat facilitatea prevăzută la alin. (1).

(13) Prevederile prezentului articol se aplică până la data de 31 decembrie 2010 inclusiv."

Norme metodologice:

17^{1}. În sensul prevederilor art.19^{2} alin.(1) din Codul fiscal, prin producția de echipamente tehnologice se înțelege realizarea acestora în regie proprie şi înregistrarea ca mijloace fixe potrivit art. 24 din Codul fiscal.

17^{2}. Exemple de calcul:

Exemplul I. Determinarea scutirii de impozit în cazul în care profitul contabil este mai mare decât valoarea investiției realizate.

La sfârşitul anului 2009 o societate comercială înregistrează un profit impozabil în sumă de 170.000 lei. Impozitul pe profit datorat la finele trimestrului III este 10.000 lei. Societatea achiziționează la data de 15 noiembrie un echipament tehnologic în valoare de 80.000 lei, profitul contabil aferent perioadei 1 octombrie – 31 decembrie 2009 fiind 90.000 lei.

Pentru determinarea scutirii de impozit pe profit aferent profitului investit şi a impozitului pe profit datorat după aplicarea facilității, se parcurg următoarele etape:

- se calculează impozitul pe profit aferent trimestrului IV al anului 2009:
  170.000 x 16% = 27.200 lei;
  27.200 – 10.000 = 17.200 lei
- având in vedere faptul că, în acest caz, profitul contabil aferent perioadei 1 octombrie - 31 decembrie 2009 în sumă de 90.000 lei acoperă investiția realizată, se calculează impozitul pe profit aferent profitului investit astfel:
  80.000 x 16% = 12.800 lei;
- impozitul pe profit datorat după aplicarea facilității:
  17.200 – 12.800 = 4.400 lei

În conformitate cu prevederile art. 19^{2} alin.(12) din Codul fiscal, valoarea fiscală a echipamentului tehnologic, în baza căreia se calculează amortizarea fiscală, se determină prin scăderea din valoarea de achiziție a sumei pentru care s-a aplicat facilitatea.

Valoarea fiscală = 80.000 – 80.000 = 0

Exemplul II. Determinarea scutirii de impozit în cazul în care profitul contabil este mai mic decât valoarea investiției realizate.

La sfârşitul anului 2009 o societate comercială înregistrează un profit impozabil în sumă de 60.000 lei. Impozitul pe profit datorat la finele trimestrului III este 4.000 lei. Societatea achiziționează la data de 20 noiembrie un echipament tehnologic în valoare de 70.000 lei, profitul contabil aferent

perioadei 1 octombrie – 31 decembrie fiind 30.000 lei.

Pentru determinarea scutirii de impozit pe profit aferent profitului investit şi a impozitului pe profit datorat după aplicarea facilității, se parcurg următoarele etape:

- se calculează impozitul pe profit aferent trimestrului IV al anului 2009:
  60.000 x 16% = 9.600 lei;
  9.600 – 4.000 = 5.600 lei
- în această situație, profitul contabil nu acoperă investiția realizată, decât până la nivelul de 30.000 lei. Se calculează impozitul pe profit aferent părții din investiție finanțată din profit, astfel:
  30.000 x 16% = 4.800 lei; impozit pe profit scutit = 4.800 lei;
- impozit pe profit datorat după aplicarea facilității:
  5.600-4.800 = 800 lei

În conformitate cu prevederile art. 19^2 alin.(12) din Codul fiscal, valoarea fiscală a echipamentului tehnologic, în baza căreia se calculează amortizarea fiscală, se determină prin scăderea din valoarea de achiziție a sumei pentru care s-a aplicat facilitatea.

Valoarea fiscală = 70.000 – 30.000 = 40.000 lei

Exemplul III. Determinarea impozitului pentru situația în care impozitul pe profit după aplicarea facilității este mai mic decât impozitul minim.

La sfârşitul anului 2009 o societate comercială înregistrează un profit impozabil în sumă de 45.000 lei. Impozitul pe profit datorat la finele trimestrului III este 2.000 lei.

Societatea achiziționează la data de 15 decembrie un utilaj în valoare de 25.000 lei, profitul contabil aferent perioadei 1 octombrie – 31 decembrie 2009 fiind 30.000 lei. La data de 31 decembrie 2008 societatea a înregistrat venituri totale anuale în sumă de 250.000 lei, la care corespunde un impozit minim pentru trimestrul IV de 1.625 lei.

Pentru determinarea scutirii de impozit pe profit aferent profitului investit şi a impozitului pe profit datorat după aplicarea facilității, se parcurg următoarele etape:

- se calculează impozitul pe profit aferent trimestrului IV al anului 2009:
  45.000 x 16% = 7.200 lei;
  7.200 – 2.000 = 5.200 lei
- având in vedere faptul că, în acest caz profitul contabil acoperă investiția realizată, impozitul pe profit aferent profitului investit este:
  25.000 x 16% = 4.000 lei ;
- după aplicarea facilității, impozitul pe profit este:

5.200 - 4.000 = 1.200 lei;

- în această situație, deoarece impozitul pe profit după aplicarea facilității este mai mic decât impozitul minim, impozitul pentru trimestrul IV se datorează la nivelul impozitului minim în sumă de 1.625 lei.

În conformitate cu prevederile art. 19^2 alin.(12) din Codul fiscal, valoarea fiscală a echipamentului tehnologic, în baza căreia se calculează amortizarea fiscală, se determină prin scăderea din valoarea de achiziție a sumei pentru care s-a aplicat facilitatea.

Valoarea fiscală = 25.000 – 25.000 = 0

Exemplul IV

de calcul a scutirii de impozit pentru profitul reinvestit de către contribuabilii obligați la plata anuală a impozitului pe profit.

La sfârşitul anului 2010 o societate comercială înregistrează un profit impozabil în sumă de 2.500.000 lei. Profitul contabil aferent anului 2010 este de 1.900.000 lei. Societatea achiziţionează la data de 15 martie 2010 un echipament tehnologic în valoare de 70.000 lei, la data de 16 iulie un echipament tehnologic în valoare de 110.000 lei şi în data de 15 octombrie un echipament tehnologic în valoare de 90.000 lei.

Pentru determinarea scutirii de impozit pe profit aferent profitului investit şi a impozitului pe profit datorat după aplicarea facilității, se parcurg următoarele etape:

- se calculează impozitul pe profit aferent anului 2010:
  2.500.000 x 16% = 400.000 lei;

- se determină valoarea totală a investițiilor realizate în echipamente tehnologice:

  70.000 + 110.000 + 90.000 = 270.000 lei

- având in vedere faptul că profitul contabil acoperă investițiile realizate, impozitul pe profit aferent profitului investit este:
  270.000 x 16% = 43.200 lei;

- se calculează impozitul pe profit datorat după aplicarea facilității:

  400.000 - 43.200 = 356.800 lei.

În conformitate cu prevederile art. 19^2 alin.(12) din Codul fiscal, valoarea fiscală a echipamentelor tehnologice, în baza căreia se calculează amortizarea fiscală, se determină prin scăderea din valoarea de achiziție a sumei pentru care s-a aplicat facilitatea.

Valoarea fiscală a echipamentelor tehnologice achiziționate:

70.000 – 70.000 = 0

110.000 – 110.000 = 0

90.000 – 90.000 = 0

17^3. În situația în care investițiile în echipamente tehnologice realizate nu sunt acoperite în totalitate de profitul contabil, pentru determinarea valoarii fiscale, în conformitate cu prevederile art. 19^2 alin.(12) din Codul fiscal, se are în vedere ordinea cronologică a înregistrării acestora ca mijloace fixe potrivit art. 24 din Codul fiscal.

17^4. În aplicarea prevederilor art. 19^2 alin.(7), facilitatea se acordă pentru valoarea imobilizărilor corporale în curs de execuție înregistrate în perioada 1 octombrie 2009-31 decembrie 2010 şi puse în funcțiune în aceeaşi perioadă potrivit art. 24 din Codul fiscal.″

4. Punctul 19 va avea avea următorul cuprins:

***″*Codul fiscal:**

b) diferențele favorabile de valoare a titlurilor de participare, înregistrate ca urmare a încorporării rezervelor, beneficiilor sau primelor de emisiune la persoanele juridice la care se dețin titluri de participare, precum şi diferențele favorabile de valoare rezultate din evaluarea titlurilor de participare şi a obligațiunilor emise pe termen lung, efectuată potrivit reglementărilor contabile. Acestea sunt impozabile la data transmiterii cu titlu gratuit, a cesionării, a retragerii, lichidării investițiilor financiare, precum şi la data retragerii capitalului social la persoana juridică la care se dețin titlurile de participare;

Norme metodologice:

19. În aplicarea prevederilor art. 20 lit. b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare, titlurile de participare sunt cele definite potrivit art. 7 alin.(1) pct. 31 din Codul fiscal.

În situația în care, potrivit reglementărilor contabile, diferențele favorabile de valoare se înregistrează în conturi de rezerve, acestea nu reprezintă elemente similare veniturilor. În acest caz, la data transmiterii cu titlu gratuit, a cesionării titlurilor de participare, a retragerii capitalului social deținut la o persoană juridică, precum şi la data lichidării investițiilor financiare, reluarea la venituri a rezervei

din diferențele favorabile de valoare se impozitează iar, prin derogare de la art.7 alin.(1) pct.33 lit.b) din Codul fiscal, valoarea fiscală a titlurilor de participare este valoarea contabilă care cuprinde şi creşterea de valoare a acestora.

În situația în care, potrivit reglementărilor contabile diferențele favorabile de valoare nu se înregistrează în conturi de rezerve, la data transmiterii cu titlu gratuit, a cesionării titlurilor de participare, sau a retragerii capitalului social deținut la o persoană juridică, precum şi la data lichidării persoanei juridice la care se dețin participațiile, valoarea fiscală utilizată pentru calculul câştigului/pierderii este cea pe care titlurile de participare, au avut-o înainte de înregistrarea diferențelor favorabile respective.

Exemplu:

La data de 15.01.2010 societate A a achiziționat de pe piața reglementată un număr de 2.000 de acțiuni ale societății B reprezentând 45% acțiuni în capitalul social al acestei societăți la un preț unitar de 100 lei/acțiune.

La data de 01.06.2011 societatea B comunică societății A că, în conformitate cu hotărârea adunării generale, se majorează capitalul social al societății B cu rezervele existente în sold. Prin urmare, se înregistrează o creştere a valorii nominale a acțiunilor socității B cu 9 lei pe acțiune. În acest caz, societatea A va înregistra pentru acțiunile societății B pe care le deține, plusul de valoare nominală de 18.000 lei rezultat ca urmare a majorării capitalului social. Din punct de vedere contabil, această creştere de valoare se înregistrează în conturile de rezerve.

La data de 15.11.2011 societatea A vinde titlurile deținute la societatea B, la prețul de 130 lei/acțiune. Astfel, pentru determinarea profitului impozabil se vor avea în vedere următoarele:

- valoarea fiscală a titlurilor de participare este valoarea contabilă a acestora la momentul scăderii din gestiune a rtitlurilor de participare, respectiv valoarea de 218.000 lei

- veniturile înregistrate ca urmare a reluării rezervei la venituri reprezintă venituri impozabile.

Prin urmare, profitul impozabil realizat de societatea A din vânzarea titlurilor de participare este (260.000 – 218.000) + 18.000 lei = 60.000 lei.″

5. La punctul 23 după litera f) se introduce o nouă literă, litera g) cu următorul cuprins:

″g) cheltuielile cu taxa pe valoarea adăugată plătită în alt stat membru aferentă unor bunuri sau servicii achiziționate în scopul realizării de venituri impozabile.″

6. După punctul 24 se introduce un nou punct, punctul 24^1 cu următorul cuprins:

″24^1. În cazul titlurilor de participare proprii dobândite/răscumpărate potrivit legii, care ulterior sunt vândute, diferențele favorabile/nefavorabile între prețul de vânzare al titlurilor de participare proprii

şi valoarea lor de dobândire/răscumpărare, reprezintă elemente similare veniturilor, respectiv elemente similare cheltuielilor, pentru determinarea profitului impozabil.″

7. După punctul 33 se introduce un nou punct, punctul 33^1 cu următorul cuprins:

″33^1. Cheltuielile efectuate în baza contractului colectiv de muncă ce intră sub incidența prevederilor art.21 alin.(3) lit.c) din Codul fiscal, sunt cheltuielile stabilite în cadrul contractelor colective de muncă la nivel național, de ramură, grup de unități şi unități, altele decât cele menționate în mod expres în cadrul art.21 alin.(3) lit.c) din Codul fiscal.″

8. După punctul 57^2 se introduce un nou punct, punctul 57^3 cu următorul cuprins:

″57^3. Nu intră sub incidența prevederilor art. 22 alin. (5^1) din Codul fiscal partea din rezerva din reevaluarea mijloacelor fixe efectuată după data de 1 ianuarie 2004, dedusă la calculul profitului impozabil prin intermediul amortizării fiscale până la data de 30 aprilie 2009 inclusiv, şi care nu a fost capitalizată prin transferul direct în contul 1065 ″Rezerve reprezentând surplusul realizat din rezerve din reevaluare″ pe măsură ce activul a fost utilizat. Aceasta parte a rezervei se impozitează la momentul modificării destinației, potrivit prevederilor art.22 alin.(5) din Codul fiscal.″

9. După punctul 86^1 se introduce un nou punct, punctul 86^2 cu următorul cuprins:

″Codul fiscal:

(3) În sensul prezentului articol, termenii şi expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

[...]

11. ramură de activitate - totalitatea activului şi pasivului unei diviziuni dintr-o societate care, din punct de vedere organizatoric, constituie o activitate independentă, adică o entitate capabilă să funcționeze prin propriile mijloace;

Norme metodologice:

86^2 . Criteriile de apreciere a caracterului independent al ramurii de activitate se verifică la societatea cedentă şi vizează îndeplinirea cumulată a unor condiții referitoare la:

- existența ca structură organizatorică distinctă de alte diviziuni organizatorice ale societății cedente;

- existența clientelei proprii, activelor corporale şi necorporale proprii, stocurilor proprii, personalului propriu, şi altele. Dacă este cazul, ramura cuprinde şi servicii administrative proprii (ex: serviciu de contabilitate, serviciu descentralizat de personal), etc.;

- constituirea, la momentul realizării transferului şi în raport cu organizarea societății cedente, într-un ansamblu capabil să funcționeze prin mijloace proprii, în condiții normale pentru sectorul economic de activitate al acesteia;

- identificarea totalității activelor şi pasivelor care sunt legate în mod direct sau indirect de ramura transferată, sunt înscrise în bilanțul societății cedente la data în care operațiunea de transfer produce efecte, în funcție de natura lor (comercială, industrială, financiară, administrativă);

- exercitarea efectivă a activității la momentul aprobării operațiunii de transfer de către adunările generale ale celor două societăți (cedentă şi beneficiară) sau la data la care operațiunea are efect, dacă aceasta este diferită;

Ramura completă de activitate nu cuprinde:

- elemente de activ şi/sau de pasiv aferente altor ramuri de activitate ale societății cedente;

- elemente de activ şi/sau de pasiv referitoare la gestiunea patrimonială a societății cedente;

- elemente izolate de activ şi/sau de pasiv;″

10. După punctul 99 se introduce un nou punct, punctul 99^1 cu următorul cuprins:

″Codul fiscal:

(6) Contribuabilii prevăzuți la alin. (1) lit. a) au obligația de a declara şi efectua trimestrial plăți anticipate, în contul impozitului pe profit anual, în sumă de o pătrime din impozitul pe profit datorat pentru anul precedent, actualizat cu indicele de inflație (decembrie față de luna decembrie a anului anterior), estimat cu ocazia elaborării bugetului inițial al anului pentru care se efectuează plățile anticipate, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare trimestrului pentru care se efectuează plata. Impozitul pe profit pentru anul precedent, pe baza căruia se determină plățile anticipate, este impozitul pe profit datorat conform declarației privind impozitul pe profit pentru anul precedent, fără a lua în calcul plățile anticipate efectuate în acel an.

Norme metodologice:

″99^1. În situația în care, în cursul anului pentru care se efectuează plățile anticipate, după primul termen de declarare a primei plăți anticipate impozitul pe profit aferent anului precedent în baza căruia se calculează acestea se corectează în condițiile prevăzute de Codul de procedură fiscală, plățile anticipate rămân cele determinate în baza impozitului pe profit existent înainte de efectuarea corecției.″

11. După punctul 100^2 se introduce un nou punct, punctul 100^3 cu următorul cuprins:

″Codul fiscal:

(5) Cota de impozit pe dividende prevăzută la alin. (2) se aplică şi asupra sumelor distribuite

fondurilor deschise de investiții.

Norme metodologice:

100^3. Nu intră sub incidența prevederilor art. 36 alin. (5) din Codul fiscal dividendele distribuite de persoane juridice române fondurilor de pensii facultative sau fondurilor de pensii administrate privat.″

B. Titlul III ″ Impozitul pe venit ″

1. După punctul 3^1, în aplicarea literei a) a articolului 42, se introduce un nou punct, pct. 3^2, cu următorul cuprins:

"Codul fiscal:

a) ajutoarele, indemnizațiile şi alte forme de sprijin cu destinație specială, acordate din bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, bugetele locale şi din alte fonduri publice, precum şi cele de aceeaşi natură primite de la alte persoane, cu excepția indemnizațiilor pentru incapacitate temporară de muncă. Nu sunt venituri impozabile indemnizațiile pentru: risc maternal, maternitate, creşterea copilului şi îngrijirea copilului bolnav, potrivit legii;

Norme metodologice:

3^2. Sunt venituri neimpozabile ajutoarele, indemnizațiile şi alte forme de sprijin cu destinație specială acordate din bugetul sistemului asigurărilor sociale pentru avocați în cuantumul, condițiile şi destinațiile stabilite prin sistemul public de pensii şi alte drepturi de asigurări sociale. Sumele acordate care nu respectă cuantumul, condițiile şi destinațiile stabilite prin sistemul public de pensii şi alte drepturi de asigurări sociale sunt venituri impozabile conform prevederilor art. 55 .

2. După punctul 7^1, în aplicarea literei e) a articolului 42, se introduce un nou punct, pct. 7^2, cu următorul cuprins:

"Codul fiscal:

(....)

e) contravaloarea cupoanelor ce reprezintă bonuri de valoare care se acordă cu titlu gratuit persoanelor fizice conform dispozițiilor legale în vigoare;

Norme metodologice:

7^2 . Sunt bonuri de valoare neimpozabile numai cele care se acordă cu titlu gratuit persoanelor fizice care desfăşoară activităţi în sectorul lucrativ din agricultură, pentru stimularea acestuia.

3. Punctul 21^1, în aplicarea art. 46, se modifică şi va avea următorul cuprins:

"Codul fiscal:

ART. 46

Definirea veniturilor din activităţi independente

(1) Veniturile din activităţi independente cuprind veniturile comerciale, veniturile din profesii libere şi veniturile din drepturi de proprietate intelectuală, realizate în mod individual şi/sau într-o formă de asociere, inclusiv din activităţi adiacente.

(2) Sunt considerate venituri comerciale veniturile din fapte de comerţ ale contribuabililor, din prestări de servicii, altele decât cele prevăzute la alin. (3), precum şi din practicarea unei meserii.

(3) Constituie venituri din profesii libere veniturile obţinute din exercitarea profesiilor medicale, de avocat, notar, auditor financiar, consultant fiscal, expert contabil, contabil autorizat, consultant de plasament în valori mobiliare, arhitect sau a altor profesii reglementate, desfăşurate în mod independent, în condiţiile legii.

(4) Veniturile din valorificarea sub orice formă a drepturilor de proprietate intelectuală provin din brevete de invenţie, desene şi modele, mostre, mărci de fabrică şi de comerţ, procedee tehnice, know-how, din drepturi de autor şi drepturi conexe dreptului de autor şi altele asemenea.

Norme metodologice:

21^1. Sunt venituri comerciale, veniturile obţinute din activităţi desfăşurate în cadrul fermei familiale cu caracter comercial, altele decât cele care se încadrează în venituri neimpozabile potrivit prevederilor art. 42 lit.k), precum şi cele care sunt impozitate potrivit prevederilor capitolul 7 - Venituri din activităţi agricole.

4. Punctele 27 - 30, şi 32 – 34, în aplicarea art. 47, se abrogă.

5. Punctele 36, 37 şi liniuţele 6, 22 şi 25 de la punctul 38, în aplicarea art. 48, se modifică şi vor avea următorul cuprins:

"Codul fiscal:

Reguli generale de stabilire a venitului net anual din activităţi independente, determinat pe baza contabilităţii în partidă simplă

ART. 48

(1) Venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut şi cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, deductibile, pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă, cu excepția prevederilor art. 49 şi 50.

(2) Venitul brut cuprinde:

a) sumele încasate şi echivalentul în lei al veniturilor în natură din desfăşurarea activității;

b) veniturile sub formă de dobânzi din creanțe comerciale sau din alte creanțe utilizate în legătură cu o activitate independentă;

c) câştigurile din transferul activelor din patrimoniul afacerii, utilizate într-o activitate independentă, inclusiv contravaloarea bunurilor rămase după încetarea definitivă a activității, cu excepția reorganizărilor când se păstrează destinația bunurilor;

d) veniturile din angajamentul de a nu desfăşura o activitate independentă sau de a nu concura cu o altă persoană;

e) veniturile din anularea sau scutirea unor datorii de plată apărute în legătură cu o activitate independentă.

(3) Nu sunt considerate venituri brute:

a) aporturile în numerar sau echivalentul în lei al aporturilor în natură făcute la începerea unei activități sau în cursul desfăşurării acesteia;

b) sumele primite sub formă de credite bancare sau de împrumuturi de la persoane fizice sau juridice;

c) sumele primite ca despăgubiri;

d) sumele sau bunurile primite sub formă de sponsorizări, mecenat sau donații.

(4) Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor, pentru a putea fi deduse, sunt:

a) să fie efectuate în cadrul activităților desfăşurate în scopul realizării venitului, justificate prin documente;

b) să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite;

c) să respecte regulile privind amortizarea, prevăzute în titlul II, după caz;

d) cheltuielile cu primele de asigurare să fie efectuate pentru:

1. active corporale sau necorporale din patrimoniul afacerii;

2. activele ce servesc ca garanție bancară pentru creditele utilizate în desfăşurarea activității pentru care este autorizat contribuabilul;

3. prime de asigurare pentru asigurarea de risc profesional;

4. persoane care obțin venituri din salarii, potrivit prevederilor capitolului III din prezentul titlu, cu condiția impozitării sumei reprezentând prima de asigurare, la beneficiarul acesteia, la momentul plății de către suportator.

(5) Următoarele cheltuieli sunt deductibile limitat:

a) cheltuielile de sponsorizare, mecenat, precum şi pentru acordarea de burse private, efectuate conform legii, în limita unei cote de 5% din baza de calcul determinată conform alin. (6);

b) cheltuielile de protocol, în limita unei cote de 2% din baza de calcul determinată conform alin. (6);

c) suma cheltuielilor cu indemnizaţia plătită pe perioada delegării şi detaşării în altă localitate, în ţară şi în străinătate, în interesul serviciului, în limita a de 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru instituţiile publice;

d) cheltuielile sociale, în limita sumei obţinute prin aplicarea unei cote de până la 2% la fondul de salarii realizat anual;

e) pierderile privind bunurile perisabile, în limitele prevăzute de actele normative în materie;

f) cheltuielile reprezentând tichetele de masă acordate de angajatori, potrivit legii;

f^1) cheltuielile reprezentând tichetele de vacanţă acordate de angajatori, potrivit legii;

g) contribuţiile efectuate în numele angajaţilor la fonduri de pensii facultative, în conformitate cu legislaţia în vigoare, în limita echivalentului în lei a 400 euro anual pentru o persoană;

h) prima de asigurare voluntară de sănătate, conform legii, în limita echivalentului în lei a 250 euro anual pentru o persoană;

i) cheltuielile efectuate pentru activitatea independentă, cât şi în scopul personal al contribuabilului sau asociaţilor sunt deductibile numai pentru partea de cheltuială care este aferentă activităţii independente;

j) cheltuielile reprezentând contribuţii sociale obligatorii pentru salariaţi şi contribuabili, inclusiv cele pentru asigurarea de accidente de muncă şi boli profesionale, potrivit legii;

k) dobânzi aferente împrumuturilor de la persoane fizice şi juridice, altele decât *instituţiile care desfăşoară activitatea de creditare cu titlu profesional,* utilizate în desfăşurarea activităţii, pe baza contractului încheiat între părţi, în limita nivelului dobânzii de referinţă a Băncii Naţionale a României;

l) cheltuielile efectuate de utilizator, reprezentând chiria - rata de leasing - în cazul contractelor de leasing operaţional, respectiv cheltuielile cu amortizarea şi dobânzile pentru contractele de leasing financiar, stabilite în conformitate cu prevederile privind operaţiunile de leasing şi societăţile de leasing;

m) cotizaţii plătite la asociaţiile profesionale în limita a 2% din baza de calcul determinată conform alin. (6);

n) cheltuielile reprezentând contribuţiile profesionale obligatorii datorate, potrivit legii, organizaţiilor profesionale din care fac parte contribuabilii, în limita a 5% din venitul brut realizat.

(6) Baza de calcul se determină ca diferenţă între venitul brut şi cheltuielile deductibile, altele decât cheltuielile de sponsorizare, mecenat, pentru acordarea de burse private, cheltuielile de protocol, cotizaţiile plătite la asociaţiile profesionale.

(7) Nu sunt cheltuieli deductibile:

a) sumele sau bunurile utilizate de contribuabil pentru uzul personal sau al familiei sale;

b) cheltuielile corespunzătoare veniturilor neimpozabile ale căror surse se află pe teritoriul României sau în străinătate;

c) impozitul pe venit datorat potrivit prezentului titlu, inclusiv impozitul pe venitul realizat în străinătate;

d) cheltuielile cu primele de asigurare, altele decât cele prevăzute la alin. (4) lit. d) şi la alin. (5) lit. h);

e) donaţii de orice fel;

f) amenzile, confiscările, dobânzile, penalităţile de întârziere şi penalităţile datorate autorităţilor române şi străine, potrivit prevederilor legale, altele decât cele plătite conform clauzelor din contractele comerciale;

g) ratele aferente creditelor angajate;

h) ABROGAT;

i) cheltuielile de achiziţionare sau de fabricare a bunurilor şi a drepturilor amortizabile din Registrul-inventar;

j) cheltuielile privind bunurile constatate lipsă din gestiune sau degradate şi neimputabile, dacă inventarul nu este acoperit de o poliţă de asigurare;

k) sumele sau valoarea bunurilor confiscate ca urmare a încălcării dispoziţiilor legale în vigoare;

l) impozitul pe venit suportat de plătitorul venitului în contul beneficiarilor de venit;

l^1) în perioada 1 mai 2009 - 31 decembrie 2010, cheltuielile privind combustibilul pentru vehiculele rutiere motorizate care sunt destinate exclusiv pentru transportul rutier de persoane, cu o greutate maximă autorizată care să nu depăşească 3.500 kg şi care să nu aibă mai mult de 9 scaune de pasageri, incluzând şi scaunul şoferului, cu excepţia situaţiei în care vehiculele se înscriu în oricare dintre următoarele categorii:

1. vehiculele utilizate exclusiv pentru: intervenţie, reparaţii, pază şi protecţie, curierat, transport de personal la şi de la locul de desfăşurare a activităţii, precum şi vehiculele special adaptate pentru a fi utilizate drept care de reportaj, vehiculele utilizate de agenţi de vânzări şi de agenţi de recrutare a forţei de muncă;

2. vehiculele utilizate pentru transportul de persoane cu plată, inclusiv pentru activitatea de taxi;

3. vehiculele utilizate pentru închirierea către alte persoane, inclusiv pentru desfăşurarea activităţii de instruire în cadrul şcolilor de şoferi;

m) alte sume prevăzute prin legislaţia în vigoare.

(8) Contribuabilii care obţin venituri din activităţi independente sunt obligaţi să organizeze şi să conducă contabilitate în partidă simplă, cu respectarea reglementărilor în vigoare privind evidenţa contabilă, şi să completeze Registrul-jurnal de încasări şi plăţi, Registrul-inventar şi alte documente

contabile prevăzute de legislația în materie.

(9) În Registrul-inventar se trec toate bunurile şi drepturile aferente desfăşurării activității.

Norme metodologice:

36. În venitul brut se includ toate veniturile în bani şi în natură, cum sunt: venituri din vânzarea de produse şi de mărfuri, venituri din prestarea de servicii şi executarea de lucrări, venituri din vânzarea sau închirierea bunurilor din patrimoniul afacerii şi orice alte venituri obținute din exercitarea activității, precum şi veniturile din dobânzile primite de la bănci pentru disponibilitățile băneşti aferente afacerii, din alte activități adiacente şi altele asemenea. În venitul brut se includ şi veniturile încasate ulterior încetării activității independente pe baza facturilor emise şi neîncasate până la încetarea activității.

Prin activități adiacente se înțelege toate activitățile care au legătură cu obiectul de activitate autorizat.

În cazul încetării definitive a activității sumele obținute din valorificarea bunurilor din patrimoniul afacerii, înscrise în Registrul-inventar, cum ar fi: mijloace fixe, obiecte de inventar şi altele asemenea, precum şi stocurile de materii prime, materiale, produse finite şi mărfuri rămase nevalorificate sunt incluse în venitul brut.

În cazul în care bunurile şi drepturile din patrimoniul afacerii trec în patrimoniul personal al contribuabilului, din punct de vedere fiscal se consideră o înstrăinare, suma reprezentând contravaloarea acestora incluzându-se în venitul brut al afacerii şi evaluarea se face la prețurile practicate pe piață sau stabilite prin expertiză tehnică.

În cazul bunurilor şi drepturilor care trec prin reorganizare în patrimoniul altei afaceri ale aceluiaşi contribuabil, cele **cu valoare rămasă de amortizat** se înscriu în Registul – inventar la această valoare care constituie şi bază de calcul a amortizării. Pentru **bunurile şi drepturile complet amortizate** care trec prin reorganizare în patrimoniul altei afaceri ale aceluiaşi contribuabil nu se calculează amortizare ca şi cheltuială aferentă veniturilor noii activități.

Nu constituie venit brut următoarele:

- aporturile făcute la începerea unei activități sau în cursul desfăşurării acesteia;
- sumele primite sub formă de credite bancare ori de împrumuturi de la persoane fizice sau juridice;
- sumele primite ca despăgubiri;
- sumele ori bunurile primite sub formă de sponsorizări, mecenat sau donații.
- bunuri şi drepturi din patrimoniul unei afaceri care trec prin **reorganizare** în patrimoniul altei afaceri ale **aceluiaşi contribuabil**, când se păstrează destinația bunurilor.

În cazul **reorganizării activității independente** în timpul anului, venitul net/ pierderea se determină separat pentru fiecare perioadă în care activitatea independentă a fost desfăşurată într-o formă de organizare de contribuabil, înscriindu-se separat în decizia de impunere în vederea stabilirii impozitului pe venitul net cumulat aferent întregului an fiscal. În situația în care în perioada impozabilă respectivă s-a

înregistrat pierdere fiscală aceasta poate fi reportată potrivit regulilor de reportare prevăzute la art. 80.

37. Din venitul brut realizat se admit la deducere numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, astfel cum rezultă din evidențele contabile conduse de contribuabili, cu respectarea prevederilor art. 48 alin. (4) - (7) din Codul fiscal.

Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile efectuate în scopul realizării veniturilor pentru a putea fi deduse sunt:

a) să fie efectuate în interesul direct al activității;

b) să corespundă unor cheltuieli efective şi să fie justificate cu documente;

c) să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite.

38. Sunt cheltuieli deductibile, de exemplu:

- (....)

- dobânzile aferente împrumuturilor de la persoane fizice şi juridice, altele decât instituțiile care desfăşoară activitatea de creditare cu titlu profesional, utilizate în desfăşurarea activității, pe baza contractului încheiat între părți, în limita nivelului dobânzii de referință a Băncii Naționale a României;

- (....)

- cheltuieli reprezentând tichetele de masă acordate de angajator potrivit legii precum şi cheltuieli reprezentând tichetele de vacanță acordate de angajator potrivit legii;

- (....)

- alte cheltuieli efectuate în scopul realizării veniturilor. ″

6. La punctul 38 în aplicarea art. 48, se introduc două noi paragrafe cu următorul cuprins:

″Prin excepție de la prevederile alin. (16) al art. 24, contribuabilii care investesc pentru înființarea şi funcționarea cabinetelor medicale, pot recupera aceste cheltuieli numai prin deduceri de amortizare, potrivit prevederilor art. 24.

Sunt cheltuieli deductibile şi cele efectuate pentru întreținerea şi funcționarea spațiilor folosite pentru desfăşurarea afacerilor chiar dacă documentele sunt emise pe numele proprietarului şi nu pe numele contribuabilului.″

7. Punctul 42, în aplicarea art. 49, se modifică şi va avea următorul cuprins:

”Codul fiscal*:*

Stabilirea venitului net anual din activități independente pe baza normelor de venit

ART. 49

(1) **Venitul net dintr-o activitate independentă, care este desemnată conform alin. (2) şi care este desfăşurată de către contribuabil, individual, fără salariați, se determină pe baza normelor de venit.**

(2) Direcțiile generale ale finanțelor publice teritoriale au următoarele obligații:

- stabilirea nomenclatorului, conform Clasificării activităților din economia națională - CAEN, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 656/1997, cu modificările ulterioare, pentru care venitul net se determină pe bază de norme de venit;

- stabilirea nivelului normelor de venit;

- publicarea acestora, anual, în cursul trimestrului IV al anului anterior celui în care urmează a se aplica.

(3) Ministerul Finanțelor Publice elaborează criterii metodologice care conțin reguli pentru stabilirea acestor norme de venit de către direcțiile generale ale finanțelor publice teritoriale. La stabilirea impozitului se va aplica norma de venit de la locul desfăşurării activității.

(4) În cazul în care un contribuabil desfăşoară o activitate independentă pe perioade mai mici decât anul calendaristic, norma de venit aferentă acelei activități se corectează astfel încât să reflecte perioada de an calendaristic în care a fost desfăşurată activitatea respectivă.

(5) Dacă un contribuabil desfăşoară două sau mai multe activități desemnate, venitul net din aceste activități se stabileşte pe baza celei mai ridicate norme de venit pentru respectivele activități.

(6) În cazul în care un contribuabil desfăşoară o activitate din cele prevăzute la alin. (1) şi o altă activitate care nu este prevăzută la alin. (1), atunci venitul net din activitățile independente desfăşurate de contribuabil se determină pe baza contabilității în partidă simplă, conform art. 48.

(7) Dacă un contribuabil desfăşoară activitate de transport de persoane şi de bunuri în regim de taxi şi desfăşoară şi o altă activitate independentă, atunci venitul net din activitățile independente desfăşurate de contribuabil se determină pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă, conform art. 48. În acest caz, venitul net din aceste activități nu poate fi inferior venitului net stabilit pe baza normei de venit pentru activitatea de transport de persoane fizice şi de bunuri în regim de taxi.

(8) Contribuabilii care desfăşoară activități pentru care venitul net se determină pe bază de norme de venit nu au obligația să organizeze şi să conducă contabilitate în partidă simplă pentru activitatea respectivă.

Norme metodologice:

42**.** În sensul art. 49 din Codul fiscal, pentru persoanele fizice autorizate care realizează venituri din activități independente şi desfăşoară activități cuprinse în nomenclatorul stabilit de **Direcțiile generale ale finanțelor publice teritoriale**, individual, fără angajați, venitul net se poate determina pe bază de norme anuale de venit. La stabilirea normelor anuale de venit de către direcțiile generale ale finanțelor publice teritoriale vor fi consultate consiliile județene/Consiliul General al Municipiului Bucureşti, după caz. De asemenea, se vor avea în vedere şi caracterul sezonier al unor activități, precum şi durata concediului legal de odihnă.

Pentru contribuabilii care desfăşoară mai multe activităţi, printre care şi cea de taximetrie, impunerea se face în sistem real. În acest caz venitul net din activitatea de taximetrie luat în calcul nu poate fi inferior normei de venit, stabilită pentru această activitate.

Persoanele care desfăşoară activitatea de taximetrie cu autoturismele proprietate personală sunt supuse impozitării în aceleaşi condiţii cu taximetriştii care îşi desfăşoară activitatea în mod independent, pe bază de norme de venit sau în sistem real. **”**

8. Punctul 53, în aplicarea alin. (4) al art. 50, se modifică şi va avea următorul cuprins:

“**Codul fiscal*:***

Stabilirea venitului net anual din drepturile de proprietate intelectuală

ART. 50

(...)

(4) Pentru determinarea venitului net din drepturi de proprietate intelectuală, contribuabilii vor completa numai partea din Registrul-jurnal de încasări şi plăţi referitoare la încasări. Această reglementare este opţională pentru cei care consideră că îşi pot îndeplini obligaţiile declarative direct pe baza documentelor emise de plătitorul de venit. Aceşti contribuabili au obligaţia să arhiveze şi să păstreze documentele justificative cel puţin în limita termenului de prescripţie prevăzut de lege.

Norme metodologice:

53. Venitul brut din drepturi de proprietate intelectuală cuprinde atât sumele încasate în cursul anului, cât şi reţinerile în contul plăţilor anticipate efectuate cu titlu de impozit şi contribuţiile obligatorii reţinute de plătitorii de venituri.

În cazul în care determinarea venitului net din drepturi de proprietate intelectuală se face pe bază de cote forfetare de cheltuieli, nu există obligativitatea înregistrării în evidenţa contabilă a cheltuielilor efectuate în scopul realizării venitului.”

9. Punctele 64^1 şi 66.1, în aplicarea art. 52, se modifică şi vor avea următorul cuprins:

“**Codul fiscal:**

Reţinerea la sursă a impozitului reprezentând plăţi anticipate pentru unele venituri din activităţi independente

ART. 52

(1) Plătitorii următoarelor venituri au obligaţia de a calcula, de a reţine şi de a vira impozit prin reţinere la sursă, reprezentând plăţi anticipate, din veniturile plătite:

a) venituri din drepturi de proprietate intelectuală;

b) venituri din vânzarea bunurilor în regim de consignație;

c) venituri din activități desfăşurate în baza contractelor de agent, comision sau mandat comercial;

d) venituri din activități desfăşurate în baza contractelor/convențiilor civile încheiate potrivit Codului civil;

e) venituri din activitatea de expertiză contabilă şi tehnică, judiciară şi extrajudiciară;

f) venitul obținut de o persoană fizică dintr-o asociere cu o persoană juridică contribuabil, potrivit titlului IV, care nu generează o persoană juridică.

(2) Impozitul ce trebuie reținut se stabileşte după cum urmează:

a) în cazul veniturilor prevăzute la alin. (1) lit. a) - e), aplicând o cotă de impunere de 10% la venitul brut;

b) în cazul veniturilor prevăzute la alin. (1) lit. f), aplicând cota de impunere prevăzută pentru impozitul pe veniturile microîntreprinderilor la veniturile ce revin persoanei fizice din asociere;

(3) Impozitul ce trebuie reținut se virează la bugetul de stat până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care a fost plătit venitul, cu excepția impozitului aferent veniturilor prevăzute la alin. (1) lit. f), pentru care termenul de virare este reglementat potrivit titlului IV.

(4) Contribuabilii care obțin venituri pentru care plățile anticipate se calculează potrivit alin. (2) lit. a) pot opta pentru impunerea veniturilor potrivit prevederilor art. 78.

Norme metodologice:

64^1. Contribuabilii care realizează venituri din activități independente pentru care venitul net anual este stabilit în sistem real şi pentru care plătitorii de venituri au obligația reținerii la sursă a impozitului reprezentând plăți anticipate în conformitate cu art. 52 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare, determină venitul net anual pe baza contabilității în partidă simplă. **Fac excepție contribuabilii prevăzuți la art. 52 alin. (4) care au optat pentru impunerea veniturilor potrivit prevederilor art.78.**

.....

66^1. Persoanele fizice care realizează venituri din drepturi de proprietate intelectuală, din vânzarea bunurilor în regim de consignație, precum şi din activități desfăşurate în baza contractelor de agent, comision sau mandat comercial, contractelor/convențiilor civile încheiate potrivit Codului civil şi de expertiză contabilă şi tehnică, judiciară şi extrajudiciară, au dreptul să opteze, pentru impunerea venitului brut cu cota de 16%, impozitul fiind final, potrivit art. 78 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare. **”**

10. Punctul 68 , paragraful 1 şi litera f) în aplicarea alin. (1) şi (2) ale art. 55, se modifică şi vor avea

următorul cuprins:

”Codul fiscal:

CAP. 3

Venituri din salarii

Definirea veniturilor din salarii

ART. 55

(1) Sunt considerate venituri din salarii toate veniturile în bani şi/sau în natură obținute de o persoană fizică ce desfăşoară o activitate în baza unui contract individual de muncă sau a unui statut special prevăzut de lege, indiferent de perioada la care se referă, de denumirea veniturilor ori de forma sub care ele se acordă, inclusiv indemnizațiile pentru incapacitate temporară de muncă.

(2) Regulile de impunere proprii veniturilor din salarii se aplică şi următoarelor tipuri de venituri, considerate asimilate salariilor:

a) indemnizațiile din activități desfăşurate ca urmare a unei funcții de demnitate publică, stabilite potrivit legii;

b) indemnizații din activități desfăşurate ca urmare a unei funcții alese în cadrul persoanelor juridice fără scop patrimonial;

c) drepturile de soldă lunară, indemnizațiile, primele, premiile, sporurile şi alte drepturi ale personalului militar, acordate potrivit legii;

d) indemnizația lunară brută, precum şi suma din profitul net, cuvenite administratorilor la companii/societăți naționale, societăți comerciale la care statul sau o autoritate a administrației publice locale este acționar majoritar, precum şi la regiile autonome;

d[1]) remunerația obținută de directori în baza unui contract de mandat conform prevederilor legii societăților comerciale;

d[2]) remunerația primită de preşedintele asociației de proprietari sau alte persoane, în baza contractului de mandat, potrivit legii privind înființarea, organizarea şi funcționarea asociațiilor de proprietari;

e) sumele primite de membrii fondatori ai societăților comerciale constituite prin subscripție publică;

f) sumele primite de reprezentanții în adunarea generală a acționarilor, în consiliul de administrație, membrii directoratului şi ai consiliului de supraveghere, precum şi în comisia de cenzori;

g) sumele primite de reprezentanții în organisme tripartite, potrivit legii;

h) indemnizația lunară a asociatului unic, la nivelul valorii înscrise în declarația de asigurări sociale;

i) sumele acordate de organizaţii nonprofit şi de alte entităţi neplătitoare de impozit pe profit, peste limita de 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru indemnizaţia primită pe perioada delegării şi detaşării în altă localitate, în ţară şi în străinătate, în interesul serviciului, pentru salariaţii din instituţiile publice;

j) indemnizaţia administratorilor, precum şi suma din profitul net cuvenite administratorilor societăţilor comerciale potrivit actului constitutiv sau stabilite de adunarea generală a acţionarilor;

j^1) sume reprezentând salarii sau diferenţe de salarii stabilite în baza unor hotărâri judecătoreşti rămase definitive şi irevocabile precum şi actualizarea acestora cu indicele de inflaţie;

j^2) indemnizaţiile lunare plătite conform legii de angajatori pe perioada de neconcurenţă, stabilite conform contractului individual de muncă;

k) orice alte sume sau avantaje de natură salarială ori asimilate salariilor în vederea impunerii.

Norme metodologice:

68. Veniturile din salarii sau considerate asimilate salariilor cuprind totalitatea sumelor încasate ca urmare a unei relaţii contractuale de muncă, precum şi orice sume de natură salarială primite în baza unor legi speciale, indiferent de perioada la care se referă, şi care sunt realizate din:

(.....)

f) **sumele primite de reprezentanţii în adunarea generală a acţionarilor, în consiliul de administraţie, membrii directoratului şi ai consiliului de supraveghere, precum şi în comisia de cenzori;**

(.....)**"**

11. La punctul 68 în aplicarea alin. (1) şi (2) ale art. 55 după litera n^3) se adaugă o literă nouă, litera n^4) cu următorul cuprins:

(.....)

" n^4) indemnizaţii primite după încetarea raporturilor de serviciu."

12. Punctul 77 , în aplicarea alin. (3) al art. 55, se modifică şi va avea următorul cuprins:

"Codul fiscal:

(3) Avantajele, cu excepţia celor prevăzute la alin. (4), primite în legătură cu o activitate menţionată la alin. (1) şi (2) includ, însă nu sunt limitate la:

a) utilizarea oricărui bun, inclusiv a unui vehicul de orice tip, din patrimoniul afacerii, în scop personal, cu excepţia deplasării pe distanţă dus-întors de la domiciliu la locul de muncă;

b) cazare, hrană, îmbrăcăminte, personal pentru munci casnice, precum şi alte bunuri sau servicii oferite gratuit sau la un preţ mai mic decât preţul pieţei;

c) împrumuturi nerambursabile;

d) anularea unei creanțe a angajatorului asupra angajatului;

e) abonamentele şi costul convorbirilor telefonice, inclusiv cartelele telefonice, în scop personal;

f) permise de călătorie pe orice mijloace de transport, folosite în scopul personal;

g) primele de asigurare plătite de către suportator pentru salariații proprii sau alt beneficiar de venituri din salarii, la momentul plății primei respective, altele decât cele obligatorii.

Norme metodologice:

77. Nu sunt considerate avantaje:

- contravaloarea abonamentelor pe mijloacele de transport în comun pentru angajații a căror activitate presupune deplasarea frecventă în interiorul localității;
- reducerile de prețuri practicate în scopul vânzării, de care pot beneficia clienții persoane fizice;
- costul abonamentelor telefonice şi al convorbirilor telefonice efectuate, precum şi utilizarea autoturismului de serviciu pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu;
- diferențele de tarif la cazare în locațiile reprezentând amenajări recreative şi sportive din dotarea ministerelor de care beneficiază personalul propriu, conform legii;
- contribuțiile la un fond de pensii facultative suportate de angajator pentru angajații proprii, în limita a 400 euro anual pe participant.
- primele de asigurare aferente contractelor de asigurare civilă profesională pentru administratori/directori, încheiate şi suportate de societatea comercială pentru care desfăşoară activitatea, potrivit prevederilor Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.″

13. Punctele 111, litera a) şi 116, în aplicarea art. 57, se modifică şi vor avea următorul cuprins:

”Codul fiscal:

ART. 57

Determinarea impozitului pe venitul din salarii

(1) Beneficiarii de venituri din salarii datorează un impozit lunar, final, care se calculează şi se reține la sursă de către plătitorii de venituri.

(2) Impozitul lunar prevăzut la alin. (1) se determină astfel:

a) la locul unde se află funcția de bază, prin aplicarea cotei de 16% asupra bazei de calcul determinate ca diferență între venitul net din salarii, calculat prin deducerea din venitul brut a contribuțiilor obligatorii aferente unei luni, şi următoarele:

- deducerea personală acordată pentru luna respectivă;

- cotizația sindicală plătită în luna respectivă;

- contribuțiile la fondurile de pensii facultative, astfel încât la nivelul anului să nu se depășească echivalentul în lei a 400 euro;

b) pentru veniturile obținute în celelalte cazuri, prin aplicarea cotei de 16% asupra bazei de calcul determinate ca diferență între venitul brut şi contribuțiile obligatorii pe fiecare loc de realizare a acestora;

(2^1) În cazul veniturilor din salarii şi/sau al diferențelor de venituri din salarii stabilite pentru perioade anterioare, conform legii, impozitul se calculează şi se reține la data efectuării plății, în conformitate cu reglementările legale în vigoare privind veniturile realizate în afara funcției de bază la data plății, şi se virează până la data de 25 a lunii următoare celei în care s-au plătit.

(3) Plătitorul este obligat să determine valoarea totală a impozitului anual pe veniturile din salarii, pentru fiecare contribuabil.

(4) Contribuabilii pot dispune asupra destinației unei sume reprezentând până la 2% din impozitul stabilit la alin. (3), pentru susținerea entităților nonprofit care se înființează şi funcționează în condițiile legii, unităților de cult, precum şi pentru acordarea de burse private, conform legii.

(5) Obligația calculării, reținerii şi virării acestei sume prevăzute la alin. (4) revine organului fiscal competent.

(6) Procedura de aplicare a prevederilor alin. (4) şi (5) se stabileşte prin ordin al ministrului finanțelor publice.

Norme metodologice:

111. Pentru calculul impozitului lunar aferent venitului realizat, cota de impozit de 16% se aplică asupra bazei de calcul determinate astfel:

a) pentru veniturile obținute la locul unde se află funcția de bază, ca diferență între venitul net din salarii, calculat prin deducerea din venitul brut a contribuțiilor obligatorii aferente unei luni, şi următoarele:

- deducerea personală acordată pentru luna respectivă;

- cotizația sindicală plătită în luna respectivă;

- contribuțiile la fondurile de pensii facultative, astfel încât la nivelul anului să nu se depășească echivalentul în lei a 400 euro.

Transformarea contribuțiilor reținute pentru fondurile de pensii facultative din lei în euro, pentru verificarea încadrării în plafonul anual, se face la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României în vigoare în ultima zi a lunii pentru care se plătesc drepturile salariale.

Plătitorul de venituri din salarii cumulează sumele în euro reprezentând contribuțiile reținute pentru fondurile de pensii facultative şi verifică încadrarea în plafonul deductibil prevăzut de lege;

.....

116. Se admit la deducere contribuțiile la fondurile de pensii facultative, astfel încât suma acestora să nu depășească echivalentul în lei a 400 euro pentru fiecare participant la nivelul anului.″

14. După punctul 124, în aplicarea articolului 59, se introduce un nou punct, pct. 124[1], cu următorul cuprins:

"**Codul fiscal:**

Fişe fiscale

ART. 59

(1) Informațiile referitoare la calculul impozitului pe veniturile din salarii se cuprind în fişele fiscale.

(2) Plătitorul de venituri are obligația să completeze formularele prevăzute la alin. (1), pe întreaga durată de efectuare a plății salariilor. Plătitorul este obligat să păstreze fişele fiscale pe întreaga durată a angajării şi să transmită organului fiscal competent o copie, pentru fiecare an, până în ultima zi a lunii februarie a anului curent, pentru anul fiscal expirat. Modelul şi conținutul formularelor se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.

Norme metodologice:

124[1]. Pentru persoanele fizice care încetează să obțină venituri din salarii sau asimilate salariilor în timpul anului, angajatorii vor înmâna un exemplar al fişei fiscale o dată cu definitivarea formelor de lichidare sau la încetarea raporturilor în baza cărora au fost obținute veniturile din salarii. „

15. Punctul 128, în aplicarea art. 59, se modifică şi va avea următorul cuprins:

"**Codul fiscal:**

Fişe fiscale

ART. 59

(1) Informațiile referitoare la calculul impozitului pe veniturile din salarii se cuprind în fişele fiscale.

(2) Plătitorul de venituri are obligația să completeze formularele prevăzute la alin. (1), pe întreaga durată de efectuare a plății salariilor. Plătitorul este obligat să păstreze fişele fiscale pe întreaga durată a angajării şi să transmită organului fiscal competent o copie, pentru fiecare an, până în ultima zi a lunii februarie a anului curent, pentru anul fiscal expirat. Modelul şi conținutul formularelor se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.

Norme metodologice:

128. Pentru contribuabilii prevăzuți la art. 60 din Codul fiscal care realizează venituri din salarii şi pentru care plătitorul de venituri nu a optat să îndeplinească obligațiile privind calculul, reținerea şi virarea impozitului aferent acestor venituri, obligația determinării impozitului anual pe venitul din salarii, pe sursa respectivă, revine **contribuabilului**."

16. Punctul 135^1, în aplicarea art. 62, se modifică şi va avea următorul cuprins:

"**Codul fiscal:**

Stabilirea venitului net anual din cedarea folosinței bunurilor

ART. 62

(1) Venitul brut reprezintă totalitatea sumelor în bani şi/sau echivalentul în lei al veniturilor în natură şi se stabileşte pe baza chiriei sau a arendei prevăzute în contractul încheiat între părți pentru fiecare an fiscal, indiferent de momentul încasării chiriei sau arendei. Venitul brut se majorează cu valoarea cheltuielilor ce cad, conform dispozițiilor legale, în sarcina proprietarului, uzufructuarului sau a altui deținător legal, dacă sunt efectuate de cealaltă parte contractantă. În cazul în care arenda se exprimă în natură, evaluarea în lei se va face pe baza prețurilor medii ale produselor agricole, stabilite prin hotărâri ale consiliilor județene şi, respectiv, ale Consiliului General al Municipiului Bucureşti, ca urmare a propunerilor direcțiilor teritoriale de specialitate ale Ministerului Agriculturii, Pădurilor şi Dezvoltării Rurale, hotărâri ce trebuie emise înainte de începerea anului fiscal. Aceste hotărâri se transmit în cadrul aceluiaşi termen direcțiilor generale ale finanțelor publice județene şi a municipiului Bucureşti, pentru a fi comunicate unităților fiscale din subordine.

Norme metodologice*:*

135^1. Reprezintă venit brut şi valoarea investițiilor *la bunurile mobile şi imobile ale proprietarului, uzufructuarului sau a altui deținător legal, care fac obiectul unor contracte de cedarea folosinței bunurilor, inclusiv a contractelor de comodat* şi care sunt efectuate de cealaltă parte contractantă. În termen de 30 de zile de la finalizarea investițiilor *partea care a efectuat investiția este obligată să comunice proprietarului, uzufructuarului sau altui deținător legal* valoarea investiției. **Proprietarul, uzufructuarul sau alt deținător legal are obligația să declare la organul fiscal competent valoarea investiției, în declarația de impunere.**"

17. După punctul 139, în aplicarea alin. (1) al articolului 65, se introduce un nou punct, pct. 139[1], cu următorul cuprins:

"**Codul fiscal:**

Art. 65

Definirea veniturilor din investiții

(1) Veniturile din investiții cuprind:

a) dividende;

b) venituri impozabile din dobânzi;

c) câştiguri din transferul titlurilor de valoare definite potrivit prevederilor art. 7;

d) venituri din operațiuni de vânzare-cumpărare de valută la termen, pe bază de contract, precum şi orice alte operațiuni similare;

e) venituri din lichidarea unei persoane juridice.

Norme metodologice:

139^{1} Nu reprezintă dividend următoarele distribuții efectuate de la persoane juridice, potrivit legii:

- în legătură cu excluderea, retragerea, dobândirea prin succesiune a titlurilor de valoare venituri care sunt calificate drept câştiguri din transferul titlurilor de valoare;
- care aplică regimul transparenței fiscale, potrivit legii speciale.″

18. După punctul 142, în aplicarea alin. (4) al articolului 66, se introduce un nou punct, pct. 142^{1}, cu următorul cuprins:

"**Codul fiscal:**

(4) Determinarea câştigului potrivit alin. (1) - (3) se efectuează la data încheierii tranzacției, pe baza contractului încheiat între părți.

Norme metodologice:

142^{1} . În cazul transferurilor titlurilor de valoare exprimate în valută, cursul de schimb valutar utilizat în vederea determinării câştigului şi a impozitului aferent este cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României valabil în ziua încheierii tranzacțiilor.″

19. După punctul 143^{2} , în aplicarea alin. (8) al articolului 66, se introduce un punct nou, pct. 143^{3}, cu următorul cuprins:

"**Codul fiscal*:***

(8) Venitul impozabil realizat din lichidarea unei persoane juridice reprezintă excedentul distribuțiilor în bani sau în natură peste aportul la capitalul social al persoanei fizice beneficiare.

Norme metodologice:

143^3. Regulile de determinare a venitului impozabil stabilite pentru operaţiunea de lichidare a unei persoane juridice se aplică şi în cazul operaţiunilor de **radiere din oficiu** din Registrul Comerţului conform legii societăţilor comerciale, pentru bunurile rămase din patrimoniul persoanei juridice, care revin acţionarilor, persoane fizice. Venitul impozabil şi impozitul aferent se vor declara prin declaraţia de impunere conform regulilor prevăzute la art. 83 şi 84.″

20. După punctul 144^4 , în aplicarea literei d) a alin. (3) al articolului 67, se introduce un punct nou, pct. 144^5 cu următorul cuprins:

"**Codul fiscal:**

d) venitul impozabil obţinut din lichidarea unei persoane juridice de către acţionari/asociaţi persoane fizice se impune cu o cotă de 16%, impozitul fiind final. Obligaţia calculării, reţinerii şi virării impozitului revine persoanei juridice. Impozitul calculat şi reţinut la sursă se virează până la data depunerii situaţiei financiare finale la oficiul registrului comerţului, întocmită de lichidatori.

Norme metodologice:

144^5 **.** În cazul operaţiunilor de **radiere din oficiu** din Registrul Comerţului conform legii societăţilor comerciale obligaţia de calcul şi de plată a impozitului datorat revine persoanei fizice.″

21. Punctul 144^3 , în aplicarea literei b) a alin. (3) al articolului 67, se completează cu un nou paragraf cu următorul cuprins:

"**Codul fiscal:**

b) în cazul câştigurilor determinate din transferul valorilor mobiliare, în cazul societăţilor închise, şi din transferul părţilor sociale, obligaţia calculării, reţinerii şi virării impozitului revine dobânditorului. Calculul şi reţinerea impozitului de către dobânditor se efectuează la momentul încheierii tranzacţiei, pe baza contractului încheiat între părţi. Impozitul se calculează prin aplicarea cotei de 16% asupra câştigului, la fiecare tranzacţie, impozitul fiind final. Transmiterea dreptului de proprietate asupra valorilor mobiliare sau a părţilor sociale trebuie înscrisă în registrul comerţului şi/sau în registrul asociaţilor/acţionarilor, după caz, operaţiune care nu se poate efectua fără justificarea virării impozitului la bugetul de stat. Termenul de virare a impozitului este până la data la care se depun documentele pentru transcrierea dreptului de proprietate asupra părţilor sociale sau a valorilor mobiliare la registrul comerţului ori în registrul acţionarilor, după caz, indiferent dacă plata titlurilor respective se face sau nu eşalonat;

Norme metodologice:

144^3. ″(.....)

În cazul operațiunilor de **excludere/retragere/dobândire prin succesiune** a părților sociale, baza impozabilă se stabileşte astfel:

a) se determină suma reprezentând diferența între valoarea elementelor de activ şi sumele reprezentând datoriile societății;

b) se determină excedentul sumei stabilite la pct. a) peste aportul la capitalul social al persoanei fizice beneficiare. În cazul succesiunilor suma reprezentând aportul la capitalul social este zero.

Calculul, reținerea şi virarea impozitului se efectuează de persoana juridică la care persoana fizică asociată a deținut părțile sociale. Termenul de virare a impozitului este până la data la care se depun documentele pentru înregistrarea operațiunilor respective la registrul comerțului ori în registrul acționarilor, după caz, indiferent dacă plata titlurilor respective se face sau nu eşalonat.″

22. După punctul 146, în aplicarea alin. (4) al articolului 70, se introduc două noi puncte, pct. 146^1 şi 146^2, cu următorul cuprins:

"**Codul fiscal*:***

ART. 70

Reținerea impozitului din venitul din pensii

(1) Orice plătitor de venituri din pensii are obligația de a calcula lunar impozitul aferent acestui venit, de a-l reține şi de a-l vira la bugetul de stat, potrivit prevederilor prezentului articol.

(2) Impozitul se calculează prin aplicarea cotei de impunere de 16% asupra venitului impozabil lunar din pensii.

(3) Impozitul calculat se reține la data efectuării plății pensiei şi se virează la bugetul de stat până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei pentru care se face plata pensiei.

(4) Impozitul reținut este impozit final al contribuabilului pentru veniturile din pensii.

(5) În cazul unei pensii care nu este plătită lunar, impozitul ce trebuie reținut se stabileşte prin împărțirea pensiei plătite la fiecare din lunile cărora le este aferentă pensia.

(6) Drepturile de pensie restante se defalchează pe lunile la care se referă, în vederea calculării impozitului datorat, reținerii şi virării acestuia.

(7) Veniturile din pensiile de urmaş vor fi individualizate în funcție de numărul acestora, iar impozitarea se va face în raport cu drepturile cuvenite fiecărui urmaş.

(8) În cazul veniturilor din pensii şi/sau al diferențelor de venituri din pensii stabilite pentru perioade anterioare, conform legii, impozitul se calculează asupra venitului impozabil lunar şi se reține la data efectuării plății, în conformitate cu reglementările legale în vigoare la data plății şi se

virează până la data de 25 a lunii următoare celei în care s-au plătit.

(9) Impozitul pe veniturile din pensii se reține şi se virează integral la bugetul de stat.

Norme metodologice:

146^1 **.** La stabilirea impozitului datorat pentru sumele primite ca urmare a participării la fondurile de pensii administrate privat, potrivit *Legii nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat*, se va acorda un singur plafon neimpozabil lunar de 1000 lei aferent sumei determinate din cumularea acestora cu cele primite din sistemul public.

146^2 **.** Diferențele de venituri din pensii primite de la acelaşi plătitor şi stabilite pentru perioadele anterioare se impozitează separat față de drepturile de pensie ale lunii curente, prin aplicarea cotei de impozit asupra venitului impozabil lunar din pensii. Venitul lunar din pensii se stabileşte prin deducerea din suma totală, reprezentând diferențele de venituri din pensie a plafonului neimpozabil lunar de 1000 lei şi a contribuțiilor obligatorii.″

23. După punctul 149^1, în aplicarea alin. (4) al articolului 74, se introduce un nou punct, pct. 149^2, cu următorul cuprins:

"**Codul fiscal:**

(4) În cazul contribuabililor care realizează venituri băneşti din agricultură, potrivit prevederilor art. 71 lit. d), prin valorificarea produselor vândute către unități specializate pentru colectare, unități de procesare industrială sau către alte unități pentru utilizare ca atare, impozitul se calculează prin reținere la sursă prin aplicarea cotei de 2% asupra valorii produselor livrate, începând cu data de 1 ianuarie 2009, impozitul fiind final.

Norme metodologice:

149^2. Contribuabilii impuşi pe bază de norme de venit sau în sistem real pe baza contabilității în partidă simplă, care realizează venituri din valorificarea produselor agricole obținute după recoltare, în stare naturală, de pe terenurile agricole proprietate privată sau luate în arendă, către unități specializate pentru colectare, unități de procesare industrială sau către alte unități, pentru utilizare ca atare, nu datorează impozitul de 2% prevăzut la art.74 alin.(4).″

24. Punctul 151, în aplicarea art. 77 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″**Codul fiscal:**

ART. 77

Reținerea impozitului aferent veniturilor din premii şi din jocuri de noroc

(1) Veniturile sub formă de premii se impun, prin reținerea la sursă, cu o cotă de 16% aplicată asupra venitului net realizat din fiecare premiu.

(2) Veniturile din jocuri de noroc se impun, prin reținerea la sursă, cu o cotă de 20% aplicată asupra venitului net care nu depăşeşte cuantumul de 10.000 lei şi cu o cotă de 25% aplicată asupra venitului net care depăşeşte cuantumul de 10.000 lei inclusiv. Venitul net se calculează la nivelul câştigurilor realizate într-o zi de la acelaşi organizator sau plătitor.

(3) Obligația calculării, reținerii şi virării impozitului revine plătitorilor de venituri.

(4) Nu sunt impozabile veniturile obținute din premii şi din jocuri de noroc, în bani şi/sau în natură, sub valoarea sumei neimpozabile stabilită în sumă de 600 lei, realizate de contribuabil:

a) pentru fiecare premiu;

b) pentru câştigurile din jocuri de noroc, de la acelaşi organizator sau plătitor într-o singură zi.

(5) Impozitul calculat şi reținut în momentul plății este impozit final.

(6) Impozitul pe venit astfel calculat şi reținut se virează la bugetul de stat până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care a fost reținut.

Norme metodologice:

151. Plătitorii de venituri din jocuri de noroc sunt obligați să organizeze evidența astfel încât să poată determina câştigul realizat de fiecare persoană fizică şi să rețină impozitul datorat aferent acestuia.

Prin ***câştiguri realizate urmare a participării la jocuri de noroc de tip cazino*** se întelege suma reprezentând jetoanele valorice răscumpărate de persoana fizică de la caseria cazinoului la încheierea zilei de joc.

În vederea determinării bazei impozabile pentru calculul impozitului datorat din câştigul realizat se scade suma neimpozabilă de 600 lei, obligația revenind organizatorului sau plătitorului potrivit art.77.

În situația în care în cursul aceleaşi zile aceeaşi persoană fizică efectuează mai multe operațiuni de răscumpărare la acelaşi organizator, atunci organizatorul are obligația să recalculeze impozitul stabilit anterior astfel:

- se însumează câştigurile realizate;
- se diminuează nivelul astfel stabilit cu suma reprezentând venitul neimpozabil de 600 lei /zi;
- la baza impozabilă astfel determinată se aplică cotele de impozit prevăzute la art.77 alin.(2) determinându-se astfel impozitul datorat;
- din impozitul datorat se deduce impozitul calculat şi reținut anterior rezultând impozitul datorat recalculat la sfârşitul zilei de joc.″

25. Punctul 151^{2}, în aplicarea art. 77^{1} se completează cu două litere noi, literele e^{1}) şi e^{2}) , cu următorul cuprins:

˝Codul fiscal:

Definirea venitului din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal

ART. 77^1

(1) La transferul dreptului de proprietate şi al dezmembrămintelor acestuia, prin acte juridice între vii asupra construcțiilor de orice fel şi a terenurilor aferente acestora, precum şi asupra terenurilor de orice fel fără construcții, contribuabilii datorează un impozit care se calculează astfel:

a) pentru construcțiile de orice fel cu terenurile aferente acestora, precum şi pentru terenurile de orice fel fără construcții, dobândite într-un termen de până la 3 ani inclusiv:

- 3% până la valoarea de 200.000 lei inclusiv;

- peste 200.000 lei, 6.000 lei + 2% calculate la valoarea ce depăşeşte 200.000 lei inclusiv;

b) pentru imobilele descrise la lit. a), dobândite la o dată mai mare de 3 ani:

- 2% până la valoarea de 200.000 lei inclusiv;

- peste 200.000 lei, 4.000 lei + 1% calculat la valoarea ce depăşeşte 200.000 lei inclusiv.

Norme metodologice:

151^{2}. Definirea unor termeni:

e^{1}) reprezintă transfer al dezmembrămintelor dreptului de proprietate şi transferul dreptului de servitute de trecere precum şi al dreptului de superficie.

e^{2}) nu constituie transfer impozabil, constatarea prin hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă a dobândirii dreptului de proprietate ca efect al uzucapiunii.˝

26. Punctul 151^{6}, în aplicarea alin. (5) al art.77^{1}, se modifică şi va avea următorul cuprins:

”Codul fiscal:

(5) Camerele notarilor publici, vor actualiza cel puțin o dată pe an, expertizele privind valoarea de circulație a bunurilor imobile care vor fi comunicate la direcțiile teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice.

Norme metodologice:

151^{6}. Expertizele privind valoarea de circulație a proprietăților imobiliare vor fi comunicate direcțiilor teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice, pentru a fi utlizate începând cu data de întâi a lunii următoare primirii acestora. **”**

27. Punctul 152, în aplicarea art. 78 se completează cu o liniuță cu următorul cuprins:

”Codul fiscal:

CAP. 9

Venituri din alte surse

Definirea veniturilor din alte surse

ART. 78

(1) În această categorie se includ, însă nu sunt limitate, următoarele venituri:

a) prime de asigurări suportate de o persoană fizică independentă sau de orice altă entitate, în cadrul unei activități pentru o persoană fizică în legătură cu care suportatorul nu are o relație generatoare de venituri din salarii, potrivit cap. III din prezentul titlu;

b) câştiguri primite de la societățile de asigurări, ca urmare a contractului de asigurare încheiat între părți cu ocazia tragerilor de amortizare;

c) venituri, sub forma diferențelor de preț pentru anumite bunuri, servicii şi alte drepturi, primite de persoanele fizice pensionari, foşti salariați, potrivit clauzelor contractului de muncă sau în baza unor legi speciale;

d) venituri primite de persoanele fizice reprezentând onorarii din activitatea de arbitraj comercial;

e) venituri primite de persoanele fizice din activitățile menționate la art. 52 alin. (1) lit. a) - e), în cazul în care contribuabilul a exercitat opțiunea de impozitare a acestor venituri potrivit prevederilor art. 79. Opțiunea de impunere a venitului brut se exercită în scris, în momentul încheierii fiecărui raport juridic/contract şi este aplicabilă veniturilor realizate ca urmare a activității desfăşurate pe baza acestuia.

(2) Venituri din alte surse sunt orice venituri identificate ca fiind impozabile, care nu se încadrează în categoriile prevăzute la art. 41 lit. a) - h), altele decât veniturile neimpozabile în conformitate cu prezentul titlu, precum şi cele enumerate prin normele metodologice elaborate în aplicarea prezentului articol.

Norme metodologice:

152. În aplicarea art. 78 alin. (2) din Codul fiscal, în această categorie se includ, de exemplu, următoarele venituri realizate de persoanele fizice:

(....)

- venituri realizate de persoana fizică ca urmare a contractului de administrare/prestări de servicii silvice încheiat potrivit Legii nr. 46/2008 privind Codul silvic, cu modificările şi completările ulterioare. **”**

28. Punctul 153, în aplicarea art. 80, se modifică şi va avea următorul cuprins:

”Codul fiscal:

CAP. 10

Venitul net anual impozabil

Stabilirea venitului net anual impozabil

ART. 80

(1) Venitul net anual impozabil se stabileşte de către contribuabil pe fiecare sursă din categoriile de venituri menționate la art. 41 lit. a), c) şi f) prin deducerea din venitul net anual a pierderilor fiscale reportate şi se înscrie în Declarația de impunere.

(2) Veniturile din categoriile prevăzute la art. 41 lit. a), c) şi f), ce se realizează într-o fracțiune de an sau în perioade diferite ce reprezintă fracțiuni ale aceluiaşi an, se consideră venit anual.

Norme metodologice*:*

153. Venitul net anual se determină de către contribuabil, pe fiecare sursă, din următoarele categorii:

a) venituri din activități independente;

b) venituri din cedarea folosinței bunurilor;

c) venituri din activități agricole. **”**

29. Punctul 158, în aplicarea art. 80, se abrogă.

30. Punctul 168 , în aplicarea art. 82, se modifică şi va avea următorul cuprins:

”Codul fiscal:

Stabilirea plăților anticipate de impozit

ART. 82

(1) Contribuabilii care realizează venituri din activități independente, din cedarea folosinței bunurilor, cu excepția veniturilor din arendare, precum şi venituri din activități agricole sunt obligați să efectueze în cursul anului plăți anticipate cu titlu de impozit, exceptându-se cazul veniturilor pentru care plățile anticipate se stabilesc prin reținere la sursă.

(2) Plățile anticipate se stabilesc de organul fiscal competent pe fiecare sursă de venit, luându-se ca bază de calcul venitul anual estimat sau venitul net realizat în anul precedent, după caz, prin emiterea unei decizii care se comunică contribuabililor, potrivit legii. În cazul impunerilor efectuate după expirarea termenelor de plată prevăzute la alin. (3), contribuabilii au obligația efectuării

plăților anticipate la nivelul sumei datorate pentru ultimul termen de plată al anului precedent. Diferența dintre impozitul anual calculat asupra venitului net realizat în anul precedent şi suma reprezentând plăți anticipate datorate de contribuabil la nivelul trimestrului IV din anul anterior se repartizează pe termenele de plată următoare din cadrul anului fiscal. Pentru declarațiile de venit estimativ depuse în luna decembrie nu se mai stabilesc plăți anticipate, venitul net aferent perioadei până la sfârşitul anului urmând să fie supus impozitării, pe baza declarației de impunere. Plățile anticipate pentru veniturile din cedarea folosinței bunurilor, cu excepția veniturilor din arendă, se stabilesc de organul fiscal astfel:

a) pe baza contractului încheiat între părți; sau

b) pe baza veniturilor determinate potrivit datelor din contabilitatea în partidă simplă, potrivit opțiunii. În cazul în care, potrivit clauzelor contractuale, venitul din cedarea folosinței bunurilor reprezintă echivalentul în lei al unei sume în valută, determinarea venitului anual estimat se efectuează pe baza cursului de schimb al pieței valutare, comunicat de Banca Națională a României, din ziua precedentă celei în care se efectuează impunerea.

(3) Plățile anticipate se efectuează în 4 rate egale, până la data de 15 inclusiv a ultimei luni din fiecare trimestru. Fac excepție veniturile din arendare, pentru care contribuabilul stabileşte impozitul, pe baza declarației de impunere. Contribuabilii care determină venitul net din activități agricole, potrivit art. 72 şi 73, datorează plăți anticipate către bugetul de stat pentru impozitul aferent acestui venit, în două rate egale, astfel: 50% din impozit, până la data de 1 septembrie inclusiv, şi 50% din impozit, până la data de 15 noiembrie inclusiv.

(4) Termenele şi procedura de emitere a deciziilor de plăți anticipate vor fi stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(5) Pentru stabilirea plăților anticipate, organul fiscal va lua ca bază de calcul venitul anual estimat, în toate situațiile în care a fost depusă o declarație privind venitul estimat pentru anul curent sau venitul net din declarația de impunere pentru anul fiscal precedent, după caz. La stabilirea plăților anticipate se utilizează cota de impozit de 16%, prevăzută la art. 43 alin. (1).″

″(6) Plățile anticipate stabilite pe baza contractelor încheiate între părți în care chiria este exprimată în lei, potrivit prevederilor art. 63 alin. (2), precum şi pentru veniturile din activități independente şi agricole, impuse pe baza normelor de venit, reprezintă impozit final.

Norme metodologice:

168. Sumele reprezentând plăți anticipate se achită în 4 rate egale, până la data de 15 inclusiv a ultimei luni din fiecare trimestru, respectiv 15 martie, 15 iunie, 15 septembrie şi 15 decembrie, cu excepția veniturilor din activități agricole, pentru care sumele reprezentând plăți anticipate se achită până la 1 septembrie şi 15 noiembrie. Pentru veniturile din cedarea folosinței bunurilor sub forma arendei plata impozitului se efectuează pe baza declarației de impunere. **”**

31. Punctele 175, 176, 177 şi 178, în aplicarea art. 83, se modifică şi vor avea următorul cuprins:

”Codul fiscal:

Declarația de impunere

Art. 83

(1) Contribuabilii care realizează, individual sau într-o formă de asociere, venituri din activități independente, venituri din cedarea folosinței bunurilor, venituri din activități agricole, determinate în sistem real, au obligația de a depune o declarație de impunere la organul fiscal competent, pentru fiecare an fiscal, până la data de 25 mai inclusiv a anului următor celui de realizare a venitului. Declarația de impunere se completează pentru fiecare sursă şi categorie de venit. Pentru veniturile realizate într-o formă de asociere, venitul declarat va fi venitul net/pierderea distribuită din asociere.

(2) Declarația de impunere se completează şi pentru câştigul net anual/pierderea netă anuală, generată de:

a) tranzacții cu titluri de valoare, altele decât părțile sociale şi valorile mobiliare, în cazul societăților închise;

b) operațiuni de vânzare-cumpărare de valută la termen, pe bază de contract, şi orice alte operațiuni de acest gen.

(3) Nu se depun declarații de impunere, pentru următoarele categorii de venituri:

a) venituri nete determinate pe bază de norme de venit, cu excepția contribuabililor care au depus declarații de venit estimativ în luna decembrie şi pentru care nu s-au stabilit plăți anticipate, conform legii;

b) venituri din cedarea folosinței bunurilor prevăzute la art. 63 alin. (2), a căror impunere este finală;

c) venituri sub formă de salarii şi venituri asimilate salariilor, pentru care informațiile sunt cuprinse în fişele fiscale, care au regim de declarații de impozite şi taxe sau declarații lunare, depuse de contribuabilii prevăzuți la art. 60;

d) venituri din investiții, cu excepția celor prevăzute la alin. (2), precum şi venituri din premii şi din jocuri de noroc, a căror impunere este finală;

e) venituri din pensii;

f) venituri din activități agricole a căror impunere este finală, potrivit prevederilor art. 74 alin. (4);

g) venituri din transferul proprietăților imobiliare;

h) venituri din alte surse.

Norme metodologice:

175. Declarațiile de impunere sunt documentele prin care contribuabilii declară veniturile şi cheltuielile efectiv realizate, pe fiecare categorie de venit şi pe fiecare sursă, în vederea stabilirii de către organul fiscal a plăților anticipate.

176. Declarațiile de impunere se depun de contribuabilii care realizează, individual sau dintr-o formă de asociere, venituri din activități independente, venituri din cedarea folosinței bunurilor cu excepția celor de la art. 63 alin. (2) şi venituri din activități agricole pentru care venitul net se determină în sistem real.

Declarațiile de impunere se depun în intervalul 1 ianuarie - 25 mai inclusiv a anului următor celui de realizare a venitului la organul fiscal competent, definit potrivit legislației în materie.

Pentru veniturile realizate dintr-o formă de asociere venitul declarat va fi venitul net/pierderea distribuit/distribuită din asociere.

177. Contribuabilii care realizează venituri din străinătate impozabile în România au obligația să declare în România veniturile respective până la data de 25 mai inclusiv a anului următor celui de realizare a venitului.

178. Contribuabilii care încetează să mai aibă domiciliul fiscal în România vor depune la organul fiscal în a cărui rază teritorială îşi au domiciliul fiscal o declarație de impunere.

Declarațiile vor cuprinde veniturile şi cheltuielile aferente anului fiscal curent, pentru perioada în care contribuabilii au avut domiciliul în România. **”**

32. Punctele 179, 180 şi 181, în aplicarea art. 84, se abrogă.

33. Punctul 186 , în aplicarea alin. (3) şi (4) ale art. 86, se modifică şi va avea următorul cuprins:

”Codul fiscal:

(3) În cazul în care între membrii asociați există legături de rudenie până la gradul al patrulea inclusiv, părțile sunt obligate să facă dovada că participă la realizarea venitului cu bunuri sau drepturi asupra cărora au drept de proprietate. Pot fi membri asociați şi persoanele fizice care au dobândit capacitate de exercițiu restrânsă.

(4) Asocierile au obligația să depună la organul fiscal competent, până la data de 15 martie a anului următor, declarații anuale de venit, conform modelului stabilit de Agenția Națională de Administrare Fiscală, care vor cuprinde şi distribuția venitului net/pierderii pe asociați.

Norme metodologice:

186. Asociația, prin asociatul desemnat, depune până la data de 15 martie a anului următor, la organul fiscal la care asociația este înregistrată în evidența fiscală, o declarație anuală care cuprinde venitul net/pierderea realizat/realizată pe asociație, precum şi distribuția venitului net/pierderii pe fiecare asociat.

O copie de pe declarație se transmite de către asociatul desemnat fiecărui asociat. Pe baza acestei copii asociații vor cuprinde în declarația de impunere venitul net/pierderea ce le revine din activitatea asociației. **”**

34. Punctul 192 , în aplicarea art. 87, se modifică şi va avea următorul cuprins:

”Codul fiscal:

CAP. 12

Aspecte fiscale internaționale

Venituri ale persoanelor fizice nerezidente din activități independente

ART. 87

(1) Persoanele fizice nerezidente, care desfăşoară o activitate independentă, prin intermediul unui sediu permanent în România, sunt impozitate, potrivit prezentului titlu, la venitul net anual impozabil din activitatea independentă, ce este atribuibil sediului permanent.

(2) Venitul net dintr-o activitate independentă ce este atribuibil unui sediu permanent se determină conform art. 48, în următoarele condiții:

a) în veniturile impozabile se includ numai veniturile ce sunt atribuibile sediului permanent;

b) în cheltuielile deductibile se includ numai cheltuielile aferente realizării acestor venituri.

Norme metodologice:

192. După încheierea anului fiscal organul fiscal menționat la punctul 191 va elibera documentul care atestă venitul realizat şi impozitul plătit.**”**

35. Punctul 201.1, în aplicarea art. 89, se modifică şi va avea următorul cuprins:

”Codul fiscal:

Alte venituri ale persoanelor fizice nerezidente

ART. 89

(1) Persoanele fizice nerezidente, care obțin alte venituri decât cele prevăzute la art. 87, 88 şi la titlul V, datorează impozit potrivit reglementărilor prezentului titlu.

(2) Veniturile supuse **impunerii, din categoriile prevăzute la alin. (1), se determină pe fiecare sursă, potrivit regulilor specifice fiecărei categorii de venit, impozitul fiind final.**

(3) Cu excepția plății impozitului pe venit prin reținere la sursă, contribuabilii persoane fizice nerezidente, care realizează venituri din România, potrivit prezentului titlu, au obligația să declare

şi să plătească impozitul corespunzător fiecărei surse de venit, direct sau printr-un împuternicit, conform Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

Norme metodologice:

201^1. Persoanele fizice nerezidente, care realizează venituri din România şi cărora le revin potrivit prezentului titlu obligații privind declararea acestora, depun declarațiile de impunere la organul fiscal competent definit potrivit legislației în materie. **”**

36. Punctul 202, în aplicarea art. 90, se modifică şi va avea următorul cuprins:

”Codul fiscal:

Venituri obținute din străinătate

ART. 90

(1) Persoanele fizice prevăzute la art. 40 alin. (1) lit. a) şi cele care îndeplinesc condiția prevăzută la art. 40 alin. (2) datorează impozit pentru veniturile obținute din străinătate.

(2) Veniturile realizate din străinătate se supun impozitării prin aplicarea cotelor de impozit asupra bazei de calcul determinate după regulile proprii fiecărei categorii de venit, în funcție de natura acestuia.

(3) Contribuabilii care obțin venituri din străinătate conform alin. (1) au obligația să le declare potrivit declarației de impunere, până la data de 25 mai a anului următor celui de realizare a venitului.

Norme metodologice:

202. Contribuabilii care obțin venituri din străinătate conform alin. (1) al art. 90 au obligația stabilirii impozitului datorat.

Pentru veniturile din pensii şi sume asimilate acestora, obținute din străinătate, pentru care România are drept de impunere, contribuabilii au obligația să completeze şi să depună **declarația de impunere.**

Impozitul datorat în România se determină prin aplicarea cotei de impunere asupra venitului brut anual diminuat cu suma lunară neimpozabilă, stabilită potrivit prevederilor art. 69 din Codul fiscal, calculată la nivelul anului. Suma lunară neimpozabilă se acordă pentru fiecare sursă de venit din pensii.**”**

37. Punctele 207, 209 şi 210, în aplicarea art. 91, se modifică şi vor avea următorul cuprins:

”Codul fiscal:

Creditul fiscal extern

ART. 91

(1) Contribuabilii persoane fizice rezidente care, pentru acelaşi venit şi în decursul aceleiaşi perioade impozabile, sunt supuşi impozitului pe venit atât pe teritoriul României, cât şi în străinătate, au dreptul la deducerea din impozitul pe venit datorat în România a impozitului plătit în străinătate, denumit în continuare credit fiscal extern, în limitele prevăzute în prezentul articol.

(2) Creditul fiscal extern se acordă dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții:

a) impozitul plătit în străinătate, pentru venitul obținut în străinătate, a fost efectiv plătit în mod direct de persoana fizică sau de reprezentantul său legal ori prin reținere la sursă de către plătitorul venitului. Plata impozitului în străinătate se dovedeşte printr-un document justificativ, eliberat de:

1. autoritatea fiscală a statului străin respectiv;

2. angajator, în cazul veniturilor din salarii;

3. alt plătitor de venit, pentru alte categorii de venituri;

b) venitul pentru care se acordă credit fiscal face parte din una dintre categoriile de venituri prevăzute la art. 41.

(3) Creditul fiscal extern se acordă la nivelul impozitului plătit în străinătate, aferent venitului din sursa din străinătate, dar nu poate fi mai mare decât partea de impozit pe venit datorat în România, aferentă venitului impozabil din străinătate. În situația în care contribuabilul în cauză obține venituri din străinătate din mai multe state, creditul fiscal extern admis a fi dedus din impozitul datorat în România se va calcula, potrivit procedurii de mai sus, pentru fiecare țară şi pe fiecare natură de venit.

(3^1) După data aderării României la Uniunea Europeană, pentru veniturile din economii, definite la art. 124^5, obținute de persoanele fizice rezidente din acele state membre care au perioada de tranziție specificată la art. 124^9, se aplică metoda de eliminare a dublei impuneri, prevăzută la art. 124^14 alin. (2).

(4) * Abrogat**

(5) În vederea calculului creditului fiscal extern, sumele în valută se transformă la cursul de schimb mediu anual al pieței valutare, comunicat de Banca Națională a României, din anul de realizare a venitului. Veniturile din străinătate realizate de persoanele fizice rezidente, precum şi impozitul aferent, exprimate în unități monetare proprii statului respectiv, dar care nu sunt cotate de Banca Națională a României, se vor transforma astfel:

a) din moneda statului de sursă într-o valută de circulație internațională, cum ar fi dolari S.U.A. sau euro, folosindu-se cursul de schimb din țara de sursă;

b) din valuta de circulație internațională în lei, folosindu-se cursul de schimb mediu anual al acesteia, comunicat de Banca Națională a României, din anul de realizare a venitului respectiv.

Norme metodologice:

207. Calcularea creditului fiscal extern se face de **contribuabil,** separat pe fiecare sursă de venit. În situația în care contribuabilul în cauză obține venituri din străinătate din mai multe state, creditul extern admis a fi dedus din impozitul datorat în România se va calcula, potrivit procedurii de mai sus, pentru fiecare sursă de venit şi pe fiecare țară.

(…….)

209. Persoanele fizice prevăzute la art. 40 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal şi la art. 40 alin. (2) din Codul fiscal, care desfăşoară activitate salarială în străinătate şi sunt plătite pentru activitatea salarială desfăşurată în străinătate de către angajatorul român, se impun în România pentru veniturile realizate din activitatea salarială desfăşurată în străinătate.

În cazul în care acelaşi venit din salarii este supus impunerii atât în România cât şi în străinătate, dreptul de impunere revenind statului străin potrivit convenției de evitare a dublei impuneri încheiată de România cu respectivul stat, pentru veniturile realizate în perioada în care România nu are drept de impunere, organul fiscal competent va restitui impozitul reținut de angajatorul roman, la cererea rezidentului român. Procedura de restituire a impozitului reținut de angajatorul roman se va stabili prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Veniturile din salarii prevăzute la art. 41 lit. b) din Codul fiscal, care nu sunt impozabile în România, nu fac obiectul creditului fiscal extern.

210. La sfârşitul anului fiscal vizat contribuabilul în cauză anexează declarației de impunere, documentele justificative privind venitul realizat şi impozitul plătit, eliberate de organul fiscal abilitat din țara în care s-a obținut venitul, angajator sau alt plătitor, documente utilizate pentru calculul creditului fiscal în condițiile stabilite prin prezentele norme metodologice.″

”Codul fiscal:

Definitivarea impunerii pe anul fiscal

ART. 95

(1) Pentru definitivarea impozitului aferent venitului realizat în anul fiscal 2006 se va elabora formularistica necesară, ce va fi aprobată prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(2) Pentru definitivarea impozitului aferent venitului realizat într-un an fiscal se va elabora formularistica necesară, ce va fi aprobată prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.″

Art.V. – Declararea, stabilirea şi plata impozitului pe veniturile realizate de persoanele fizice înainte de 1 ianuarie 2010 se face în conformitate cu legislația în vigoare până la această dată.

C. Titlul V "Impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți şi impozitul pe reprezentanțele firmelor străine înființate în România"

1. La punctul 2, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (7^1), cu următorul cuprins:

„(7^1) Plățile către o persoană nerezidentă, ca urmare a achiziționării de către o persoană juridică română, pentru şi în numele unui client român, a dreptului de folosință al software-ului nu reprezintă o plată de natura redevențelor, dacă această persoană juridică din România desfăşoară o activitate de intermediere, în urma căreia achiziționează produsul fără dreptul de a-l reproduce, respectiv fără a-l dezvolta sau multiplica. În aceste tranzacții, drepturile achiziționate în legătură cu drepturile de autor sunt limitate la cele necesare pentru intermedierea comercială şi distribuirea de exemplare ale programului software. În astfel de tranzacții, distribuitorii plătesc numai pentru achiziționarea exemplarelor de software, şi nu pentru a exploata vreun drept legat de drepturile de autor pentru software."

2. Punctele 9^2 şi 9^3 se abrogă.

3. La punctul 9^6, litera d) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„d) Aceleaşi prevederi ca şi cele de mai sus se aplică şi în cazul transferului oricăror altor categorii de titluri de valoare, altele decât titlurile de participare. Respectiv, atunci când transferul oricăror titluri de valoare, altele decât titlurile de participare deținute de o persoană fizică nerezidentă se realizează printr-un intermediar, obligația de calcul, reținere şi virare a impozitului pe câştigul din transferul unor astfel de titluri, precum şi celelalte obligații declarative şi de păstrare a certificatului de rezidență fiscală al beneficiarului câştigului revin acestui intermediar. În situația în care beneficiarul câştigului din transferul oricăror titluri de valoare, altele decât titlurile de participare, este o persoană fizică nerezidentă iar transferul acestor titluri nu se face printr-un intermediar, obligația de calcul, reținere şi virare a impozitului, precum şi celelalte obligații declarative şi de păstrare a certificatului de rezidență fiscală al beneficiarului câştigului revin, după caz, reprezentantului fiscal/împuternicitului desemnat de beneficiar."

4. Punctul 12, alineatul (5) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„ (5) Pentru restituirea impozitului reținut în plus din veniturile plătite de un rezident român persoanelor nerezidente, acestea depun o cerere de restituire a impozitului plătit în plus la plătitorul de venit rezident român, care va fi verificată de organul fiscal teritorial al Ministerului Finanțelor Publice în a cărui rază teritorială se află sediul sau domiciliul plătitorului de venit rezident român. **Procedura de verificare de către organul fiscal a documentelor justificative prezentate de plătitorul de venit în vederea restituirii impozitului reținut în plus persoanelor nerezidente se va stabili prin Codul de procedură**

fiscală."

5. Punctul 13, alineatul (1) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„13. (1) Nerezidentul beneficiar al veniturilor din România trebuie să justifice în România dreptul de a beneficia de prevederile convenţiei de evitare a dublei impuneri, încheiată între România şi statul său de rezidenţă **sau de prevederile legislaţiei Uniunii Europene** prin prezentarea certificatului de rezidenţă fiscală eliberat de autoritatea fiscală din statul respectiv.

Pentru dovedirea rezidenţei se poate prezenta şi un alt document eliberat de către o altă autoritate decât cea fiscală, care are atribuţii în domeniul certificării rezidenţei conform legislaţiei interne a acelui stat.

În aplicarea Directivei nr.2003/48/CE privind impunerea veniturilor din economii sub forma plăţilor de dobânzi, cu amendamentele ulterioare, rezidenţa persoanei fizice beneficiară a veniturilor din economii sub forma plăţilor de dobândă din România va fi dovedită printr-unul din următoarele documente oficiale eliberate de statul membru al Uniunii Europene: paşaportul emis de către statul membru, cardul de identitate oficial sau un alt document de identitate oficial, certificatul de rezidenţă fiscală, emis de autoritatea competentă din statul membru."

6. Punctul 14 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„Ministrul finanţelor publice aprobă prin ordin macheta certificatului de rezidenţă fiscală atât pentru rezidenţi români **cât şi pentru persoanele fizice nerezidente care îndeplinesc condiţiile de rezidenţă prevăzute în Codul fiscal,** precum şi norme de completare a acestuia.

Se va elibera certificat de rezidenţă fiscală atât rezidenţilor români cât şi persoanelor fizice nerezidente care îndeplinesc condiţiile de rezidenţă prevăzute la articolul 7, alin.(1), pct.23, lit. b) şi c) din Codul fiscal timp de 3 ani consecutiv, fiind supuşi impozitului pe veniturile obţinute din orice sursă, atât din România cât şi din afara României, începând cu al patrulea an fiscal, deci având în România obligaţie fiscală integrală."

7. Punctul 14^1 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„Pentru sediile permanente din România ale nerezidenţilor, la cererea acestora se poate elibera un document de către organul fiscal teritorial în raza căruia este înregistrat sediul permanent ca plătitor de impozite şi taxe, prin care se atestă că sediul permanent a desfăşurat activitate în România.

Modelul **certificatului privind atestarea activităţii desfăşurate în România de către sediul permanent al persoanei juridice străine precum şi cererea referitoare la eliberarea certificatului privind atestarea activităţii desfăşurate în România de către sediul permanent al persoanei juridice străine sunt prevăzute în anexa 2."**

8. La punctul 15 alineatele (1), (1^1) şi (1^2) se modifică şi vor avea următorul cuprins:

„15. (1) Pentru a beneficia de prevederile convenţiilor de evitare a dublei impuneri **şi de prevederile legislaţiei Uniunii Europene**, nerezidenţii care au realizat venituri din România vor depune, în momentul realizării venitului, la plătitorul de venituri originalul sau copia certificatului de rezidenţă fiscală sau al documentului prevăzut la pct. 13 alin. (1), tradus şi legalizat de organul autorizat din România **precum şi, după caz, o declaraţie pe proprie răspundere în care se indică îndeplinirea condiţiei de beneficiar în situaţia aplicării legislaţiei Uniunii Europene.**

(1^1) Până la prezentarea certificatului de rezidenţă fiscală sau a documentului prevăzut la pct. (13) alin. (1), **respectiv a declaraţiei pe proprie răspundere în care se indică îndeplinirea condiţiei de beneficiar potrivit legislaţiei Uniunii Europene** se aplică prevederile Titlului V din Codul fiscal.

(1^2) După prezentarea certificatului de rezidenţă fiscală sau a documentului prevăzut la pct. (13) alin. (1) **şi, după caz, a declaraţiei pe propria răspundere în care se indică îndeplinirea condiţiei de beneficiar** se aplică prevederile convenţiei de evitare a dublei impuneri **sau ale legislaţiei Uniunii Europene** şi se face regularizarea impozitului în cadrul termenului legal de prescripţie. În acest sens, certificatul de rezidenţă fiscală trebuie să menţioneze că beneficiarul venitului a avut, în termenul de prescripţie, rezidenţa fiscală în statul contractant cu care este încheiată convenţia de evitare a dublei impuneri, **într-un stat al Uniunii Europene sau al Asociaţiei Europene a Liberului Schimb** pentru toată perioada în care s-au realizat veniturile din România. Calitatea de beneficiar în scopul aplicării legislaţiei Uniunii Europene va fi dovedită prin certificatul de rezidenţă fiscală şi, după caz, declaraţia pe proprie răspundere a acestuia de îndeplinire cumulativă a condiţiilor referitoare la: perioada minimă de deţinere, condiţia de participare minimă în capitalul persoanei juridice române, încadrarea în una din formele de organizare prevazute în titlul II sau titlul V, după caz, calitatea de contribuabil plătitor de impozit pe profit sau un impozit similar acestuia fără posibilitatea unei opţiuni sau exceptări.

DECLARAŢIA pe proprie răspundere pentru exceptarea de la impunere în România a plăţilor de dobânzi şi redevenţe făcute de o persoană juridică rezidentă sau de un sediu permanent situat în România către o întreprindere asociată rezidentă în alt stat membru al Uniunii Europene sau al Asociaţiei Europene a Liberului Schimb sau un sediu permanent al unei întreprinderi situat în alt stat membru al Uniunii Europene sau al Asociaţiei Europene a Liberului Schimb este prevăzută în anexa 1.

DECLARAŢIA pe proprie răspundere pentru exceptarea de la impunere în România a plăţilor de dividende făcute de o persoană juridică română unei persoane juridice rezidente într-un stat membru **al Uniunii Europene sau al Asociaţiei Europene a Liberului Schimb** sau unui sediu permanent al unei întreprinderi dintr-un stat membru **al Uniunii Europene sau al Asociaţiei Europene a Liberului Schimb** situat în alt stat membru este prevăzută în anexa 3.

Certificatul de rezidenţă fiscală prezentat în cursul anului pentru care se fac plăţile este valabil şi în primele 60 de zile calendaristice din anul următor, cu excepţia situaţiei în care se schimbă condiţiile de rezidenţă."

9. La punctul 17 după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1^1) cu următorul cuprins:

„(1^1) Sumele ce se înscriu în certificatul de atestare a impozitului plătit de nerezidenți se stabilesc pe baza datelor rezultate din documentele justificative eliberate de persoana juridică din România sau de oricare altă entitate înregistrată în România potrivit legii, plătitoare de venituri, documente prin care se face dovada realizării veniturilor de către persoana juridică nerezidentă şi a plății impozitelor datorate de aceasta potrivit legii, precum şi din documentele şi evidențele organului fiscal.

În situația în care sumele prevăzute în documentele justificative eliberate de persoana juridică din România sau de oricare altă entitate înregistrată în România potrivit legii, plătitoare de venituri precum şi sumele prevăzute în documentele prin care se face dovada realizării veniturilor de către persoana juridică nerezidentă sunt exprimate în valută atestarea impozitului plătit de nerezident către bugetul statului se va efectua în lei şi în valută.

În situația în care sumele prevăzute în documentele justificative eliberate de persoana juridică din România sau de oricare altă entitate înregistrată în România potrivit legii, plătitoare de venituri precum şi sumele prevăzute în documentele prin care se face dovada realizării veniturilor de către persoana juridică nerezidentă sunt exprimate în lei atestarea impozitului plătit de nerezident către bugetul statului se va efectua în lei."

10. Punctul 20 se abrogă.

11. Punctul 20^1 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„20^1 Impozitul datorat la data de **25** iunie de reprezentanțele care sunt înființate în primul semestru al anului este proporțional cu numărul de luni de activitate al reprezentanței din cursul semestrului I. Pentru semestrul II, impozitul reprezentând echivalentul în lei al sumei de 2.000 de euro se va plăti până la data de **25** decembrie inclusiv."

12. Punctele 24 şi 25 se abrogă.

ANEXA 1

Directiva 2003/49/CE privind un sistem comun de impozitare aplicabil plăților de dobânzi şi redevențe efectuate între societăți asociate din state membre diferite, cu amendamentele ulterioare, implementată în Capitolul IV al Titlului V din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările si completările ulterioare

DECLARAȚIE pentru exceptarea de la impunere în România a plăților de dobânzi şi redevențe efectuate de o întreprindere rezidentă sau de un sediu permanent situat în România către o întreprindere asociată rezidentă în alt stat membru U.E sau A.E.L.S sau un sediu permanent al unei întreprinderi situat în alt stat membru U.E sau A.E.L.S

I. BENEFICIARUL EFECTIV AL PLĂȚILOR DE DOBÂNZI ŞI/SAU REDEVENȚE

În secțiunea A se înscriu date de identificare ale persoanei juridice străine

În secțiunea B se înscriu date de identificare ale sediului permanent şi în Secțiunea A se înscriu date de identificare ale persoanei juridice străine căreia îi aparține sediul permanent

A	Denumirea persoanei juridice străine: …… Cod de înregistrare fiscală:…….. Adresa persoanei juridice străine : ţara.....; oraşul..... adresă:..... _____ Împuternicit/reprezentant legal(date de identificare)…… codul de identificare fiscală……..

B	Cod de înregistrare fiscală …… Adresa sediului permanent al persoanei juridice străine (localitate, strada, numar etc)..... _____ Împuternicit/reprezentant legal(date de identificare)…… codul de identificare fiscală……..

II. PLĂTITOR AL DOBÂNZILOR ŞI/SAU REDEVENŢELOR

În secţiunea C se înscriu date de identificare ale persoanei juridice plătitoare, sau în cazul sediului permanent, se inscriu în secţiunea D date de identificare ale sediului permanent şi în secţiunea C date de identificare ale persoanei juridice nerezidente căreia îi aparţine sediul permanent

C	Denumirea persoanei juridice ☐ române ☐ străine: ……..... Cod de înregistrare fiscală:……. ☐ Adresa persoanei juridice române (adresa:strada, numar etc)…….....……... ☐ Adresa persoanei juridice străine ţara.....; oraşul..... stradă:.....

D	Cod de înregistrare fiscală …… Adresa sediului permanent al persoanei juridice străine (localitate, strada, numar etc).....

DECLARAŢIA BENEFICIARULUI EFECTIV – potrivit secţiunii A

Persoana juridică nerezidentă declară că:

▪ (are următorul statut legal)/ îmbracă una din formele enumerate în lista prevăzută la art.124[26]…….....,

▪ este rezident în scopul impunerii în statul membru U.E. sau A.E.L.S. ……..şi nu este considerată, în înțelesul unei convenții de evitare a dublei impuneri pe venit şi pe capital incheiată cu un stat terț, ca fiind rezident în scopul impozitării în afara U.E. sau A.E.L.S.,

▪ este supus impozitului …….....fără posibilitatea unei opțiuni sau exceptări.

☐	Are o participare minimă directă de.....% în capitalul persoanei juridice indicate în secțiunea C, pe o perioadă neîantreruptă de cel puțin 2 ani, de la data .....;
☐	Persoana juridică indicată în secțiunea C are o participare minimă directă de .....% în capitalul beneficiarului efectiv, pe o perioadă neîntreruptă de cel puțin 2 ani, de la data .....;
☐	Persoana juridică terță denumire..... cod de înregistrare fiscală:……. adresa:..... Are o participare minimă directă de .....% în capitalul beneficiarului efectiv de la data....., şi .....% în capitalul persoanei juridice indicate în secțiunea C de la data....., pe o perioadă neîntreruptă de cel puțin 2 ani. Totodată, persoana juridică terță: ▪ are următorul statut legal / îmbracă una din formele enumerate în lista prevăzută la art.124[26]……....., ▪ este rezident în scopul impunerii în statul membru ……..şi nu este considerată, în înțelesul unei convenții de evitare a dublei impuneri pe venit şi pe capital incheiată cu un stat terț, ca fiind rezident în scopul impozitării în afara U.E. sau A.E.L.S, ▪ este supus impozitului …….. fără posibilitatea unei opțiuni sau exceptări.

▪ este beneficiarul efectiv al dobânzii/redevenței;

▪ dobânda/redevența sunt subiect al impozitului pe ……;

▪ suma anuală a dobânzii/redevenței stabilită în contractul/ele nr....., încheiat la data

de....., pentru care scutirea impozitului este solicitată:

€ .....,..... (dobânda) € .....,..... (redevența)

Beneficiarul efectiv declară prin prezenta că informațiile sunt adevărate şi va aduce la cunoştința agentului plătitor care face reținerea la sursă orice schimbare apărută.

Data.....Semnatura reprezentantului/împuternicitului legal.....

DECLARAȚIA BENEFICIARULUI EFECTIV - potrivit secțiunii B

Sediul permanent declară că:

- este situat pe teritoriul statului……...
- este obligat la plata impozitului .....fără a fi scutit;
- persoana juridică nerezidentă pentru care sediul permanent îşi desfăşoară activitatea (are urmatorul statut legal)/ îmbracă una din formele enumerate în lista prevăzută la art. 124[26].....;
- persoana juridică nerezidentă pentru care sediul permanent îşi desfăşoară activitatea are domiciliul fiscal în ....., nu este considerată, în înțelesul unei convenții de evitare a dublei impuneri pe venit şi pe capital încheiată cu un stat terț, ca fiind rezident în scopul impozitării în afara U.E. sau A.E.L.S,
- persoana juridică nerezidentă pentru care sediul permanent îşi desfăşoară activitatea este supusă impozitului …….. fără posibilitatea unei opțiuni sau exceptări..

☐	persoana juridică nerezidentă pentru care sediul permanent îşi desfăşoară activitatea, indicată in Sectiunea A, are o participare minimă directă de.....% în capitalul persoanei juridice indicate în secțiunea C, pe o perioadă neîantreruptă de cel puțin 2 ani, de la data .....;
☐	Persoana juridică indicată în secțiunea C are o participare minimă directă de .....% în capitalul persoanei juridice, indicată în Secțiunea A, pe o perioadă neîntreruptă de cel puțin 2 ani, de la data .....;
☐	Persoana juridică terță denumire..... cod de înregistrare fiscală:……... adresa:..... are o participare minimă directă de .....% în capitalul persoanei juridice, indicate în Secțiunea A de la data....., şi .....% în capitalul persoanei juridice indicate în secțiunea C de la data....., pe o perioadă neîntreruptă de cel

	puțin 2 ani. Totodată, persoana juridică terță: ▪ are următorul statut legal / îmbracă una din formele enumerate în lista prevazută la art.124[26]……....., ▪ este rezident în scopul impunerii în statul membru ……..şi nu este considerată, în înțelesul unei convenții de evitare a dublei impuneri pe venit şi pe capital încheiată cu un stat terț, ca fiind rezident în scopul impozitării în afara U.E. sau A.E.L.S, ▪ este supus impozitului …….. fără posibilitatea unei opțiuni sau exceptări..

▪ este beneficiarul efectiv al dobânzilor/redevențelor, dacă creanța sau dreptul de utilizare a informației , în privința căreia plățile de dobânzi sau redevențe iau naştere, este legată de sediul permanent;

▪ plățile de dobânzi sau redevențe reprezintă venituri cu privire la care sediul permanent este supus unuia dintre impozitele .....,

▪ suma anuală a dobânzii/redevenței stabilită in contractul/ele nr....., incheiat la data de.....,pentru care se solicită scutirea impozitului :

€ .....,..... (dobânda) € .....,..... (redevența)

Beneficiarul efectiv declară prin prezenta că informațiile sunt adevărate şi va aduce la cunoştința agentului plătitor care face reținerea la sursa orice schimbare aparută.

Data.....Semnatura reprezentantului/imputernicitului legal..... .

Declarația este completată pentru a se obține exceptarea de la orice impozitare asupra plăților de dobânzi şi redevențe ce provin din România , cu condiția ca beneficiarul efectiv al dobânzilor sau redevențelor să fie o întreprindere din alt stat membru U.E sau A.E.L.S sau un sediu permanent al unei întreprinderi dintr-un stat membru U.E sau A.E.L.S situat în alt stat membru U.E sau A.E.L.S in conformitate cu Directiva 2003/49/CE a Consiliului , din 3 iunie 2003 privind un sistem comun de impozitare aplicabil plăților de dobânzi şi redevențe efectuate între întreprinderi asociate din state membre diferite , implementată în România prin Legea 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare, Titlul V, Capitolul IV.

Începând cu 1 ianuarie 2011, România scuteşte de reținere la sursă plățile transfrontaliere de dobânzi şi redevențe efectuate între întreprinderi asociate stabilite în state membre ale Uniunii Europene, dacă beneficiarul efectiv al dobânzilor sau redevențelor deține minimum 25% din valoarea/numarul titlurilor de participare la persoana juridică româna, pe o perioada neîntreruptă de cel puțin 2 ani, care se încheie la data plății dobânzii sau redevențelor.

În cazul în care plătitorul dobânzii/redevenței sau beneficiarul efectiv al dobânzii/redevenței este un sediu permanent condițiile prevazute în declarație, referitoare la deținerea de minimum 25% din

valoarea/numarul titlurilor de participare la persoana juridică română şi la obligaţia de plată a impozitului fară posibilitatea unei opţiuni sau exceptări, astfel cum se menţionează în art.124^20, se refera la intreprinderea căreia îi aparţine sediul permanent din România. Sediul permanent trebuie să fie tratat ca beneficiar efectiv al dobânzilor/redevenţelor dacă plăţile de dobânzi/redevenţe reprezintă venituri cu privire la care sediul permanent este supus în statul membru în care este situat , unuia dintre impozitele menţionate la art. 124^20, lit.a) pct.(iii) sau, în cazul Belgiei, "impozitului nerezidenţilor/belasting der niet-verblijfhouders" ori, în cazul Spaniei, "impozitului asupra venitului nerezidenţilor" sau unui impozit care este identic sau în mod substanţial similar şi care este aplicat după data de intrare în vigoare a prezentului capitol, suplimentar sau în locul acelor impozite existente.

Declaraţia va fi întocmită în 2 exemplare şi va fi însoţită de certificatul de rezidenţă fiscală emis de autoritatea fiscală din statul de rezidenţă al beneficiarului efectiv al dobânzii/redevenţei sau în cazul în care beneficiarul efectiv al dobânzii/redevenţei este un sediu permanent, autoritatea fiscală din statul membru în care sediul permanent este situat va certifica faptul că este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe şi desfăşoară activitate în acel stat. O copie se va afla la beneficiarul efectiv al dobânzii/redevenţei şi una se va află la plătitorul dobânzii/redevenţei în scopul exceptării.

Declaraţia este valabilă pentru anul pentru care este emis certificatul de rezidenţă fiscală.

În situaţia în care beneficiarul efectiv va primi atât dobânzi cât şi redevenţe de la acelaşi plătitor de venit acesta poate prezenta o singură declaraţie pentru acordarea scutirii.

ANEXA 2

ROMÂNIA
MINISTERUL FINANȚELOR PUBLICE
.....
.....

Nr. şi data înregistrării
la autoritatea fiscală
.....

CERTIFICAT
privind atestarea activităţii desfăşurate în România de către sediul permanent al persoanei juridice străine

Autoritatea fiscală(1).....din România în baza cererii înregistrate la nr. ...../..... şi a certificatului de rezidentă fiscală al persoanei juridice străine (2) ..... emis de autoritatea fiscală din (3)....., atestă că sediul permanent având codul de înregistrare fiscală (4), ... din localitatea(5).....,adresa(6).....
.....
a desfăşurat activitate în România, in perioada..... .

Drept pentru care am eliberat prezentul certificat urmând a fi utilizat de persoana juridică străină (2).....,

☐ conform Directivei 2003/49/CE privind un sistem comun de impozitare aplicabil plăților de dobânzi şi redevențe efectuate între societăti asociate din state membre diferite, cu amendamentele ulterioare;
☐ conform conventiei de evitare a dublei impuneri încheiata între România şi (3).....;
☐ conform Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările si completările ulterioare.

Locul(7)
.....
Data
.....

Numele şi prenumele.....
Semnatura.....
Funcția.....
Ştampila

PRECIZĂRI

privind completarea certificatului de atestare a activităţii desfăşurate în România de către sediul permanent al persoanei juridice străine

(1) Se înscrie organul fiscal teritorial în raza căruia este înregistrat sediul permanent ca plătitor de impozite şi taxe;
(2) Se înscrie denumirea persoanei juridice străine care solicită certificatul de atestare a activităţii desfăşurate de către sediul permanent în România;
(3) Se înscrie denumirea statului a cărei rezidenţă o are persoana juridică străină ce are sediul permanent în România;
(4) Se înscrie codul de identificare fiscală emis de organul fiscal teritorial în raza căruia este înregistrat sediul permanent ca plătitor de impozite şi taxe;
(5) Se înscrie denumirea localităţii în care este înregistrat sediul permanent al persoanei juridice străine;
(6) Se înscrie adresa sediul permanent al persoanei juridice straine (stradă, număr etc);
(7) Se înscrie denumirea municipiului sau oraşului în care îşi are sediul organul fiscal teritorial emitent.

Certificatul privind atestarea activităţii desfăşurate în România de către sediul permanent al firmei străine se completează în 2(două) exemplare originale, dintre care un exemplar se înmânează solicitantului şi celălalt ramâne la autoritatea fiscală emitentă.

PERSOANA JURIDICĂ STRĂINĂ.....
prin
SEDIUL PERMANENT
din România
Localitatea.....
Str.....nr.....
Telefon.....

Nr. şi data înregistrării
la autoritatea fiscală
.....

CERERE

referitoare la eliberarea Certificatului privind atestarea activității desfăşurate în România de către sediul permanent al persoanei juridice străine

Reprezentantul persoanei juridice străine (1) ....., rezidentă în (2) ..... şi având codul de înregistrare fiscală (3) nr..... cu sediul permanent în România şi având codul de înregistrare fiscală (4) nr. ...../..... şi adresa(5) în localitatea.....,strada ....., ... nr. .....

solicită eliberarea certificatului de atestare a activității desfăşurate în România de către sediul permanent al firmei străine mai sus menționată în perioada.....

Datele înscrise în prezenta cerere corespund realității şi se vor aduce la cunoştința organului fiscal teritorial în raza căruia este înregistrat sediul permanent ca plătitor de impozite şi taxe orice schimbare apărută.

Se anexează:

- copia certificatului de rezidentă fiscală al persoanei juridice străine şi în cazul în care beneficiarul efectiv al dobânzii/redevenței este un sediu permanent, autoritatea fiscală din statul membru în care sediul permanent este situat va certifica faptul că este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe şi desfăşoară activitate în acel stat, şi după caz;
- declarația pe proprie răspundere pentru exeptarea de la impunere în România a plăților de dobânzi şi redevențe efectuate de o întreprindere rezidentă sau de un sediu permanent situat în România către o întreprindere asociată rezidentă în alt stat membru U.E sau A.E.L.S sau un sediu permanent al unei întreprinderi situat în alt stat membru U.E sau A.E.L.S conform ANEXEI 1.

Data.....

Nume şi prenume.....

Semnătura .....

PRECIZĂRI

privind completarea cererii referitoare la eliberarea

Certificatului privind atestarea activității desfăşurate în România de către sediul permanent al persoanei juridice străine

(1) Se înscrie denumirea persoanei juridice străine care solicită certificatul de atestare a activității desfăşurate de către sediul permanent în România;
(2) Se înscrie denumirea statului a cărei rezidență o are persoana juridică străină ce are sediul permanent în România;
(3) Se înscrie codul de identificare fiscală emis de autoritatea competentă străină,
(4) Se înscrie codul de identificare fiscală emis de organul fiscal teritorial în raza căruia este înregistrat sediul permanent ca plătitor de impozite şi taxe;
(5) Se înscrie denumirea localității şi adresa sediului permanent din România al persoanei juridice străine;

ANEXA 3

Directiva 90/435/CEE privind regimul fiscal comun care se aplică societăților mamă şi filialelor acestora din diferite state membre, amendată prin Directiva 2003/123/CE a Consiliului implementată în Titlul II şi Titlul V din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare.

DECLARATIE pentru exceptarea de la impunere în România a plăților de dividende făcute de o persoană juridică română unei persoane juridice rezidente intr-un alt stat membru U.E. sau A.E.L.S. sau unui sediu permanent al unei întreprinderi dintr-un stat membru U.E. sau A.E.L.S situat in alt stat membru U.E. sau A.E.L.S

I. BENEFICIARUL EFECTIV AL PLĂȚILOR DE DIVIDENDE

În secțiunea A se înscriu date de identificare ale persoanei juridice străine

În secțiunea B se înscriu date de identificare ale sediului permanent şi în Secțiunea A se înscriu date de identificare ale persoanei juridice străine căreia îi aparține sediul permanent

A	Denumirea persoanei juridice străine: ……..... Cod de înregistrare fiscală:…….. Adresa persoanei juridice străine : țara.....; oraşul..... adresă:..... _____ Împuternicit/reprezentant legal(date de identificare)…… codul de identificare fiscală……..

B	Cod de înregistrare fiscală …… Adresa sediului permanent al persoanei juridice străine (localitate, strada, numar etc)..... _____ Împuternicit/reprezentant legal(date de identificare)…… codul de identificare fiscală……..

II. PLĂTITOR AL DIVIDENDELOR

În secțiunea C se înscriu date de identificare ale persoanei juridice române sau ale persoanei juridice cu sediul social în România, înființată potrivit legislației europene platitoare

C	Denumirea persoanei juridice române / persoanei juridice cu sediul social în România, înființată potrivit legislației europene: ……..... Cod de identificare fiscală:……. Adresa persoanei juridice române / persoanei juridice cu sediul social în România, înființată potrivit legislației europene: (localitate, stradă, numar etc) ....…….

DECLARATIA BENEFICIARULUI EFECTIV – potrivit secțiunii A

Persoana juridică nerezidentă declară că:

▪ are una din formele de organizare prevazută la art.20^{1}(4) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare.....;

▪ este rezident în scopul impunerii în statul membru U.E. sau A.E.L.S ……. şi nu este considerată, în înțelesul unei convenții de evitare a dublei impuneri pe venit şi pe capital incheiată cu un stat terț, ca fiind rezident în scopul impozitării în afara Uniunii Europene sau statelor membre AELS;

▪ plăteste în conformitate cu legislația fiscală a statului membru, fară posibilitatea unei optiuni sau exceptări, impozit pe profit sau un impozit similar acestuia;

▪ are o participare minimă de.....% în capitalul persoanei juridice române indicate în secțiunea C, pe o perioadă neîntreruptă de cel puțin 2 ani, de la data .....;

▪ este beneficiarul efectiv al dividendului;

▪ data plătii dividendului ……. ;

▪ suma totală a dividendului……..E /…….RON pentru care se solicită scutirea impozitului.

Beneficiarul efectiv declară prin prezenta că informatiile sunt adevărate şi va aduce la cunoştința agentului plătitor care face reținerea la sursa orice schimbare aparută.

Data.....Semnătura reprezentantului/împuternicitului legal.....

DECLARAȚIA BENEFICIARULUI EFECTIV - potrivit secțiunii B

Sediul permanent declară că:

- este situat pe teritoriul statului…….……..;
- este obligat la plata impozitului pe profit fară a fi scutit;
- persoana juridică nerezidentă pentru care sediul permanent îşi desfăşoară activitatea are una din formele de organizare prevazuta la art.20[1](4) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare; .....;
- persoana juridică nerezidentă pentru care sediul permanent îşi desfăşoară activitatea în România are rezidența în ....., şi nu este considerată, în înțelesul unei convenții de evitare a dublei impuneri pe venit şi pe capital încheiată cu un stat terț, ca fiind rezident în scopul impozitării în afara Uniunii Europene sau statelor membre AELS,
- persoana juridică nerezidentă pentru care sediul permanent îşi desfăşoară activitatea în România plăteşte în conformitate cu legislația fiscală a statului membru, fară posibilitatea unei opțiuni sau exceptări, impozit pe profit sau un impozit similar acestuia;
- persoana juridică nerezidentă pentru care sediul permanent îşi desfasoară activitatea, indicată în Secțiunea A, are o participare minimă directă de.....% în capitalul persoanei juridice române indicate în secțiunea C, pe o perioadă neîntreruptă de cel putin 2 ani, de la data .....;
- data plătii dividendului ……. ;
- suma totală a dividendului……..E /…….RON pentru care scutirea impozitului este solicitată.

Beneficiarul efectiv declară prin prezenta că informațiile sunt adevărate şi va aduce la cunoştința agentului plătitor care face reținerea la sursă orice schimbare apărută.

Data.....Semnatura reprezentantului/imputernicitului legal..... .

Dividendele plătite de o întreprindere, care este persoană juridică română sau persoană juridică cu sediul social în România, înființată potrivit legislației europene, unei persoane juridice rezidente într-un alt stat membru al Uniunii Europene sau în unul dintre statele Asociației Europene a Liberului Schimb, respectiv Islanda, Principatul Liechtenstein, Regatul Norvegiei, ori unui sediu permanent al unei întreprinderi dintr-un stat membru al Uniunii Europene sau dintr-un stat al Asociației Europene a Liberului Schimb, respectiv Islanda, Principatul Liechtenstein, Regatul Norvegiei, situat într-un alt stat membru al Uniunii Europene sau al Asociației Europene a Liberului Schimb, sunt scutite de impozit, dacă persoana juridică străină beneficiară a dividendelor întruneşte cumulativ următoarele condiții:

1. are una dintre formele de organizare prevăzute la art. 20^1 alin. (4);

2. în conformitate cu legislația fiscală a statului membru al Uniunii Europene sau a unuia dintre statele Asociației Europene a Liberului Schimb, respectiv Islanda, Principatul Liechtenstein, Regatul Norvegiei, este considerată a fi rezidentă a statului respectiv şi, în temeiul unei convenții privind evitarea dublei impuneri încheiate cu un stat terț, nu se consideră că este rezident în scopul impunerii în afara Uniunii Europene sau Asociației Europene a Liberului Schimb, respectiv Islanda, Principatul Liechtenstein, Regatul Norvegiei;

3. plăteşte, în conformitate cu legislația fiscală a unui stat membru al Uniunii Europene sau a unuia dintre statele Asociației Europene a Liberului Schimb, respectiv Islanda, Principatul Liechtenstein, Regatul Norvegiei, impozit pe profit sau un impozit similar acestuia, fără posibilitatea unei opțiuni sau exceptări;

4. deține minimum 10% din capitalul social al întreprinderii persoană juridică română pe o perioadă neîntreruptă de cel puțin 2 ani, care se încheie la data plății dividendului.

Dacă beneficiarul dividendelor este un sediu permanent al unei persoane juridice rezidente într-un stat membru al Uniunii Europene sau într-un stat al Asociației Europene a Liberului Schimb, respectiv Islanda, Principatul Liechtenstein, Regatul Norvegiei, situat într-un alt stat membru al Uniunii Europene sau al Asociației Europene a Liberului Schimb, pentru acordarea acestei scutiri persoana juridică străină pentru care sediul permanent îşi desfăşoară activitatea trebuie să întrunească cumulativ condițiile prevăzute la pct. 1 - 4.

Pentru acordarea acestei scutiri, persoana juridică română care plăteşte dividendul trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

1. este o societate înființată în baza legii române şi are una dintre următoarele forme de organizare: "societate pe acțiuni", "societate în comandită pe acțiuni", "societate cu răspundere limitată";

2. plăteşte impozit pe profit, potrivit prevederilor Titlului II, fără posibilitatea unei opțiuni sau exceptări.

Pentru acordarea acestei scutiri, persoana juridică cu sediul social în România, înființată potrivit legislației europene, care plăteşte dividendul, trebuie să plătească impozit pe profit, potrivit prevederilor Titlului II, fără posibilitatea unei opțiuni sau exceptări.

Declarația va fi întocmită în 2 exemplare şi va fi însoțită de certificatul de rezidență fiscală emis de autoritatea fiscală din statul de rezidență al beneficiarului efectiv al dividendului sau în cazul în care beneficiarul efectiv al dividendului este un sediu permanent autoritatea fiscală din statul membru în care sediul permanent este situat va certifica faptul că este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe şi desfăşoară activitate în acel stat. O copie se va afla la beneficiarul efectiv al dividendului şi una se va afla la plătitorul dividendului în scopul exceptării.

Declarația este valabilă pentru anul pentru care este emis certificatul de rezidență fiscala, cu exceptia situației în care se schimbă cerințele pentru acordarea scutirii.

D. Titlul VI – Taxa pe valoarea adăugată

1. Punctul 1 se modifică şi va avea următorul cuprins:

"Codul fiscal:

Semnificația unor termeni şi expresii

Art. 125^1

[...]

(2) În înțelesul prezentului titlu:

a) o persoană impozabilă care are sediul activității economice în România, este considerată a fi stabilită în România;

b) o persoană impozabilă care are sediul activității economice în afara României se consideră că este stabilită în România dacă are un sediu fix în România, respectiv dacă dispune în România de suficiente resurse tehnice şi umane pentru a efectua regulat livrări de bunuri şi/sau prestări de servicii impozabile;

c) o persoană impozabilă care are sediul activității economice în afara României şi care are un sediu fix în România conform lit. b) este considerată persoană impozabilă care nu este stabilită în România pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii realizate la care sediul fix de pe teritoriul României nu participă.

Norme metodologice

1. (1) Locul unde o persoană impozabilă îşi are stabilit sediul activității economice este locul unde sunt adoptate deciziile esențiale privind managementul persoanei impozabile şi unde sunt exercitate funcțiile administrației sale centrale. Pentru a stabili locul unde o persoană impozabilă îşi are stabilit sediul activității sale economice este necesar să se aibă în vedere o serie de factori, cum ar fi, în cazul persoanelor juridice, sediul înregistrat al acestora, locul unde se desfăşoară administrația centrală, locul unde se întrunesc directorii şi locul, de regulă acelaşi, unde se stabileşte politica generală a companiei. De asemenea, mai pot fi avuți în vedere şi alți factori, cum ar fi locul unde domiciliază principalii directori,

locul unde se întrunesc adunările generale, locul unde sunt stocate documentele administrative şi contabile, precum şi locul unde tranzacţiile financiare şi în special cele bancare sunt realizate în principal. Faptul că locul de la care sunt realizate efectiv activităţile de persoana impozabilă nu este situat într-un stat membru, nu exclude posibilitatea ca persoana impozabilă să îşi aibă stabilit sediul activităţii sale economice în statul membru respectiv. Prezenţa unei cutii poştale sau a unor reprezentanţe comerciale nu poate fi considerată ca sediu al activităţii economice al unei persoane impozabile, dacă nu sunt îndeplinite condiţiile menţionate în tezele anterioare.

(2) În cazul persoanelor fizice care sunt persoane impozabile pentru care nu poate fi identificat un sediu al activităţii economice în sensul alin. (1), domiciliul stabil al acestor persoane va fi considerat sediul activităţii economice în scopul determinării statului în care acestea sunt stabilite, în sensul art. 125^1 alin. (2) lit. a).

(3) În scopul aplicării prevederilor art. 125^1 alin. (2) lit. c) şi art. 150 din Codul fiscal:

a) dacă sediul fix din România, al unei persoane impozabile care are sediul activităţii economice în afara României, nu participă la livrarea de bunuri sau prestarea de servicii, respectiv resursele tehnice şi/sau umane din România nu sunt utilizate pentru realizarea acestor operaţiuni, se consideră că persoana impozabilă nu este stabilită în România pentru respectivele operaţiuni;

b) dacă sediul fix din România, al unei persoane impozabile care are sediul activităţii economice în afara României, participă la livrarea de bunuri sau prestarea de servicii înainte sau în timpul realizării acestor operaţiuni, sau conform unor înţelegeri este prevăzut că sediul fix poate să intervină ulterior derulării operaţiunilor pentru operaţiuni post-vânzare sau pentru respectarea unor clauze contractuale de garanţie, şi această potenţială participare nu constituie o operaţiune separată din perspectiva TVA, măsura în care sunt utilizate resursele umane şi/sau materiale în legătură cu aceste operaţiuni nu este relevantă deoarece se va considera că în orice situaţie acest sediu fix participă la realizarea operaţiunilor respective;

c) atunci când resursele tehnice şi/sau umane ale sediului fix din România, al unei persoane impozabile care are sediul activităţii economice în afara României, sunt utilizate numai pentru scopuri administrative suport, cum sunt serviciile de contabilitate, de emitere a facturilor şi colectarea titlurilor de creanţă, utilizarea acestor resurse nu va fi considerată ca participare la realizarea de livrări de bunuri sau prestări de servicii, fiind tratate doar ca servicii suport necesare îndeplinirii obligaţiilor legate de aceste operaţiuni. În această situaţie, se va considera că persoana impozabilă nu este stabilită în România pentru aceste operaţiuni;

d) atunci când factura este emisă indicând codul de înregistrare în scopuri de TVA al sediului fix din România, acesta va fi considerat că a participat la livrarea de bunuri sau la prestarea de servicii, cu excepţia situaţiei în care persoana impozabilă poate face dovada contrariului.

(4) Atunci când gazul sau energia electrică sunt livrate de o persoană impozabilă sau către o persoană impozabilă care deţine în România o licenţă care îi permite să desfăşoare activitatea economică în sectorul gazului sau a energiei electrice, incluzând şi cumpărări şi revânzări ale gazului natural sau a

energiei electrice, existența licenței în sine nu este suficientă pentru a considera că respectiva persoană impozabilă are un sediu fix în România. Pentru ca sediul fix să existe în România este necesar ca persoana impozabilă să îndeplinească condițiile de la art. 125^1 alin. (2) lit. b).″

2. După punctul 1 se introduce un nou punct, punctul 1^1, cu următorul cuprins:

"Codul fiscal:

Aplicare teritorială

Art. 125^2

(1) În sensul prezentului titlu:

a) Comunitate şi teritoriu comunitar înseamnă teritoriile statelor membre, astfel cum sunt definite în prezentul articol;

b) stat membru şi teritoriul statului membru înseamnă teritoriul fiecărui stat membru al Comunității pentru care se aplică Tratatul de înființare a Comunității Europene, în conformitate cu art. 299 din acesta, cu excepția teritoriilor prevăzute la alin. (2) şi (3);

c) teritorii terțe sunt teritoriile prevăzute la alin. (2) şi (3);

d) țară terță înseamnă orice stat sau teritoriu pentru care nu se aplică prevederile Tratatului de înființare a Comunității Europene.

(2) Următoarele teritorii care nu fac parte din teritoriul vamal al Comunității se exclud din teritoriul comunitar din punct de vedere al taxei:

a) Republica Federală Germania:

1. Insula Heligoland;

2. teritoriul Busingen;

b) Regatul Spaniei:

1. Ceuta;

2. Melilla;

c) Republica Italiană:

1. Livigno;

2. Campione d'Italia;

3. apele italiene ale Lacului Lugano.

(3) Următoarele teritorii care fac parte din teritoriul vamal al Comunității se exclud din teritoriul comunitar din punct de vedere al taxei:

a) Insulele Canare;

b) Republica Franceză: teritoriile din străinătate;

c) Muntele Athos;

d) Insulele Aland;

e) Insulele Channel.

(4) Se consideră ca fiind incluse în teritoriile următoarelor state membre teritoriile menționate mai jos:

a) Republica Franceză: Principatul Monaco;

b) Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord: Insula Man;

c) Republica Cipru: zonele Akrotiri şi Dhekelia aflate sub suveranitatea Regatului Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord.

Norme metodologice:

1^1. (1) Bunurile de origine din teritoriile excluse prevăzute la art. 125^2 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal trebuie importate din perspectiva taxei, dacă sunt transportate în teritoriul Comunității.

2) Insula Man, Principatul Monaco şi zonele aflate sub suveranitatea Marii Britanii şi a Irlandei de Nord de la Akrotiri şi Dhekelia sunt considerate teritorii ale statelor membre, iar operațiunile cu originea sau destinația în:

a) Insula Man sunt considerate cu originea sau destinația în Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord;

b) Principatul Monaco sunt considerate cu originea sau destinația în Republica Franceză;

c) zonele aflate sub suveranitatea Marii Britanii şi a Irlandei de Nord de la Akrotiri şi Dhekelia sunt considerate cu originea sau cu destinația în Republica Cipru.″

3. Punctul 2 se modifică şi va avea următorul cuprins:

"Codul fiscal:

Operațiuni impozabile

Art. 126

(1) Din punct de vedere al taxei sunt operațiuni impozabile în România cele care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) operațiunile care, în sensul art. 128 - 130, constituie sau sunt asimilate cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, în sfera taxei, efectuate cu plată;

b) locul de livrare a bunurilor sau de prestare a serviciilor este considerat a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 132 şi 133;

c) livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor este realizată de o persoană impozabilă, astfel cum este definită la art. 127 alin. (1), acționând ca atare;

d) livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor să rezulte din una dintre activitățile economice prevăzute la art. 127 alin. (2).

(2) Este, de asemenea, operațiune impozabilă şi importul de bunuri efectuat în România de orice persoană, dacă locul importului este în România, potrivit art. 132^2.

(3) Sunt, de asemenea, operațiuni impozabile şi următoarele operațiuni efectuate cu plată, pentru

care locul este considerat a fi în România, potrivit art. 132[1]:

a) o achiziție intracomunitară de bunuri, altele decât mijloace de transport noi sau produse accizabile, efectuată de o persoană impozabilă ce acționează ca atare sau de o persoană juridică neimpozabilă, care nu beneficiază de derogarea prevăzută la alin. (4), care urmează unei livrări intracomunitare efectuate în afara României de către o persoană impozabilă ce acționează ca atare şi care nu este considerată întreprindere mică în statul său membru, şi căreia nu i se aplică prevederile art. 132 alin. (1) lit. b) cu privire la livrările de bunuri care fac obiectul unei instalări sau unui montaj sau ale art. 132 alin. 2) cu privire la vânzările la distanță;

b) o achiziție intracomunitară de mijloace de transport noi, efectuată de orice persoană;

c) o achiziție intracomunitară de produse accizabile, efectuată de o persoană impozabilă, care acționează ca atare, sau de o persoană juridică neimpozabilă.

(4) Prin derogare de la prevederile alin. (3) lit. a), nu sunt considerate operațiuni impozabile în România achizițiile intracomunitare de bunuri care îndeplinesc următoarele condiții:

a) sunt efectuate de o persoană impozabilă care efectuează numai livrări de bunuri sau prestări de servicii pentru care taxa nu este deductibilă sau de o persoană juridică neimpozabilă;

b) valoarea totală a acestor achiziții intracomunitare nu depăşeşte pe parcursul anului calendaristic curent sau nu a depăşit pe parcursul anului calendaristic anterior plafonul de 10.000 euro, al cărui echivalent în lei este stabilit prin norme.

(5) Plafonul pentru achiziții intracomunitare prevăzut la alin. (4) lit. b) este constituit din valoarea totală, exclusiv taxa pe valoarea adăugată, datorată sau achitată în statul membru din care se expediază sau se transportă bunurile, a achizițiilor intracomunitare de bunuri, altele decât mijloace de transport noi sau bunuri supuse accizelor.

(6) Persoanele impozabile şi persoanele juridice neimpozabile, eligibile pentru derogarea prevăzută la alin. (4), au dreptul să opteze pentru regimul general prevăzut la alin. (3) lit. a). Opțiunea se aplică pentru cel puțin doi ani calendaristici.

(7) Regulile aplicabile în cazul depăşirii plafonului pentru achiziții intracomunitare, prevăzut la alin. (4) lit. b), sau al exercitării opțiunii sunt stabilite prin norme.

(8) Nu sunt considerate operațiuni impozabile în România:

a) achizițiile intracomunitare de bunuri a căror livrare în România ar fi scutită conform art. 143 alin. (1) lit. h) - m);

b) achiziția intracomunitară de bunuri, efectuată în cadrul unei operațiuni triunghiulare, pentru care locul este în România în conformitate cu prevederile art. 132[1] alin. (1), atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

1. achiziția de bunuri este efectuată de către o persoană impozabilă, denumită cumpărător revânzător, care nu este stabilită în România, dar este înregistrată în scopuri de TVA în alt stat membru;

2. achiziția de bunuri este efectuată în scopul unei livrări ulterioare a bunurilor respective, în

România, de către cumpărătorul revânzător prevăzut la pct. 1;

3. bunurile astfel achiziționate de către cumpărătorul revânzător prevăzut la pct. 1 sunt expediate sau transportate direct în România, dintr-un alt stat membru decât cel în care cumpărătorul revânzător este înregistrat în scopuri de TVA, către persoana căreia urmează să-i efectueze livrarea ulterioară, denumită beneficiarul livrării ulterioare;

4. beneficiarul livrării ulterioare este o altă persoană impozabilă sau o persoană juridică neimpozabilă, înregistrată în scopuri de TVA în România;

5. beneficiarul livrării ulterioare a fost desemnat în conformitate cu art. 150 alin. (4) ca persoană obligată la plata taxei pentru livrarea efectuată de cumpărătorul revânzător prevăzut la pct. 1.

c) achizițiile intracomunitare de bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție şi de antichități, în sensul prevederilor art. 152^2, atunci când vânzătorul este o persoană impozabilă revânzătoare, care acționează în această calitate, iar bunurile au fost taxate în statul membru de unde sunt furnizate, conform regimului special pentru intermediarii persoane impozabile, în sensul art. 313 şi 326 din Directiva 112, sau vânzătorul este organizator de vânzări prin licitație publică, care acționează în această calitate, iar bunurile au fost taxate în statul membru furnizor, conform regimului special, în sensul art. 333 din Directiva 112;

d) achiziția intracomunitară de bunuri care urmează unei livrări de bunuri aflate în regim vamal suspensiv sau sub o procedură de tranzit intern, dacă pe teritoriul României se încheie aceste regimuri sau această procedură pentru respectivele bunuri.

(9) Operațiunile impozabile pot fi:

a) operațiuni taxabile, pentru care se aplică cotele prevăzute la art. 140;

b) operațiuni scutite de taxă cu drept de deducere, pentru care nu se datorează taxa, dar este permisă deducerea taxei datorate sau achitate pentru achiziții. În prezentul titlu aceste operațiuni sunt prevăzute la art. 143 – 144^1;

c) operațiuni scutite de taxă fără drept de deducere, pentru care nu se datorează taxa şi nu este permisă deducerea taxei datorate sau achitate pentru achiziții. În prezentul titlu aceste operațiuni sunt prevăzute la art. 141;

d) importuri şi achiziții intracomunitare, scutite de taxă, conform art. 142;

e) operațiuni prevăzute la lit. a) - c), care sunt scutite fără drept de deducere, fiind efectuate de întreprinderile mici care aplică regimul special de scutire prevăzut la art. 152, pentru care nu se datorează taxa şi nu este permisă deducerea taxei datorate sau achitate pentru achiziții.

Norme metodologice:

2. (1) În sensul art. 126 alin. (1) din Codul fiscal, operațiunea nu este impozabilă în România dacă cel puțin una din condițiile prevăzute la lit. a) - d) nu este îndeplinită.

(2) În sensul art. 126 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, o livrare de bunuri şi/sau o prestare de

servicii trebuie să se efectueze cu plată. Condiția referitoare la "plată" implică existența unei legături directe între operațiune şi contrapartida obținută. O operațiune este impozabilă în condițiile în care această operațiune aduce un avantaj clientului, iar contrapartida obținută este aferentă avantajului primit, după cum urmează:

a) condiția referitoare la existența unui avantaj pentru un client este îndeplinită în cazul în care furnizorul de bunuri sau prestatorul de servicii se angajează să furnizeze bunuri şi/sau servicii determinabile persoanei ce efectuează plata, sau în absența plății, când operațiunea a fost realizată pentru a permite stabilirea unui astfel de angajament. Această condiție este compatibilă cu faptul că serviciile au fost colective, nu au fost măsurabile cu exactitate sau au făcut parte dintr-o obligație legală;

b) condiția existenței unei legături între operațiune şi contrapartida obținută este îndeplinită chiar dacă prețul nu reflectă valoarea normală a operațiunii, respectiv ia forma unor cotizații, bunuri sau servicii, reduceri de preț, sau nu este plătit direct de beneficiar ci de un terț.

(3) În sensul art. 126 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal, achiziția intracomunitară de mijloace noi de transport efectuată de orice persoană impozabilă ori neimpozabilă sau de orice persoană juridică neimpozabilă este întotdeauna considerată o operațiune impozabilă în România, pentru care nu sunt aplicabile regulile referitoare la plafonul de achiziții intracomunitare prevăzut la art. 126 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, dacă locul respectivei achiziții intracomunitare este în România, conform art. 132^1 din Codul fiscal.

(4) În sensul art. 126 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal, achiziția intracomunitară de produse accizabile efectuată de o persoană impozabilă sau de o persoană juridică neimpozabilă este întotdeauna considerată o operațiune impozabilă în România, pentru care nu sunt aplicabile regulile referitoare la plafonul de achiziții intracomunitare prevăzut la art. 126 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, dacă locul respectivei achiziții intracomunitare este în România, conform art. 132^1 din Codul fiscal.

(5) Echivalentul în lei al plafonului pentru achiziții intracomunitare de 10.000 de euro, prevăzut la art. 126 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, aplicabil în cursul unui an calendaristic, se determină pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării şi se rotunjeşte la cifra miilor. Rotunjirea se face prin majorare când cifra sutelor este egală sau mai mare decât 5 şi prin reducere când cifra sutelor este mai mică de 5.

(6) În aplicarea art. 126 alin. (5), pentru calculul plafonului de achiziții intracomunitare se iau în considerare următoarele elemente:

a) valoarea tuturor achizițiilor intracomunitare, cu excepția achizițiilor intracomunitare prevăzute la alin. (7);

b) valoarea tranzacției ce conduce la depăşirea plafonului pentru achiziții intracomunitare;

c) valoarea oricărui import efectuat de persoana juridică neimpozabilă în alt stat membru, pentru bunurile transportate în România după import;

(7) La calculul plafonului pentru achiziții intracomunitare nu se vor lua în considerare:

a) valoarea achizițiilor intracomunitare de produse accizabile;

b) valoarea achizițiilor intracomunitare de mijloace noi de transport;

c) valoarea achizițiilor de bunuri a căror livrare a fost o livrare de bunuri cu instalare sau montaj, pentru care locul livrării se consideră a fi în România în conformitate cu prevederile art. 132 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal;

d) valoarea achizițiilor de bunuri a căror livrare a fost o vânzare la distanță pentru care locul livrării se consideră a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 132 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal;

e) valoarea achizițiilor de bunuri second-hand, de opere de artă, de obiecte de colecție şi antichități, aşa cum sunt definite la art. 152^2 din Codul fiscal, în cazul în care aceste bunuri au fost taxate conform unui regim special similar celui prevăzut la art. 152^2 din Codul fiscal în statul membru din care au fost livrate;

f) valoarea achizițiilor de gaze naturale şi energie electrică a căror livrare a fost efectuată în conformitate cu prevederile art. 132 alin. (1) lit. e) şi f) din Codul fiscal.

(8) În cazul în care plafonul pentru achiziții intracomunitare este depăşit, persoana prevăzută la art. 126 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal va solicita înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153^1 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, dacă nu este deja înregistrată conform art 153^1 alin. (1) lit. b) sau c). Înregistrarea va rămâne valabilă pe perioada până la sfârşitul anului calendaristic în care a fost depăşit plafonul de achiziții şi cel puțin pentru anul calendaristic următor.

(9) Persoana prevăzută la art. 126 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, poate solicita anularea înregistrării oricând după încheierea anului calendaristic următor celui în care s-a înregistrat, conform art. 153^1 alin. (5) din Codul fiscal. Prin excepție, persoana respectivă rămâne înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153^1 din Codul fiscal pentru toate achizițiile intracomunitare efectuate cel puțin pentru încă un an calendaristic, dacă plafonul pentru achiziții intracomunitare este depăşit şi în anul calendaristic care a urmat celui în care persoana a fost înregistrată.

(10) Dacă după expirarea anului calendaristic următor celui în care persoana a fost înregistrată, persoana respectivă efectuează o achiziție intracomunitară în baza codului de înregistrare în scopuri de TVA obținut conform art. 153^1 din Codul fiscal, se consideră că persoana a optat conform art. 126 alin. (6) din Codul fiscal, cu excepția cazului în care este obligată să rămână înregistrată în urma depăşirii plafonului pentru achiziții intracomunitare în anul următor anului în care s-a înregistrat, situație în care se aplică prevederile de la alin. (9).

(11) În sensul art. 126 alin. (6) din Codul fiscal, persoanele impozabile care efectuează numai operațiuni pentru care taxa nu este deductibilă şi persoanele juridice neimpozabile, care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, care nu depăşesc plafonul pentru achiziții intracomunitare, pot opta pentru regimul general prevăzut la art. 126 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal. Aceste persoane sunt obligate la plata taxei în România pentru toate achizițiile intracomunitare de

la data la care îşi exercită opţiunea, şi vor solicita un cod de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 153^1 alin. (2) din Codul fiscal. Aceste persoane pot solicita anularea înregistrării oricând după încheierea a doi ani calendaristici ce urmează celui în care s-au înregistrat, conform art. 153^1 alin. (6) din Codul fiscal.

(12) În cazul în care după încheierea a doi ani calendaristici consecutivi de la înregistrare, persoanele prevăzute la alin. (11) efectuează o achiziţie intracomunitară în baza codului de înregistrare în scopuri de TVA obţinut conform art. 153^1 din Codul fiscal, se consideră că aceste persoane şi-au reexercitat opţiunea în condiţiile art. 126 alin. (6) şi art. 153^1 alin. (7) din Codul fiscal, cu excepţia cazului în care aceste persoane sunt obligate să rămână înregistrate în urma depăşirii plafonului pentru achiziţii intracomunitare, în anul calendaristic anterior, situaţie în care se aplică prevederile de la alin. (9).

(13) În scopul aplicării prevederilor art. 126 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal relaţia de transport a bunurilor, din primul stat membru în România, trebuie să existe între furnizor şi cumpărătorul revânzător, oricare dintre aceştia putând fi responsabil pentru transportul bunurilor, în conformitate cu condiţiile Incoterms sau în conformitate cu prevederile contractuale. Dacă transportul este realizat de beneficiarul livrării, sau dacă cumpărătorul revânzător este înregistrat în scopuri de TVA în România, nu sunt aplicabile măsurile de simplificare pentru operaţiuni triunghiulare. Obligaţiile ce revin beneficiarului livrării ulterioare, dacă România este al treilea stat membru :

a) să plătească taxa aferentă livrării efectuate de cumpărătorul revânzător care nu este stabilit şi nu este înregistrat în scopuri de TVA în România în conformitate cu prevederile art. 150 alin. (4) şi art. 157 alin. (1) sau (2), după caz;

b) să înscrie achiziţia efectuată în rubrica "Achiziţii intracomunitare" din decontul de taxă prevăzut la art. 156^2 sau 156^3 din Codul fiscal, precum şi în declaraţia recapitulativă pentru achiziţii intracomunitare de bunuri, prevăzută la art. 156^4 din Codul fiscal.

(14) În cazul operaţiunilor triunghiulare efectuate în condiţiile prezentate la art. 126 alin. (8) lit. b), dacă România este al doilea stat membru al cumpărătorului revânzător şi acesta a transmis furnizorului din primul stat membru, codul său de înregistrare în scopuri de TVA acordat conform art. 153 din Codul fiscal, cumpărătorul revânzător trebuie să îndeplinească următoarele obligaţii:

a) să emită factura prevăzută la art. 155 din Codul fiscal, în care să fie înscris codul său de înregistrare în scopuri de TVA în România şi codul de înregistrare în scopuri de TVA, din al treilea stat membru, al beneficiarului livrării.

b) să nu înscrie achiziţia intracomunitară de bunuri care ar avea loc în România ca urmare a transmiterii codului de înregistrare în scopuri de TVA acordat conform art. 153 din Codul fiscal în declaraţia recapitulativă privind achiziţiile intracomunitare, prevăzută la art. 156^4 din Codul fiscal, aceasta fiind neimpozabilă. În decontul de taxă aceste achiziţii se înscriu la rubrica rezervată achiziţiilor neimpozabile;

c) să înscrie livrarea efectuată către beneficiarul livrării din al treilea stat membru în rubrica

rezervată livrărilor intracomunitare de bunuri scutite de taxă a decontului de taxă şi în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156^4 din Codul fiscal, următoarele date:

1. codul de înregistrare în scopuri de TVA, din al treilea stat membru, al beneficiarului livrării;

2. codul T în rubrica corespunzătoare;

3. valoarea livrării efectuate.″

4. Punctele 3 – 5 se modifică şi vor avea următorul cuprins:

"Codul fiscal:

Persoane impozabile şi activitatea economică

Art. 127

(1) Este considerată persoană impozabilă orice persoană care desfăşoară, de o manieră independentă şi indiferent de loc, activități economice de natura celor prevăzute la alin. (2), oricare ar fi scopul sau rezultatul acestei activități.

(2) În sensul prezentului titlu, activitățile economice cuprind activitățile producătorilor comercianților sau prestatorilor de servicii, inclusiv activitățile extractive, agricole şi activitățile profesiilor libere sau asimilate acestora. De asemenea, constituie activitate economică exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate.

(2^1) Situațiile în care persoanele fizice care efectuează livrări de bunuri imobile devin persoane impozabile sunt explicitate prin norme.

(3) Nu acționează de o manieră independentă angajații sau oricare alte persoane legate de angajator printr-un contract individual de muncă sau prin orice alte instrumente juridice care creează un raport angajator/angajat în ceea ce priveşte condițiile de muncă, remunerarea sau alte obligații ale angajatorului.

(4) Instituțiile publice nu sunt persoane impozabile pentru activitățile care sunt desfăşurate în calitate de autorități publice, chiar dacă pentru desfăşurarea acestor activități se percep cotizații, onorarii, redevențe, taxe sau alte plăți, cu excepția acelor activități care ar produce distorsiuni concurențiale dacă instituțiile publice ar fi tratate ca persoane neimpozabile, precum şi a celor prevăzute la alin. (5) şi (6).

(5) Instituțiile publice sunt persoane impozabile pentru activitățile desfăşurate în calitate de autorități publice, dar care sunt scutite de taxă, conform art. 141.

(6) Instituțiile publice sunt, de asemenea, persoane impozabile pentru următoarele activități:

a) telecomunicații;

b) furnizarea de apă, gaze, energie electrică, energie termică, agent frigorific şi altele de aceeaşi natură;

c) transport de bunuri şi de persoane;

d) servicii prestate în porturi şi aeroporturi;

e) livrarea de bunuri noi, produse pentru vânzare;

f) activitatea târgurilor şi expoziţiilor comerciale;

g) depozitarea;

h) activităţile organismelor de publicitate comercială;

i) activităţile agenţiilor de călătorie;

j) activităţile magazinelor pentru personal, cantine, restaurante şi alte localuri asemănătoare;

k) operaţiunile posturilor publice de radio şi televiziune.

(7) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), orice persoană care efectuează ocazional o livrare intracomunitară de mijloace de transport noi va fi considerată persoană impozabilă pentru orice astfel de livrare.

(8) În condiţiile şi în limitele prevăzute în norme, este considerat drept grup fiscal unic un grup de persoane impozabile stabilite în România care, independente fiind din punct de vedere juridic, sunt în relaţii strânse una cu alta din punct de vedere organizatoric, financiar şi economic.

(9) Orice asociat sau partener al unei asocieri sau organizaţii fără personalitate juridică este considerat persoană impozabilă separată pentru acele activităţi economice care nu sunt desfăşurate în numele asocierii sau organizaţiei respective.

(10) Asocierile în participaţiune nu dau naştere unei persoane impozabile separate. Asocierile de tip joint venture, consortium sau alte forme de asociere în scopuri comerciale, care nu au personalitate juridică şi sunt constituite în temeiul legii, sunt tratate drept asocieri în participaţiune.

Norme metodologice:

3. (1) În sensul art. 127 alin. (2) din Codul fiscal, exploatarea bunurilor corporale sau necorporale, în concordanţă cu principiul de bază al sistemului de TVA potrivit căruia taxa trebuie să fie neutră, se referă la orice tip de tranzacţii, indiferent de forma lor juridică, astfel cum se menţionează în constatările Curţii Europene de Justiţie în cazurile C-186/89 Van Tiem, C-306/94 Regie dauphinoise, C—77/01 Empresa de Desenvolvimento Mineiro SA (EDM).

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1), persoanele fizice nu se consideră că realizează o activitate economică în sfera de aplicare a taxei atunci când obţin venituri din vânzarea locuinţelor proprietate personală sau a altor bunuri care sunt folosite de către acestea pentru scopuri personale. În categoria bunurilor utilizate în scopuri personale se includ construcţiile şi, după caz, terenul aferent acestora, proprietate personală a persoanelor fizice care au fost utilizate în scop de locuinţă, inclusiv casele de vacanţă, orice alte bunuri utilizate în scop personal de persoana fizică, precum şi bunurile de orice natură moştenite legal.

(3) Persoana fizică, care nu a devenit persoană impozabilă pentru alte activităţi, este considerată că realizează o activitate economică din exploatarea bunurilor corporale sau necorporale, dacă acţionează ca atare, de o manieră independentă şi activitatea respectivă este desfăşurată în scopul obţinerii de venituri cu caracter de continuitate, în sensul art. 127 alin. (2) din Codul fiscal.

(4) În cazul construirii de bunuri imobile de către persoanele fizice, în vederea vânzării, activitatea economică este considerată începută în momentul în care persoana fizică respectivă intenționează să efectueze o astfel de activitate, iar intenția persoanei respective trebuie apreciată în baza elementelor obiective, de exemplu, faptul că aceasta începe să angajeze costuri şi/sau să facă cheltuieli pregătitoare inițierii investiției. Activitatea economică este considerată continuă din momentul începerii sale, incluzând şi livrarea bunului sau părților din bunul imobil construit, chiar dacă este un singur bun imobil.

(5) În cazul achiziției de terenuri şi/sau de construcții de către persoana fizică în scopul vânzării, livrarea acestor bunuri reprezintă o activitate cu caracter de continuitate dacă persoana fizică realizează mai mult de o singură tranzacție în cursul unui an calendaristic. Totuşi, dacă persoana fizică derulează deja construcția unui bun imobil în vederea vânzării, conform alin. (4), activitatea economică fiind deja considerată începută şi continuă, orice alte tranzacții efectuate ulterior nu vor mai avea caracter ocazional.

(6) Transferul bunurilor sau serviciilor achiziționate sau dobândite prin alte căi de persoanele fizice şi utilizate în scopuri personale în patrimoniul comercial, în scopul utilizării pentru desfăşurarea de activități economice, nu este o operațiune asimilată unei livrări de bunuri/prestări de servicii, efectuate cu plată, iar persoana fizică nu poate deduce taxa aferentă bunurilor/serviciilor respective prin aplicarea procedurii de ajustare prevăzută la art. 148 şi 149 din Codul fiscal.

(7) Nu sunt considerate activități economice:

a) acordarea de bunuri şi/sau servicii în mod gratuit de organizațiile fără scop patrimonial;

b) livrarea următoarelor obiecte de cult religios: vase liturgice, icoane metalice sau litografiate, crucile, crucifixele, cruciulițele şi medalioanele cu imagini religioase specifice cultului, obiectele de colportaj religios, calendarele religioase, produsele necesare exercitării activității de cult religios precum tămâia, lumânările, dar cu excepția celor decorative şi a celor pentru nunți şi botezuri.

(8) În sensul art. 127 alin. (4) din Codul fiscal, distorsiuni concurențiale rezultă atunci când aceeaşi activitate este desfăşurată de mai multe persoane, dintre care unele beneficiază de un tratament fiscal preferențial, astfel încât contravaloarea bunurilor livrate şi/sau a serviciilor prestate de acestea nu este grevată de taxă, față de alte persoane care sunt obligate să greveze cu taxa contravaloarea livrărilor de bunuri şi/sau a prestărilor de servicii efectuate.

(9) În situația în care instituția publică desfăşoară activități pentru care este tratată ca persoană impozabilă, instituția publică este considerată persoană impozabilă numai în legătură cu acele activități sau, după caz, cu partea din structura organizatorică prin care sunt realizate acele activități. Prin excepție, în scopul stabilirii locului prestării serviciilor conform art 133 din Codul fiscal, o persoană juridică neimpozabilă care este înregistrată în scopuri de TVA este considerată persoană impozabilă.

(10) În sensul art. 127 alin. (7) din Codul fiscal, persoana fizică devine persoană impozabilă numai în cazul unei livrări intracomunitare de mijloace de transport noi. De asemenea, orice altă persoană juridică neimpozabilă se consideră persoană impozabilă pentru livrarea intracomunitară de mijloace de transport noi. Aceste persoane nu sunt obligate să se înregistreze în scopuri de TVA conform art. 153 din

Codul fiscal pentru aceste livrări intracomunitare de mijloace de transport noi în conformitate cu prevederile art. 153 alin. (3) din Codul fiscal.

4. (1) În sensul art. 127 alin. (8) din Codul fiscal, grupul de persoane impozabile stabilite în România, independente din punct de vedere juridic şi aflate în strânsă legătură din punct de vedere financiar, economic şi organizatoric, poate opta să fie tratat drept grup fiscal, cu următoarele condiţii:

a) o persoană impozabilă nu poate face parte decât dintr-un singur grup fiscal; şi

b) opţiunea trebuie să se refere la o perioadă de cel puţin 2 ani; şi

c) toate persoanele impozabile din grup trebuie să aplice aceeaşi perioadă fiscală.

(2) Opţiunea prevăzută la alin. (1) lit. b) se referă la grup, nu la fiecare membru al grupului.

(3) Grupul fiscal se poate constitui din două până la cinci persoane impozabile.

(4) Până la data de 1 ianuarie 2012, grupul fiscal se poate constitui numai de către persoane impozabile care sunt considerate mari contribuabili.

(5) Se consideră, conform alin. (1), în strânsă legătură din punct de vedere financiar, economic şi organizatoric persoanele impozabile al căror capital este deţinut direct sau indirect în proporţie de mai mult de 50% de către aceeaşi acţionari. Îndeplinirea acestei condiţii se dovedeşte prin certificatul constator eliberat de către Registrul Comerţului şi/sau după caz, alte documente justificative.

(6) În vederea implementării grupului fiscal se depune la organul fiscal competent o cerere semnată de către reprezentanţii legali ai tuturor membrilor grupului, care să cuprindă următoarele:

a) numele, adresa, obiectul de activitate şi codul de înregistrare în scopuri de TVA al fiecărui membru;

b) dovada că membrii sunt în strânsă legătură conform alin. (5);

c) numele membrului numit reprezentant.

(7) Organul fiscal competent va lua o decizie oficială prin care să aprobe sau să refuze implementarea grupului fiscal şi va comunica acea decizie reprezentantului grupului, precum şi fiecărui organ fiscal în jurisdicţia căruia se află membrii grupului fiscal, în termen de 60 de zile de la data primirii cererii menţionate la alin. (6).

(8) Implementarea grupului fiscal va intra în vigoare în prima zi din cea de-a doua lună următoare datei deciziei menţionate la alin. (7).

(9) Reprezentantul grupului va notifica organului fiscal competent oricare dintre următoarele evenimente:

a) încetarea opţiunii prevăzute la alin. (1) de a forma un grup fiscal unic, cu cel puţin 30 de zile înainte de producerea evenimentului;

b) neîndeplinirea condiţiilor prevăzute la alin. (1)-(5), care conduc la anularea tratamentului persoanelor impozabile ca grup fiscal sau a unei persoane ca membru al grupului fiscal, în termen de 15 zile de la producerea evenimentului care a generat această situaţie;

c) numirea unui alt reprezentant al grupului fiscal cu cel puţin 30 de zile înainte de producerea

evenimentului;

d) părăsirea grupului fiscal de către unul dintre membri, cu cel puțin 30 de zile înainte de producerea evenimentului;

e) intrarea unui nou membru în grupul fiscal, cu cel puțin 30 de zile înainte de producerea evenimentului.

(10) În situațiile prevăzute la alin. (9) lit. a) şi b), organul fiscal competent va anula tratamentul persoanelor impozabile ca grup fiscal sau, după caz, al unei persoane ca membru al grupului fiscal, astfel:

a) în cazul prevăzut la alin. (9) lit. a), de la data de 1 a lunii următoare celei în care a încetat opțiunea;

b) în cazul prevăzut la alin. (9) lit. b), de la data de 1 a lunii următoare celei în care s-a produs evenimentul care a generat această situație.

(11) În situațiile prevăzute la alin. (9) lit. c)-e) organul fiscal competent va lua o decizie oficială în termen de 30 de zile de la data primirii notificării şi va comunica această decizie reprezentantului, precum şi fiecărui organ competent responsabil pentru membrii grupului fiscal. Această decizie va intra în vigoare din prima zi a lunii următoare celei în care a fost transmisă reprezentantului. Până la primirea deciziei, persoanele impozabile care au solicitat părăsirea sau intrarea în grup a unui membru, sunt tratate ca grup fiscal unic format din membri care au depus inițial opțiunea de a fi tratați ca grup fiscal unic şi au fost acceptați în acest sens de către organul fiscal competent. În situația în care se solicită numirea unui alt reprezentant al grupului, organul fiscal competent anulează calitatea reprezentantului grupului fiscal şi în aceeaşi notificare va numi un alt reprezentant propus de membri grupului.

(12) Organul fiscal competent va putea în urma verificărilor efectuate:

a) să anuleze tratamentul unei persoane ca membru al unui grup fiscal în cazul în care acea persoană nu mai întruneşte criteriile de eligibilitate pentru a fi considerată un asemenea membru în termenii alin. (1). Această anulare va intra în vigoare începând cu prima zi a lunii următoare celei în care situația a fost constatată de organele fiscale competente;

b) să anuleze tratamentul persoanelor impozabile ca grup fiscal în cazul în care acele persoane impozabile nu mai întrunesc criteriile de eligibilitate pentru a fi considerate un asemenea grup. Această anulare va intra în vigoare începând cu prima zi a lunii următoare celei în care situația a fost constatată de organele fiscale competente;

(13) De la data implementării grupului fiscal unic conform alin. (8):

a) fiecare membru al grupului fiscal, altul decât reprezentantul:

1. va raporta în decontul de taxă menționat la art. 156^2 din Codul fiscal, orice livrare de bunuri, prestare de servicii, import sau achiziție intra-comunitară de bunuri sau orice altă operațiune realizată de sau către acesta pe parcursul perioadei fiscale;

2. va trimite decontul său de taxă reprezentantului, iar o copie a acestui document, organului fiscal de care aparține;

3. nu va plăti nicio taxă datorată şi nu va solicita nicio rambursare conform decontului său de taxă.

b) reprezentantul:

1. va raporta în propriul decont de taxă, menționat în art. 156^2 din Codul fiscal, orice livrare de bunuri, prestare de servicii, import sau achiziție intracomunitară de bunuri sau de servicii, precum şi orice altă operațiune realizată de sau către acesta pe parcursul perioadei fiscale;

2. va raporta într-un decont consolidat rezultatele din toate deconturile de TVA primite de la alți membrii ai grupului fiscal precum şi rezultatele din propriul decont de taxă pentru perioada fiscală respectivă;

3. va depune la organul fiscal de care aparține toate deconturile de taxă ale membrilor precum şi formularul de decont de taxă consolidat;

4. va plăti sau, după caz, va cere rambursarea taxei care rezultă din decontul de taxă consolidat.

(14) Fiecare membru al grupului fiscal trebuie:

a) să depună declarația recapitulativă prevăzută la art. 156^4 din Codul fiscal, la organul fiscal de care aparține;

b) să se supună controlului organului fiscal de care aparține;

c) să răspundă separat şi în solidar pentru orice taxă datorată de el sau de orice membru al grupului fiscal pentru perioada cât aparține respectivului grup fiscal.

(15) Livrările de bunuri şi prestările de servicii realizate de fiecare membru al grupului sunt supuse regimului normal de impozitare prevăzut de titlul VI din Codul fiscal, indiferent dacă sunt realizate către terți sau către ceilalți membri ai grupului fiscal.

5. Obligațiile şi drepturile din punct de vedere al taxei pentru operațiunile derulate de asocierile prevăzute la art. 127 alin. (10) din Codul fiscal sunt prevăzute la pct. 79^1.″

5. Punctul 6 se modifică şi va avea următorul cuprins:

"Codul fiscal:

Livrarea de bunuri

Art. 128

(1) Este considerată livrare de bunuri transferul dreptului de a dispune de bunuri ca şi un proprietar.

(2) Se consideră că o persoană impozabilă, care acționează în nume propriu, dar în contul altei persoane, în calitate de intermediar, într-o livrare de bunuri, a achiziționat şi livrat bunurile respective ea însăşi, în condițiile stabilite prin norme.

(3) Următoarele operațiuni sunt considerate, de asemenea, livrări de bunuri, în sensul alin. (1):

a) predarea efectivă a bunurilor către o altă persoană, ca urmare a unui contract care prevede că plata se efectuează în rate sau a oricărui alt tip de contract care prevede că proprietatea este atribuită cel mai târziu în momentul plății ultimei sume scadente, cu excepția contractelor de leasing;

b) transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor, în urma executării silite;

c) trecerea în domeniul public a unor bunuri din patrimoniul persoanelor impozabile, în condițiile prevăzute de legislația referitoare la proprietatea publică şi regimul juridic al acesteia, în schimbul unei despăgubiri.

(4) Sunt asimilate livrărilor de bunuri efectuate cu plată următoarele operațiuni:

a) preluarea de către o persoană impozabilă a bunurilor mobile achiziționate sau produse de către aceasta pentru a fi utilizate în scopuri care nu au legătură cu activitatea economică desfăşurată, dacă taxa aferentă bunurilor respective sau părților lor componente a fost dedusă total sau parțial;

b) preluarea de către o persoană impozabilă a bunurilor mobile achiziționate sau produse de către aceasta pentru a fi puse la dispoziție altor persoane în mod gratuit, dacă taxa aferentă bunurilor respective sau părților lor componente a fost dedusă total sau parțial;

c) preluarea de către o persoană impozabilă de bunuri mobile corporale achiziționate sau produse de către aceasta, altele decât bunurile de capital prevăzute la art. 149 alin. (1) lit. a), pentru a fi utilizate în scopul unor operațiuni care nu dau drept integral de deducere, dacă taxa aferentă bunurilor respective a fost dedusă total sau parțial la data achiziției;

d) bunurile constatate lipsă din gestiune, cu excepția celor la care se face referire la alin. (8) lit. a) - c).

(5) Orice distribuire de bunuri din activele unei persoane impozabile către asociații sau acționarii săi, inclusiv o distribuire de bunuri legată de lichidarea sau de dizolvarea fără lichidare a persoanei impozabile, cu excepția transferului prevăzut la alin. (7), constituie livrare de bunuri efectuată cu plată, dacă taxa aferentă bunurilor respective sau părților lor componente a fost dedusă total sau parțial.

(6) În cazul a două sau mai multe transferuri succesive ale dreptului de proprietate asupra unui bun, fiecare transfer este considerat o livrare separată a bunului, chiar dacă bunul este transportat direct beneficiarului final.

(7) Transferul tuturor activelor sau al unei părți a acestora, efectuat cu ocazia transferului de active sau, după caz, şi de pasive, indiferent dacă este realizat ca urmare a vânzării sau ca urmare a unor operațiuni precum divizarea, fuziunea ori ca aport în natură la capitalul unei societăți, nu constituie livrare de bunuri dacă primitorul activelor este o persoană impozabilă. Primitorul activelor este considerat a fi succesorul cedentului în ceea ce priveşte ajustarea dreptului de deducere prevăzută de lege.

(8) Nu constituie livrare de bunuri, în sensul alin. (1):

a) bunurile distruse ca urmare a unor calamități naturale sau a unor cauze de forță majoră, precum şi bunurile pierdute ori furate, dovedite legal, astfel cum sunt prevăzute prin norme;

b) bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, precum şi activele corporale fixe casate, în condițiile stabilite prin norme;

c) perisabilitățile, în limitele prevăzute prin lege;

d) bunurile acordate gratuit din rezerva de stat ca ajutoare umanitare externe sau interne;

e) acordarea în mod gratuit de bunuri ca mostre în cadrul campaniilor promoționale, pentru încercarea produselor sau pentru demonstrații la punctele de vânzare, precum şi alte bunuri acordate în scopul stimulării vânzărilor în condițiile stabilite prin norme;

f) acordarea de bunuri de mică valoare, în mod gratuit, în cadrul acțiunilor de sponsorizare, de mecenat, de protocol/reprezentare, precum şi alte destinații prevăzute de lege, în condițiile stabilite prin norme.

(9) Livrarea intracomunitară reprezintă o livrare de bunuri, în înțelesul alin. (1), care sunt expediate sau transportate dintr-un stat membru în alt stat membru de către furnizor sau de persoana către care se efectuează livrarea ori de altă persoană în contul acestora.

(10) Este asimilat cu livrarea intracomunitară cu plată transferul de către o persoană impozabilă de bunuri aparținând activității sale economice din România într-un alt stat membru, cu excepția nontransferurilor prevăzute la alin. (12).

(11) Transferul prevăzut la alin. (10) reprezintă expedierea sau transportul oricăror bunuri mobile corporale din România către alt stat membru, de persoana impozabilă sau de altă persoană în contul său, pentru a fi utilizate în scopul desfăşurării activității sale economice.

(12) În sensul prezentului titlu, nontransferul reprezintă expedierea sau transportul unui bun din România în alt stat membru, de persoana impozabilă sau de altă persoană în contul său, pentru a fi utilizat în scopul uneia din următoarele operațiuni:

a) livrarea bunului respectiv realizată de persoana impozabilă pe teritoriul statului membru de destinație a bunului expediat sau transportat în condițiile prevăzute la art. 132 alin. (5) şi (6) privind vânzarea la distanță;

b) livrarea bunului respectiv, realizată de persoana impozabilă pe teritoriul statului membru de destinație a bunului expediat sau transportat, în condițiile prevăzute la art. 132 alin. (1) lit. b) privind livrările cu instalare sau asamblare, efectuate de către furnizor sau în numele acestuia;

c) livrarea bunului respectiv, realizată de persoana impozabilă la bordul navelor, aeronavelor sau trenurilor, pe parcursul transportului de persoane efectuat în teritoriul Comunității, în condițiile prevăzute la art. 132 alin. (1) lit. d);

d) livrarea bunului respectiv, realizată de persoana impozabilă, în condițiile prevăzute la art. 143 alin. (2) cu privire la livrările intracomunitare scutite, la art. 143 alin. (1) lit. a) şi b) cu privire la scutirile pentru livrările la export şi la art. 143 alin. (1) lit. h), i), j), k) şi m) cu privire la scutirile pentru livrările destinate navelor, aeronavelor, misiunilor diplomatice şi oficiilor consulare, precum şi organizațiilor internaționale şi forțelor NATO;

e) livrarea de gaz prin rețeaua de distribuție a gazelor naturale sau de electricitate, în condițiile prevăzute la art. 132 alin. (1) lit. e) şi f) privind locul livrării acestor bunuri;

f) prestarea de servicii în beneficiul persoanei impozabile, care implică lucrări asupra bunurilor corporale efectuate în statul membru în care se termină expedierea sau transportul bunului, cu condiția ca

bunurile, după prelucrare, să fie reexpediate persoanei impozabile din România de la care fuseseră expediate sau transportate inițial;

g) utilizarea temporară a bunului respectiv pe teritoriul statului membru de destinație a bunului expediat sau transportat, în scopul prestării de servicii în statul membru de destinație, de către persoana impozabilă stabilită în România;

h) utilizarea temporară a bunului respectiv, pentru o perioadă care nu depăşeşte 24 de luni, pe teritoriul unui alt stat membru, în condițiile în care importul aceluiaşi bun dintr-un stat terţ, în vederea utilizării temporare, ar beneficia de regimul vamal de admitere temporară cu scutire integrală de drepturi de import.

(13) În cazul în care nu mai este îndeplinită una din condițiile prevăzute la alin. (12), expedierea sau transportul bunului respectiv este considerat ca un transfer din România în alt stat membru. În acest caz, transferul se consideră efectuat în momentul în care condiția nu mai este îndeplinită.

(14) Prin ordin al ministrului finanțelor publice, se pot introduce măsuri de simplificare cu privire la aplicarea alin. (10) - (13).

Norme metodologice:

6. (1) În sensul art. 128 alin. (1) din Codul fiscal, preluarea de bunuri produse de către o persoană impozabilă pentru a fi folosite în cursul desfăşurării activității sale economice sau pentru continuarea acesteia nu se consideră ca fiind o livrare de bunuri, cu excepția operațiunilor prevăzute la art. 128 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal. Aceleaşi prevederi se aplică şi prestărilor de servicii.

(2) Valorificarea produselor scoase din rezerva de mobilizare constituie livrare de bunuri în sensul art. 128 alin. (1) din Codul fiscal efectuată de către operatorii economici care le gestionează.

(3) În sensul art. 128 alin. (2) din Codul fiscal, persoana impozabilă care acționează în calitate de comisionar, primind facturi, sau orice alte documente ce servesc drept factură, pe numele său de la comitentul vânzator, sau după caz de la furnizor, şi emițând facturi, sau orice alte documente ce servesc drept factură, pe numele său către comitentul cumpărător, sau după caz către client, se consideră că acționează în nume propriu dar în contul comitentului. Comisionarul este considerat din punct de vedere al taxei cumpărător şi revânzător al bunurilor, indiferent dacă acționează în contul vânzătorului sau al cumpărătorului, respectiv se consideră că furnizorul, sau după caz comitentul vânzător face o livrare de bunuri către comisionar, şi la rândul său comisionarul face o altă livrare de bunuri către comitentul cumpărător, sau după caz către client. Dacă potrivit contractului comisionarul acționează în numele şi în contul comitentului ca mandatar, dar primeşte şi/sau emite facturi pe numele său, acest fapt îl transformă în cumpărător revânzător din punct de vedere al taxei.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică sub denumirea de structură de comisionar în cazurile prevăzute la pct. 19 alin. (4).

(5) În sensul art. 128 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal, casarea activelor corporale fixe de natura

bunurilor de capital prevăzute la art. 149 din Codul fiscal nu constituie livrare de bunuri. Se aplică prevederile art. 149 din Codul fiscal pentru activele corporale fixe de natura bunurilor de capital casate, dacă la achiziția sau, după caz, transformarea, modernizarea, fabricarea, construcția acestora taxa a fost dedusă total sau parțial şi dacă următoarele operațiuni au intervenit în legătură cu un bun de capital după data aderării: achiziția sau, după caz, fabricarea, construcția, prima utilizare după modernizare sau transformare.

(6) Pierderile tehnologice stabilite potrivit legii sau, după caz, stabilite de persoana impozabilă în norma proprie de consum, nu intră sub incidența prevederilor art. 128 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal. Deducerea taxei pentru achizițiile de bunuri utilizate în activități economice care dau naştere la pierderi tehnologice se realizează pe baza prevederilor generale de la art. 145 alin. (2) sau, după caz art 147 din Codul fiscal. Pierderile care depăşesc normele de consum sunt asimilate livrărilor de bunuri conform art. 128 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal. Atunci când norma de consum este stabilită de persoana impozabilă, organul fiscal competent poate modifica coeficientul stabilit în scopul aplicării art. 128 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal, dacă sunt indicii obiective că norma tehnologică a fost supradimensionată

(7) În sensul art. 128 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal, transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor în urma executării silite se consideră livrare de bunuri numai dacă debitorul executat silit este o persoană impozabilă înregistrată conform art. 153 din Codul fiscal.

(8) Transferul de active prevăzut la art. 128 alin. (7) din Codul fiscal este un transfer universal de bunuri şi/sau servicii, acestea nemaifiind tratate individual ci ca un tot unitar la persoana impozabilă cedentă, indiferent dacă este un transfer total sau parțial de active. Se consideră transfer parțial de active în sensul art. 128 alin. (7) din Codul fiscal transferul tuturor activelor sau al unei părți din activele investite într-o anumită ramură a activității economice, dacă acestea constituie din punct de vedere tehnic o structură independentă, capabilă să efectueze activități economice separate, indiferent dacă este realizat ca urmare a vânzării sau ca urmare a unor operațiuni precum divizarea, fuziunea ori ca aport în natură la capitalul unei societăți. De asemenea, se consideră că transferul parțial are loc şi în cazul în care bunurile imobile în care sunt situate activele transferate de cedent nu sunt înstrăinate, ci realocate altor ramuri ale activității aflate în uzul cedentului. Simplul transfer al unor active nu garantează posibilitatea continuării unei activități economice în orice situație.Pentru ca o operațiune să poată fi considerată transfer de active, în sensul art. 128 alin. (7) din Codul fiscal , primitorul activelor trebuie să intenționeze să desfăşoare activitatea economică sau partea din activitatea economică care i-a fost transferată şi nu să lichideze imediat activitatea respectivă şi, după caz, să vândă eventualele stocuri. Pentru calificarea unei activități ca transfer de active, nu este relevant dacă primitorul activelor este autorizat pentru desfăşurarea activității care i-a fost transferată sau dacă are în obiectul de activitate respectiva activitate. În acest sens a fost pronunțată decizia Curții Europene de Justiție în- cazul C-497/01 – Zita Modes.

(9) Persoana impozabilă care este beneficiarul transferului prevăzut la alin. (8) este considerată ca fiind succesorul cedentului, indiferent dacă este înregistrat în scopuri de taxă sau nu. Beneficiarul va

prelua toate drepturile şi obligaţiile cedentului, inclusiv cele privind livrările către sine prevăzute la art. 128 alin. (4) din Codul fiscal, ajustările deducerii prevăzute la art. 148 şi 149 din Codul fiscal.De asemenea beneficiarul poate prelua soldul sumei negative de taxă pentru care nu s-a solicitat rambursarea sau soldul taxei de plată către bugetul de stat, dacă respectivele drepturi şi obligaţii au fost cuprinse în contractul dintre părţi. Dacă beneficiarul transferului este o persoană impozabilă care nu este înregistrată în scopuri de TVA conform art 153 din Codul fiscal, şi nu se va înregistra în scopuri de TVA ca urmare a transferului, va trebui să plătească la bugetul de stat suma rezultată ca urmare a ajustărilor conform art. 128 alin. (4), art. 148, art. 149, sau 161, după caz. Prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală se va stabili procedura de declarare şi plată a sumelor rezultate din ajustarea taxei. Momentul de referinţă pentru determinarea datei de la care începe ajustarea taxei, în cazul bunurilor de capital, nu este data transferului, ci data obţinerii bunului de către cedent, conform art. 149 sau 161, după caz. Cedentul va trebui să transmită cesionarului o copie de pe registrul bunurilor de capital, dacă acestea sunt obţinute după data aderării.

(10) În sensul art. 128 alin. (8) lit. a) din Codul fiscal:

a) prin cauze de forţă majoră se înţelege:

1. incendiu, dovedit prin documente de asigurare şi/sau alte rapoarte oficiale;

2. război, război civil, acte de terorism;

3. orice alte evenimente pentru care se poate invoca forţa majoră;

b) prin bunuri pierdute se înţelege bunurile dispărute în urma unor calamităţi naturale, cum ar fi inundaţiile, alunecările de teren, sau a unor cauze de forţă majoră;

c) prin bunuri furate se înţelege bunurile lipsă din gestiune, neimputabile, pentru care persoana impozabilă poate prezenta dovada constatării furtului de către organele de poliţie, care este acceptată la despăgubire de societăţile de asigurări.

(11) În sensul art. 128 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal, nu se consideră livrare de bunuri cu plată bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, dacă sunt îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiţii:

a) bunurile nu sunt imputabile;

b) degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente. Sunt incluse în această categorie şi produsele accizabile pentru care autoritatea competentă a emis decizie de aprobare a distrugerii în cadrul antrepozitului fiscal;

c) se face dovada că s-au distrus bunurile şi nu mai intră în circuitul economic.

(12) Prevederile art. 148 şi 149 din Codul fiscal, referitoare la ajustarea dreptului de deducere, nu se aplică în situaţiile în care, conform art. 128 alin. (8) din Codul fiscal, nu se consideră că are loc o livrare de bunuri cu plată, cu excepţia casării activelor corporale fixe.

(13) În sensul art. 128 alin. (8) lit. e) din Codul fiscal, se cuprind în categoria bunurilor acordate în mod gratuit în scopul stimulării vânzărilor:

a) pe lângă bunurile oferite în mod gratuit ca mostre în cadrul campaniilor promoționale, pentru încercarea produselor sau pentru demonstrații la punctele de vânzare, şi orice alte bunuri care sunt destinate pentru reclamă şi publicitate;

b) în alte cazuri decât cele prevăzute la lit. a), bunurile care sunt produse de persoana impozabilă în vederea vânzării, sau sunt comercializate în mod obişnuit de către persoana impozabilă, acordate în mod gratuit clientului, numai în măsura în care sunt bunuri de acelaşi fel ca şi cele care sunt sau au fost livrate clientului. Atunci când bunurile acordate gratuit în vederea stimulării vânzărilor nu sunt produse de persoana impozabilă şi/sau nu sunt bunuri comercializate în mod obişnuit de persoana impozabilă, acordarea gratuită a acestora nu va fi considerată livrare de bunuri dacă:

1. se poate face dovada obiectivă a faptului că acestea pot fi utilizate de către client în legătură cu bunurile/serviciile pe care le-a achiziționat de la respectiva persoană impozabilă, sau

2. atunci când bunurile/serviciile sunt furnizate către consumatorul final valoarea bunurilor acordate gratuit este mai mică decât valoarea bunurilor/serviciilor furnizate clientului.

(14) În sensul art. 128 alin. (8) lit. f) din Codul fiscal:

a) bunurile acordate gratuit în cadrul acțiunilor de protocol nu sunt considerate livrări de bunuri dacă valoarea totală a bunurilor acordate gratuit în cursul unui an calendaristic este sub plafonul în care aceste cheltuieli sunt deductibile la calculul impozitului pe profit, astfel cum este stabilit la titlul II al Codului fiscal. Aceleaşi prevederi se aplică şi în cazul microîntreprinderilor;

b) bunurile acordate gratuit în cadrul acțiunilor de sponsorizare sau mecenat nu sunt considerate livrări de bunuri dacă valoarea totală în cursul unui an calendaristic se încadrează în limita a 3 la mie din cifra de afaceri determinată potrivit art. 152 alin. (2) din Codul fiscal;

c) prin bunuri acordate în mod gratuit potrivit destinațiilor prevăzute de lege se înțeleg bunurile pe care persoana impozabilă este obligată prin lege să le acorde gratuit angajaților săi şi care sunt legate de desfăşurarea în condiții optime a activității economice, cum sunt, de exemplu: masa caldă pentru mineri, echipamentul de protecție, materiale igienico-sanitare în vederea prevenirii îmbolnăvirilor. Plafonul până la care nu sunt considerate livrări de bunuri cu plată este cel prevăzut prin actele normative care instituie acordarea acestor bunuri, dacă este cazul. Nu se încadrează în prevederile art. 128 alin. (8) lit. f) din Codul fiscal orice gratuități acordate propriilor angajați sau altor persoane, prin lege sau prin hotărâri ale Consiliilor locale, dacă nu există nicio legătură cu desfăşurarea în condiții optime a activității economice, cum sunt: cotele gratuite de energie electrică acordate persoanelor pensionate din sectorul energiei electrice, abonamentele de transport acordate gratuit pentru diverse categorii de persoane, şi altele de aceeaşi natură.

(15) Încadrarea în plafoanele prevăzute la alin. (14) lit. a)-b) se determină pe baza datelor raportate prin situațiile financiare anuale. Nu se iau în calcul pentru încadrarea în aceste plafoane sponsorizările, acțiunile de mecenat sau alte acțiuni prevăzute prin legi, acordate în numerar. Depăşirea plafoanelor constituie livrare de bunuri cu plată şi se colectează taxa, dacă s-a exercitat dreptul de

deducere a taxei aferente achizițiilor care depăşesc plafoanele. Taxa colectată aferentă depăşirii se calculează şi se include în decontul întocmit pentru perioada fiscală în care persoana impozabilă a depus sau trebuie să depună situațiile financiare anuale.

(16) În sensul art. 128 alin. (10) din Codul fiscal, transferul este o operațiune asimilată unei livrări intracomunitare cu plată de bunuri, fiind obligatoriu să fie respectate toate condițiile şi regulile aferente livrărilor intracomunitare, inclusiv cele referitoare la scutirea de taxă. Caracteristic acestei operațiuni este faptul că în momentul expedierii bunurilor dintr-un stat membru în alt stat membru, acestea nu fac obiectul unei livrări în sensul art 128 alin. (1) din Codul fiscal, şi pe cale de consecință aceeaşi persoană impozabilă care declară transferul în statul membru unde începe transportul bunurilor va declara şi achiziția intracomunitară asimilată în statul membru în care are loc achiziția respectivă. Exemple de transferuri: transportul în alt stat membru de bunuri importate în România, efectuat de persoana care a realizat importul, în lipsa unei tranzacții în momentul expedierii, transportul/expedierea de bunuri mobile corporale din România în alt stat membru în vederea constituirii unui stoc care urmează a fi vândut în respectivul stat membru, transportul de bunuri în alt stat membru în vederea încorporării într-un bun imobil în respectivul stat membru de către persoana impozabilă, precum şi alte operațiuni care inițial au constituit nontransferuri, dar ulterior au devenit transferuri.

(17) Nontransferul cuprinde şi expedierea sau transportul de produse accizabile din România în alt stat membru, de către persoana impozabilă sau de altă persoană în contul său, în vederea efectuării unei vânzări la distanță către persoane neimpozabile din acel stat membru, altele decât persoanele juridice neimpozabile.

(18) Furnizarea de programe informatice software standard pe dischetă sau pe un alt purtător de date, însoțită de licență obişnuită care interzice copierea şi distribuirea acestuia şi care permite doar instalarea sa pe un anumit număr de stații de lucru, care este egal cu numărul de dischete sau de alte suporturi purtătoare de date furnizate, constituie livrare de bunuri, conform art. 128 din Codul fiscal. Programele informatice software standard reprezintă orice software produs ca un bun de folosință generală care conține date preînregistrate, este comercializat ca atare şi, după instalare şi eventual o perioadă scurtă de training, poate fi utilizat în mod independent de către clienți în formatul standard pentru aceleaşi aplicații şi funcții.

(19) Procesarea fotografiilor digitale constituie livrare de bunuri conform art. 128 din Codul fiscal atunci când fotografiile tipărite sunt predate clientului.″

6. Punctul 7 se modifica si va avea urmatorul cuprins:

"Codul fiscal:

Prestarea de servicii

Art. 129

(1) Se consideră prestare de servicii orice operațiune care nu constituie livrare de bunuri, aşa cum

este definită la art. 128.

(2) Atunci când o persoană impozabilă care acționează în nume propriu, dar în contul altei persoane, ia parte la o prestare de servicii, se consideră că a primit şi a prestat ea însăşi serviciile respective.

(3) Prestările de servicii cuprind operațiuni cum sunt:

a) închirierea de bunuri sau transmiterea folosinței bunurilor în cadrul unui contract de leasing;

b) cesiunea bunurilor necorporale, indiferent dacă acestea fac sau nu obiectul unui drept de proprietate, cum sunt: transferul şi/sau cesiunea drepturilor de autor, brevetelor, licențelor, mărcilor comerciale şi a altor drepturi similare;

c) angajamentul de a nu desfăşura o activitate economică, de a nu concura cu altă persoană sau de a tolera o acțiune ori o situație;

d) prestările de servicii efectuate pe baza unui ordin emis de/sau în numele unei autorități publice sau potrivit legii;

e) servicii de intermediere efectuate de persoane care acționează în numele şi în contul altei persoane, atunci când intervin într-o livrare de bunuri sau o prestare de servicii.

(4) Sunt asimilate prestării de servicii efectuate cu plată următoarele:

a) utilizarea temporară a bunurilor care fac parte din activele unei persoane impozabile, în scopuri care nu au legătură cu activitatea sa economică sau pentru a fi puse la dispoziție, în vederea utilizării în mod gratuit, altor persoane, dacă taxa pentru bunurile respective a fost dedusă total sau parțial;

b) serviciile care fac parte din activitatea economică a persoanei impozabile, prestate în mod gratuit pentru uzul personal al angajaților săi sau pentru uzul altor persoane.

(5) Nu constituie prestare de servicii efectuată cu plată:

a) utilizarea bunurilor rezultate din activitatea economică a persoanei impozabile, ca parte a unei prestări de servicii efectuată în mod gratuit, în cadrul acțiunilor de sponsorizare, mecenat sau protocol, precum şi pentru alte destinații prevăzute de lege, în condițiile stabilite prin norme;

b) serviciile care fac parte din activitatea economică a persoanei impozabile, prestate în mod gratuit în scop de reclamă sau în scopul stimulării vânzărilor;

c) servicii prestate în mod gratuit în cadrul perioadei de garanție de către persoana care a efectuat inițial livrarea de bunuri sau prestarea de servicii.

(6) Abrogat.

(7) Prevederile art. 128 alin. (5) şi (7) se aplică în mod corespunzător şi prestărilor de servicii.

Norme metodologice:

7. (1) În sensul art. 129 alin. (1) din Codul fiscal, atunci când nu există un contract de comision sau intermediere între părți şi nu se refacturează cheltuielile conform pct. 19 alin. (4), dar pentru aceeaşi prestare de servicii intervin mai multe persoane impozabile care acționează în nume propriu, prin

tranzacţii succesive, se consideră că fiecare persoană a primit şi a prestat în nume propriu serviciul respectiv. Fiecare tranzacţie se consideră o prestare separată şi se impozitează distinct, chiar dacă serviciul respectiv este prestat direct către beneficiarul final.

(2) Normele metodologice prevăzute la pct. 6 alin. (3) şi (4) se aplică în mod corespunzător şi pentru prestările de servicii prevăzute la art. 129 alin. (2) din Codul fiscal.

(3) Transmiterea folosinţei bunurilor în cadrul unui contract de leasing este considerată prestare de servicii conform art. 129 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal. La sfârşitul perioadei de leasing, dacă locatorul/finanţatorul transferă locatarului/utilizatorului dreptul de proprietate asupra bunului, la solicitarea acestuia, operaţiunea reprezintă o livrare de bunuri pentru valoarea la care se face transferul. Se consideră a fi sfârşitul perioadei de leasing şi data la care locatarul/utilizatorul poate opta pentru cumpărarea bunului înainte de sfârşitul perioadei de leasing, dar nu mai devreme de 12 luni, situaţie în care valoarea de transfer va cuprinde şi suma ratelor care nu au mai ajuns la scadenţă, inclusiv toate cheltuielile accesorii facturate odată cu rata de leasing. Dacă opţiunea de cumpărare a bunului de către locatar/utilizator se exercită înainte de derularea a 12 luni consecutive de la data începerii contractului de leasing, respectiv data de la care bunul este pus la dispoziţia locatarului/utilizatorului, se consideră că nu a mai avut loc o operaţiune de leasing, ci o livrare de bunuri la data la care bunul a fost pus la dispoziţia locatarului/utilizatorului. Dacă în cursul derulării unui contract de leasing financiar intervine o cesiune între utilizatori cu acceptul locatorului/finanţatorului sau o cesiune a contractului de leasing financiar prin care se schimbă locatorul/finanţatorul, operaţiunea nu constituie livrare de bunuri, considerându-se că persoana care preia contractul de leasing continuă persoana cedentului. Operaţiunea este considerată în continuare prestare de servicii, persoana care preia contractul de leasing având aceleaşi obligaţii ca şi cedentul în ceea ce priveşte taxa.

(4) Este considerată prestare de servicii, conform art. 129 alin. (3) lit. e) din Codul fiscal, intermedierea efectuată de o persoană care acţionează în numele şi în contul altei persoane atunci când intervine într-o livrare de bunuri sau o prestare de servicii. În sensul prezentelor norme, intermediarul care acţionează în numele şi în contul altei persoane este persoana care acţionează în calitate de mandatar potrivit Codului comercial. În cazul în care mandatarul intermediază livrări de bunuri sau prestări de servicii, furnizorul/prestatorul efectuează livrarea de bunuri/prestarea de servicii către beneficiar, pentru care emite factura direct pe numele beneficiarului, iar mandatarul efectuează o prestare de servicii, pentru care întocmeşte factura de comision care reprezintă contravaloarea serviciului de intermediere prestat către mandant, respectiv către beneficiar sau, după caz, către furnizor/prestator.

(5) Emiterea de către mandatar a unei facturi în numele său către cumpărător, pentru livrarea de bunuri intermediată, este suficientă pentru a-l transforma în cumpărător revânzător din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum este prevăzut la pct. 6 alin. (3). De asemenea, mandatarul devine din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată un cumpărător revânzător, dacă primeşte de la vânzător o factură întocmită pe numele său.

(6) Prevederile alin. (5) sunt aplicabile şi în cazul în care mandatarul intermediază o prestare de servicii.

(7) Prevederile pct. 6 alin. (14) şi (15) se aplică, după caz, şi pentru prevederile art. 129 alin. (5) lit. a) din Codul fiscal.

(8) Prevederile pct. 6 alin. (8) şi (9), se vor aplica corespunzător şi pentru prevederile art. 129 alin. (7) din Codul fiscal.

(9) Transferul cu plată al unui sportiv de la un club sportiv la un alt club sportiv este considerată o prestare de servicii cu plată în sensul art. 129 din Codul fiscal. Sumele plătite drept compensaţie pentru încetarea contractului sau drept penalităţi pentru neîndeplinirea unor obligaţii prevăzute de părţile contractante, nu sunt considerate prestări de servicii efectuate cu plată.

(10) În sensul art. 129 din Codul fiscal, sunt considerate prestări de servicii următoarele:

a) furnizarea de programe informatice software standard prin internet sau prin orice altă reţea electronică şi care este în principal automatizată necesitând intervenţie umană minimă, fiind un serviciu furnizat pe cale electronică, conform art. 125^1 alin. (1) pct. 26 din Codul fiscal;

b) furnizarea de licenţe în cadrul unui contract de licenţă privind programele informatice software, care permite clientului instalarea programului software pe diverse staţii de lucru, împreună cu furnizarea de programe software standard pe dischetă sau pe un alt purtător de date, conform art. 129 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal.

c) furnizarea de programe informatice software personalizat, chiar şi în cazul în care programul software este furnizat pe dischetă sau pe un alt purtător de date. Programul software personalizat reprezintă orice program software creat sau adaptat nevoilor specifice ale clienţilor, conform cerinţelor exprimate de aceştia.″

7. Punctul 8 se modifică şi va avea următorul cuprins:

"Codul fiscal:

Schimbul de bunuri sau servicii

Art. 130

În cazul unei operaţiuni care implică o livrare de bunuri şi/sau o prestare de servicii în schimbul unei livrări de bunuri şi/sau prestări de servicii, fiecare persoană impozabilă se consideră că a efectuat o livrare de bunuri şi/sau o prestare de servicii cu plată.

Norme metodologice:

8. (1) Operaţiunile prevăzute la art. 130 din Codul fiscal, includ orice livrări de bunuri/prestări de servicii a căror plată se realizează printr-o altă livrare/prestare, precum:

a) plata prin produse agricole, care constituie livrare de bunuri, a serviciului de prelucrare/obţinere a produselor agricole;

b) plata prin produse agricole, care constituie livrare de bunuri, a arendei, care constituie o prestare de servicii.

(2) Fiecare operaţiune din cadrul schimbului este tratată separat aplicându-se prevederile prezentului titlu în funcţie de calitatea persoanei care realizează operaţiunea, cotele şi regulile aplicabile fiecărei operaţiuni în parte.″

8. Punctul 9 se modifică şi va avea următorul cuprins:

"Codul fiscal:

Achiziţiile intracomunitare de bunuri

Art. 130^1

(1) Se consideră achiziţie intracomunitară de bunuri obţinerea dreptului de a dispune, ca şi un proprietar, de bunuri mobile corporale expediate sau transportate la destinaţia indicată de cumpărător, de către furnizor, de către cumpărător sau de către altă persoană, în contul furnizorului sau al cumpărătorului, către un stat membru, altul decât cel de plecare a transportului sau de expediere a bunurilor.

(2) Sunt asimilate unei achiziţii intracomunitare cu plată următoarele:

a) utilizarea în România, de către o persoană impozabilă, în scopul desfăşurării activităţii economice proprii, a unor bunuri transportate sau expediate de aceasta sau de altă persoană, în numele acesteia, din statul membru pe teritoriul căruia aceste bunuri au fost produse, extrase, achiziţionate, dobândite ori importate de către aceasta, în scopul desfăşurării activităţii economice proprii, dacă transportul sau expedierea acestor bunuri, în cazul în care ar fi fost efectuat din România în alt stat membru, ar fi fost tratat ca transfer de bunuri în alt stat membru, în conformitate cu prevederile art. 128 alin. (10) şi (11);

b) preluarea de către forţele armatei române, pentru uzul acestora sau pentru personalul civil din cadrul forţelor armate, de bunuri pe care le-au dobândit în alt stat membru, care este parte a Tratatului Atlanticului de Nord, semnat la Washington la 4 aprilie 1949, şi la a căror achiziţie nu s-au aplicat regulile generale de impozitare din acel alt stat membru, în situaţia în care importul bunurilor respective nu a putut beneficia de scutirea prevăzută la art. 142 alin. (1) lit. g).

(3) Se consideră, de asemenea, că este efectuată cu plată achiziţia intracomunitară de bunuri a căror livrare, dacă ar fi fost realizată în România, ar fi fost tratată drept o livrare de bunuri efectuată cu plată.

(4) Este asimilată unei achiziţii intracomunitare şi achiziţionarea de către o persoană juridică neimpozabilă a unor bunuri importate de acea persoană în Comunitate şi transportate sau expediate într-un alt stat membru decât cel în care s-a efectuat importul. Persoana juridică neimpozabilă va beneficia de rambursarea taxei plătite în România pentru importul bunurilor, dacă dovedeşte că achiziţia sa intracomunitară a fost supusă taxei în statul membru de destinaţie a bunurilor expediate sau transportate.

(5) Prin ordin al ministrului finanțelor publice se pot reglementa măsuri de simplificare cu privire la aplicarea alin. (2) lit. a).

Norme metodologice:

9. (1) Art. 130^1 alin. (1) din Codul fiscal, este definiția "în oglindă" a definiției livrării intracomunitare de bunuri prevăzută la art. 128 alin. (9) din Codul fiscal, respectiv dacă în statul membru din care începe expedierea sau transportul bunurilor are loc o livrare intracomunitară de bunuri, într-un alt stat membru are loc o achiziție intracomunitară de bunuri în funcție de locul acestei operațiuni stabilit conform prevederilor de la art. 132^1 din Codul fiscal.

(2) Prevederea de la art. 130^1 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal este prevederea "în oglindă" a celei de la art. 128 alin. (10) din Codul fiscal, cu privire la transferul bunurilor din România într-un alt stat membru. Atunci când un bun intră în România în aceste condiții, persoana impozabilă trebuie să analizeze dacă din punct de vedere al legislației române operațiunea ar fi constituit un transfer de bunuri dacă operațiunea s-ar fi realizat din România în alt stat membru. În acest caz, transferul bunurilor din alt stat membru în România dă naştere unei operațiuni asimilate unei achiziții intracomunitare cu plată. Tratarea acestor transferuri ca şi achiziții intracomunitare nu depinde de tratamentul aplicat pentru acelaşi transfer în statul membru de origine.

(3) Prevederile art. 130^1 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal se aplică bunurilor achiziționate de forțele armate române în alt stat membru, în situația în care aceste bunuri, după ce au fost folosite de forțele armate, sunt expediate în România.

(4) În sensul art. 130^1 alin. (3) din Codul fiscal este considerată a fi efectuată cu plată achiziția intracomunitară de bunuri a căror livrare în țară ar fi fost asimilată unei livrări de bunuri cu plată.

(5) Conform art. 130^1 alin. (4) din Codul fiscal, dacă o persoană juridică neimpozabilă din România importă bunuri în alt stat membru, pe care apoi le transportă/expediază în România, operațiunea respectivă este asimilată unei achiziții intracomunitare cu plată în România, chiar dacă taxa aferentă importului a fost plătită în statul membru de import. În temeiul dovezii achitării taxei aferente achiziției intracomunitare în România, persoana juridică neimpozabilă poate solicita statului membru de import restituirea taxei achitate pentru import. În cazul invers, când o persoană juridică neimpozabilă stabilită în alt stat membru, importă bunuri în România, pe care apoi le transportă/expediază în alt stat membru, poate solicita în România restituirea taxei achitate pentru importul respectiv, dacă face dovada că achiziția intracomunitară a bunurilor a fost supusă taxei în celălalt stat membru.

(6) Nu este asimilată unei achiziții intracomunitare efectuate cu plată, utilizarea în România de către o persoană impozabilă în vederea efectuării unei vânzări la distanță către persoane neimpozabile din România, altele decât persoanele juridice neimpozabile, de produse accizabile transportate sau expediate din alt stat membru de persoana impozabilă sau de altă persoană, în numele acesteia.″

9. Punctele 10 şi 11 se modifică şi vor avea următorul cuprins:

"Codul fiscal:

Locul livrării de bunuri

Art. 132

(1) Se consideră a fi locul livrării de bunuri:

a) locul unde se găsesc bunurile în momentul când începe expedierea sau transportul, în cazul bunurilor care sunt expediate sau transportate de furnizor, de cumpărător sau de un terț. Dacă locul livrării, stabilit conform prezentei prevederi, se situează în afara teritoriului comunitar, locul livrării realizate de către importator şi locul oricărei livrări ulterioare se consideră în statul membru de import al bunurilor, iar bunurile se consideră a fi transportate sau expediate din statul membru de import;

b) locul unde se efectuează instalarea sau montajul, de către furnizor sau de către altă persoană în numele furnizorului, în cazul bunurilor care fac obiectul unei instalări sau unui montaj;

c) locul unde se găsesc bunurile atunci când sunt puse la dispoziția cumpărătorului, în cazul bunurilor care nu sunt expediate sau transportate;

d) locul de plecare a transportului de pasageri, în cazul în care livrările de bunuri sunt efectuate la bordul unui vapor, avion sau tren, pentru partea din transportul de pasageri efectuată în interiorul Comunității, dacă:

1. partea transportului de pasageri efectuată în interiorul Comunității reprezintă partea transportului, efectuată fără nici o oprire în afara Comunității, între locul de plecare şi locul de sosire ale transportului de pasageri;

2. locul de plecare a transportului de pasageri reprezintă primul punct de îmbarcare a pasagerilor în interiorul Comunității, eventual după o oprire în afara Comunității;

3. locul de sosire a transportului de pasageri reprezintă ultimul punct de debarcare prevăzut în interiorul Comunității pentru pasagerii care s-au îmbarcat în interiorul Comunității, eventual înainte de o oprire în afara Comunității;

e) în cazul livrării de gaze prin sistemul de distribuție a gazelor naturale sau al livrării de energie electrică, către un comerciant persoană impozabilă, locul livrării se consideră locul unde comerciantul persoană impozabilă îşi are sediul activității economice sau un sediu fix pentru care se livrează bunurile sau, în absența unui astfel de sediu, locul în care acesta are domiciliul stabil sau reşedința sa obişnuită. Comerciantul persoană impozabilă reprezintă persoana impozabilă a cărei activitate principală în ceea ce priveşte cumpărările de gaz şi energie electrică o reprezintă revânzarea de astfel de produse şi al cărei consum propriu de astfel de produse este neglijabil;

f) în cazul livrării de gaze prin sistemul de distribuție a gazelor naturale sau de energie electrică, în situația în care o astfel de livrare nu se regăseşte la lit. e), locul livrării reprezintă locul în care cumpărătorul utilizează şi consumă efectiv gazul natural sau energia electrică. În situația în care bunurile nu sunt consumate de cumpărător, ci sunt livrate unei alte persoane, partea neutilizată de gaz sau energie

electrică se consideră ca fiind utilizată şi consumată la locul în care noul cumpărător îşi are sediul activității economice sau are un sediu fix pentru care se livrează bunurile. În absența unui astfel de sediu, se consideră că acesta a utilizat şi a consumat bunurile în locul în care îşi are domiciliul sau reşedința sa obişnuită.

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1) lit. a), în cazul unei vânzări la distanță care se efectuează dintr-un stat membru spre România, locul livrării se consideră în România dacă livrarea este efectuată către un cumpărător persoană impozabilă sau persoană juridică neimpozabilă, care beneficiază de derogarea de la art. 126 alin. (4), sau către orice altă persoană neimpozabilă şi dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) valoarea totală a vânzărilor la distanță al căror transport sau expediere în România se realizează de către un furnizor, în anul calendaristic în care are loc o anumită vânzare la distanță, inclusiv valoarea respectivei vânzări la distanță, sau în anul calendaristic precedent, depăşeşte plafonul pentru vânzări la distanță de 35.000 euro, al cărui echivalent în lei se stabileşte prin norme; sau

b) furnizorul a optat în statul membru din care se transportă bunurile pentru considerarea vânzărilor sale la distanță, care presupun transportul bunurilor din acel stat membru în România, ca având loc în România.

(3) Locul livrării este întotdeauna în România, în cazul vânzărilor la distanță de produse accizabile, efectuate dintr-un stat membru către persoane neimpozabile din România, altele decât persoanele juridice neimpozabile, fără să se aplice plafonul prevăzut la alin. (2) lit. a).

(4) Derogarea prevăzută la alin. (2) nu se aplică vânzărilor la distanță efectuate din alt stat membru în România:

a) de mijloace de transport noi;

b) de bunuri instalate sau asamblate de furnizor sau în numele acestuia;

c) de bunuri taxate în statul membru de plecare, conform regimului special prevăzut la art. 313, 326 sau 333 din Directiva 112, privind bunurile second-hand, operele de artă, obiectele de colecție şi antichitățile, astfel cum sunt definite la art. 152^2 alin. (1);

d) de gaz distribuit prin sistemul de distribuție a gazului natural şi de electricitate;

e) de produse accizabile, livrate către persoane impozabile şi persoane juridice neimpozabile.

(5) Prin derogare de la prevederile alin. (1) lit. a), locul livrării pentru vânzările la distanță efectuate din România către alt stat membru se consideră în acest alt stat membru, în cazul în care livrarea este efectuată către o persoană care nu îi comunică furnizorului un cod de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit de statul membru în care se încheie transportul sau expedierea, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) valoarea totală a vânzărilor la distanță, efectuate de furnizor şi care presupun transportul sau expedierea bunurilor din România către un anumit stat membru, în anul calendaristic în care are loc o anumită vânzare la distanță, inclusiv valoarea respectivei vânzări la distanță, sau în anul calendaristic

precedent, depăşeşte plafonul pentru vânzări la distanță, stabilit conform legislației privind taxa pe valoarea adăugată din statul membru respectiv, astfel de vânzări având locul livrării în statul respectiv; sau

b) furnizorul a optat în România pentru considerarea tuturor vânzărilor sale la distanță, care presupun transportul bunurilor din România într-un anumit stat membru, ca având loc în respectivul stat membru. Opțiunea se exercită în condițiile stabilite prin norme şi se aplică tuturor vânzărilor la distanță, efectuate către respectivul stat membru, în anul calendaristic în care se exercită opțiunea şi în următorii doi ani calendaristici.

(6) În cazul vânzărilor la distanță de produse accizabile efectuate din România către persoane neimpozabile din alt stat membru, altele decât persoanele juridice neimpozabile, locul livrării este întotdeauna în celălalt stat membru.

(7) Derogarea prevăzută la alin. (5) nu se aplică vânzărilor la distanță efectuate din România către un alt stat membru:

a) de mijloace de transport noi;

b) de bunuri instalate sau asamblate de furnizor sau de altă persoană în numele acestuia;

c) de bunuri taxate în România, conform regimului special pentru bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție şi antichități, prevăzut la art. 152^2;

d) de gaz distribuit prin sistemul de distribuție a gazului natural şi de electricitate;

e) de produse accizabile, livrate către persoane juridice neimpozabile şi persoane impozabile.

(8) În aplicarea alin. (2) - (7), atunci când o vânzare la distanță presupune expedierea sau transportul bunurilor vândute dintr-un teritoriu terț şi importul de către furnizor într-un stat membru, altul decât statul membru în care se expediază sau se transportă în vederea livrării acestora către client, se va considera că bunurile au fost expediate sau transportate din statul membru în care se efectuează importul.

Norme metodologice:

10. (1) În sensul art. 132 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, bunurile sunt considerate a fi transportate de furnizor, de cumpărător sau de un terț care acționează în numele şi în contul unuia dintre aceştia, dacă ori furnizorul ori cumpărătorul este persoana însărcinată să realizeze transportul. Terța persoană care realizează transportul în numele şi în contul furnizorului sau al cumpărătorului este transportatorul sau orice altă persoană care intervine în numele şi în contul furnizorului ori al cumpărătorului în realizarea serviciului de transport.

(2) Prevederile art. 132 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal nu se aplică în situația în care cumpărătorul a optat pentru calitatea de importator al bunurilor conform prevederilor pct. 59 alin. (1) lit. b).

(3) Conform art. 132 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, locul livrării este locul unde bunurile sunt puse la dispoziția cumpărătorului în cazul în care bunurile nu sunt transportate sau expediate. În categoria bunurilor care nu sunt transportate sau expediate se cuprind bunurile imobile, precum şi orice alte bunuri

mobile corporale care, deşi sunt livrate, între vânzător şi cumpărător nu există relație de transport. Exemplu: o persoană impozabilă A stabilită în România livrează bunuri unei alte persoane impozabile B stabilite în alt stat membru sau în România. Bunurile sunt transportate direct la C, o altă persoană care cumpără bunurile de la B. În primul caz persoana obligată să realizeze transportul este A sau B. Pe relația A - B se consideră o livrare cu transport, iar pe relația B - C se consideră o livrare fără transport. În al doilea caz, dacă persoana obligată să realizeze transportul este C, pe relația A - B se consideră o livrare fără transport, locul livrării fiind locul unde bunurile sunt puse la dispoziția lui B, iar în relația B - C se consideră o livrare cu transport, locul livrării fiind locul unde începe transportul, respectiv în statul membru al furnizorului A, unde se află bunurile atunci când începe transportul.

11. (1) În sensul art. 132 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, echivalentul în lei al plafonului de 35.000 de euro pentru vânzările la distanță se stabileşte pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării şi se rotunjeşte la cifra miilor. Rotunjirea se face prin majorare când cifra sutelor este egală sau mai mare decât 5 şi prin reducere când cifra sutelor este mai mică de 5.

(2) În cazul în care vânzările la distanță efectuate de un furnizor dintr-un anumit stat membru în România depăşesc plafonul prevăzut la alin. (1), se consideră că toate vânzările la distanță efectuate de furnizor din acel stat membru în România au loc în România pe perioada rămasă din anul calendaristic în care s-a depăşit plafonul şi pentru anul calendaristic următor. Persoana obligată la plata taxei este furnizorul din alt stat membru potrivit art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, care trebuie să se înregistreze în România în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal la depăşirea plafonului calculat conform alin. (4) şi (5). Înregistrarea rămâne valabilă până la 31 decembrie al anului calendaristic următor celui în care furnizorul a depăşit plafonul pentru vânzări la distanță în România, cu excepția situației prevăzute la alin. (3).

(3) În cazul în care plafonul prevăzut la alin. (1) este depăşit şi în anul calendaristic următor se aplică prevederile alin. (2) referitoare la locul acestor vânzări.

(4) La calculul plafonului prevăzut la alin. (1) se iau în considerare:

a) valoarea tuturor vânzărilor la distanță efectuate de un furnizor dintr-un anumit stat membru în România, inclusiv valoarea vânzărilor de bunuri care au fost livrate dintr-un teritoriu terț şi care sunt considerate că au fost livrate în România din statul membru de import în conformitate cu prevederile art. 132 alin. (8) din Codul fiscal.

b) valoarea vânzării la distanță ce conduce la depăşirea plafonului.

(5) La calculul plafonului prevăzut la alin. (1) nu se iau în considerare:

a) valoarea vânzărilor la distanță de bunuri accizabile;

b) valoarea oricărei livrări intracomunitare de mijloace de transport noi;

c) valoarea oricărei livrări de bunuri cu instalare sau montare, efectuată în România de către furnizor sau de altă persoană în numele acestuia conform art. 132 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal;

d) valoarea oricărei livrări efectuate de furnizor în statul membru de plecare în cadrul tranzacției

supuse regimului special al marjei profitului pentru bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție şi antichități prevăzute la art. 152^2 din Codul fiscal;

e) valoarea oricărei livrări de energie electrică şi de gaz natural, distribuit prin sistemul de distribuție a gazului natural, conform art. 132 alin. (1) lit. e) şi f) din Codul fiscal.

(6) Furnizorul unei vânzări la distanță în România poate opta în statul membru în care este stabilit să schimbe locul livrării în România pentru toate vânzările sale la distanță din acel stat membru în România. Opțiunea se comunică şi organelor fiscale competente din România printr-o scrisoare recomandată în care furnizorul va specifica data de la care intenționează să aplice opțiunea. Persoana obligată la plata taxei este furnizorul din alt stat membru potrivit art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, care trebuie să se înregistreze în România în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal înainte de prima livrare care va fi realizată ulterior exprimării opțiunii. Înregistrarea ca urmare a opțiunii rămâne valabilă până la 31 decembrie al celui de-al doilea an calendaristic următor celui în care furnizorul şi-a exercitat opțiunea, cu excepția situației prevăzute la alin. (7).

(7) Dacă plafonul prevăzut la alin. (1) este depăşit în cel de-al doilea an calendaristic consecutiv prevăzut la alin. (6), se aplică prevederile alin. (2) - (5) în privința locului pentru vânzările la distanță în România.

(8) Vânzarea la distanță are loc într-un stat membru, altul decât România, conform art. 132 alin. (5) din Codul fiscal, dacă valoarea totală a vânzărilor la distanță efectuate de furnizorul din România depăşeşte plafonul vânzărilor la distanță stabilit de statul membru de destinație, care poate să difere de cel stabilit la alin. (1), valabil pentru România, sau în cazul în care furnizorul şi-a exercitat opțiunea prevăzută la alin. (5). Plafonul pentru vânzări la distanță se calculează pe fiecare an calendaristic. În sensul art. 132 alin. (5) din Codul fiscal, persoanele din alt stat membru care nu comunică furnizorului din România un cod valabil de înregistrare în scopuri de TVA, sunt persoanele care beneficiază în statul lor membru de derogarea prevăzută la art. 3 alin. (2) din Directiva 112, al cărei echivalent în Codul fiscal este art. 126 alin. (4).

(9) În cazul în care furnizorul depăşeşte plafonul pentru vânzări la distanță stabilit de statul membru de destinație, se consideră că toate vânzările la distanță efectuate de furnizorul din România în statul membru de destinație au loc în acel stat membru pentru perioada rămasă din anul calendaristic în care s-a depăşit plafonul şi pentru anul calendaristic următor. Dacă se depăşeşte plafonul şi în anul următor, se aplică aceleaşi reguli referitoare la locul acestor vânzări. Furnizorii trebuie să comunice printr-o scrisoare recomandată transmisă către organul fiscal competent din România, în termen de 30 de zile de la data înregistrării în alt stat membru pentru vânzări la distanță ca urmare a depăşirii plafonului pentru vânzări la distanță din alt stat membru, locul acestor livrări nemaifiind în România ci în statul membru în care s-a depăşit plafonul.

(10) La calculul plafonului pentru vânzări la distanță realizate de furnizori din România în alt stat membru se iau în considerare:

a) valoarea tuturor vânzărilor la distanţă efectuate de un furnizor din România către un anumit stat membru, inclusiv valoarea vânzărilor de bunuri expediate dintr-un teritoriu terţ şi importate în România, care se consideră că au fost expediate din România, în condiţiile art. 132 alin. (8) din Codul fiscal;

b) valoarea vânzării care conduce la depăşirea plafonului în celălalt stat membru.

(11) La calculul plafonului pentru vânzări la distanţă realizate de furnizori din România în alt stat membru nu se iau în considerare:

a) valoarea vânzărilor la distanţă de bunuri accizabile;

b) valoarea oricărei livrări intracomunitare de mijloace de transport noi;

c) valoarea livrărilor de bunuri cu instalare, efectuate în alt stat membru de către furnizor sau de altă persoană în numele acestuia;

d) valoarea oricărei livrări efectuate de un furnizor din România în cadrul unei tranzacţii supuse regimului special al marjei profitului pentru bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecţie şi antichităţi, conform art. 152^2 din Codul fiscal.

e) valoarea oricărei livrări de energie electrică şi de gaz natural distribuit prin sistemul de distribuţie a gazului natural.

(12) Furnizorul poate opta să schimbe locul livrării într-un alt stat membru pentru toate vânzările sale la distanţă efectuate din România către acel stat membru. Opţiunea se comunică printr-o scrisoare recomandată transmisă către organul fiscal competent din România şi se exercită de la data trimiterii scrisorii recomandate, rămânând valabilă până la 31 decembrie al celui de-al doilea an calendaristic următor celui în care furnizorul şi-a exercitat opţiunea, cu excepţia situaţiei prevăzute la alin. (13).

(13) Dacă plafonul pentru vânzări la distanţă realizate de furnizori din România în alt stat membru este depăşit şi în cel de-al doilea an calendaristic consecutiv prevăzut la alin. (12), se aplică prevederile alin. (9) - (11) pentru locul vânzărilor la distanţă în celălalt stat membru.″

10. Punctul 12 se modifică şi va avea următorul cuprins:

“Codul fiscal:

Locul achiziţiei intracomunitare de bunuri

Art. 132^1

(1) Locul achiziţiei intracomunitare de bunuri se consideră a fi locul unde se găsesc bunurile în momentul în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor.

(2) În cazul achiziţiei intracomunitare de bunuri, prevăzută la art. 126 alin. (3) lit. a), dacă cumpărătorul îi comunică furnizorului un cod de înregistrare în scopuri de TVA valabil, emis de autorităţile unui stat membru, altul decât cel în care are loc achiziţia intracomunitară, conform alin. (1), locul respectivei achiziţii intracomunitare se consideră în statul membru care a emis codul de înregistrare în scopuri de TVA.

(3) Dacă o achiziţie intracomunitară a fost supusă la plata taxei în alt stat membru, conform alin.

(1), şi în România, conform alin. (2), baza de impozitare se reduce în mod corespunzător în România.

(4) Prevederile alin. (2) nu se aplică dacă cumpărătorul face dovada că achiziția intracomunitară a fost supusă la plata taxei pe valoarea adăugată în statul membru în care are loc achiziția intracomunitară, conform alin. (1).

(5) Prevederile alin. (2) nu se vor aplica în cazul operațiunilor triunghiulare atunci când cumpărătorul revânzator înregistrat în scopuri de TVA în România în conformitate cu art. 153, face dovada că a efectuat o achiziție intracomunitară neimpozabilă pe teritoriul altui stat membru în condiții similare celor prevăzute la art. 126 alin. (8) lit. b) în vederea efectuării unei livrări ulterioare în acel alt stat membru. Obligațiile persoanelor implicate în operațiuni triunghiulare sunt prevăzute în norme.

Norme metodologice:

12. (1) Conform art. 132^1 alin. (1) din Codul fiscal, locul unei achiziții intracomunitare de bunuri este întotdeauna în statul membru în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor. În cazul în care, conform art. 132 alin. (2) din Codul fiscal, cumpărătorul furnizează un cod de înregistrare în scopuri de TVA dintr-un alt stat membru, decât cel în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor, se aplică rețeaua de siguranță, respectiv achiziția intracomunitară se consideră că are loc şi în statul membru care a furnizat codul de înregistrare în scopuri de TVA şi în statul membru în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor.

(2) În sensul art. 132^1 alin. (3) din Codul fiscal, dacă cumpărătorul face dovada că a supus la plata taxei achiziția intracomunitară şi în statul membru în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor şi în statul membru care a furnizat un cod de înregistrare în scopuri de TVA, acesta poate solicita restituirea taxei achitate în statul membru care a furnizat codul de înregistrare în scopuri de TVA. Restituirea taxei aferente achiziției intracomunitare se realizează astfel:

a) în cazul persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, prin înregistrarea cu semnul minus în decontul de taxă prevăzut la art. 156^2 în Codul fiscal a achiziției intracomunitare şi a taxei aferente;

b) în cazul persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153^1 din Codul fiscal, restituirea taxei se realizează conform normelor procedurale în vigoare.

Exemplu: o persoană impozabilă din România înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 sau art. 153^1 din Codul fiscal, achiziționează în Ungaria (locul unde se încheie transportul bunurilor) bunuri livrate din Franța. Persoana respectivă nu este înregistrată în Ungaria în scopuri de TVA, dar comunică furnizorului din Franța codul său de înregistrare în scopuri de TVA din România, pentru a beneficia de scutirea de taxă aferentă livrării intracomunitare realizată de furnizorul din Franța. După înregistrarea în scopuri de TVA în Ungaria şi plata TVA aferentă achiziției intracomunitare conform art. 132^1 alin. (1) din Codul fiscal, persoana respectivă poate solicita restituirea taxei plătite în România aferente achiziției intracomunitare, care a avut loc şi în România conform art. 132^1 alin. (2) din Codul fiscal.

(3) În conformitate cu prevederile art. 132^1 alin. (4) din Codul fiscal, în cazul în care până la data la care intervine exigibilitatea taxei pentru achiziția intracomunitară efectuată în statul membru care a atribuit codul de înregistrare în scopuri de TVA, conform art. 132^1 alin. (2) din Codul fiscal, persoana impozabilă face dovada că achiziția intracomunitară a fost supusă la plata TVA în statul membru unde se încheie expedierea sau transportul bunurilor, nu se mai aplică prevederile art. 132^1 alin. (2) din Codul fiscal.

(4) Obligațiile părților implicate în operațiuni triunghiulare prevăzute la art. 132^1 alin. (5) din Codul fiscal sunt cele stabilite la pct. 2 alin. (13)-(14).”

11. Punctele 13 şi 14 se modifică şi vor avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Locul prestării de servicii

Art. 133

(1) În vederea aplicării regulilor referitoare la locul de prestare a serviciilor:

a) o persoană impozabilă care desfăşoară şi activități sau operațiuni care nu sunt considerate impozabile în conformitate cu art. 126 alin. (1) – (4) este considerată persoană impozabilă pentru toate serviciile care i-au fost prestate;

b) o persoană juridică neimpozabilă care este înregistrată în scopuri de TVA este considerată persoană impozabilă.

(2) Locul de prestare a serviciilor către o persoană impozabilă care acționează ca atare este locul unde respectiva persoană care primeşte serviciile îşi are stabilit sediul activității sale economice. Dacă serviciile sunt furnizate către un sediu fix al persoanei impozabile, aflat în alt loc decât cel în care persoana îşi are sediul activității sale economice, locul de prestare a serviciilor este locul unde se află respectivul sediu fix al persoanei care primeşte serviciile. În absența unui astfel de loc sau sediu fix, locul de prestare a serviciilor este locul unde persoana impozabilă care primeşte aceste servicii îşi are domiciliul stabil sau reşedința obişnuită.

(3) Locul de prestare a serviciilor către o persoană neimpozabilă este locul unde prestatorul îşi are stabilit sediul activității sale economice. Dacă serviciile sunt prestate de la un sediu fix al prestatorului, aflat în alt loc decât locul în care persoana impozabila şi-a stabilit sediul activității economice, locul de prestare a serviciilor este locul unde se află respectivul sediu fix. În absența unui astfel de loc sau sediu fix, locul de prestare a serviciilor este locul unde prestatorul îşi are domiciliul stabil sau reşedința obişnuită.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (2) şi (3), pentru următoarele prestări de servicii, locul prestării este considerat a fi:

a) locul unde sunt situate bunurile imobile, pentru prestările de servicii efectuate în legătură cu bunurile imobile, inclusiv serviciile prestate de experți şi agenți imobiliari, de cazare în sectorul hotelier

sau în sectoare cu funcție similară, precum tabere de vacanță sau locuri amenajate pentru camping, de acordare de drepturi de utilizare a bunurilor imobile, pentru servicii de pregătire şi coordonare a lucrărilor de construcții, precum serviciile prestate de arhitecți şi de societățile care asigură supravegherea pe şantier;

b) locul unde se efectuează transportul, în funcție de distanțele parcurse, în cazul serviciilor de transport de călători;

c) locul prestării efective, în cazul serviciilor principale şi auxiliare legate de activități culturale, artistice, sportive, ştiințifice, educaționale, de divertisment sau alte activități similare, cum ar fi târgurile şi expozițiile, inclusiv serviciile prestate de organizatorii acestor activități;

d) locul prestării efective, pentru serviciile de restaurant şi catering, cu excepția celor prestate efectiv la bordul navelor, al aeronavelor sau al trenurilor pe parcursul unei părți a unei operațiuni de transport de călători efectuate în cadrul Comunității;

e) locul unde mijlocul de transport este pus efectiv la dispoziția clientului, în cazul închirierii pe termen scurt a unui mijloc de transport. Prin termen scurt se înțelege posesia sau utilizarea continuă a mijlocului de transport pe o perioadă de maximum treizeci de zile şi, în cazul ambarcațiunilor maritime, pe o perioadă de maximum nouăzeci de zile;

f) locul de plecare a transportului de călători, pentru serviciile de restaurant şi catering furnizate efectiv la bordul navelor, al aeronavelor sau al trenurilor în timpul unei părți a unei operațiuni de transport de călători efectuată în Comunitate. Parte a unei operațiuni de transport de călători efectuată în Comunitate înseamnă acea parte a operațiunii efectuate, fără escală în afara Comunității, între punctul de plecare şi punctul de sosire a transportului de călători. Punctul de plecare a unui transport de călători înseamnă primul punct stabilit pentru îmbarcarea călătorilor în interiorul Comunității, dacă este cazul, după o oprire în afara Comunității. Punctul de sosire a unui transport de călători înseamnă ultimul punct stabilit pentru debarcarea în interiorul Comunității a călătorilor care s-au îmbarcat în Comunitate, dacă este cazul înaintea unei opriri în afara Comunității. În cazul unei călătorii dus-întors, traseul de retur este considerat o operațiune de transport separată.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (3), locul următoarelor servicii este considerat a fi:

a) locul în care este efectuată operațiunea principală în conformitate cu prevederile prezentului titlu, în cazul serviciilor prestate de un intermediar care acționează în numele şi în contul altei persoane şi beneficiarul este o persoană neimpozabilă;

b) locul unde are loc transportul, proporțional cu distanțele parcurse, în cazul serviciilor de transport de bunuri, altul decât transportul intracomunitar de bunuri, către persoane neimpozabile;

c) locul de plecare a unui transport intracomunitar de bunuri, pentru serviciile de transport intracomunitar de bunuri prestate către persoane neimpozabile. Prin transport intracomunitar de bunuri se înțelege orice transport de bunuri ale cărui loc de plecare şi loc de sosire sunt situate pe teritoriile a două state membre diferite. Loc de plecare înseamnă locul unde începe efectiv transportul de bunuri, indiferent

de distanțele parcurse pentru a ajunge la locul unde se găsesc bunurile, iar loc de sosire înseamnă locul unde se încheie efectiv transportul de bunuri;

d) locul în care se prestează efectiv serviciile către persoane neimpozabile, în cazul următoarelor:

1. servicii constând în activități accesorii transportului, precum încărcarea, descărcarea, manipularea şi servicii similare acestora;

2. servicii constând în lucrări asupra bunurilor mobile corporale;

3. evaluări ale bunurilor mobile corporale;

e) locul unde beneficiarul este stabilit sau îşi are domiciliul stabil sau reşedința obişnuită, dacă respectivul beneficiar este o persoană neimpozabilă care este stabilită sau îşi are domiciliul stabil sau reşedința obişnuită în afara Comunității, în cazul următoarelor servicii:

1. închirierea bunurilor mobile corporale, cu excepția tuturor mijloacelor de transport;

2. operațiunile de leasing având ca obiect utilizarea bunurilor mobile corporale, cu excepția tuturor mijloacelor de transport;

3. transferul şi/sau cesiunea drepturilor de autor, brevetelor, licențelor, mărcilor comerciale şi a altor drepturi similare;

4. serviciile de publicitate;

5. serviciile consultanților, inginerilor, juriştilor şi avocaților, contabililor şi experților contabili, ale birourilor de studii şi alte servicii similare, precum şi prelucrarea de date şi furnizarea de informații;

6. operațiunile de natură financiar-bancară şi de asigurări, inclusiv reasigurări, cu excepția închirierii de seifuri;

7. punerea la dispoziție de personal;

8. acordarea accesului la sistemele de distribuție a gazelor naturale şi a energiei electrice, inclusiv serviciile de transport şi transmitere prin intermediul acestor sisteme, precum şi alte prestări de servicii legate direct de acestea;

9. serviciile de telecomunicații. Sunt considerate servicii de telecomunicații serviciile având ca obiect transmiterea, emiterea şi recepția de semnale, înscrisuri, imagini şi sunete sau informații de orice natură, prin cablu, radio, mijloace optice sau alte mijloace electromagnetice, inclusiv cedarea dreptului de utilizare a mijloacelor pentru astfel de transmisii, emiteri sau recepții. Serviciile de telecomunicații cuprind, de asemenea, şi furnizarea accesului la rețeaua mondială de informații. În cazul în care serviciile de telecomunicații sunt prestate de către o persoană care îşi are stabilit sediul activității economice în afara Comunității sau care are un sediu fix în afara Comunității de la care serviciile sunt prestate sau care, în absența unui sediu al activității economice sau a unui sediu fix, îşi are domiciliul stabil sau reşedința obişnuită în afara Comunității, către o persoană neimpozabilă care este stabilită, are domiciliul stabil sau reşedința obişnuită în Comunitate, se consideră că locul prestării este în România, dacă serviciile au fost efectiv utilizate în România;

10. serviciile de radiodifuziune şi televiziune. În cazul în care serviciile de radiodifuziune şi de

televiziune sunt prestate de către o persoană care îşi are stabilit sediul activităţii sale economice în afara Comunităţii sau care are un sediu fix în afara Comunităţii de la care serviciile sunt prestate sau care, în absenţa unui sediu al activităţii economice sau a unui sediu fix, îşi are domiciliul stabil sau reşedinţa obişnuită în afara Comunităţii, către o persoană neimpozabilă care este stabilită, are domiciliul stabil sau reşedinţa obişnuită în Comunitate, se consideră că locul prestării este în România, dacă serviciile au fost efectiv utilizate în România;

11. serviciile furnizate pe cale electronică. În cazul serviciilor furnizate pe cale electronică, prestate de o persoană care îşi are sediul activităţii economice în afara Comunităţii sau care deţine un sediu fix în afara Comunităţii de la care serviciile sunt prestate sau care, în absenţa unui sediu al activităţii economice sau a unui sediu fix, îşi are domiciliul stabil sau reşedinţa obişnuită în afara Comunităţii, către o persoană neimpozabilă care este stabilită, are domiciliul stabil sau reşedinţa obişnuită în România, se consideră că locul prestării este în România;

12. obligaţia de a se abţine de la realizarea sau exercitarea, total sau parţial, a unei activităţi economice sau a unui drept prevăzut la prezenta literă.

(6) Prin excepţie de la prevederile alin. (3), pentru serviciile de închiriere de mijloace de transport, altele decât cele de închiriere pe termen scurt, şi pentru serviciile de leasing de mijloace de transport, se consideră că locul prestării este:

a) în România, când aceste servicii sunt prestate de o persoană impozabilă care îşi are sediul activităţii economice sau care are un sediu fix în afara Comunităţii, de la care serviciile sunt prestate, către un beneficiar persoană neimpozabilă care este stabilit sau îşi are domiciliul stabil sau reşedinţa obişnuită în România, dacă utilizarea şi exploatarea efectivă a serviciilor au loc în România;

b) în afara Comunităţii, când aceste servicii sunt prestate de o persoană impozabilă care are sediul activităţii economice sau un sediul fix în România, de la care serviciile sunt prestate, către un beneficiar persoană neimpozabilă care este stabilit sau îşi are domiciliul stabil sau reşedinţa obişnuită în afara Comunităţii, dacă utilizarea şi exploatarea efectivă a serviciilor au loc în afara Comunităţii.

(7) Prin excepţie de la prevederile alin. (2), pentru serviciile constând în activităţi accesorii transportului, precum încărcarea, descărcarea, manipularea şi servicii similare acestora, servicii constând în lucrări asupra bunurilor mobile corporale şi evaluări ale bunurilor mobile corporale, servicii de transport de bunuri efectuate în România, când aceste servicii sunt prestate către o persoană impozabilă nestabilită pe teritoriul Comunităţii, locul prestării se consideră a fi în România dacă utilizarea şi exploatarea efectivă a serviciilor au loc în România.

Norme metodologice:

13. (1) Pentru stabilirea locului prestării serviciilor potrivit prevederilor art. 133 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal, se are în vedere noţiunea de persoană impozabilă, astfel cum este aceasta definită din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată. Identificarea altor elemente, cum ar fi faptul că persoana

impozabilă realizează operațiuni scutite de taxa pe valoarea adăugată sau că aceasta aplică regimul special de scutire pentru întreprinderi mici, nu influențează modul în care regulile care guvernează locul prestării se aplică atunci când persoana impozabilă prestează sau primeşte servicii. Regulile prevăzute la art. 133 alin. (2) sau (3) din Codul fiscal se aplică numai în situația în care serviciile nu se pot încadra pe niciuna din excepțiile prevăzute la art. 133 alin. (4)-(7) din Codul fiscal. Dacă serviciile pot fi încadrate pe una din excepțiile prevăzute la art. 133 alin. (4)-(7), întotdeauna excepția prevalează, nemaifiind aplicabile regulile generale stabilite la art. 133 alin. (2) şi (3).

(2) Locul de prestare a serviciilor către o persoană juridică neimpozabilă se determină conform art. 133 alin. (3)-(6) din Codul fiscal, cu excepția situației în care respectiva persoană este deja înregistrată în scopuri de TVA pentru achiziții intracomunitare conform art. 153^1 sau, pentru alte operațiuni, conform art. 153 din Codul fiscal, sau conform echivalentului acestor articole din legislația altui stat membru. În această situație, locul prestării serviciilor către persoana juridică neimpozabilă se determină, ca regulă generală, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, sau conform echivalentului acestui articol din legislația altui stat membru.

(3) Pentru a se califica drept sediu fix al unei persoane impozabile, gradul de permanență şi structura acestuia în ceea ce priveşte resursele tehnice şi umane trebuie să fie suficiente pentru a efectua regulat prestări de servicii impozabile, în cazul sediului fix de la care sunt prestate servicii conform art. 133 alin. (3) din Codul fiscal, sau pentru a fi capabil să primească şi să utilizeze serviciile respective, în cazul sediului fix către care sunt furnizate servicii, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal.

(4) În situatia în care un prestator stabilit în România furnizează servicii care intră sub incidența articolului 133 alin. (2) din Codul fiscal către:

a) o persoană impozabilă care are sediul activității economice în afara României, dar, este stabilită în România prin sediu/sedii fixe, se va considera că locul prestării serviciilor este locul în care beneficiarul şi-a stabilit sediul activității sale economice, sau, după caz, un sediu fix situat în alt stat, dacă beneficiarul poate prezenta dovezi suficiente prestatorului pentru a demonstra că aceste servicii au fost prestate către sediul activității sale economice, sau către un sediu fix stabilit în alt stat, şi nu către sediul/sediile fixe din România;

b) o persoană impozabilă care are sediul activității economice în România, dar este stabilită în afara României prin sediu/sedii fixe, se va considera că locul prestării serviciilor este sediul fix către care serviciile sunt prestate, dacă beneficiarul poate prezenta dovezi suficiente prestatorului pentru a demonstra că aceste servicii nu au fost prestate către sediul activității economice din România, ci către sediul/sediile fixe din afara României.

Dovezile pe care beneficiarul poate să le prezinte pentru a demonstra că serviciile sunt în fapt prestate către sediul activității sale economice sau către un sediu fix, pot consta în: contractul şi/sau formularul de comandă care identifică sediul care primeşte serviciile, faptul că sediul respectiv este entitatea care plăteşte pentru serviciile respective sau costul serviciilor este în fapt suportat de respectiva

entitate, natura serviciilor permite identificarea, în mod particular, a sediului/sediilor către care serviciul este prestat, orice alte informații relevante pentru localizarea locului prestării.

(5) În cazul serviciilor care intră sub incidența articolului 133 alin. (2) din Codul fiscal prestate de o persoană impozabilă nestabilită în România către o persoană impozabilă care are sediul activității economice în România, se consideră că locul prestării nu este în România, dacă beneficiarul poate face dovada că serviciul este prestat către un sediu fix situat în afara României. Dovezile pe care beneficiarul poate să le prezinte pentru a demonstra că serviciile sunt în fapt prestate către un sediu fix, sunt cele menționate la alin. (4).

(6) Un contract global reprezintă un acord de afaceri care poate acoperi toate serviciile prestate către o persoană impozabilă. Pentru serviciile prestate în baza unui astfel de contract global, care urmează să fie utilizate în mai multe locuri, locul de prestare este considerat în principiu locul în care beneficiarul şi-a stabilit sediul activității sale economice. În situația în care servicii care fac obiectul unui astfel de contract sunt destinate a fi utilizate de către un sediu fix şi acest sediu fix suportă costurile respectivelor servicii, locul prestării acestora este locul în care se află respectivul sediu fix.

(7) În situația în care serviciile pentru care se aplică prevederile art 133 alin. (2) din Codul fiscal care sunt prestate de prestatori stabiliți în România către beneficiari persoane impozabile care sunt stabiliti pe teritoriul Comunității, sau, după caz, sunt prestate de prestatori stabiliți în alte state membre către beneficiari persoane impozabile care sunt stabiliți pe teritoriul României, se numesc servicii intracomunitare şi se declară în declarația recapitulativă conform prevederilor art. 156^4 din Codul fiscal, dacă nu beneficiază de o scutire de taxă. Persoanele impozabile prestează sau care beneficiază de astfel de servicii şi care care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA trebuie să îndeplinescă obligațiile specifice de înregistrare în scopuri de TVA prevăzute la art. 153 şi 153^1 din Codul fiscal.

(8) Serviciile prevăzute la art 133 alin. (2) din Codul fiscal, prestate de prestatori stabiliți în România către beneficiari persoane impozabile care sunt stabiliți în afara Comunității, sau, după caz, sunt prestate de prestatori stabiliți în afara Comunității către beneficiari persoane impozabile care sunt stabiliți pe teritoriul României, urmează aceleaşi reguli ca şi serviciile intracomunitare în ceea ce priveşte determinarea locului prestării şi celelelate obligații impuse de prezentul titlu, dar nu implică obligații referitoare la declararea în declarația recapitulativă conform prevederilor art. 156^4 din Codul fiscal, indiferent dacă sunt taxabile sau dacă beneficiază de scutire de taxă şi nici obligațiile referitoare la înregistrarea în scopuri de TVA specifice serviciilor intracomunitare prevăzute la art. 153 şi 153^1 din Codul fiscal.

(9) În cazul serviciior pentru care se aplică prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, prestate de persoane impozabile stabilite în România, atunci când beneficiarul este o persoană impozabilă stabilită în alt stat membru, şi serviciul este prestat către sediul activității economice sau un sediu fix, aflate în alt stat membru decât România, prestatorul trebuie să facă dovada că beneficiarul este o persoană impozabilă şi că este stabilit în Comunitate. Se consideră ca această condiție este îndeplinită atunci când beneficiarul

comunică prestatorului o adresă a sediului activității economice, sau, după caz, a unui sediu fix, din Comunitate, precum şi un cod valabil de TVA atribuit de autoritățile fiscale din alt stat membru, inclusiv în cazul persoanelor juridice neimpozabile care sunt înregistrate în scopuri de TVA. Se consideră că prestatorul a acționat de bună credință, în ceea ce priveşte stabilirea faptului că beneficiarul său este o persoană impozabilă, atunci când a obținut confirmarea validității codul valabil de TVA atribuit beneficiarului său de autoritățile fiscale din alt stat membru prin intermediul procedurilor de securitate existente la nivel comunitar. Dacă beneficiarul, care este stabilit în alt stat membru decât România, nu comunică un cod valabil de TVA, şi/sau prestatorul nu obține validitatea codului de TVA al clientului său, se va considera că prestarea de servicii este realizată către o persoană neimpozabilă aplicându-se celelalte reguli prevăzute de art. 133, în funcție de natura serviciului. Totuşi, în situația în care ulterior emiterii facturii de către prestator, beneficiarul comunică un cod valabil de TVA atribuit de autoritățile fiscale din alt stat membru, prestatorul va aplica prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, respectiv va considera că operațiunea nu este impozabilă în România, fiind impozabilă la locul unde este stabilit beneficiarul, dacă beneficiarul poate face dovada că avea calitatea de persoană impozabilă în momentul în care taxa a devenit exigibilă. Dovada trebuie să constea într-o confirmare oficială a autorității fiscale din statul membru în care beneficiarul este stabilit. În cazul reconsiderării locului prestării serviciului, prestatorul aplică prevederile art. 159 din Codul fiscal. Prevederile prezentului alineat se completează cu prevederile alin. (4), atunci când este cazul.

(10) În cazul serviciilor pentru care se aplică prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, prestate de o persoană impozabilă stabilită în România, către un beneficiar persoană impozabilă stabilit în alt stat membru care a comunicat prestatorului un cod valabil de TVA, pentru a stabili dacă serviciile prestate sunt utilizate în scop personal sau pentru uzul personal al angajaților persoanei impozabile, prestatorul va ține cont de natura serviciilor prestate. Numai atunci când datorită naturii serviciilor prestate se prezumă că acestea ar putea fi utilizate în scopuri personale, prestatorul va solicita o declarație din partea clientului sau în ce priveşte scopul în care serviciilor vor fi utilizate. Dacă această declarație este obținută, se consideră că prestatorul a acționat cu bună credință şi este scutit de orice viitoare obligație de plată a taxei. Atunci când serviciul urmează a fi utilizat de beneficiar parțial pentru scopuri personale sau pentru uzul personal al angajaților persoanei impozabile şi parțial în scopul activității economice, sau integral în scopuri personale sau pentru uzul personal al angajaților persoanei impozabile, prestarea respectivului serviciu va fi tratată ca fiind realizată în relația cu o persoană neimpozabilă şi va fi supusă regulii prevăzute la art. 133 alin. (3) din Codul fiscal. În ce priveşte utilizarea fiecărui serviciu pentru stabilirea locului prestării, vor fi luate în considerare numai circumstanțele existente în momentul prestării serviciului. Orice modificare subsecventă a uzului serviciului respectiv de către beneficiar în sensul acestui alineat, nu va avea consecințe în ce priveşte stabilirea locului prestării, cu excepția situației în care se poate face dovada abuzului de lege.

(11) Serviciile pentru care se aplică prevederile art. 133 alin. (5) lit. e) din Codul fiscal, prestate de

o persoană impozabilă stabilită în România către un beneficiar persoană neimpozabilă care nu este stabilit pe teritoriul Comunității, nu au locul în România. De asemenea, nu au locul în România aceleaşi servicii care sunt prestate către persoane impozabile stabilite în afara Comunității, fiind aplicabile prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. În ambele situații, este suficient ca prestatorul să facă dovada că beneficiarul, indiferent de statutul său, este stabilit în afara Comunității. Această condiție se consideră îndeplinită atunci când clientul comunică prestatorului adresa sediului activității economice, sau a sediului fix, sau, în absența acestora, a domiciliului stabil sau a reşedinței obişnuite, din afara Comunității. Prestatorul trebuie să verifice autenticitatea acestora prin procedurile curente de verificare existente.

(12) Pentru alte servicii decât cele prevăzute la alin. (10), prestate de o persoană impozabilă stabilită în România către persoane impozabile stabilite în afara Comunității şi care intră sub incidența art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, locul prestării nu este considerat a fi în România, dacă prestatorul poate face dovada că beneficiarul este o persoană impozabilă şi că este stabilit în afara Comunității. În acest scop prestatorul trebuie să obțină suficiente dovezi de la clientul său care să demonstreze că este o persoană impozabilă. Aceste dovezi pot consta în codul de înregistrare în scopuri de TVA al beneficiarului care este stabilit în țări terțe care aplică TVA, sau un alt cod de înregistrare similar care identifică persoana impozabilă, atribuit beneficiarului de țara în care este stabilit, însoțite de alte informații relevante cum sunt materiale printate de pe un website care confirmă statutul de persoană impozabilă al beneficiarului, informații obținute de la autoritatea fiscală din țara beneficiarului care confirmă că acesta este o persoană impozabilă, formularul de comandă al beneficiarului care conține adresa sediului activității economice şi codul de înregistrare comercială sau informații printate de pe website-ul beneficiarului din care să rezulte că acesta efectuează o activitate economică. Daca prestatorul nu poate face dovada că beneficiarul este o persoană impozabilă, se va considera că prestarea de servicii este realizată către o persoană neimpozabilă aplicându-se celelelate reguli prevăzute de art. 133 în funcție de natura serviciului. Prevederile prezentului alineat se completează cu prevederile alin. (4), atunci când este cazul.

(13) Serviciile prevăzute la art. 133 alin. (2) de care beneficiază persoane impozabile stabilite în România şi care sunt prestate de un prestator persoană impozabilă care nu este stabilit în România, au locul prestării în România, fiind aplicabile cotele de TVA prevăzute la art. 140 din Codul fiscal sau, după caz, scutirile de TVA prevăzute la art. 141, 143, 144 sau 144^1 din Codul fiscal.

(14) În aplicarea prevederilor art. 133 alin. (2), alin. (5) lit. d) şi alin.(7) din Codul fiscal, lucrările efectuate asupra bunurilor mobile corporale cuprind toate operațiunile umane şi mecanice efectuate asupra unui bun mobil corporal, altele decât cele de natură intelectuală sau ştiințifică, respectiv servicii ce constau, printre altele, în procesarea, prelucrarea, repararea bunurilor mobile corporale. Evaluarea bunurilor mobile corporale reprezintă examinarea unor bunuri mobile corporale în scopul stabilirii valorii acestora. Ambalajele sau alte bunuri utilizate, în legătură directă cu bunurile asupra cărora au fost

realizate lucrări ori evaluări, sau bunurile încorporate în acestea sunt accesorii serviciilor realizate şi nu vor fi tratate ca livrări de bunuri separate, ci ca fiind parte a serviciului prestat. În situația în care pe teritoriul României se efectuează lucrări şi evaluări ale bunurilor mobile corporale de origine comunitară, persoana care primeşte bunurile în vederea realizării lucrărilor trebuie să înscrie bunurile în registrul bunurilor primite prevăzut la pct. 79. Beneficiarul persoană impozabilă stabilit în România care trimite bunuri mobile corporale pentru a fi efectuate lucrări sau evaluări într-un alt stat membru , va ține evidența bunurilor cu ajutorul registrului nontransferurilor prevăzut la pct. 79. Pentru determinarea locului prestării acestor servicii se vor aplica, în funcție de statutul beneficiarului, prevederile art. art. 133 alin. (2), alin. (5) lit. d) sau alin.(7) din Codul fiscal.

(15) Tipărirea cărților sau a altor tipărituri poate fi considerată fie o livrare de bunuri, fie o prestare de servicii, în funcție de modul de derulare a operațiunilor, astfel:

a) în situația în care clientul care deține drepturile de editare a unei cărți sau a altei tipărituri se limitează la a transmite conținutul acestora pe hârtie, pe CD, dischetă sau alt suport, iar tipografia se obligă să tipărească sau, după caz, să şi editeze cartea sau altă tipăritură, utilizând hârtia şi/sau alte materiale proprii necesare realizării cărții sau altei tipărituri, se consideră că tipografia realizează o livrare de bunuri către clientul său, în sensul art. 128 din Codul fiscal, locul livrării bunurilor stabilindu-se conform prevederilor art. 132 din Codul fiscal;

b) în situația în care clientul care deține drepturile de editare a unei cărți sau a altei tipărituri transmite tipografiei conținutul acestora pe hârtie, pe CD, dischetă sau alt suport, precum şi hârtia necesară realizării acestora şi/sau, după caz, alte materiale care servesc la realizarea cărții/tipăriturii, se consideră că tipografia realizează o prestare de servicii către clientul său, în sensul art. 129 din Codul fiscal. Locul prestării serviciilor, în acest caz, se stabileşte conform prevederilor art. 133 alin. (2), sau după caz, art. 133 alin. (5) lit. d) sau alin. (7) din Codul fiscal, în funcție de statutul beneficiarului.

(16) Transferul certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră efectuat cu plată de către o persoană impozabilă reprezintă o prestare de servicii, pentru care locul prestării se stabileşte conform prevederilor art. 133 alin. (2), sau după caz, art. 133 alin. (5) lit. e) din Codul fiscal. Dacă locul prestării pentru un astfel de serviciu este în România, niciuna dintre scutirile prevăzute la art. 141 din Codul fiscal nu poate fi aplicată.

14. (1) Serviciile prevăzute la art. 133 alin. (4) din Codul fiscal fac excepție de la regulile generale prevăzute la art. 133 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal în ce priveşte. stabilirea locului prestării. Aceste servicii nu se declară în declarația recapitulativă menționată la art. 156^4 din Codul fiscal, indiferent de statutul beneficiarului.

(2) Serviciile efectuate în legătură directă cu un bun imobil au locul prestării la locul unde sunt situate bunurile imobile conform prevederilor art. 133 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal. Pe lângă serviciile menționate la art. 133 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, serviciile efectuate în legătură cu bunurile imobile cuprind, printre altele, operațiuni precum:

a) lucrările de construcții-montaj, transformare, finisare, instalare, reparații, întreținere, curățare şi demolare, efectuate asupra unui bun imobil prin natura sa, precum şi orice operațiune ce se efectuează în legătură cu livrarea de bunuri mobile şi încorporarea acestora într-un bun imobil astfel încât bunurile mobile devin bunuri imobile prin destinația lor;

b) studiile şi activitățile de supervizare, care fac parte în mod obişnuit din ocupația arhitecților, supervizorilor sau inginerilor şi care au ca obiectiv pregătirea şi coordonarea unei activități prevăzute la lit. a);

c) activitățile de evaluare a unui bun imobil;

d) punerea la dispoziție de spații de parcare;

e) punerea la dispoziție de spații de depozitare a bunurilor;

f) închirierea de seifuri ce sunt bunuri imobile prin natura lor;

g) operațiunile de închiriere, arendare, concesionare sau leasing a bunurilor imobile;

h) serviciile de administrare a bunurilor imobile prin natura lor;

i) acordarea accesului şi drepturilor de folosință pentru căi rutiere şi structuri care fac parte din acestea, ca de exemplu poduri şi tuneluri;

j) serviciile de natură juridică în legătură cu cesiunea sau transferul titlului de proprietate asupra unui bun imobil, atâta timp cât acestea au drept scop modificarea naturii juridice a bunurilor imobile;

k) serviciile constând în elaborarea unui contract de vânzare sau de cumpărare a unui bun imobil, chiar dacă acestea reprezintă servicii distincte față de cele menționate la lit. j);

(3) Atunci când sunt prestate servicii juridice având drept scop transferul dreptului de proprietate asupra unui bun imobil, dar totuşi tranzacția finală ce ar fi avut ca rezultat modificarea naturii juridice a respectivului bun imobil nu are loc, aceste servicii se încadrează totuşi în prevederile art. 133 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal.

(4) Serviciile juridice menționate la alin. (3) nu se cuprind în prevederile art. 133 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, atunci când prestarea acestora are loc în legătură cu diferite aspecte referitoare la contracte, care, în termeni generali, pot privi orice alte chestiuni de natură juridică şi care nu sunt specifice transferului proprietății unui bun imobil.

(5) Pentru a determina dacă prestarea unui serviciu juridic complex, format din diferite elemente, intră sau nu sub incidența prevederilor 133 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, trebuie stabilit scopul final al acestui serviciu, de la caz la caz.″

12. După punctul 14 se introduc patru noi puncte, punctele 14^1 – 14^4, cu următorul cuprins:

″14^1. (1) Conform art. 133 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, locul prestării pentru serviciile ce constau în transportul de călători, este locul în care se efectuează transportul în funcție de distanțele parcurse.

(2) Transporturile naționale de călători sunt transporturi care au locul prestării în România, având

punctul de plecare şi punctul de sosire pe teritoriul României.

(3) Transporturile internaţionale de călători sunt transporturile care au fie punctul de plecare, fie punctul de sosire în afara țării, fie ambele puncte sunt situate în afara țării. Locul prestării serviciilor de transport internațional de călători este considerat a fi în România pentru partea din parcursul efectuat în interiorul țării, denumită traseu național.

(4) Pentru transportul internațional de călători, partea din parcursul efectuat în România este parcursul efectuat între locul de plecare şi locul de sosire al transportului de călători, determinată după cum urmează:

a) pentru transportul care are punctul de plecare în România, locul de plecare este considerat a fi primul punct de îmbarcare al pasagerilor, iar locul de sosire este considerat a fi punctul de trecere al frontierei dinspre România în străinătate;

b) pentru transportul care are punctul de plecare în afara României şi punctul de sosire în România, locul de plecare este punctul de trecere a frontierei din străinătate spre România, iar locul de sosire este ultimul punct de debarcare a pasagerilor care au fost îmbarcați în afara României;

c) pentru transportul care tranzitează România, fără a avea nici punctul de plecare, nici punctul de sosire în România, locul de plecare este considerat a fi locul de trecere a frontierei dinspre străinătate în România, iar locul de sosire este considerat a fi punctul de trecere a frontierei dinspre România în străinătate;

d) în cazurile prevăzute la lit. a) - c), pentru pasagerii care s-au îmbarcat şi debarcat în interiorul țării, călătorind cu un mijloc de transport în trafic internațional, partea de transport dintre locul de îmbarcare şi locul de debarcare pentru aceşti pasageri se consideră a fi transport național.

14^2. (1) În sensul art. 133 alin. (4) lit. d) şi f) din Codul fiscal, atât serviciile de restaurant, cât şi cele de catering sunt caracterizate printr-un complex de activități în care predomină serviciile, iar furnizarea de hrană şi/sau de băuturi este doar o componentă. Serviciile de restaurant constau în furnizarea, la locația prestatorului, de hrană preparată sau nepreparată şi/ sau băuturi pentru consum uman, însoțite de suficiente servicii aferente care să permită consumul imediat, în timp ce serviciile de catering constau în aceleaşi activități, desfășurate însă în afara locației prestatorului.

14^3. (1) În scopul aplicării prevederilor art. 133 alin. (2), alin. (3), alin. (4) lit. e), şi alin. (6) din Codul fiscal, sunt considerate mijloace de transport vehiculele, motorizate sau nu, şi alte echipamente şi dispozitive destinate transportului de persoane sau de obiecte dintr-un loc în altul şi care au capacitatea de a fi utilizate efectiv pentru desfăşurarea transportului, care ar putea fi trase, tractate sau împinse de vehicule. Această categorie cuprinde bunuri precum:

a) vehiculele terestre motorizate şi nemotorizate, precum autoturismele, motocicletele, bicicletele, tricicletele şi rulotele care nu sunt fixate de sol;

b) navele motorizate şi nemotorizate;

c) aeronavele motorizate şi nemotorizate;

d) vehiculele special amenajate pentru transportul bolnavilor şi al persoanelor accidentate);

e) tractoarele şi alte vehicule agricole;

f) vehiculele utilizate pentru scopuri militare, supraveghere sau de apărare civilă;

g) dispozitivele mecanice sau electronice pentru propulsia carucioarelor pentru invalizi .

(2) Conform art. 10 din Regulamentul Consiliului nr. 1777/2005 de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directivei 77/388/CEE privind sistemul comun privind taxa pe valoarea adăugată, remorcile, semiremorcile şi vagoanele feroviare, reprezintă mijloace de transport

(3) Containerele nu sunt considerate mijloace de transport.

(4) În sensul art. 133 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, durata posesiei sau utilizării continue a mijlocului de transport se stabileşte pe baza prevederilor contractului încheiat între părțile implicate. Totuşi, contractul este o simplă prezumție care poate fi respinsă prin orice mijloace de fapt sau de drept în vederea stabilirii duratei efective a posesiei sau utilizării continue a mijlocului de transport.

(5) În situația în care două sau mai multe contracte de închiriere a aceluiaşi mijloc de transport se succed cu o întrerupere de două zile sau mai puțin, termenul primului contract va fi luat în considerare pentru a se stabili dacă al doilea contract va fi considerat sau nu pe termen scurt în sensul art. 133 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal.

(6) Atunci când se încheie contracte în aceleaşi condiții pentru aceleaşi mijloace de transport, durata fiecăruia dintre contractele precedente se ia în considerare la stabilirea duratei contractelor următoare, în sensul aplicării prevederilor art. 133 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal. Cu toate acestea, durata unui contract pe termen scurt, derulat anterior unui contract care se califică drept contract pe termen lung ca urmare a contractelor anterioare, nu va fi reevaluată retroactiv, cu excepția situației în care se poate face dovada abuzului de lege.

(7) În situația în care un contract pe termen scurt în sensul art. 133 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal face obiectul unei prelungiri care are ca efect depăşirea termenului de 30, respectiv de 90 de zile, este necesară o reevaluare a respectivului contract, cu excepția cazului în care prelungirea contractului se datorează unor circumstanțe independente de voința părților datorate unor cauze de forță majoră.

(8) Atunci când un contract pe termen scurt este urmat de un alt contract pe termen scurt încheiat între aceleaşi părți dar pentru mijloace de transport diferite, fiecare contract va fi analizat separat în vederea încadrării sau nu în prevederile art. 133 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, dacă nu se dovedeşte o încălcare a legii.

(9) În sensul art. 133 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, un mijloc de transport este considerat ca fiind pus efectiv la dispoziția clientului la locul în care se află mijlocul de transport atunci când clientul preia efectiv controlul fizic asupra acestuia. Controlul juridic, respectiv semnarea contractului, intrarea în posesia cheilor, nu este suficient pentru a determina locul efectiv al punerii la dispoziția clientului a mijlocului de transport.

(10) Acordarea, de către o persoană impozabilă care deține vagoane de tren, a dreptului de

utilizare a acestora către o altă persoană impozabilă reprezintă, din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată, o prestare de servicii asimilată închirierii de mijloace de transport, locul prestării fiind stabilit în funcție de perioada de utilizare. Acelaşi regim se aplică şi pentru acordarea de către întreprinderile feroviare a dreptului de utilizare a vagoanelor în trafic internațional, pentru care se încasează taxa stabilită prin Regulamentul pentru folosirea reciprocă a vagoanelor de marfă în trafic internațional, aprobat de Uniunea Internațională a Căilor Ferate.

14^4. (1) Locul prestării este locul de plecare a transportului de călători, pentru serviciile de restaurant şi catering furnizate efectiv la bordul navelor, al aeronavelor sau al trenurilor în timpul unei părți a unei operațiuni de transport de călători efectuată în Comunitate, astfel cum este prevăzut la art. 133 alin. (4) lit. f) din Codul fiscal. Caracteristicile serviciilor de restaurant şi catering sunt cele prevazute la pct. 14^2.

(2) Pentru a identifica partea transportului de călători efectuată în interiorul Comunității, mijlocul de transport este decisiv şi nu călătoria individuală a fiecărui pasager. Prin urmare se consideră că se efectuează o singură parte de transport de călători în interiorul Comunității, chiar şi atunci când există opriri în afara Comunității, în situația în care călătoria este efectuată cu un singur mijloc de transport.

(3) O călătorie efectuată cu aeronave, căreia i s-a atribuit un singur număr de zbor şi care implică escale în interiorul Comunității, se consideră ca reprezentând o singură parte de transport de călători efectuată în Comunitate. Pentru călătoriile cu trenul, în vederea identificării părții unice a transportului de călători în interiorul Comunității, itinerarul este decisiv.

(4) Pentru aplicarea art. 133 alin. (4) lit. f) din Codul fiscal, locurile în care pasagerii, în mod individual, se îmbarcă sau debarcă în/din mijlocul de transport nu au relevanță în stabilirea părții unei operațiuni de transport efectuată în interiorul Comunității.

(5) Partea din serviciile de catering şi restaurant oferite în timpul unei părți a unei operațiuni de transport care nu este considerată a fi efectuată în Comunitate, dar totuşi pe teritoriul unui stat membru, intră sub incidența art. 133 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal, respectiv are locul la locul prestării efective.″

13. Punctul 15 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″15. (1) Prin excepție de la prevederile art. 133 alin. (3) din Codul fiscal, locul prestării serviciilor prestate către persoane neimpozabile se determină în conformitate cu prevederile art. 133 alin. (4), (5) sau (6) din Codul fiscal.

(2) În aplicarea prevederilor art. 133 alin. (6) din Codul fiscal, un mijloc de transport se consideră că este efectiv exploatat şi utilizat pe teritoriul României dacă locul în care se află mijlocul de transport atunci când clientul preia efectiv controlul fizic asupra acestuia se află în România. Se consideră că mijlocul de transport este efectiv utilizat şi exploatat în afara Comunității, dacă locul în care se află mijlocul de transport atunci când clientul preia efectiv controlul fizic asupra acestuia se află în afara Comunității. Controlul juridic, respectiv semnarea contractului, intrarea în posesia cheilor, nu este

suficient pentru a determina locul unde bunul este efectiv utilizat şi exploatat. Pentru încadrarea corectă a mijloacelor de transport se vor aplica prevederile pct. 14^3."

14. După punctul 15 se introduce un nou punct, punctul 15^1, cu următorul cuprins:

"15^1. (1) În aplicarea art. 133 alin.(7) din Codul fiscal :

a) serviciile constând în activităţi accesorii transportului, precum încărcarea, descărcarea, manipularea şi servicii similare acestora, se consideră a fi efectiv utilizate şi exploatate în România dacă sunt prestate pe teritoriul României;

b) serviciile constând în lucrări asupra bunurilor mobile corporale şi evaluări ale bunurilor mobile corporale se consideră a fi efectiv utilizate şi exploatate în România dacă sunt efectuate pe teritoriul României;

c) serviciile de transport de bunuri efectuate în România, sunt serviciile al căror punct de plecare şi punct de sosire se află pe teritoriul României, acestea fiind considerate efectiv utilizate şi exploatate pe teritoriul României.

(2) Dacă locul prestării serviciilor conform art. 133 alin. (7) este situat pe teritoriul României, operaţiunile sunt impozabile în România, fiind aplicabile cotele de taxă prevăzute la art. 140 din Codul fiscal, sau, după caz, scutirile de taxă prevăzute la art. 141, 143, 144, 144^1 şi 152 din Codul fiscal.

(3) Prevederile art. 133 alin. (7) nu se aplică în situaţia în care beneficiarul serviciilor este o persoană impozabilă care are sediul activităţii economice în afara Comunităţii, dar comunică prestatorului un cod valabil de TVA din alt stat membru şi adresa unui sediu fix din Comunitate către care sunt prestate serviciile. Se consideră că prestatorul a acţionat de bună credinţă în ceea ce priveşte determinarea faptului că beneficiarul este o persoană impozabilă, atunci când a obţinut confirmarea validităţii codul de TVA atribuit beneficiarului de autorităţile fiscale din alt stat membru, prin intermediul procedurilor de securitate existente la nivel comunitar."

15. Punctul 16 se modifică şi va avea următorul cuprins:

"Codul fiscal:

Faptul generator pentru livrări de bunuri şi prestări de servicii

Art. 134^1

(1) Faptul generator intervine la data livrării bunurilor sau la data prestării serviciilor, cu excepţiile prevăzute în prezentul capitol.

(2) Pentru bunurile livrate în baza unui contract de consignaţie, se consideră că livrarea bunurilor de la consignant la consignatar are loc la data la care bunurile sunt livrate de consignatar clienţilor săi.

(3) Pentru bunurile transmise în vederea testării sau a verificării conformităţii, se consideră că livrarea bunurilor are loc la data acceptării bunurilor de către beneficiar.

(4) Pentru stocurile la dispoziţia clientului, se consideră că livrarea bunurilor are loc la data la care

clientul retrage bunurile din stoc în vederea utilizării, în principal pentru activitatea de producție.

(5) Prin norme sunt definite contractele de consignație, stocurile la dispoziția clientului, bunurile livrate în vederea testării sau a verificării conformității.

(6) Pentru livrările de bunuri corporale, inclusiv de bunuri imobile, data livrării este data la care intervine transferul dreptului de a dispune de bunuri ca şi un proprietar. Prin excepție, în cazul contractelor care prevăd că plata se efectuează în rate sau a oricărui alt tip de contract care prevede că proprietatea este atribuită cel mai târziu în momentul plății ultimei sume scadente, cu excepția contractelor de leasing, data livrării este data la care bunul este predat beneficiarului.

(7) Prestările de servicii care determină decontări sau plăți succesive cum sunt serviciile de construcții-montaj, consultanță, cercetare, expertiză şi alte servicii similare, sunt considerate efectuate la data la care sunt emise situații de lucrări, rapoarte de lucru, alte documente similare pe baza cărora se stabilesc serviciile efectuate sau, după caz, în funcție de prevederile contractuale, la data acceptării acestora de către beneficiari. Totuşi, perioada de decontare nu poate depăşi un an.

(8) În cazul livrărilor de bunuri şi al prestărilor de servicii care se efectuează continuu, altele decât cele prevăzute la alin. (7), cum sunt: livrările de gaze naturale, de apă, serviciile de telefonie, livrările de energie electrică şi altele asemenea, se consideră că livrarea/prestarea sunt efectuate la datele specificate în contract pentru plata bunurilor livrate sau a serviciilor prestate sau la data emiterii unei facturi, dar perioada de decontare nu poate depăşi un an.

(9) În cazul operațiunilor de închiriere, leasing, concesionare şi arendare de bunuri, serviciul se consideră efectuat la fiecare dată specificată în contract pentru efectuarea plății.

(10) Pentru prestările de servicii pentru care taxa este datorată de către beneficiarul serviciilor în conformitate cu art. 150 alin. (2), care sunt prestate continuu pe o perioadă mai mare de un an şi care nu determină decontări sau plăți în cursul acestei perioade, se consideră efectuate la expirarea fiecărui an calendaristic, atât timp cât prestarea de servicii nu a încetat.

Norme metodologice:

16. (1) Pentru bunurile livrate în baza unui contract de consignație, se consideră că livrarea bunurilor de la consignant la consignatar are loc la data la care bunurile sunt livrate de consignatar clienților săi. În sensul titlului VI din Codul fiscal, contractul de consignație reprezintă un contract prin care consignantul se angajează să livreze bunuri consignatarului, pentru ca acesta din urmă sa găsească un cumpărător pentru aceste bunuri. Consignatarul acționează în nume propriu dar în contul consignantului când livrează bunurile către cumpărători.

(2) Pentru bunurile transmise în vederea testării sau a verificării conformității, se consideră că transferul proprietății bunurilor a avut loc la data acceptării bunurilor de către beneficiar. Bunurile transmise în vederea verificării conformității sunt bunurile oferite de furnizor clienților, aceştia având dreptul fie să le achiziționeze fie, să le returneze furnizorului. Contractul aferent bunurilor livrate în

vederea testării este un contract provizoriu prin care vânzarea efectivă a bunurilor este condiționată de obținerea de rezultate satisfăcătoare în urma testării de către clientul potențial, testare ce are scopul de a stabili că bunurile au caracteristicile solicitate de clientul respectiv.

(3) Pentru stocurile la dispoziția clientului, se consideră că transferul proprietății bunurilor are loc la data la care clientul intră în posesia bunurilor. Stocurile la dispoziția clientului reprezintă o operațiune potrivit căreia furnizorul transferă regulat bunuri într-un depozit propriu sau într-un depozit al clientului, prin care transferul proprietății bunurilor intervine, potrivit contractului, la data la care clientul scoate bunurile din depozit, în principal pentru a le utiliza în procesul de producție.

(4) Prevederile alin. (1)-(3) nu se aplică în situația în care bunurile provin din import şi beneficiarul înregistrat conform art. 153 din Codul fiscal a optat pentru calitatea de persoană obligată la plata taxei pentru import, conform prevederilor pct. 59 alin. (1) lit. e) pct. 1, fiind aplicabile prevederile art. 136 referitoare la exigibilitatea taxei pentru un import.″

16. După punctul 16, se introduc două noi puncte, punctul 16^1 şi 16^2, cu următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Exigibilitatea pentru livrări de bunuri şi prestări de servicii

Art. 134^2

(1) Exigibilitatea taxei intervine la data la care are loc faptul generator.

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1), exigibilitatea taxei intervine:

a) la data emiterii unei facturi, înainte de data la care intervine faptul generator;

b) la data la care se încasează avansul, pentru plățile în avans efectuate înainte de data la care intervine faptul generator. Fac excepție de la aceste prevederi avansurile încasate pentru plata importurilor şi a taxei pe valoarea adăugată aferente importului, precum şi orice avansuri încasate pentru operațiuni scutite sau care nu sunt impozabile. Avansurile reprezintă plata parțială sau integrală a contravalorii bunurilor şi serviciilor, efectuată înainte de data livrării sau prestării acestora;

c) la data extragerii numerarului, pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii realizate prin maşini automate de vânzare, de jocuri sau alte maşini similare.

(3) Taxa este exigibilă la data la care intervine oricare dintre evenimentele menționate la art. 138. Totuşi, regimul de impozitare şi cotele aplicabile sunt aceleaşi ca şi ale operațiunii de bază care a generat aceste evenimente.

Norme metodologice:

16^1. (1) În cazul serviciilor intracomunitare, astfel cum sunt definite la pct. 13 alin. (6), prestate de persoane impozabile stabilite în România către persoane impozabile stabilite în alte state membre, în scopul declarării unitare la nivel comunitar a acestor servicii, se consideră că exigibilitatea nu intervine în situația în care factura este emisă înainte de prestarea serviciului sau înainte de încasarea unui avans.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică corespunzător şi în cazul serviciilor intracomunitare prestate în beneficiul unor persoane impozabile stabilite în România care sunt obligate la plata taxei pentru respectivele servicii conform art. 150 alin. (2) din Codul fiscal.

Codul fiscal:

Exigibilitatea pentru livrări intracomunitare de bunuri, scutite de taxă

Art. 134^3

(1) Prin excepție de la prevederile art. 134^2, în cazul unei livrări intracomunitare de bunuri, scutite de taxă conform art. 143 alin. (2), exigibilitatea taxei intervine în cea de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), exigibilitatea taxei intervine la emiterea facturii prevăzute la art. 155 alin. (1), dacă factura este emisă înainte de a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator.

Norme metodologice:

16^2. (1) În sensul art. 134^3 alin. (2) din Codul fiscal, în cazul livrărilor intracomunitare de bunuri scutite de taxă, exigibilitatea intervine la data emiterii unei facturi înainte de a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator, indiferent dacă factura a fost emisă pentru încasarea unui avans sau pentru contravaloarea integrală sau parțială a livrării.

(2) Exigibilitatea determină perioada fiscală în care livrarea intracomunitară scutită se înregistrează în decontul de taxă pe valoarea adăugată prevăzut la art. 156^2 din Codul fiscal şi în declarația recapitulativă prevăzută la art. 156^4 din Codul fiscal.″

17. Punctul 17 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Faptul generator şi exigibilitatea pentru achiziții intracomunitare de bunuri

Art. 135

(1) În cazul unei achiziții intracomunitare de bunuri, faptul generator intervine la data la care ar interveni faptul generator pentru livrări de bunuri similare, în statul membru în care se face achiziția.

(2) În cazul unei achiziții intracomunitare de bunuri, exigibilitatea taxei intervine în cea de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), exigibilitatea taxei intervine la data emiterii facturii prevăzute în legislația altui stat membru la articolul echivalent art. 155 alin. (1), dacă aceasta este emisă înainte de cea de-a 15-a zi a lunii următoare celei în care a intervenit faptul generator.

Norme metodologice:

17. Există o relație clară între faptul generator în cazul unei livrări intracomunitare de bunuri şi faptul generator în cazul unei achiziții intracomunitare de bunuri, care intervin în acelaşi moment, respectiv în momentul livrării de bunuri. Pentru a evita orice neconcordanță între livrările intracomunitare de bunuri, scutite de TVA, care se includ în declarația recapitulativă pentru astfel de livrări, în statul membru de origine, şi achizițiile intracomunitare, evidențiate în decontul de TVA şi în declarația recapitulativă pentru achiziții intracomunitare, prevăzută la art. 156^4 din Codul fiscal, în România, momentul exigibilității a fost stabilit fie în a cincisprezecea zi a lunii următoare celei în care a avut loc faptul generator, fie la data facturii pentru contravaloarea totală sau parțială, atât pentru livrările intracomunitare, cât şi pentru achizițiile intracomunitare.

Exemplul 1. Factura pentru livrarea intracomunitară este emisă integral ulterior datei de 15 a lunii următoare celei în care se efectuează livrarea.

Alt stat membru	România
Livrare intracomunitară scutită de TVA	Achiziție intracomunitară, supusă TVA şi taxabilă
Data livrării: 25/01/2010	
Data facturii: 12/02/2010	
Faptul generator: 25/01/2010	Faptul generator:25.01.2010
Exigibilitatea: 12/01/2010	Exigibilitatea: 12/01/2010
Livrarea este inclusă în declarația recapitulativă şi decontul de TVA aferente lunii februarie 2010	Achiziția intracomunitară evidențiază în declarația recapitulativă şi decontul de TVA aferente lunii februarie 2010

Exemplul 2. Factura pentru livrarea intracomunitară este emisă anterior datei de 15 a lunii următoare celei în care se efectuează livrarea.

Alt stat membru	România
Livrare intracomunitară scutită de TVA	Achiziție intracomunitară, supusă TVA şi taxabilă

Data livrării: 25/01/2010
intracomunitare:

Data facturii: 29/01/2010

Faptul generator: 25/01/2010 Faptul generator: 25/01/2010

Exigibilitatea: 29/01/2010 Exigibilitatea: 29/01/2010

Livrarea este inclusă în declarația Achiziția intracomunitară recapitulativă aferentă lunii ianuarie este inclusă în declarația
şi se evidențiază în decontul de TVA recapitulativă aferentă
din luna ianuarie 2010 lunii ianuarie şi se
evidențiază în decontul de
TVA din luna ianuarie″

18. După punctul 17, se introduce un nou punct, punctul 17[1], cu următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Faptul generator şi exigibilitatea pentru importul de bunuri

Art. 136

(1) În cazul în care, la import, bunurile sunt supuse taxelor vamale, taxelor agricole sau altor taxe comunitare similare, stabilite ca urmare a unei politici comune, faptul generator şi exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată intervin la data la care intervin faptul generator şi exigibilitatea respectivelor taxe comunitare.

(2) În cazul în care, la import, bunurile nu sunt supuse taxelor comunitare prevăzute la alin. (1), faptul generator şi exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată intervin la data la care ar interveni faptul generator şi exigibilitatea acelor taxe comunitare dacă bunurile importate ar fi fost supuse unor astfel de taxe.

(3) În cazul în care, la import, bunurile sunt plasate într-un regim vamal special, prevăzut la art. 144 alin. (1) lit. a) şi d), faptul generator şi exigibilitatea taxei intervin la data la care acestea încetează a mai fi plasate într-un astfel de regim.

Norme metodologice

17[1]. (1) În sensul art. 136 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul bunurilor plasate în regim de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import şi în regim de transformare sub control vamal, regimuri care din punct de vedere al TVA constituie importuri de bunuri care nu beneficiază de scutire de la plata taxei pe valoarea adăugată conform art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, exigibilitatea TVA

intervine atunci când intervine obligația de plată a taxelor vamale, taxelor agricole sau a altor taxe comunitare similare stabilite ca urmare a politicii comune aplicabile bunurilor respective.

(2) În cazul în care bunurile plasate în regimurile prevăzute la alin. (1) sunt scutite de taxe vamale, taxe agricole sau alte taxe comunitare similare stabilite ca urmare a politicii comune, exigibilitatea TVA pentru importul bunurilor respective intervine atunci când ar fi intervenit obligația de plată a taxelor vamale, taxelor agricole sau a altor taxe comunitare similare stabilite ca urmare a politicii comune aplicabile bunurilor respective, dacă acestea ar fi fost datorate.″

19. Punctul 18 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Baza de impozitare pentru livrări de bunuri şi prestări de servicii efectuate în interiorul țării

Art. 137

(1) Baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată este constituită din:

a) pentru livrări de bunuri şi prestări de servicii, altele decât cele prevăzute la lit. b) şi c), din tot ceea ce constituie contrapartida obținută sau care urmează a fi obținută de furnizor ori prestator din partea cumpărătorului, beneficiarului sau a unui terț, inclusiv subvențiile direct legate de prețul acestor operațiuni;

b) pentru operațiunile prevăzute la art. 128 alin. (3) lit. c), compensația aferentă;

c) pentru operațiunile prevăzute la art. 128 alin. (4) şi (5), pentru transferul prevăzut la art. 128 alin. (10) şi pentru achizițiile intracomunitare considerate ca fiind cu plată şi prevăzute la art. 130^1 alin. (2) şi (3), prețul de cumpărare al bunurilor respective sau al unor bunuri similare ori, în absența unor astfel de prețuri de cumpărare, prețul de cost, stabilit la data livrării. În cazul în care bunurile reprezintă active corporale fixe, baza de impozitare se stabileşte conform procedurii stabilite prin norme;

d) pentru operațiunile prevăzute la art. 129 alin. (4), suma cheltuielilor efectuate de persoana impozabilă pentru realizarea prestării de servicii;

e) în cazul schimbului prevăzut la art. 130 şi, în general, atunci când plata se face parțial ori integral în natură sau atunci când valoarea plății pentru o livrare de bunuri sau o prestare de servicii nu a fost stabilită de părți sau nu poate fi uşor stabilită, baza de impozitare se consideră ca fiind valoarea de piață pentru respectiva livrare/prestare. În sensul prezentului titlu, „valoare de piață” înseamnă suma totală pe care, pentru obținerea bunurilor sau serviciilor în cauză la momentul respectiv, un client aflat în aceeaşi etapă de comercializare la care are loc livrarea de bunuri sau prestarea de servicii ar trebui să o plătească în condiții de concurență loială unui furnizor sau prestator independent de pe teritoriul statului membru în care livrarea sau prestarea este supusă taxei. Atunci când nu poate fi stabilită o livrare de bunuri sau o prestare de servicii comparabilă, „valoarea de piață” înseamnă:

1. pentru bunuri, o sumă care nu este mai mică decât prețul de cumpărare al bunurilor sau al unor bunuri similare sau, în absența unui preț de cumpărare, prețul de cost, stabilit la momentul livrării;

2. pentru servicii, o sumă care nu este mai mică decât costurile complete ale persoanei impozabile pentru prestarea serviciului.

(2) Baza de impozitare cuprinde următoarele:

a) impozitele şi taxele, dacă prin lege nu se prevede altfel, cu excepția taxei pe valoarea adăugată;

b) cheltuielile accesorii, cum sunt: comisioanele, cheltuielile de ambalare, transport şi asigurare, solicitate de către furnizor/prestator cumpărătorului sau beneficiarului. Cheltuielile facturate de furnizorul de bunuri sau de prestatorul de servicii cumpărătorului, care fac obiectul unui contract separat şi care sunt legate de livrările de bunuri sau de prestările de servicii în cauză, se consideră cheltuieli accesorii.

Norme metodologice:

18. (1) Potrivit art. 137 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, subvențiile primite de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul Comunitar, sau de la bugetul asigurărilor sociale de stat, legate direct de prețul bunurilor livrate şi/sau al serviciilor prestate, se includ în baza de impozitare. Exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată pentru aceste subvenții intervine la data încasării lor de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul Comunitar sau de la bugetul asigurărilor sociale de stat. Se consideră că subvenția este legată direct de preț dacă se îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) subvenția este concret determinabilă în prețul bunurilor şi/sau al serviciilor, respectiv este stabilită pe unitatea de măsură a bunurilor livrate şi/sau a serviciilor prestate, în sume absolute sau procentual;

b) cumpărătorii trebuie să beneficieze de subvenția acordată furnizorului/prestatorului, în sensul că prețul bunurilor/serviciilor achiziționate de aceştia trebuie să fie mai mic decât prețul la care aceleaşi produse/servicii s-ar vinde/presta în absența subvenției.

(2) Nu intră în baza de impozitare a taxei subvențiile sau alocațiile primite de la bugetul de stat, de la bugetele locale, de la bugetul Comunitar sau de la bugetul asigurărilor sociale de stat, care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1), respectiv subvențiile care sunt acordate pentru atingerea unor parametri de calitate, subvențiile acordate pentru acoperirea unor cheltuieli, sau alte situații similare.

(3) Baza de impozitare pentru uniformele de serviciu, echipamentul de lucru şi/sau de protecție acordat angajaților este constituită din contravaloarea care este suportată de angajați. Dacă echipamentul de lucru şi/sau de protecție este acordat gratuit angajaților, operațiunea nu constituie livrare de bunuri în sensul art. 128 alin. (1) din Codul fiscal. Pentru partea din contravaloarea uniformelor de serviciu, echipamentelor de lucru şi/sau de protecție acordat angajaților, care este suportată de angajator, acesta îşi păstrează dreptul de deducere în condițiile art. 145 din Codul fiscal.

(4) În sensul art. 137 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal baza de impozitare pentru active corporale fixe care constituie livrare de bunuri conform art. 128 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal, altele decât bunurile imobile, este constituită din valoarea rămasă la care aceste bunuri sunt înregistrate în contabilitate, calculată în funcție de amortizarea contabilă, dar nu mai puțin decât valoarea la care

bunurile au fost imputate, în cazul bunurilor constatate lipsă. Dacă activele corporale fixe sunt complet amortizate, baza de impozitare este zero, sau după caz, valoarea imputată, în cazul lipsurilor imputabile.

(5) În situațiile prevăzute la art. 128 alin. (4) lit. a) şi lit. b) din Codul fiscal, baza de impozitare a bunurilor mobile se determină conform prevederilor alin. (4).

(6) Pentru livrările de bunuri prevăzute la art. 128 alin. (5) din Codul fiscal, baza de impozitare pentru active corporale fixe, inclusiv pentru bunurile imobile, se determină conform procedurii stabilite la alin. (4).

(7) Orice cheltuieli cu impozitele şi taxele datorate de o persoană impozabilă în legătură cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, dacă nu sunt incluse în prețul bunurilor livrate ori al serviciilor prestate, ci sunt recuperate de la clienți prin refacturare, se cuprind în baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată, potrivit prevederilor art. 137 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal. De exemplu dacă ecotaxa datorată potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu , aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 105/2006, modificată şi completată prin Ordonanța Guvernului nr. 25/2008 chiar dacă nu este cuprinsă în prețul bunurilor livrate ci este facturată separat, se cuprinde în baza impozabilă.

(8) În sensul art. 137 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, orice cheltuieli accesorii efectuate de persoana care realizează o livrare de bunuri sau o prestare de servicii se includ în baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată, chiar dacă fac obiectul unui contract separat. Cheltuielile accesorii nu reprezintă o tranzacție separată, ci sunt parte componentă a livrării/prestării de care sunt legate, urmând aceleaşi reguli referitoare, printre altele, la locul livrării/prestării, cotele, scutirile, ca şi livrarea/prestarea de care sunt legate.

(9) Cheltuielile cu transportul bunurilor livrate intracomunitar, sau alte cheltuieli accesorii cum sunt cele de asigurare sau de ambalare, se cuprind în baza impozabilă a livrării intracomunitare numai dacă potrivit prevederilor contractuale acestea cad în sarcina vânzătorului.″

20. Punctul 19 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Baza de impozitare pentru livrări de bunuri şi prestări de servicii efectuate în interiorul țării

Art. 137

[...]

(3) Baza de impozitare nu cuprinde următoarele:

a) rabaturile, remizele, risturnele, sconturile şi alte reduceri de preț, acordate de furnizori direct clienților la data exigibilității taxei;

b) sumele reprezentând daune-interese, stabilite prin hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă, penalizările şi orice alte sume solicitate pentru neîndeplinirea totală sau parțială a obligațiilor contractuale, dacă sunt percepute peste prețurile şi/sau tarifele negociate. Nu se exclud din baza de

impozitare orice sume care, în fapt, reprezintă contravaloarea bunurilor livrate sau a serviciilor prestate;

c) dobânzile, percepute după data livrării sau prestării, pentru plăți cu întârziere;

d) valoarea ambalajelor care circulă între furnizorii de marfă şi clienți, prin schimb, fără facturare;

e) sumele achitate de o persoană impozabilă în numele şi în contul altei persoane, şi care apoi se decontează acesteia, precum şi sumele încasate de o persoană impozabilă în numele şi în contul unei alte persoane.

Norme metodologice:

19. (1) În sensul art. 137 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, rabaturile, remizele, risturnele, sconturile şi alte reduceri de preț nu se cuprind în baza de impozitare a taxei dacă sunt acordate de furnizor/prestator direct în beneficiul clientului la momentul livrării/prestării şi nu constituie, în fapt, remunerarea unui serviciu sau unei livrări. În acest scop în factură, sau după caz alte documente în cazul livrărilor/prestărilor pentru care nu este necesară emiterea unei facturi, se vor consemna contravaloarea bunurilor livrate sau a serviciilor prestate, fără taxă, şi separat se va înscrie suma cu care este redusă baza impozabilă, care se scade. Taxa pe valoarea adăugată se aplică asupra diferenței rezultate.

(2) În cazul reducerilor de preț acordate consumatorului final pe bază de cupoane valorice de către producătorii/distribuitorii de bunuri în cadrul unor campanii promoționale, se consideră că aceste reduceri sunt acordate şi în beneficiul comercianților care au acceptat aceste cupoane valorice de la consumatorii finali, chiar dacă în circuitul acestor bunuri de la producători/distribuitori la comercianți s-au interpus unul sau mai mulți intermediari cumpărători-revânzători. Cupoanele valorice trebuie să conțină minimum următoarele elemente:

a) numele producătorului/distribuitorului care acordă reducerea de preț în scopuri promoționale;

b) produsul pentru care se face promoția;

c) valoarea reducerii acordate, în sumă globală, care conține şi taxa pe valoarea adăugată aferentă reducerii, fără a fi menționată distinct în cupon;

d) termenul de valabilitate a cuponului;

e) mențiunea potrivit căreia cupoanele pot fi utilizate numai în magazinele agreate în desfăşurarea promoției în cauză;

f) instrucțiunile privind utilizarea acestor cupoane;

g) denumirea societății specializate în administrarea cupoanelor valorice, dacă este cazul.

(3) În sensul art. 137 alin. (3) lit. e) din Codul fiscal, sumele achitate de o persoană impozabilă în numele şi în contul altei persoane impozabile reprezintă sumele achitate de o persoană impozabilă pentru facturi emise de diverşi furnizori/prestatori pe numele altei persoane, şi care apoi sunt recuperate de cel care le achită de la beneficiar. Persoana care achită sume în numele şi în contul altei persoane nu primeşte facturi pe numele său şi nici nu emite facturi pe numele său. Pentru recuperarea sumelor achitate în numele şi în contul altei persoane se poate emite, în mod opțional, o factură de decontare de către persoana impozabilă care a achitat respectivele facturi. În situația în care părțile convin să îşi deconteze

sumele achitate pe baza facturii de decontare, taxa nu va fi menționată distinct, fiind inclusă în totalul sumei de recuperat. Factura de decontare se transmite beneficiarului însoțită de factura achitată în numele său .Persoana care a achitat facturile în numele altei persoane nu exercită dreptul de deducere pentru sumele achitate, nu colectează taxa pe baza facturii de decontare şi nu înregistrează aceste sume în conturile de cheltuieli, respectiv de venituri. Beneficiarul ale cărui facturi au fost achitate de altă persoană, îşi va deduce în condițiile legii taxa pe baza facturii care a fost emisă pe numele său de furnizori/prestatori, factura de decontare fiind doar un document care se anexează la factura achitată.

Exemplul nr. 1: Persoana A emite o factură de servicii de transport către persoana B, dar factura lui A este plătită de C în numele lui B. Pentru recuperarea de la B a sumelor plătite, C are posibilitatea să emită o factură de decontare, dar care nu este obligatorie. B îşi va exercita dreptul de deducere a TVA în condițiile stabilite de lege pe baza facturii emise de A, în timp ce o eventuală factură de decontare de la C va fi doar ataşată acestei facturi.

(4) În cazul în care se refacturează cheltuieli efectuate pentru altă persoană, respectiv atunci când o persoană impozabilă primeşte o factură, sau alt document pe numele său pentru livrări de bunuri/prestări de servicii efectuate în beneficiul altei persoane şi recuperează contravaloarea respectivelor livrări/prestări prin refacturare, se aplică structura de comisionar conform prevederilor de la pct. 6 alin. (4) sau, după caz, la pct. 7 alin. (1). Totuşi, structura de comisionar nu se aplică în situația în care se aplică prevederile pct. 18 alin. (8), respectiv atunci când persoana impozabilă decontează cheltuielile accesorii unei livrări de bunuri sau unei prestări de servicii efectuate de respectiva persoană impozabilă şi care trebuie să urmeze aceleaşi reguli referitoare la locul livrării/prestării, cotele sau regimul aplicabil, ca şi livrarea/prestarea de care sunt legate. Persoana care refacturează cheltuieli nu este obligată să aibă înscrisă în obiectul de activitate realizarea livrărilor/prestărilor pe care le refacturează. Persoana care refacturează cheltuieli va trebui să aplice acelaşi regim fiscal operațiunilor refacturate ca şi persoana care a realizat efectiv livrarea sau prestarea. Spre deosebire de situația prezentată la alin. (3), în cazul structurii de comisionar persoana impozabilă are dreptul la deducerea taxei aferente achizițiilor de bunuri/servicii care vor fi refacturate, în condițiile legii, şi are obligația de a colecta taxa pe valoarea adăugată pentru operațiunile taxabile.

Exemplul nr. 2: Un furnizor A din România realizează o livrare intracomunitară de bunuri către beneficiarul B din Ungaria. Condiția de livrare este ex-works, prin urmare transportul este în sarcina cumpărătorului, a lui B. Totuşi, B îl mandatează pe A să angajeze o firmă de transport, urmând să îi achite costul transportului. Transportatorul C facturează serviciul de transport lui A, iar A, aplicând structura de comisionar, va refactura serviciul lui B. Se consideră că A a primit şi a prestat el însuşi serviciul de transport.

Exemplul nr. 3: O societate care derulează operațiuni imobiliare are încheiate contracte de închiriere pentru diverse spații dintr-un bun imobil. Pentru utilitățile necesare, printre care electricitatea, apa, telefonul, sunt încheiate contracte pe numele societății imobiliare, dar, acestea sunt furnizate prestate

în beneficiul direct al chiriaşilor. În cazul în care prin contractul de închiriere se stipulează distinct că plata utilităţilor nu este inlcusă în preţul chiriei, societate imobiliară poate aplica structura de comisionar pentru refacturarea acestor cheltuieli către chiriaşi.

Exemplul nr. 4: Societatea A din Franța își trimite angajații în România pentru negocierea unor contracte cu parteneri din România. Conform înțelegerii dintre părți, facturile pentru cazare, transport local şi alte cheltuieli efectuate pentru angajații trimişi din Franța vor fi emise facturate către partenerii din România, aceştia urmând să-şi recupereze sumele achitate prin refacturare către societatea A din Franța. Pentru fiecare cheltuială în parte refacturată se va avea în vedere în primul rând locul prestării serviciului şi dacă locul este în România refacturarea se va face aplicând acelaşi regim ca şi cel aplicat de prestorul acestor servicii. Astfel, serviciile de cazare, au locul în România, acolo unde este situat bunul imobil (art. 133 alin.(4) lit.a)) şi vor fi refacturate prin aplicarea cotei reduse de TVA de 9%, serviciile de transport local au locul în România acolo unde sunt efectiv prestate (art. 133 alin.(4) lit. b)) şi vor fi refacturate prin aplicarea cotei standard de TVA de 19%.

Exemplul nr. 5: Societatea A încheie un contract de proiectare a unui bun imobil cu societatea B. În contract se stipulează că B va suporta cheltuielile de cazare, transport, masă, diurnă, ş.a., ale salariaților lui A care realizează acest proiect. Pe factura emisă A menționează separat costul proiectării şi costul „aşa numitelor" cheltuieli suportate de B. În această situație nu este vorba despre o refacturare de cheltuieli în sensul prevederilor pct. 19 alin. (4). Toate cheltuielile de cazare, transport, masă, diurnă, ş.a., facturate de A lui B, sunt cheltuieli accesorii serviciilor de proiectare, şi trebuie să urmeze aceleaşi reguli referitoare la locul prestării, cotele sau regimul aplicabil, ca şi serviciul de proiectare de care sunt legate, conform prevederilor pct. 18 alin. (8).

(5) În sensul art. 137 alin. (3) lit. e) din Codul fiscal, sumele încasate în numele şi în contul altei persoane, care nu se cuprind în baza de impozitare, cuprind operațiuni precum:

a) cotizații, onorarii, redevențe, taxe sau alte plăți încasate în contul unei instituții publice, dacă pentru acestea instituția publică nu este persoană impozabilă în sensul art. 127 din Codul fiscal. În această categorie se cuprind, printre altele, şi taxa pentru serviciile de reclamă şi publicitate prevăzută la art. 270 din Codul fiscal, taxa hotelieră prevăzută la art. 278 din Codul fiscal, contribuția la Fondul cinematografic prevăzută la art. 13 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 39/2005 privind cinematografia, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 328/2006, cu modificările şi completările ulterioare, taxa asupra activităților dăunătoare sănătății prevăzută la art. 363 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările şi completările ulterioare;

b) sume încasate în contul altei persoane, dacă factura este emisă de această altă persoană către un terț. Pentru decontarea sumelor încasate de la terț cu persoana care a emis factura, conform înțelegerii dintre părți, pot fi întocmite facturi de decontare conform alin. (3).

(6) În cazul sumelor încasate de persoana impozabilă în contul altei persoane, dacă persoana impozabilă acționează în nume propriu, respectiv emite facturi, sau alte documente către clienți şi

primeşte facturi, sau alte documente pe numele său de la persoana în numele căreia încasează sumele, se aplică structura de comisionar prevăzută la pct. 6 alin. (4) sau, după caz, la pct. 7 alin. (1), chiar dacă nu există un contract de comision între părți.

Exemplul nr. 6: O companie B încasează contravaloarea taxei radio TV de la clienți, pe care o virează apoi companiilor de radio şi televiziune. Această taxă este menționată pe factura emisă de compania B, alături de propriile sale livrări/prestări efectuate. Întrucât taxa radio TV reprezintă o operațiune scutită de TVA conform art. 141 alin. (1) lit. o) din Codul fiscal, fiind efectuată de posturile publice de radio şi televiziune, compania B va păstra acelaşi regim la facturarea acestei taxe către clienți. Conform structurii de comisionar, posturile de radio şi televiziune vor factura către compania B serviciile pentru care aceasta a încasat sumele în contul lor.

(7) În sensul art. 137 alin. (3) lit. d) din Codul fiscal, ambalajele care circulă între furnizorii de marfă şi clienți prin schimb, fără facturare, nu se includ în baza de impozitare a taxei, chiar dacă beneficiarii nu dețin cantitățile de ambalaje necesare efectuării schimbului şi achită o garanție bănească în schimbul ambalajelor primite. Pentru vânzările efectuate prin unități care au obligația utilizării aparatelor de marcat electronice fiscale, suma garanției băneşti încasate pentru ambalaje se evidențiază distinct pe bonurile fiscale, fără taxă. Restituirea garanțiilor băneşti nu se reflectă în documente fiscale.

(8) Persoanele care au primit ambalaje în schimbul unei garanții băneşti au obligația să comunice periodic furnizorului de ambalaje, dar nu mai târziu de termenul legal pentru efectuarea inventarierii anuale, cantitățile de ambalaje scoase din evidență ca urmare a distrugerii, uzurii, lipsurilor sau altor cauze de aceeaşi natură. În termen de 5 zile lucrătoare de la data comunicării, furnizorii de ambalaje sunt obligați să factureze cu taxă cantitățile de ambalaje respective. Dacă garanțiile sunt primite de la persoane fizice de către proprietarul ambalajelor, pe baza evidenței vechimii garanțiilor primite şi nerestituite se va colecta taxa pentru ambalajele pentru care s-au încasat garanții mai vechi de un an calendaristic.″

21. Punctul 20 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Ajustarea bazei de impozitare

Art. 138

Baza de impozitare se reduce în următoarele situații:

a) dacă a fost emisă o factură şi, ulterior, operațiunea este anulată total sau parțial, înainte de livrarea bunurilor sau de prestarea serviciilor;

b) în cazul refuzurilor totale sau parțiale privind cantitatea, calitatea ori prețurile bunurilor livrate sau ale serviciilor prestate, precum şi în cazul anulării totale ori parțiale a contractului pentru livrarea sau prestarea în cauză ca urmare a unui acord scris între părți sau ca urmare a unei hotărâri judecătoreşti definitive şi irevocabile, sau în urma unui arbitraj;

c) în cazul în care rabaturile, remizele, risturnele şi celelalte reduceri de preț prevăzute la art. 137

alin. (3) lit. a) sunt acordate după livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor;

d) în cazul în care contravaloarea bunurilor livrate sau a serviciilor prestate nu se poate încasa din cauza falimentului beneficiarului. Ajustarea este permisă începând cu data pronunțării hotărârii judecătoreşti de închidere a procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, hotărâre rămasă definitivă şi irevocabilă;

e) în cazul în care cumpărătorii returnează ambalajele în care s-a expediat marfa, pentru ambalajele care circulă prin facturare.

Norme metodologice:

20. (1) În situațiile prevăzute la art. 138 din Codul fiscal, furnizorii de bunuri şi/sau prestatorii de servicii îşi ajustează baza impozabilă a taxei după efectuarea livrării/prestării, sau după facturarea livrării/prestării chiar dacă livrarea/prestarea nu au fost efectuate dar evenimentele prevăzute la art. 138 din Codul fiscal intervin ulterior facturării şi înregistrării taxei în evidențele persoanei impozabile. În acest scop furnizorii/prestatorii trebuie să emită facturi cu valorile înscrise cu semnul minus când baza de impozitare se reduce sau, după caz, fără semnul minus, dacă baza de impozitare se majorează, care vor fi transmise şi beneficiarului. Prevederile acestui alineat se aplică şi pentru livrări intracomunitare.

(2) Beneficiarii au obligația să ajusteze dreptul de deducere exercitat inițial, potrivit prevederilor art. 148 lit. b) şi art. 149 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, numai pentru operațiunile prevăzute la art. 138 lit. a) - c) şi e) din Codul fiscal. Prevederile acestui alineat se aplică şi pentru achizițiile intracomunitare.

(3) Ajustarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată, prevăzută la art. 138 lit. d) din Codul fiscal este permisă numai în situația în care data declarării falimentului beneficiarilor a intervenit după data de 1 ianuarie 2004, inclusiv pentru facturile emise înainte de această dată, dacă contravaloarea bunurilor livrate/serviciilor prestate ori taxa pe valoarea adăugată aferentă consemnată în aceste facturi nu se poate încasa din cauza falimentului beneficiarului.

(4) Reducerile de preț acordate de producătorii/distribuitorii de bunuri pe bază de cupoane valorice, în cadrul unor campanii promoționale se reflectă în facturi astfel:

a) facturile de reducere se întocmesc direct de către producătorii/distribuitorii de bunuri pe numele comercianților care au acceptat cupoanele valorice de la consumatorii finali, chiar dacă inițial facturile de livrare a bunurilor pentru care se acordă aceste reduceri de preț au fost emise de producători/distribuitori către diverşi intermediari cumpărători-revânzători. La rubrica "Cumpărător" se înscriu datele de identificare ale cumpărătorului care a acceptat cupoanele valorice de la consumatorii finali;

b) în cazul în care producătorii/distribuitorii de bunuri încheie contracte cu societăți specializate în administrarea cupoanelor valorice producătorii/distribuitorii emit o singură factură cu semnul minus pentru valoarea reducerilor de preț acordate în cursul unei luni şi a taxei pe valoarea adăugată aferente. Anexa la aceste facturi trebuie să conțină informații din care să rezulte valoarea reducerilor de preț acordate de un producător/distribuitor pentru fiecare comerciant, pe categorii de bunuri. La rubrica

"Cumpărător" se vor înscrie datele de identificare ale societății specializate în administrarea cupoanelor valorice. Societățile specializate în administrarea cupoanelor valorice vor emite către fiecare comerciant o singură factură cu semnul minus pentru toate bunurile în cauză, în care vor înscrie valoarea reducerilor de preț acordate de producători/distribuitori în cursul unei luni şi a taxei pe valoarea adăugată aferente. Anexa la aceste facturi trebuie să conțină informații din care să rezulte valoarea reducerilor de preț acordate de un producător/distribuitor pentru fiecare comerciant, pe categorii de bunuri. La rubrica "Furnizor" se vor înscrie datele de identificare ale societății specializate în administrarea cupoanelor valorice.″

22. Punctul 21 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Baza de impozitare pentru achizițiile intracomunitare

Art. 138^1

(1) Pentru achizițiile intracomunitare de bunuri baza de impozitare se stabileşte pe baza aceloraşi elemente utilizate conform art. 137 pentru determinarea bazei de impozitare în cazul livrării aceloraşi bunuri în interiorul țării. În cazul unei achiziții intracomunitare de bunuri, conform art. 130^1 alin. (2) lit. a), baza de impozitare se determină în conformitate cu prevederile art. 137 alin. (1) lit. c) şi ale art. 137 alin. (2).

(2) Baza de impozitare cuprinde şi accizele datorate sau achitate în România de persoana care efectuează achiziția intracomunitară a unui produs supus accizelor. Atunci când după efectuarea achiziției intracomunitare de bunuri, persoana care a achiziționat bunurile obține o rambursare a accizelor achitate în statul membru în care a început expedierea sau transportul bunurilor, baza de impozitare a achiziției intracomunitare efectuate în România se reduce corespunzător.

Norme metodologice:

21. În sensul art. 138^1 din Codul fiscal, baza de impozitare a achiziției intracomunitare cuprinde elementele prevăzute la art. 137 alin. (2) din Codul fiscal şi nu cuprinde elementele prevăzute la art. 137 alin. (3) din Codul fiscal, şi/sau, după caz, se ajustează în conformitate cu prevederile art. 138 din Codul fiscal. Cheltuielile de transport, sau alte cheltuieli accesorii cum sunt cele de asigurare sau de ambalare, se cuprind în baza impozabilă a bunurilor achiziționate intracomunitar numai dacă acestea cad în sarcina vânzătorului conform contractului dintre părți.”

23. După punctul 21, se introduce un nou punct, punctul 21^1, cu următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Baza de impozitare pentru import

Art. 139

(1) Baza de impozitare pentru importul de bunuri este valoarea în vamă a bunurilor, stabilită conform legislației vamale în vigoare, la care se adaugă orice taxe, impozite, comisioane şi alte taxe datorate în afara României, precum şi cele datorate ca urmare a importului bunurilor în România, cu excepția taxei pe valoarea adăugată care urmează a fi percepută.

(2) Baza de impozitare cuprinde cheltuielile accesorii, precum comisioanele şi cheltuielile de ambalare, transport şi asigurare, care intervin până la primul loc de destinație a bunurilor în România, în măsura în care aceste cheltuieli nu au fost cuprinse în baza de impozitare stabilită conform alin. (1). Primul loc de destinație a bunurilor îl reprezintă destinația indicată în documentul de transport sau în orice alt document însoțitor al bunurilor, când acestea intră în România, sau, în absența unor astfel de documente, primul loc de descărcare a bunurilor în România.

(3) Baza de impozitare nu cuprinde elementele prevăzute la art. 137 alin. (3) lit. a) - d).

Norme metodologice

21^{1}. (1) În sensul art. 137 alin. (3) din Codul fiscal, baza de impozitare nu cuprinde elementele prevăzute la art. 137 alin. (3) lit. a)-d) din Codul fiscal, dacă acestea sunt cunoscute în momentul în care intervine exigibilitatea taxei pentru un import conform art. 136 din Codul fiscal.

(2) Baza de impozitare pentru importul de bunuri nu se ajustează în cazul modificării ulterioare a elementelor care au stat la baza determinării valorii în vamă a bunurilor, ca urmare a unor evenimente prevăzute la art. 137 alin. (3) lit. a)-d) din Codul fiscal, cu excepția situațiilor în care aceste modificări sunt cuprinse într-un act constatator emis de organele vamale.

(3) În cazul bunurilor care au fost achiziționate din afara Comunității şi înainte de a fi importate pe teritoriul Comunitar sunt supuse unor lucrări sau evaluări asupra bunurilor mobile corporale în afara Comunității, pentru evitarea dublei impozitări, atunci când beneficiarul serviciilor este o persoană impozabilă stabilită în România, inclusiv o persoană juridică neimpozabilă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 sau 153^{1} din Codul fiscal, pentru serviciile prestate în afara Comunității se aplică prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. Contravaloarea acestor servicii nu va fi inclusă în baza de impozitare a importuluide bunuri. Ambalajele sau alte bunuri utilizate, în legătură directă cu bunurile asupra cărora au fost realizate lucrările, sau bunurile încorporate în acestea, sunt accesorii serviciilor realizate şi nu vor fi tratate ca livrări de bunuri separate, ci ca fiind parte a serviciului prestat. Baza de impozitare a taxei pentru aceste servicii va cuprinde şi eventualele taxe, impozite, prelevări care sunt percepute pentru importul bunurilor accesorii serviciilor.

(4) Atunci când beneficiarul serviciilor prestate în afara Comunității este o persoană neimpozabilă, inclusiv persoana juridică neimpozabilă care nu este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 sau 153^{1} din Codul fiscal, baza de impozitare a importului va cuprinde şi valoarea serviciilor prestate în afara Comunității, la care se adaugă elementele care nu sunt deja cuprinse în această valoare, conform art. 139 alin. (2) din Codul fiscal.″

24. Punctul 22 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″22. (1) În sensul art. 139^1 alin.(2) din Codul fiscal prin ultimul curs de schimb comunicat de Banca Națională a României se înțelege cursul de schimb comunicat de respectiva bancă în ziua anterioară şi care este valabil pentru operațiunile care se vor desfăşura în ziua următoare.

(2) În contractele încheiate între părți trebuie menționat dacă pentru decontări va fi utilizat cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României sau cursul de schimb al unei bănci comerciale. În cazul încasării de avansuri înainte de livrarea de bunuri sau prestarea de servicii, cursul de schimb valutar utilizat pentru determinarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată la data încasării avansurilor va rămâne neschimbat la data definitivării operațiunii, respectiv atunci când se fac regularizările avansurilor încasate.

Exemplu: O persoană impozabilă A înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal încasează 1.000 de euro drept avans pentru livrarea unui automobil de la o altă societate B; A va emite o factură către B la cursul de 3,5 lei/euro, valabil la data încasării avansului.

Baza de impozitare a TVA = 1.000 euro x 3,5 lei/euro = 3.500 lei.

Taxa pe valoarea adăugată aferentă avansului = 3.500 x 19% = 665 lei.

După o perioadă de 3 luni are loc livrarea automobilului, care costă 5.000 de euro. Cursul din data livrării bunului este de 3,6 lei/euro. Baza de impozitare a TVA se determină astfel:

[(1.000 euro x 3,5 lei/euro) + (4.000 euro x 3,6 lei/euro)] x 19% = 17.900 x 19% = 3.401 lei.

(3) Pentru livrări de bunuri sau prestări de servicii în interiorul țării, contractate în valută cu decontare în lei la cursul de schimb din data plății, diferențele de curs dintre cursul de schimb menționat în factura întocmită conform alin. (1) şi cursul de schimb utilizat la data încasării, nu sunt considerate diferențe de preț.

(4) În cazul achizițiilor intracomunitare de bunuri, cursul de schimb utilizat pentru determinarea în lei a bazei impozabile a taxei este cursul din data exigibilității taxei, astfel cum este stabilit la art. 135 din Codul fiscal, indiferent de data la care sunt sau vor fi recepționate bunurile.

(5) În cazul livrărilor intracomunitare de bunuri scutite de taxă conform art 143 alin. (2) din Codul fiscal, cursul de schimb utilizat pentru determinarea în lei a bazei impozabile a taxei este cursul din data exigibilității taxei, astfel cum este stabilită la art. 134^3 din Codul fiscal, indiferent de data la care sunt sau vor fi livrate bunurile.

(6) Pentru operațiunile în interiorul țării, dacă baza impozabilă este stabilită în valută, transformarea în lei se va efectua la cursul din data la care intervine exigibilitatea taxei conform prevederilor art. 134-134^2.

(7) Prevederile alin. (6) se aplică şi pentru serviciile prestate către persoane stabilite în Comunitate sau în afara Comunității, precum şi pentru serviciile achiziționate de la prestatori stabiliți în Comunitate sau în afara Comunității, precum şi în cazul livrărilor de bunuri care nu au locul în România conform art.

132, efectuate de persoane impozabile stabilite în România, sau a achizițiilor de bunuri care au locul în România şi pentru care beneficiarul este obligat la plata taxei conform art. 150 alin. (3)-(6) din Codul fiscal."

25. Punctul 23 se modifică şi va avea următorul cuprins:

"23. (1) Taxa se determină prin aplicarea cotei standard sau a cotelor reduse asupra bazei de impozitare determinate potrivit legii.

(2) Se aplică procedeul sutei mărite pentru determinarea sumei taxei, respectiv 19 x 100/119 în cazul cotei standard şi 9 x 100/109 sau 5 x 100/105 în cazul cotelor reduse, atunci când prețul de vânzare include şi taxa. De regulă, prețul include taxa în cazul livrărilor de bunuri şi/sau prestărilor de servicii direct către populație pentru care nu este necesară emiterea unei facturi conform art. 155 alin. (7) din Codul fiscal, precum şi în orice situație în care prin natura operațiunii sau conform prevederilor contractuale prețul include şi taxa.

(3) Cota redusă de 9% prevăzută la art. 140 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal se aplică pentru livrarea de manuale şcolare, cărți, ziare şi reviste, inclusiv pentru cele înregistrate pe suport electromagnetic sau pe alte tipuri de suporturi. Cărțile şi manualele şcolare sunt tipăriturile care au cod ISBN, indiferent de suportul pe care sunt livrate. Ziarele şi revistele sunt orice tipărituri care au cod ISSN, indiferent de suportul pe care sunt livrate. Nu se aplică cota redusă a taxei pe valoarea adăugată pentru livrarea de cărți, ziare şi reviste care sunt destinate în principal sau exclusiv publicității. Prin "în principal" se înțelege că mai mult de jumătate din conținutul cărții, ziarului sau revistei este destinat publicității. De asemenea, nu se aplică cota redusă a taxei pentru livrarea de cărți, ziare şi reviste, în cazul în care acestea sunt furnizate pe cale electronică, operațiunile fiind considerate prestări de servicii conform art. 11 din Regulamentul Consiliului nr. 1777/2005 de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directivei 77/388/CEE privind sistemul comun privind taxa pe valoarea adăugată.

(4) Cota redusă de taxă de 9% prevăzută la art. 140 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal se aplică pentru protezele medicale şi accesoriile acestora, exclusiv protezele dentare care sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată în condițiile prevăzute la art. 141 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal. Proteza medicală este un dispozitiv medical care amplifică, restabileşte sau înlocuieşte zone din țesuturile moi ori dure, precum şi funcții ale organismului uman; acest dispozitiv poate fi intern, extern sau atât intern, cât şi extern. Accesoriul unei proteze este un articol care este prevăzut în mod special de către producător pentru a fi utilizat împreună cu proteza medicală.

(5) Cota redusă de taxă de 9% prevăzută la art. 140 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal se aplică pentru produsele ortopedice. Sunt produse ortopedice protezele utilizate pentru amplificarea, restabilirea sau înlocuirea țesuturilor moi ori dure, precum şi a unor funcții ale sistemului osteoarticular, ortezele utilizate pentru modificarea caracteristicilor structurale şi funcționale ale sistemului neuromuscular şi scheletic, precum şi încălțămintea ortopedică realizată la recomandarea medicului de specialitate, mijloacele şi

dispozitivele de mers ortopedice, precum fotolii rulante şi/sau alte vehicule similare pentru invalizi, părţi şi/sau accesorii de fotolii rulante ori de vehicule similare pentru invalizi.

(6) Cota redusă de taxă de 9% prevăzută la art. 140 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal se aplică pentru cazarea în cadrul sectorului hotelier sau al sectoarelor cu funcţie similară, inclusiv închirierea terenurilor amenajate pentru camping. În situaţia în care costul micului dejun este inclus în preţul de cazare, cota redusă se aplică asupra preţului de cazare, fără a se defalca separat micul dejun. Orice persoană care acţionează în condiţiile art. 129 alin. (6) din Codul fiscal sau care intermediază astfel de operaţiuni în nume propriu, dar în contul altei persoane, potrivit art. 129 alin. (2) din Codul fiscal, aplică cota de 9% a taxei, cu excepţia situaţiilor în care este obligatorie aplicarea regimului special de taxă pentru agenţii de turism, prevăzut la art. 152^1 din Codul fiscal.

(7) Cota redusă de taxă de 5% prevăzută la art. 140 alin. (2^1) din Codul fiscal se aplică numai pentru livrarea, astfel cum este definită la art. 128 alin. (1) din Codul fiscal, a locuinţelor ca parte a politicii sociale, respectiv pentru transferul dreptului de a dispune ca şi un proprietar de bunurile prevăzute la art. 140 alin. (2^1) lit. a) - d) din Codul fiscal. Pentru livrările prevăzute la art. 140 alin. (2^1) lit. a), b) şi d) din Codul fiscal, cota redusă de TVA de 5% se aplică inclusiv pentru terenul pe care este construită locuinţa, în condiţiile în care terenul urmează regimul construcţiei conform pct. 37 alin. (1).

(8) În aplicarea art. 140 alin. (2^1) lit. c) din Codul fiscal, prin locuinţă se înţelege construcţia alcătuită din una sau mai multe camere de locuit, cu dependinţele, dotările şi utilităţile necesare, care, la data livrării, satisface cerinţele de locuit ale unei persoane sau familii.

(9) În sensul art. 140 alin. (2^1) lit. c) din Codul fiscal suprafaţa utilă a locuinţei de 120 mp nu include anexele gospodăreşti. Suprafaţa terenului pe care este construită locuinţa precum şi suprafaţa utilă a locuinţei, menţionate la art. 140 alin. (2^1) lit. c) din Codul fiscal, trebuie să fie înscrise în documentaţia cadastrală anexată la actul de vânzare-cumpărare încheiat în condiţiile legii. Valoarea limită de 380.000 lei prevăzută la art. 140 alin. (2^1) lit. c) din Codul fiscal cuprinde valoarea locuinţei, inclusiv valoarea cotelor indivize din părţile comune ale imobilului şi a anexelor gospodăreşti şi, după caz, a terenului pe care este construită locuinţa, dar exclude unele drepturi de servitute legate de locuinţa respectivă. În calculul suprafeţei maxime de 250 mp, prevăzute la art. 140 alin. (2^1) lit. c) din Codul fiscal, se cuprind şi suprafeţele anexelor gospodăreşti, precum şi cotele indivize din orice alte suprafeţe dobândite împreună cu locuinţa, chiar dacă se află la numere cadastrale diferite.

(10) În vederea îndeplinirii condiţiei prevăzute la art. 140 alin. (2^1) lit. c) pct. 1 şi 2 din Codul fiscal, cumpărătorul va pune la dispoziţia vânzătorului, înainte sau în momentul livrării bunului imobil, o declaraţie pe propria răspundere, autentificată de un notar, din care să rezulte că sunt îndeplinite condiţiile stabilite la art. 140 alin. (2^1) lit. c) pct. 1 şi 2 din Codul fiscal, care va fi păstrată de vânzător pentru justificarea aplicării cotei reduse de TVA de 5%.

(11) Persoanele impozabile care livrează locuinţe, vor aplica cota de 5% inclusiv pentru avansurile aferente acestor livrări, dacă din contractele încheiate rezultă că la momentul livrării vor fi îndeplinite

toate condițiile impuse de art. 140 alin. (2^1) lit. c) din Codul fiscal şi sunt în posesia declarației prevăzute la alin. (10). În situația în care avansurile au fost facturate prin aplicarea cotei de 19%, datorită neprezentării de către cumpărător a declarației prevăzute la alin. (10) sau din alte motive obiective, la livrarea bunului imobil se pot efectua regularizările prevăzute la art. 140 alin. (4) din Codul fiscal în vederea aplicării cotei de 5%, dacă toate condițiile impuse de art. 140 alin. (2^1) lit. c) din Codul fiscal, astfel cum sunt detaliate şi de prezentele norme, sunt îndeplinite la data livrării.

(12) Pentru clădirile prevăzute la art. 140 alin. (2^1) lit. a), b) şi d) din Codul fiscal, cumpărătorul va pune la dispoziția vânzătorului o declarație pe propria răspundere, autentificată de un notar, din care să rezulte că va utiliza aceste clădiri conform destinației prevăzute de lege, care va fi păstrată de vânzător pentru justificarea aplicării cotei reduse de TVA de 5%. Declarația trebuie prezentată înainte sau în momentul livrării locuinței.″

26. Punctul 24 se modifica si va avea urmatorul cuprins:

″24. (1) Scutirea prevăzută la art. 141 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal:

a) se aplică pentru operațiunile care sunt strâns legate de spitalizare, îngrijirile medicale, incluzând livrarea de medicamente, bandaje, proteze şi accesorii ale acestora, produse ortopedice şi alte bunuri similare către pacienți în perioada tratamentului, precum şi furnizarea de hrană şi cazare către pacienți în timpul spitalizării şi îngrijirii medicale. Totuşi, scutirea nu se aplică meselor pe care spitalul le asigură contra cost vizitatorilor într-o cantină sau în alt mod, şi nici pentru bunurile vândute la cantina spitalului;

b) nu se aplică pentru furnizarea de medicamente, bandaje, proteze medicale şi accesorii ale acestora, produse ortopedice şi alte bunuri similare, care nu este efectuată în cadrul tratamentului medical sau spitalizării, cum ar fi cele efectuate de farmacii, chiar şi în situația în care acestea sunt situate în incinta unui spital sau a unei clinici şi/sau sunt conduse de către acestea;

c) nu se aplică pentru serviciile medicale veterinare, astfel cum a fost pronunțată decizia Curții Europene de Justiție în Cazul CEJ C-122/87).

(2) În conformitate cu prevederile art. 141 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată serviciile de îngrijire medicală, precum şi serviciile de cazare şi masă furnizate pe perioada acordării îngrijirilor medicale, prestate de agenți economici autorizați să desfăşoare astfel de activități, conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 109/2000 privind stațiunile balneare, climatice şi balneoclimatice şi asistența medicală balneară şi de recuperare, cu modificările şi completările ulterioare. Scutirea se aplică atât pentru serviciile prestate pacienților ale căror bilete sunt decontate de Casa Națională de Pensii şi alte Drepturi Sociale, cât şi pentru cele prestate pacienților care beneficiază de tratament pe baza de trimitere de la medic. Serviciile de cazare şi masă beneficiază de scutirea de TVA în măsura în care sunt furnizate de aceeaşi persoană care furnizează serviciul de tratatment, fiind considerate accesorii serviciului principal scutit, respectiv serviciului de tratament - Cazul CEJ C-349/96 – Card Protection Plan Ltd. În acest sens, persoana care furnizează serviciul de tratament poate presta serviciile

de cazare şi masă cu mijloace proprii sau achiziţionate de la terţi. Nu beneficiază de scutirea de TVA serviciile de cazare şi masa prestate de către o altă societate decât cea care se efectuează tratamentul.″

27. După punctul 25 se introduce un nou punct, punctul 25[1], cu următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Scutiri pentru operaţiuni din interiorul ţării

Art. 141

(1) Următoarele operaţiuni de interes general sunt scutite de taxă: [...]

f) activitatea de învăţământ prevăzută în Legea învăţământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, formarea profesională a adulţilor, precum şi prestările de servicii şi livrările de bunuri strâns legate de aceste activităţi, efectuate de instituţiile publice sau de alte entităţi autorizate;

Norme metodologice:

25[1]. (1) Scutirea prevăzută la art. 141 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal pentru formarea profesională a adulţilor se aplică de persoanele autorizate în acest scop conform Ordonanţei Guvernului nr. 129/2000 privind formarea profesională a adulţilor, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

(2) Scutirea prevăzută la art. 141 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal nu se aplică pentru studiile sau cercetarea efectuate cu plată de şcoli, universităţi sau orice altă instituţie de învăţământ pentru alte persoane astfel cum s-a decis prin Cazul CEJ Comisia v- Germany, C-287/00 din 20/06/02. În acest sens a fost pronunţată decizia Curţii Europene de Justiţie în cazul C-287/00.

(3) Scutirea prevăzută la art. 141 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal se aplică şi pentru livrările de bunuri şi prestările de servicii strâns legate de serviciile educaţionale, precum vânzarea de manuale şcolare, organizarea de conferinţe legate de activitatea de învăţământ, efectuate de instituţiile publice sau de alte entităţi autorizate pentru activităţile de învăţământ sau pentru formare profesională a adulţilor.

(4) Scutirea prevăzută la art. 141 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal nu este aplicabilă pentru achiziţiile de bunuri sau servicii efectuate de instituţiile publice sau de alte entităţi autorizate pentru activităţile de învăţământ sau pentru formare profesională a adulţilor, destinate activităţii scutite de taxă prevăzute la art. 141 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal.″

28. Punctul 34 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″34. (1) Scutirea de la art. 141 alin. (1) lit. q) din Codul fiscal se aplică în situaţia în care membrii unui grup independent de persoane sunt de acord să împartă cheltuieli semnificative comune şi direct necesare pentru exercitarea activităţii de către membri. În acest caz alocarea de cheltuieli se consideră a fi o prestare de servicii în beneficiul membrilor de către grupul independent de persoane. Această prestare de servicii este scutită de taxă în cazul în care condiţiile stabilite la alin. (2) - (15) sunt îndeplinite

cumulativ.

(2) Membrii grupului independent trebuie:

a) să fie persoane neimpozabile sau persoane impozabile, neînregistrate în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal, care realizează operaţiuni scutite de taxă conform art. 141 din Codul fiscal. În cazul membrului desemnat să asigure conducerea administrativă această condiţie se consideră îndeplinită chiar dacă pe lângă activităţile scutite de taxă prevăzute la art. 141 alin. (1) din Codul fiscal, acesta desfăşoară şi activităţile de administrare a grupului ;

b) să efectueze activităţi de aceeaşi natură sau să aparţină aceluiaşi grup financiar, economic, profesional sau social.

(3) Activităţile grupului independent trebuie să aibă un caracter nonprofit. Unul din membri va fi desemnat să asigure conducerea administrativă a grupului independent.

(4) În cazul grupurilor independente toate achiziţiile efectuate de la terţi sau de la alţi membri ai grupului în interesul direct al grupului vor fi efectuate de membrul desemnat pentru conducerea administrativă a grupului, care acţionează în numele şi pe contul grupului.

(5) Grupul independent va presta numai servicii de aceeaşi natură tuturor membrilor grupului în interesul direct şi comun al acestora. Grupul independent nu poate efectua livrări de bunuri, cu excepţia cazului în care aceste livrări de bunuri sunt auxiliare prestărilor de servicii menţionate la acest punct. Serviciile prestate de grupul independent în beneficiul tuturor membrilor săi vor fi decontate fiecărui membru şi reprezintă contravaloarea cheltuielilor comune aferente perioadei pentru care se efectuează decontarea. Urmare acestor decontări, grupul independent nu poate obţine nici un profit.

(6) Decontarea menţionată la alin. (5) se efectuează în baza unui decont justificativ întocmit de membrul desemnat să asigure conducerea administrativă ce stabileşte:

a) cota-parte exactă de cheltuieli comune pentru fiecare membru al grupului;

b) o evaluare exactă a cotei părţi a fiecărui membru din cheltuielile comune, în baza criteriilor obiective agreate între membrii grupului.

(7) Grupul independent poate primi sume în avans de la membrii săi cu condiţia ca valoarea totală a acestor avansuri să nu depăşească suma totală a cheltuielilor comune angajate pe perioada acoperită de fiecare decont justificativ.

(8) În situaţia în care membrul desemnat să asigure conducerea administrativă a grupului decontează costurile de administrare a grupului independent către ceilalţi membri, acestea nu sunt scutite de taxă, în condiţiile art. 141 alin. (1) lit. q) din Codul fiscal. Chiar dacă membrul desemnat să asigure conducerea administrativă a grupului se înregistrează în scopuri de taxa pe valoarea adăugată pentru activitatea de administrare, acesta poate face parte din grup.

(9) Se interzice grupului independent să efectueze operaţiuni către terţi. De asemenea se interzice prestarea de servicii de către grupul independent doar unuia dintre membrii, sau numai pentru o parte a membrilor grupului.

(10) În vederea implementării grupului independent se depune la Agenția Națională de Administrare Fiscală din cadrul Ministerului Finanțelor Publice o cerere semnată de către toți membrii grupului, care să cuprindă următoarele:

a) numele, adresa, obiectul de activitate şi codul de înregistrare al fiecărui membru;

b) elementele care să demonstreze că membrii îndeplinesc condițiile de la alin. (2);

c) numele membrului desemnat să asigure conducerea administrativă.

(11) Agenția Națională de Administrare Fiscală va lua o decizie oficială prin care să aprobe sau să refuze implementarea grupului independent şi va comunica acea decizie fiecărui membru al grupului, precum şi fiecărui organ fiscal în jurisdicția căruia se află membrii grupului independent, în termen de 60 de zile de la data primirii cererii menționate la alin. (10).

(12) Implementarea grupului independent va intra în vigoare în prima zi din cea de-a doua lună următoare datei deciziei menționate la alin. (11).

(13) Membrul desemnat să asigure conducerea administrativă a grupului va notifica Agenției Naționale de Administrare Fiscală oricare dintre următoarele evenimente:

a) încetarea opțiunii prevăzute la alin. (1) de a forma un grup independent, cu cel puțin 30 de zile înainte de producerea evenimentului;

b) neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (2) care conduc la anularea tratamentului persoanelor impozabile ca grup independent, în termen de 15 zile de la producerea evenimentului care a generat această situație;

c) numirea unui alt membru desemnat să asigure conducerea administrativă a grupului independent cu cel puțin 30 de zile înainte de producerea evenimentului.

(14) În situațiile prevăzute la alin. (13) lit. a) şi b) Agenția Națională de Administrare Fiscală va anula tratamentul persoanelor impozabile ca grup independent astfel:

a) în cazul prevăzut la alin. (13) lit. a), de la data 1 a lunii următoare celei în care a încetat opțiunea;

b) în cazul prevăzut la alin. (13) lit. b), de la data de 1 a lunii următoare celei în care s-a produs evenimentul care a generat această situație.

(15) Agenția Națională de Administrare Fiscală va putea, în urma verificărilor efectuate de organele fiscale competente:

a) să anuleze tratamentul unei persoane ca membru al unui grup independent în cazul în care acea persoană nu mai întruneşte criteriile de eligibilitate pentru a fi considerată un asemenea membru. Această anulare va intra în vigoare începând cu prima zi a lunii următoare celei în care situația a fost constatată de organele fiscale competente ;

b) să anuleze tratamentul persoanelor impozabile ca grup independent în cazul în care grupul nu îndeplineşte şi/sau nu respectă condițiile prevăzute la alin. (1) - (9) pentru a fi considerate un asemenea grup. Această anulare va intra în vigoare începând cu prima zi a lunii următoare celei în care situația a

fost constatată de organele fiscale competente;

c) în cazul în care se constată că au fost produse denaturări concurențiale.″

29. Punctul 35[1] se modifică şi va avea următorul cuprins:

″35[1]. (1) În sfera operațiunilor scutite conform art. 141 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal nu se cuprind operațiuni precum serviciile de marketing şi serviciile administrative, cum ar fi acceptarea cererilor de asigurare, gestionarea modificării contractelor şi a primelor de asigurare, încheierea, administrarea şi rezilierea polițelor, organizarea şi managementul sistemului informatic, furnizarea de informații şi întocmirea rapoartelor pentru părțile asigurate, furnizate de alte persoane impozabile către persoanele impozabile care realizează operațiunile scutite de taxă prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal. În acest sens a fost dată şi Decizia Curții Europene de Justiție în Cazul C-472/03 Arthur Andersen.

(2) O caracteristică esențială a unui serviciu de asigurare o reprezintă existența unei relații contractuale între prestator şi beneficiarul serviciilor. Aplicarea scutirii de taxă pentru serviciile de asigurare şi/sau de reasigurare se aplică de către societatea care suportă riscul şi care încheie contractul cu clienții, inclusiv în cazul externalizării tranzacțiilor în domeniul asigurărilor/reasigurărilor. În acest sens a fost dată şi Decizia Curții Europene de Justiție în Cazul C-240/99 Skandia.

(3) Nu sunt scutite de taxă conform art. 141 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, serviciile de evaluare a riscurilor şi/sau a daunelor, furnizate de alte persoane impozabile către persoanele impozabile care realizează operațiunile scutite de taxă prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal. În acest sens a fost dată şi Decizia Curții Europene de Justiție în Cazul C-8/01 Taksatorringen**.**”

30. Punctul 37 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Scutiri pentru operațiuni din interiorul țării

Art. 141

[...]

(2) Următoarele operațiuni sunt, de asemenea, scutite de taxă: [...]

livrarea de construcții/părți de construcții şi a terenurilor pe care sunt construite, precum şi a oricăror altor terenuri. Prin excepție, scutirea nu se aplică pentru livrarea de construcții noi, de părți de construcții noi sau de terenuri construibile. În sensul prezentului articol, se definesc următoarele:

1. teren construibil reprezintă orice teren amenajat sau neamenajat, pe care se pot executa construcții, conform legislației în vigoare;

2. construcție înseamnă orice structură fixată în sau pe pământ;

3. livrarea unei construcții noi sau a unei părți din aceasta înseamnă livrarea efectuată cel târziu până la data de 31 decembrie a anului următor anului primei ocupări ori utilizări a construcției sau a unei

părți a acesteia, după caz, în urma transformării;

4. o construcție nouă cuprinde şi orice construcție transformată astfel încât structura, natura ori destinația sa au fost modificate sau, în absența acestor modificări, dacă costul transformărilor, exclusiv taxa, se ridică la minimum 50% din valoarea de piață a construcției, exclusiv valoarea terenului, ulterior transformării;

Norme metodologice:

37. (1) În aplicarea art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, atunci când construcția şi terenul pe care este edificată formează un singur corp funciar, identificat printr-un singur număr cadastral:

a) terenul pe care s-a edificat construcția urmează regimul construcției, dacă valoarea acestuia este mai mică decât valoarea construcției aşa cum rezultă din raportul de expertiză;

b) construcția va urma regimul terenului pe care este edificată, dacă valoarea acesteia este mai mică decât valoarea terenului aşa cum rezultă din raportul de expertiză;

c) dacă terenul şi construcția au valori egale, aşa cum rezultă din raportul de expertiză, regimul corpului funciar va fi stabilit în funcție de bunul imobil cu suprafața cea mai mare. Se va avea în vedere suprafața construită desfăşurată a construcției.

(2) Se consideră a fi data primei ocupări, în cazul unei construcții care nu a suferit transformări de natura celor menționate la pct. 4 al art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, data semnării de către beneficiar a procesului-verbal de recepție definitivă a acesteia. În cazul unei construcții realizate în regie proprie, data primei ocupări este data documentului pe baza căruia bunul este înregistrat în evidențele contabile drept activ corporal fix.

(3) Data primei utilizări a unei construcții se referă la construcții care au suferit transformări de natura celor menționate la pct. 4 al art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal. Prin data primei utilizări se înțelege data semnării de către beneficiar a procesului-verbal de recepție definitivă a lucrărilor de transformare a construcției în cauză. În cazul lucrărilor de transformare în regie proprie a unei construcții, data primei utilizări a bunului după transformare este data documentului pe baza căruia cu valoarea transformării respective este majorată valoarea activului corporal fix.

(4) O construcție care nu a fost ocupată în sensul prevăzut la alin. (2) va fi considerată o construcție nouă până la data primei ocupări, chiar dacă livrarea intervine înainte de această dată.

(5) În aplicarea art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, calificarea unui teren drept teren construibil sau teren cu altă destinație, la momentul vânzării sale de către proprietar, rezultă din certificatul de urbanism.″

31. Punctele 38 – 40 se modifică şi vor avea următorul cuprins:

″38. (1) În sensul art. 141 alin. (3) din Codul fiscal şi fără să contravină prevederilor art. 161 din Codul fiscal, orice persoană impozabilă stabilită în România poate opta pentru taxarea oricăreia dintre

operațiunile scutite de taxă prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, în ceea ce priveşte un bun imobil sau o parte a acestuia.

(2) În aplicarea alin. (1) un bun imobil reprezintă o construcție care are înțelesul prevăzut la art. 141 alin. (2) lit. f) pct. 2 din Codul fiscal şi orice teren.

(3) Opțiunea prevăzută la alin. (1) se va notifica organelor fiscale competente pe formularul prezentat în anexa nr. 1 la prezentele norme metodologice şi se va exercita de la data înscrisă în notificare. O copie de pe notificare va fi transmisă clientului. Depunerea cu întârziere a notificării nu va anula dreptul persoanei impozabile de a aplica regimul de taxare şi nici dreptul de deducere exercitat de beneficiar în condițiile art. 145-147[1] din Codul fiscal. Dreptul de deducere la beneficiar ia naştere şi poate fi exercitat la data la care intervine exigibilitatea taxei şi nu la data primirii copiei de pe notificarea transmisă de vânzător. În situația în care opțiunea se exercită numai pentru o parte din bunul imobil, această parte din bunul imobil care se intenționează a fi utilizat pentru operațiuni taxabile se va comunica în notificarea transmisă organului fiscal. Pentru bunurile imobile sau părțile din bunurile imobile pentru care au fost încheiate contracte de leasing înainte de data aderării şi care se derulează şi după data aderării, notificarea se va depune în termen de 90 de zile de la data aderării, în situația în care proprietarul bunului doreşte să continue regimul de taxare pentru operațiunea de leasing cu bunuri imobile.

(4) Persoana impozabilă stabilită în România, neînregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, va solicita înregistrarea, dacă optează pentru taxare, şi concomitent va depune şi notificarea prevăzută în anexa nr. 1 la prezentele norme metodologice. Opțiunea de înregistrare în scopuri de taxă nu ține loc de opțiune de taxare a operațiunilor prevăzute la alin. (1).

(5) Persoana impozabilă care a optat pentru regimul de taxare în condițiile alin. (1) poate aplica regimul de scutire de taxă prevăzut la art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal de la data înscrisă în notificarea prevăzută la alin. (7).

(6) Persoanele impozabile care au optat tacit înainte de data aderării pentru închirierea, concesionarea sau arendarea de bunuri imobile trebuie să depună notificarea prevăzută în anexa nr. 1 la prezentele norme metodologice în termen de 90 de zile de la data aderării. Persoanele impozabile care au depus notificări pentru taxarea operațiunilor de închiriere, concesionare sau arendare de bunuri imobile, înainte de data aderării, nu mai au obligația să aplice acest regim de taxare pe o perioadă de 5 ani de la data înscrisă în notificare, dacă depun notificarea pentru renunțarea la regimul de taxare prevăzută la alin. (7) şi nu este necesară modificarea notificării în sensul menționării suprafeței bunului imobil, în loc de procent din bunul imobil, conform mențiunilor din anexa nr. 1 la prezentele norme metodologice.

(7) Persoana impozabilă va notifica organele fiscale competente cu privire la anularea opțiunii, prin formularul prezentat în anexa nr. 2 la prezentele norme metodologice. Aplicarea scutirii de taxă este permisă de la data înscrisă în notificare.

(8) În cazul în care opțiunea prevăzută la alin. (1) se exercită de către o persoană impozabilă care nu a avut dreptul la deducerea integrală sau parțială a taxei aferente imobilului sau părții din imobil care

face obiectul opțiunii, persoana impozabilă va efectua o ajustare în favoarea sa în situațiile prevăzute la art. 149 din Codul fiscal, dacă bunul se află în cadrul perioadei de ajustare.

(9) Orice persoană impozabilă care aplică regimul de scutire prevăzut de art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal şi care a avut dreptul la deducerea integrală sau parțială a taxei aferente bunului imobil sau părții din bunul imobil va efectua ajustarea taxei deduse conform art. 149 din Codul fiscal, dacă bunul se află în cadrul perioadei de ajustare.

(10) Prin excepție de la prevederile alin. (8) şi (9), pentru operațiunile prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal cu bunuri imobile sau părți ale acestora, construite, achiziționate, transformate sau modernizate, înainte de data aderării se aplică prevederile tranzitorii de la art. 161 din Codul fiscal referitoare la ajustarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată.

(11) În cazul notificării depuse după data de 1 ianuarie 2010, inclusiv, pentru operațiunile prevazute la art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, care au fost efectuate în anii precedenți sau au început în anii precedenți şi sunt încă în derulare după data de 1 ianuarie 2010, se aplică prevederile legale în vigoare la momentul depunerii notificării.

(12) Organele fiscale vor permite, în timpul desfăşurării controlului, depunerea de notificări pentru taxarea operațiunilor prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, dacă persoana impozabilă a aplicat regimul de taxare dar nu a depus notificare, indiferent dacă controlul fiscal are loc la persoana impozabilă care a realizat operațiunile prevăzute la art. 141 alin. (2) lit.e) din Codul fiscal, sau la beneficiarul acestor operațiuni.

39. (1) În sensul art. 141 alin. (3) din Codul fiscal, orice persoană impozabilă stabilită în România poate opta pentru taxarea livrării bunurilor imobile prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, în condițiile prevăzute la alin. (2) - (6).

(2) Opțiunea de taxare prevăzută la alin. (1) nu se va aplica la transferul titlului de proprietate asupra bunurilor imobile de către persoanele care au aplicat regimul de scutire prevăzut la art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal pentru leasingul cu bunuri imobile.

(3) Opțiunea prevăzută la alin. (1) se notifică organelor fiscale competente pe formularul prezentat în anexa nr. 3 la prezentele norme metodologice şi se exercită pentru bunurile imobile menționate în notificare. Opțiunea se poate exercita şi numai pentru o parte a acestor bunuri. Depunerea cu întârziere a notificării nu va conduce la anularea opțiunii de taxare depuse de vânzător şi nici la anularea dreptului de deducere exercitat de beneficiar în condițiile art. 145-147[1] din Codul fiscal.. Notificarea trebuie transmisă în copie şi cumpărătorului. Dreptul de deducere la beneficiar ia naştere şi poate fi exercitat la data la care intervine exigibilitatea taxei şi nu la data primirii copiei de pe notificarea transmisă de vânzător.

(4) În cazul în care opțiunea prevăzută la alin. (1) se referă numai la o parte a bunurilor imobile, această parte care va fi vândută în regim de taxare, identificată cu exactitate, va fi înscrisă în notificarea prevăzută la alin. (3).

(5) În cazul în care opțiunea prevăzută la alin. (1) se exercită de către o persoană impozabilă care

nu a avut dreptul la deducerea integrală sau parțială a taxei aferente bunului ce face obiectul opțiunii, această persoană impozabilă va efectua o ajustare în favoarea sa în conformitate cu prevederile art. 149 din Codul fiscal, dacă bunul se află în cadrul perioadei de ajustare.

(6) Orice persoană impozabilă care aplică regimul de scutire prevăzut de art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal şi care a avut dreptul la deducerea integrală sau parțială a taxei aferente bunului imobil va efectua ajustarea taxei deduse conform art. 149 din Codul fiscal, dacă bunul se află în cadrul perioadei de ajustare.

(7) Prin excepție de la prevederile alin. (5) şi (6), pentru operațiunile prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal cu bunuri imobile, construite, achiziționate, transformate sau modernizate înainte de data aderării, se aplică prevederile tranzitorii ale art. 161 din Codul fiscal, referitoare la ajustarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată.

(8) În cazul notificării depuse după data de 1 ianuarie 2010, inclusiv, pentru operațiunile prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, care au fost efectuate în anii precedenți, se aplică prevederile legale în vigoare la momentul depunerii notificării.

(9) Organele fiscale vor permite, în timpul desfăşurării controlului, depunerea de notificări pentru taxarea operațiunilor prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, dacă persoana impozabilă a aplicat regimul de taxare dar nu a depus notificare, indiferent dacă controlul fiscal are loc la persoana impozabilă care a realizat operațiunile prevăzute la art. 141 alin. (2) lit.f) din Codul fiscal, sau la beneficiarul acestor operațiuni .

40. (1) Cu excepția celor prevăzute la art. 141 alin. (3) din Codul fiscal, persoanele impozabile nu pot aplica taxarea pentru operațiunile scutite prevăzute de art. 141 din Codul fiscal. Dacă o persoană impozabilă a facturat în mod eronat cu taxă livrări de bunuri şi sau prestări de servicii scutite conform art. 141 din Codul fiscal, este obligată să storneze facturile emise în conformitate cu prevederile art. 159 din Codul fiscal. Beneficiarii unor astfel de operațiuni nu au dreptul de deducere sau de rambursare a taxei aplicate în mod eronat pentru o astfel de operațiune scutită. Aceştia trebuie să solicite furnizorului/prestatorului stornarea facturii cu taxă şi emiterea unei noi facturi fără taxă.

(2) În cazul operațiunilor scutite de taxă pentru care prin opțiune se aplică regimul de taxare conform prevederilor art. 141 alin. (3) din Codul fiscal, nu se aplică prevederile alin. (1), fiind aplicabile prevederile de la pct. 38 şi 39. Prin excepție, prevederile alin. (1) se aplică atunci când persoana impozabilă care a realizat operațiunile prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. e) şi f) din Codul fiscal nu a depus notificările prevăzute la pct. 38 şi 39, dar a taxat operațiunile şi refuză depunerea notificării în timpul controlului.″

32. Punctele 43 şi 44 se modifică şi vor avea următorul cuprins:

″43. (1) În sensul art. 142 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal scutirea parțială de la plata taxei, respectiv pentru valoarea bunurilor în momentul exportului, se acordă pentru:

a) reimportul bunurilor care au fost reparate în afara Comunității;

b) reimportul bunurilor care au fost prelucrate sau evaluate în afara Comunității, inclusiv asamblate sau montate;

c) reimportul de părți de bunuri sau piese de schimb care au fost exportate în afara Comunității pentru a fi încorporate în aceste bunuri;

d) reimportul bunurilor rezultate din transformarea bunurilor exportate în afara Comunității în vederea acestei transformări.

(2) Scutirea parțială menționată la alin. (1) se acordă în următoarele condiții:

a) bunurile trebuie să fi fost exportate din România în afara Comunității, după plasarea acestora în regim de perfecționare pasivă;

b) bunurile trebuie să fi fost supuse regimului normal de taxă în România;

c) exportul şi reimportul bunurilor trebuie efectuat de aceeaşi persoană.

(3) Pentru evitarea dublei impozitări, atunci când beneficiarul serviciilor este o persoană impozabilă stabilită în România, inclusiv o persoană juridică neimpozabilă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 sau 153^1 din Codul fiscal, pentru serviciile prestate în afara Comunității se aplică prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal. Contravaloarea acestor servicii nu va fi inclusă în baza de impozitare a reimportului menționat la alin.(1). Ambalajele sau alte bunuri utilizate, în legătură directă cu bunurile asupra cărora au fost realizate lucrările menționate la alin. (1), sau bunurile încorporate în acestea sunt accesorii serviciilor realizate şi nu vor fi tratate ca livrări de bunuri separate, ci ca fiind parte a serviciului prestat. Baza de impozitare a TVA pentru aceste servicii va cuprinde şi eventualele taxe, impozite, prelevări care sunt percepute pentru importul bunurilor accesorii serviciilor.

(4) Atunci când beneficiarul serviciilor prestate în afara Comunității este o persoană neimpozabilă, inclusiv persoana juridică neimpozabilă care nu este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 sau 153^1 din Codul fiscal, baza de impozitare a reimportului menționat la alin. (1) este constituită din valoarea serviciilor prestate în afara Comunității, la care se adaugă elementele care nu sunt deja cuprinse în această valoare, conform art. 139 alin. (2) din Codul fiscal.

(5) Scutirea totală se acordă pentru reimportul de bunuri care deja au fost supuse în afara Comunității uneia sau mai multor operațiuni, în condițiile în care aceleaşi operațiuni efectuate în România nu ar fi fost taxate.

44. Scutirea menționată la art. 142 alin. (1) lit. l) din Codul fiscal se acordă în cazurile în care importul este urmat de livrarea bunurilor scutite în temeiul art. 143 alin. (2) din Codul fiscal, numai dacă, la data importului, importatorul a pus la dispoziția organelor vamale cel puțin informațiile următoare:

a) codul său de înregistrare în scopuri de TVA atribuit conform art. 153 din Codul fiscal;

b) codul său e înregistrare în scopuri de TVA al clientului, căruia îi sunt livrate produsele în conformitate cu articolul 143 alin. (2) lit.a) din Codul fiscal, atribuit în alt stat membru sau codul său de

înregistrare în scopuri de TVA, atribuit în statul membru în care se încheie expedierea sau transportul produselor, atunci când acestea sunt transferate în conformitate cu articolul 143 alin. (2) litera (d);

c) dovada faptului că produsele importate sunt destinate să fie transportate sau expediate din statul membru în care se face importul spre un alt stat membru."

33. Punctul 44[1] se modifică şi va avea următorul cuprins:

"Codul fiscal:

Scutiri speciale legate de traficul internațional de bunuri

Art. 144

(1) Sunt scutite de taxă următoarele:

a) livrarea de bunuri care urmează:

1. să fie plasate în regim vamal de admitere temporară, cu exonerare totală de la plata drepturilor de import;

2. să fie prezentate autorităților vamale în vederea vămuirii şi, după caz, plasate în depozit necesar cu caracter temporar;

3. să fie introduse într-o zonă liberă sau într-un antrepozit liber;

4. să fie plasate în regim de antrepozit vamal;

5. să fie plasate în regim de perfecționare activă, cu suspendare de la plata drepturilor de import;

6. să fie plasate în regim de tranzit vamal extern;

7. să fie admise în apele teritoriale:

- pentru a fi încorporate pe platforme de forare sau de producție, în scopul construirii, reparării, întreținerii, modificării sau reutilării acestor platforme ori pentru conectarea acestor platforme de forare sau de producție la continent;

- pentru alimentarea cu carburanți şi aprovizionarea platformelor de forare sau de producție;

8. să fie plasate în regim de antrepozit de TVA, definit după cum urmează:

- pentru produse accizabile, orice locație situată în România, care este definită ca antrepozit fiscal, în sensul art. 4 lit. (b) din Directiva 92/12/CEE, cu modificările şi completările ulterioare;

- pentru bunuri, altele decât produsele accizabile, o locație situată în România şi definită prin norme;

b) livrarea de bunuri efectuată în locațiile prevăzute la lit. a), precum şi livrarea de bunuri care se află în unul dintre regimurile sau situațiile precizate la lit. a);

c) prestările de servicii aferente livrărilor prevăzute la lit. a) sau efectuate în locațiile prevăzute la lit. a), pentru bunurile aflate în regimurile sau situațiile prevăzute la lit. a);

d) livrările de bunuri care încă se află în regim vamal de tranzit intern, precum şi prestările de servicii aferente acestor livrări, altele decât cele prevăzute la art. 144[1];

e) importul de bunuri care urmează să fie plasate în regim de antrepozit de TVA.

(2) Prin ordin al ministrului finanţelor publice se stabilesc documentele necesare pentru a justifica scutirea de taxă pentru operaţiunile prevăzute la alin. (1) şi, după caz, procedura şi condiţiile care trebuie respectate pentru aplicarea scutirii de taxă.

Norme metodologice:

44^{1}. Scutirile de taxa pe valoarea adăugată prevăzute la art. 144 din Codul fiscal nu se aplică în cazul regimurilor vamale suspensive care nu se regăsesc la alin. (1) lit. a) al acestui articol, cum sunt cele de admitere temporară cu exonerare parţială de drepturi de import, transformare sub control vamal, perfecţionare activă fără suspendarea plăţii drepturilor de import.″

34. Punctul 45 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Sfera de aplicare a dreptului de deducere

Art. 145

(1) Dreptul de deducere ia naştere la momentul exigibilităţii taxei.

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achiziţiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operaţiuni:

a) operaţiuni taxabile;

b) operaţiuni rezultate din activităţi economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operaţiuni ar fi fost realizate în România;

c) operaţiuni scutite de taxă, conform art. 143, 144 şi 144^{1};

d) operaţiuni scutite de taxă, conform art. 141 alin. (2) lit. a) pct. 1 - 5 şi lit. b), în cazul în care cumpărătorul ori clientul este stabilit în afara Comunităţii sau în cazul în care aceste operaţiuni sunt în legătură directă cu bunuri care vor fi exportate într-un stat din afara Comunităţii, precum şi în cazul operaţiunilor efectuate de intermediari care acţionează în numele şi în contul altei persoane, atunci când aceştia intervin în derularea unor astfel de operaţiuni;

e) operaţiunile prevăzute la art. 128 alin. (7) şi la art. 129 alin. (7), dacă taxa s-ar fi aplicat transferului respectiv.

(3) Dacă nu contravine prevederilor alin. (2), persoana impozabilă are dreptul de deducere a taxei şi pentru cazurile prevăzute la art. 128 alin. (8) şi la art. 129 alin. (5).

(4) În condiţiile stabilite prin norme se acordă dreptul de deducere a taxei pentru achiziţiile efectuate de o persoană impozabilă înainte de înregistrarea acesteia în scopuri de TVA, conform art. 153.

(5) Nu sunt deductibile:

a) taxa aferentă sumelor achitate în numele şi în contul altei persoane şi care apoi se decontează acesteia, precum şi taxa aferentă sumelor încasate în numele şi în contul altei persoane, care nu sunt

incluse în baza de impozitare a livrărilor/prestărilor efectuate conform art. 137 alin. (3) lit. e);

b) taxa datorată sau achitată pentru achiziţiile de băuturi alcoolice şi produse din tutun, cu excepţia cazurilor în care aceste bunuri sunt destinate revânzării sau pentru a fi utilizate pentru prestări de servicii.

Norme metodologice:

45. (1) În sensul art. 145 alin. (4) din Codul fiscal, orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa pentru achiziţiile efectuate de aceasta înainte de înregistrarea acesteia în scopuri de TVA conform art. 153, din momentul în care această persoană intenţionează să desfăşoare o activitate economică, cu condiţia să nu se depăşească perioada prevăzută la art. 147^1 alin. (2) din Codul fiscal. Intenţia persoanei trebuie evaluată în baza elementelor obiective, cum ar fi faptul că aceasta începe să angajeze costuri şi/sau să facă investiţii pregătitoare necesare iniţierii acestei activităţi economice. Deducerea se exercită prin înscrierea taxei deductibile în decontul de taxă prevăzut la art. 156^2 din Codul fiscal, depus după înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal. Prin excepţie, în cazul persoanelor impozabile nestabilite pe teritoriul României, se aplică prevederile art. 147^2 din Codul fiscal în perioada în care nu au fost înregistrate în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal.

(2) Pentru exercitarea dreptului de deducere prevăzut la alin. (1) trebuie îndeplinite condiţiile şi formalităţile necesare exercitării dreptului de deducere prevăzute la art. 145-147^1 din Codul fiscal. Prin excepţie, factura, sau alt document legal, nu trebuie să conţină menţiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit persoanei impozabile conform art. 153 din Codul fiscal.

(3) În cazul micilor întreprinderi care aplică regimul special de scutire în conformitate cu prevederile art. 152 din Codul fiscal, şi care se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, taxa pentru achiziţii efectuate înainte de înregistrare se deduce potrivit prevederilor pct. 61 alin. (6)-(8) şi pct. 62 alin.(4)-(6).″

35. Punctul 46 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Condiţii de exercitare a dreptului de deducere

Art. 146

(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiţii:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, să deţină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155;

b) pentru taxa aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său, dar pentru care persoana impozabilă este obligată la

plata taxei, conform art. 150 alin. (2) – (6), să deţină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155 sau documentele prevăzute la art. 155^1 alin. (1);

c) pentru taxa achitată pentru importul de bunuri, altele decât cele prevăzute la lit. d), să deţină declaraţia vamală de import sau actul constatator emis de organele vamale care să menţioneze persoana impozabilă ca importator al bunurilor din punctul de vedere al taxei, precum şi documente care să ateste plata taxei de către importator sau de către altă persoană în contul său. Importatorii care deţin o autorizaţie unică pentru proceduri vamale simplificate eliberată de alt stat membru sau care efectuează importuri de bunuri în România din punct de vedere al TVA, pentru care nu au obligaţia de a depune declaraţii vamale de import, trebuie să deţină o declaraţie de import pentru TVA şi accize;

d) pentru taxa datorată pentru importul de bunuri efectuat conform art. 157 alin. (4) şi (5), să deţină declaraţia vamală de import sau actul constatator emis de organele vamale, care să menţioneze persoana impozabilă ca importator al bunurilor în scopuri de taxă, precum şi suma taxei datorate. De asemenea, persoana impozabilă trebuie să înscrie taxa pe valoarea adăugată ca taxă colectată în decontul aferent perioadei fiscale în care ia naştere exigibilitatea;

e) pentru taxa aferentă unei achiziţii intracomunitare de bunuri, să deţină o factură sau documentul prevăzut la art. 155^1 alin. (1);

f) pentru taxa aferentă unei operaţiuni asimilate cu o achiziţie intracomunitară de bunuri, prevăzută la art. 130^1 alin. (2) lit. a), să deţină documentul prevăzut la art. 155 alin. (4), emis în statul membru din care bunurile au fost transportate ori expediate sau documentul prevăzut la art. 155^1 alin. (1).

(2) Prin norme se vor preciza cazurile în care documentele sau obligaţiile, altele decât cele prevăzute la alin. (1), se vor prezenta sau îndeplini pentru a justifica dreptul de deducere a taxei.

Norme metodologice:

46. (1) Justificarea deducerii taxei se face numai pe baza exemplarului original al documentelor prevăzute la art. 146 alin. (1) din Codul fiscal sau cu alte documente în care sunt reflectate livrări de bunuri sau prestări de servicii, inclusiv facturi transmise pe cale electronică în condiţiile stabilite la pct. 73, care să conţină cel puţin informaţiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, cu excepţia facturilor simplificate prevăzute la pct. 78. În cazul pierderii, sustragerii sau distrugerii exemplarului original al documentului de justificare, beneficiarul va solicita emitentului un duplicat al facturii, pe care se va menţiona că înlocuieşte documentul iniţial. Duplicatul poate fi o factură nouă emisă de furnizor/prestator, care să cuprindă aceleaşi date ca şi factura iniţială, şi pe care să se menţioneze că este duplicat şi că înlocuieşte factura iniţială sau o fotocopie a facturii iniţiale, pe care să se aplice ştampila furnizorului/prestatorului şi să se menţioneze că este duplicat şi că înlocuieşte factura iniţială.

(2) Pentru carburanţii auto achiziţionaţi, deducerea taxei poate fi justificată cu bonurile fiscale emise conform Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 28/1999 privind obligaţia agenţilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 64/2002,

republicată, cu modificările ulterioare, dacă sunt ştampilate şi au înscrise denumirea cumpărătorului şi numărul de înmatriculare a autovehiculului. Prevederile acestui alineat se completează cu cele ale pct. 45^1.

(3) Facturile sau alte documente legale emise pe numele salariaților unei persoane impozabile aflați în deplasare în interesul serviciului, pentru transport sau cazarea în hoteluri sau alte unități similare, sunt aceleaşi documente prevăzute la alin. (1) pentru deducerea taxei pe valoarea adăugată, însoțite de decontul de deplasare. Aceleaşi prevederi se aplică şi în cazul personalului pus la dispoziție de o altă persoană impozabilă sau pentru administratorii unei societăți comerciale.

(4) Pentru achizițiile de bunuri şi/sau servicii pentru care persoana impozabilă, care este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, este obligată la plata taxei prin mecanismul taxării inverse conform art 151, art. 150 alin. (2) - (6), art. 160 şi art. 157 alin. (4) din Codul fiscal, nu poate fi anulat dreptul de deducere a taxei în situația în care obligațiile prevăzute la art. 157 alin. (2), art. 157 alin. (5) sau, după caz art. 160 alin. (3) din Codul fiscal nu au fost îndeplinite, dar achizițiile sunt destinate operațiunilor cu drept de deducere conform art. 145 -147 din Codul fiscal şi persoana respectivă deține un document care corespunde cerințelor prevăzute la art. 146 din Codul fiscal. În acest sens a fost pronunțată decizia Cuții Europene de Justiție în cauzele conexate C-95/07 şi C-97/07.

(5) În situația în care organele fiscale competente, cu ocazia verificărilor efectuate, constată că nu s-au îndeplinit obligațiile prevăzute la art. 157 alin. (2), art. 157 alin. (5) sau, după caz art. 160 alin.(3) din Codul fiscal vor proceda astfel:

a) dacă achizițiile de bunuri şi servicii menționate la alin.(4) sunt destinate exclusiv realizării de operațiuni care dau drept de deducere, dispun aplicarea prevederilor art. 157 alin. (2), art. 157 alin. (5) sau, după caz ale art. 160 alin. (3) din Codul fiscal în perioada fiscală în care s-a finalizat controlul;

b) dacă achizițiile de bunuri şi servicii menționate la alin.(4) sunt destinate realizării de operațiuni care sunt supuse pro-rata, vor calcula diferența dintre taxa colectată şi taxa dedusă potrivit pro-rata aplicabilă la data efectuării operațiunii. În cazul în care controlul are loc în cursul anului fiscal în care operațiunea a avut loc, pentru determinarea diferenței menționate se va avea în vedere pro-rata provizorie aplicată. Dacă controlul are loc într-un alt an fiscal decât cel în care a avut loc operațiunea, pentru determinarea diferenței menționate se va avea în vedere pro-rata definitivă calculată pentru anul în care a avut loc operațiunea. Diferențele astfel stabilite vor fi achitate în termenele prevăzute de normele procedurale în vigoare;

c) dacă achizițiile de bunuri şi servicii menționate la alin. (4) sunt destinate realizării de operațiuni care nu dau drept de deducere, vor stabili taxa datorată bugetului de stat, care va fi achitată în termenele prevăzute de normele procedurale în vigoare;

d) pentru neplata în termenul stabilit de lege a sumelor constatate la lit. b) şi c) se datorează penalități de întârziere şi/sau dobânzi, după caz, calculate conform normelor procedurale în vigoare.

(6) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă sau persoana juridică

neimpozabilă, obligată la plata taxei în condițiile art. 150 alin. (2) - (4) şi (6) din Codul fiscal, trebuie să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155 din Codul fiscal, sau, o autofactură emisă în conformitate cu prevederile art. 155^1 alin. (1) sau (2) din Codul fiscal.″

36. La punctul 47, după alineatul (4), se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu urmatorul cuprins:

″(5) În cazul în care ulterior depunerii decontului de taxă se constată erori în calculul pro rata definitivă pentru perioade anterioare, persoana impozabilă are dreptul/obligația să procedeze la regularizarea diferențelor în plus sau în minus în cadrul perioadei prevăzute la art.147^1 alin.(2). Regularizarea se înscrie în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care sunt constate aceste erori.″

37. Punctul 48 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″48. (1) Prevederile art. 147^1 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal se aplică de persoanele impozabile şi ulterior unui control fiscal, chiar dacă taxa înscrisă în facturile pentru achiziții era exigibilă în perioada supusă controlului.

(2) În aplicarea art. 147^1 alin. (3) din Codul fiscal, persoana impozabilă va solicita deducerea prin scrisoare recomandată, însoțită de facturi sau alte documente justificative ale dreptului de deducere, în original, la organele fiscale competente, care vor răspunde la cerere în termen de treizeci de zile lucrătoare de la data scrisorii recomandate. Persoana impozabilă îşi va exercita dreptul de deducere în decontul prevăzut la art. 156^2 din Codul fiscal, aferent perioadei fiscale în care respectiva persoană a primit autorizarea de deducere a taxei de la autoritatea fiscală competentă.″

38. Punctul 49 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Rambursarea taxei către persoane impozabile neînregistrate în scopuri de TVA în România şi rambursarea TVA de către alte state membre către persoane impozabile stabilite în România

Art. 147^2

(1) În condițiile stabilite prin norme:

a) persoana impozabilă nestabilită în România care este stabilită în alt stat membru, neînregistrată şi care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată achitate pentru importuri şi achiziții de bunuri/servicii, efectuate în România;

Normele metodologice:

49. (1) În baza art. 147^2 alin.(1) lit. a) din Codul fiscal orice persoană impozabilă nestabilită în România, dar stabilită în alt stat membru, poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată achitate pentru importuri şi achiziții de bunuri/servicii efectuate în Romania. Taxa pe valoarea adăugată

se rambursează de către România, statul membru în care au fost achiziționate bunuri/servicii sau în care s-au efectuat importuri de bunuri, dacă persoana impozabilă respectivă îndeplineşte următoarele condiții:

a) pe parcursul perioadei de rambursare nu a avut în România sediul activității sale economice sau un sediu fix de la care să fi efectuat operațiuni economice sau, în lipsa unor astfel de sedii fixe, domiciliul sau reședința sa obişnuită;

b) pe parcursul perioadei de rambursare nu este înregistrată şi nici nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România conform art. 153 din Codul fiscal;

c) pe parcursul perioadei de rambursare nu a livrat bunuri şi nu a prestat servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul României, cu excepția următoarelor operațiuni:

1. prestarea de servicii de transport şi de servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 143 alin.(1) lit.c)-f), h)-m), art.144 alin.(1) lit.c) şi art. 144^1 din Codul fiscal;

2. livrarea de bunuri şi prestarea de servicii către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art. 150 alin. (2) – (6) din Codul fiscal.

(2) Nu se rambursează:

a) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată incorect;

b) taxa pe valoarea adăugata facturată pentru livrări de bunuri care sunt sau pot fi scutite în temeiul art. 143, 144 şi 144^1 din Codul fiscal;

c) taxa pe valoarea adăugata facturată agențiilor de turism, inclusiv a tur-operatorilor, care aplică regimul special de taxă, conform echivalentului din alt stat membru al art. 152^1 din Codul fiscal;

d) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată ulterior înregistrării în România în scopuri de TVA a respectivei persoane impozabile, pentru care se aplică prevederile art. 147^1 din Codul fiscal.

(3) Se rambursează oricărei persoane impozabile nestabilite în România taxa pe valoarea adăugată achitată pentru achiziții de bunuri/servicii, inclusiv pentru importuri, efectuate în România, în măsura în care bunurile şi serviciile respective sunt utilizate pentru următoarele operațiuni:

a) operațiuni rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în afara României, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România;

b) operațiuni efectuate către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art. 150 alin.(2)-(6) din Codul fiscal.

(4) Dreptul la rambursarea taxei aferente achizițiilor este determinat în temeiul prevederilor art. 145, 145^1 şi 146 din Codul fiscal.

(5) Pentru a fi eligibilă pentru rambursare în Romania, o persoană impozabilă nestabilită în România trebuie să efectueze operațiuni care dau dreptul de deducere în statul membru în care este stabilită. În cazul în care o persoană impozabilă nestabilită în România efectuează, în statul membru în care este stabilită, atât operațiuni care dau drept de deducere, cât şi operațiuni care nu dau drept de deducere în respectivul stat membru, România va rambursa numai acea parte din TVA rambursabilă conform alin. (3) care corespunde operațiunilor cu drept de deducere. Dreptul de rambursare a taxei se determină conform alin. (4), respectiv în aceleaşi condiții ca şi cele aplicabile pentru operațiuni care sunt realizate în România.

(6) Pentru a obține o rambursare a TVA în România, persoana impozabilă care nu este stabilită în România adresează o cerere de rambursare pe cale electronică şi o înaintează statului membru în care este stabilită prin intermediul portalului electronic pus la dispoziție de către statul membru respectiv.

(7) Cererea de rambursare conține următoarele informații:

a) numele şi adresa completă ale solicitantului;

b) o adresă de contact pe cale electronică;

c) descrierea activității economice a solicitantului pentru care sunt achiziționate bunurile şi serviciile;

d) perioada de rambursare acoperită de cerere;

e) o declarație din partea solicitantului că nu a livrat bunuri şi nu a prestat servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul României pe parcursul perioadei de rambursare, cu excepția operațiunilor prevăzute la alin. (1) lit. c) pct. 1 şi pct. 2;

f) codul de înregistrare în scopuri de TVA sau codul de înregistrare fiscală al solicitantului;

g) datele contului bancar, inclusiv codurile IBAN şi BIC.

(8) În afară de informațiile menționate la alineatul (7), cererea de rambursare mai conține, pentru fiecare factură sau document de import, următoarele informații:

a) numele şi adresa completă ale furnizorului sau prestatorului;

b) cu excepția importurilor, codul de înregistrare în scopuri de TVA al furnizorului sau prestatorului;

c) cu excepția importurilor, prefixul statului membru de rambursare în conformitate cu codul ISO 3166 – alfa 2, respectiv codul RO;

d) data şi numărul facturii sau documentului de import;

e) baza impozabilă şi cuantumul TVA, exprimate în lei;

f) cuantumul TVA deductibil, calculat în conformitate cu alin. (3), (4) şi (5), exprimat în lei;

g) după caz, partea de TVA deductibilă calculată în conformitate cu alin. (5) şi exprimată ca

procent;

h) natura bunurilor şi a serviciilor achiziționate, descrisă conform codurilor de la alin. (9).

(9) În cererea de rambursare natura bunurilor şi a serviciilor achiziționate se descrie conform următoarelor coduri:

1. combustibil;

2. închiriere de mijloace de transport;

3. cheltuieli legate de mijloace de transport (altele decât bunurile şi serviciile prevăzute la codurile 1 şi 2);

4. taxe rutiere de acces şi taxa de utilizare a drumurilor;

5. cheltuieli de deplasare, de exemplu, cu taxiul sau cu mijloacele de transport public;

6. cazare;

7. servicii de catering şi restaurant;

8. acces la târguri şi expoziții;

9. cheltuieli pentru produse de lux, activități de divertisment şi spectacole;

10. altele. În cazul în care se utilizează codul 10, se specifică natura bunurilor livrate şi a serviciilor prestate.

(10) Organul fiscal competent din România poate cere solicitantului să furnizeze, pe cale electronică, informații suplimentare codificate cu privire la fiecare cod prevăzut la alin. (9), în măsura în care aceste informații sunt necesare pentru a determina existența unor restricții asupra dreptului de deducere.

(11) În cazul în care baza de impozitare de pe o factură, sau de pe un document de import, este de cel puțin echivalentul în lei a 1000 Euro, sau în cazul facturilor pentru combustibil de cel puțin 250 Euro, în vederea obținerii rambursării taxei pe valoarea adăugată, solicitantul trebuie să trimită pe cale electronică copii de pe respectivele facturi sau, după caz, documente de import, împreună cu cererea de rambursare. Echivalentul în lei se determină pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil la data de 1 ianuarie 2010. Pentru facturile sau documentele de import a căror valoare nu depăşeşte sumele prevăzute în teza anterioră, nu este obligatorie transmiterea lor în vederea obținerii rambursării, cu excepția situației prevăzute la alin. (22).

(12) În situații justificate, organul fiscal competent poate cere solicitantului să furnizeze o descriere a activităților sale economice prin utilizarea sistemului armonizat de coduri stabilit în conformitate cu articolul 34a alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul (CE) nr. 1798/2003 al Consiliului.

(13) Solicitantul trebuie să furnizeze informațiile din cererea de rambursare şi eventualele

informații suplimentare solicitate de organul fiscal competent din România în limba română.

(14) În cazul în care, ulterior depunerii cererii de rambursare, pro rata de deducere este modificată, ca urmare a calculului pro rata definitivă, solicitantul procedează la rectificarea sumei solicitate sau deja rambursate. Rectificarea se efectuează printr-o altă cerere de rambursare depusă pe parcursul anului calendaristic care urmează perioadei de rambursare în cauză sau, în cazul în care solicitantul nu înaintează nicio cerere de rambursare pe parcursul respectivului an calendaristic, printr-o declarație separată trimisă prin intermediul portalului electronic creat de statul membru în care este stabilit solicitantul.

(15) Cererea de rambursare se referă la următoarele:

a) achiziții de bunuri sau servicii care au fost facturate în perioada de rambursare, achitate până la data solicitării rambursării;

b) importuri de bunuri efectuate în perioada de rambursare.

(16) Pe lângă operațiunile menționate la alineatul (15), cererea de rambursare poate să se refere, de asemenea, la facturi sau documente de import care nu au fost acoperite de cererile de rambursare precedente şi care privesc operațiuni finalizate pe parcursul anului calendaristic în cauză.

(17) Cererea de rambursare este trimisă statului membru în care este stabilit solicitantul cel târziu până la data de 30 septembrie a anului calendaristic care urmează perioadei de rambursare. Se consideră că cererea a fost depusă numai în cazul în care solicitantul a furnizat toate informațiile/documentele cerute conform alin. (7) – (12). Statul membru în care este stabilit solicitantul îi trimite acestuia, de îndată, o confirmare electronică de primire a cererii, şi transmite pe cale electronică organului fiscal competent din România cererea de rambursare completată conform alin. (7) –(9) şi informatiile/documentele prevăzute la alin.(10) – (12).

(18) Perioada pentru care se rambursează taxa pe valoarea adăugată este de maximum un an calendaristic şi de minimum trei luni calendaristice. Cererile de rambursare pot însă viza o perioadă mai mică de trei luni în cazul în care aceasta reprezintă perioada rămasă până la sfârşitul anului calendaristic.

(19) În cazul în care cererea de rambursare vizează o perioadă de rambursare mai mică de un an calendaristic, dar mai mare de trei luni, cuantumul TVA pentru care se solicită o rambursare nu poate fi mai mic decat echivalentul în lei a 400 Euro. Echivalentul în lei se determină pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil la data de 1 ianuarie 2010.

(20) În cazul în care cererea de rambursare se referă la o perioadă de rambursare de un an calendaristic sau la perioada rămasă dintr-un an calendaristic, cuantumul TVA nu poate fi mai mic decat echivalentul în lei a 50 Euro. Echivalentul în lei se determină pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil la data de 1 ianuarie 2010.

(21) După primirea cererii transmise pe cale electronică de autoritatea competentă din alt stat membru, organul fiscal competent din Romania îi comunică de îndată solicitantului, pe cale electronică, data la care a primit cererea. Decizia de aprobare sau respingere a cererii de rambursare se comunică solicitantului în termen de patru luni de la data primirii cererii, dacă nu se solicită informații suplimentare conform alin. (22).

(22) În cazul în care organul fiscal competent din România consideră că nu are toate informațiile relevante pentru a lua o decizie privind cererea de rambursare în totalitatea ei sau privind o parte a acesteia, poate cere, pe cale electronică, informații suplimentare, în special de la solicitant, dar şi de la autoritățile competente din statul membru de stabilire, pe parcursul perioadei de patru luni prevăzută la alin. (21). În cazul în care informațiile suplimentare sunt cerute de la o altă sursă decât solicitantul sau o autoritate competentă dintr-un stat membru, cererea se transmite prin mijloace electronice numai dacă destinatarul cererii dispune de astfel de mijloace. Dacă este necesar, se pot solicita alte informații suplimentare. Informațiile solicitate în conformitate cu prezentul alineat pot cuprinde depunerea facturii sau a documentului de import respectiv, în original sau în copie, în cazul în care există îndoieli întemeiate cu privire la validitatea sau acuratețea unei anumite cereri. În acest caz, plafoanele prevăzute la alin. (11) nu se aplică.

(23) Informațiile solicitate în temeiul alin. (22) trebuie furnizate în termen de o lună de la data la care cererea este primită de cel căruia îi este adresată.

(24) În cazul în care organul fiscal competent din România cere informații suplimentare, acesta comunică solicitantului decizia sa de aprobare sau respingere a cererii de rambursare în termen de două luni de la data primirii informațiilor cerute sau, în cazul în care nu a primit răspuns la cererea sa de informații, în termen de două luni de la data expirării termenului prevăzut la alin. (23). Cu toate acestea, perioada pentru luarea deciziei cu privire la cererea de rambursare, în totalitatea ei sau la o parte a acesteia, trebuie să fie întotdeauna de maximum şase luni de la data primirii cererii de către statul membru de rambursare. În cazul în care organul fiscal competent din România cere alte informații suplimentare, acesta comunică solicitantului decizia sa privind cererea de rambursare, în totalitatea ei sau privind o parte a acesteia, în termen de opt luni de la data primirii cererii.

(25) În cazul în care cererea de rambursare se aprobă, rambursarea sumei aprobate este efectuată cel târziu în termen de 10 zile lucrătoare de la data expirării termenului prevăzut la alin. (21) sau, în cazul în care au fost solicitate informații suplimentare sau alte informații ulterioare, a termenelor menționate la alin. (24).

(26) Rambursarea se efectuează în lei într-un cont bancar din România sau, la cererea solicitantului, în oricare alt stat membru. În acest al doilea caz, eventualele comisioane bancare de transfer sunt reținute din suma care urmează a fi plătită solicitantului.

(27) În cazul în care cererea de rambursare este respinsă, integral sau parțial, organul fiscal

competent din România comunică solicitantului motivele respingerii, împreună cu decizia. Decizia poate fi contestată potrivit prevederilor legale în vigoare în România.

(28) Absența unei decizii privind o cerere de rambursare în termenul prevăzut la alin. (25), nu este considerată ca fiind echivalentă aprobării sau respingerii cererii, dar poate fi contestată conform normelor procedurale în vigoare.

(29) În cazul în care o rambursare a fost obținută prin fraudă sau printr-o altă metodă incorectă, organul fiscal competent din România va solicita persoanei impozabile care a beneficiat de rambursare restituirea sumelor rambursate în mod eronat şi a majorărilor aferente. În caz de nerestituire a sumelor, organul fiscal competent din România va suspenda orice rambursare ulterioară către persoana impozabilă în cauză până la concurența sumei neplătite sau, dacă nu există o rambursare ulterioară va proceda la recuperarea sumelor rambursate eronat şi a majorărilor aferente potrivit prevederilor referitoare la asistența reciprocă în materie de colectare.

(30) Orice rectificare făcută în urma unei cereri de rambursare anterioare, în conformitate cu alin. (14) sau, în cazul în care o declarație separată este depusă, sub forma unei recuperări sau plăți separate, reprezintă o majorare sau o reducere a sumei de rambursat.

(31) În cazul nerespectarii termenului de rambursare prevăzut la alin. (25) se plăteşte o dobândă solicitantului pentru suma ce va fi rambursată după expirarea acestui termen. Dobânda se calculează începând din ziua următoare ultimei zile prevăzute pentru plată în temeiul alin. (25) până în ziua în care suma este efectiv plătită. Ratele dobânzilor sunt egale cu rata dobânzii aplicabile rambursărilor de TVA către persoanele impozabile stabilite România.

(32) În cazul în care solicitantul nu transmite organului fiscal competent din România, în termenul prevăzut, informațiile suplimentare sau alte informații solicitate, prevederile alin. (31) nu se aplică. De asemenea, prevederile alin. (31) nu se aplică până în momentul primirii de către statul membru de rambursare a documentelor care trebuie trimise pe cale electronică în temeiul alin. (11).

(33) Prevederile alin. (1)-(32) se aplică cererilor de rambursare depuse după 31 decembrie 2009. Cererile de rambursare depuse înainte de 1 ianuarie 2010 se soluționează potrivit prevederilor legale în vigoare la data depunerii lor.

(34) Prevederile alin. (1) – (33) transpun prevederile Directivei 2006/112/CE, către persoane impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L44 din 20 februarie 2008.″

39. După punctul 49 se introduce un nou punct, punctul 49[1], cu următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Rambursarea taxei către persoane impozabile neînregistrate în scopuri de TVA în România şi rambursarea TVA de către alte state membre către persoane impozabile stabilite în România

Art. 147^2.

[...]

(2) Persoana impozabilă stabilită în România poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată achitate pentru importuri şi achiziții de bunuri/servicii, efectuate în alt stat membru, în condițiile prevăzute în norme.

Norme metodologice:

49^1. (1) Conform art. 147^2 alin. (2) din Codul fiscal, persoana impozabilă stabilită în România poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată achitate pentru importuri şi achiziții de bunuri/servicii, efectuate în alt stat membru, denumit în continuare stat membru de rambursare, în condițiile şi conform procedurilor stabilite de legislația statului respectiv, care transpune prevederile Directivei 2008/9/CE a Consiliului de stabilire a normelor detaliate privind rambursarea taxei pe valoarea adăugată, prevăzută în Directiva 2006/112/CE, către persoane impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L44 din 20 februarie 2008.

(2) Dreptul la rambursarea taxei aferente achizițiilor este determinat conform legislației din statul membru de rambursare.

(3) Pentru a fi eligibilă pentru rambursare în statul membru de rambursare, o persoană impozabilă stabilită în România trebuie să efectueze operațiuni care dau dreptul de deducere în Romania. În cazul în care o persoană impozabilă efectuează în România atât operațiuni care dau drept de deducere, cât şi operațiuni care nu dau drept de deducere, statul membru de rambursare poate rambursa numai acea parte din TVA rambursabilă care corespunde operațiunilor cu drept de deducere.

(4) Pentru a obține o rambursare a TVA în statul membru de rambursare, persoana impozabilă stabilită în România adresează o cerere de rambursare pe cale electronică statului membru respectiv pe care o înaintează organului fiscal competent din România, prin intermediul portalului electronic pus la dispoziție de acesta. Organul fiscal competent din România va transmite electronic autorității competente din statul membru de rambursare cererea de rambursare completată corespunzător.

(5) Cererea de rambursare trebuie sa cuprindă:

a) numele şi adresa completă ale solicitantului;

b) o adresă de contact pe cale electronică;

c) descrierea activității economice a solicitantului pentru care sunt achiziționate bunurile şi serviciile;

d) perioada de rambursare acoperită de cerere;

e) o declarație din partea solicitantului că nu a livrat bunuri şi nu a prestat servicii considerate ca

fiind livrate/prestate pe teritoriul statului membru de rambursare pe parcursul perioadei de rambursare, cu excepția serviciilor de transport şi serviciilor auxiliare transportului, scutite în temeiul art. 144, 146, 148, 149, 151, 153, 159 sau 160 din Directiva 2006/112/CE şi a livrărilor de bunuri şi a prestărilor de servicii către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art. 194-197 şi 199 din Directiva 2006/112/CE, astfel cum au fost transpuse în legislația statutului membru de rambursare;

f) codul de înregistrare în scopuri de TVA al solicitantului;

g) datele contului bancar, inclusiv codurile IBAN şi BIC.

(6) În afară de informațiile menționate la alineatul (5), cererea de rambursare mai conține, pentru fiecare stat membru de rambursare şi pentru fiecare factură sau document de import, următoarele informații:

a) numele şi adresa completă ale furnizorului sau prestatorului;

b) cu excepția importurilor, codul de înregistrare în scopuri de TVA sau codul de înregistrare fiscală al furnizorului sau prestatorului, astfel cum au fost alocate de statul membru de rambursare;

c) cu excepția importurilor, prefixul statului membru de rambursare în conformitate cu codul ISO 3166 – alfa 2, cu excepția Greciei care utilizează prefixul "EL";

d) data şi numărul facturii sau documentului de import;

e) baza impozabilă şi cuantumul TVA exprimate în moneda statului membru de rambursare;

f) cuantumul TVA deductibil, exprimat în moneda statului membru de rambursare;

g) după caz, partea de TVA deductibilă calculată în conformitate cu alin. (3) şi exprimată ca procent;

h) natura bunurilor şi a serviciilor achiziționate;

(7) În cererea de rambursare natura bunurilor şi a serviciilor achiziționate se descrie conform codurilor prevăzute la pct. 49 alin. (9).

(8) În cazul în care, ulterior depunerii cererii de rambursare, pro rata de deducere este modificată conform art. 147 alin. (8) din Codul fiscal, solicitantul procedează la rectificarea sumei solicitate sau deja rambursate. Rectificarea se efectuează printr-o cerere de rambursare pe parcursul anului calendaristic care urmează perioadei de rambursare în cauză sau, în cazul în care solicitantul nu înaintează nicio cerere de rambursare pe parcursul respectivului an calendaristic, printr-o declarație separată trimisă prin intermediul portalului electronic creat de România.

(9) Cererea de rambursare se referă la următoarele:

a) achiziții de bunuri sau servicii care au fost facturate pe parcursul perioadei de rambursare, cu condiția ca TVA să fi devenit exigibilă înaintea sau la momentul facturării, sau pentru care TVA a devenit exigibilă pe parcursul perioadei de rambursare, cu condiția ca achizițiile să fi fost facturate

înainte ca TVA să devină exigibilă;

b) importul de bunuri efectuate pe parcursul perioadei de rambursare.

(10) Pe lângă operaţiunile menţionate la alin. (9), cererea de rambursare poate să se refere, de asemenea, la facturi sau documente de import care nu au fost acoperite de cererile de rambursare precedente şi care privesc operaţiuni finalizate pe parcursul anului calendaristic în cauză.

(11) Cererea de rambursare este transmisă electronic organului fiscal competent din România prin intermediul portalului electronic pus la dispoziţie de acesta, cel târziu până la data de 30 septembrie a anului calendaristic care urmează perioadei de rambursare. Organul fiscal competent din România va trimite solicitantului, de îndată, o confirmare electronică de primire a cererii.

(12) Perioada de rambursare este de maximum un an calendaristic şi de minimum trei luni calendaristice. Cererile de rambursare pot însă viza o perioadă mai mică de trei luni în cazul în care aceasta reprezintă perioada rămasă până la sfârşitul anului calendaristic.

(13) În cazul în care cererea de rambursare vizează o perioadă de rambursare mai mică de un an calendaristic, dar mai mare de trei luni, cuantumul TVA pentru care se solicită o rambursare nu poate fi mai mic de 400 Euro sau echivalentul acestuia în moneda naţională a statului de rambursare.

(14) În cazul în care cererea de rambursare se referă la o perioadă de rambursare de un an calendaristic sau la perioada rămasă dintr-un an calendaristic, cuantumul TVA nu poate fi mai mic de 50 Euro sau echivalentul acestuia în moneda naţională a statului de rambursare.

(15) Organul fiscal competent din România nu înaintează cererea statului membru de rambursare în cazul în care, pe parcursul perioadei de rambursare, solicitantul se încadrează în oricare dintre situaţiile următoare:

a) nu este persoană impozabilă în sensul TVA;

b) efectuează numai livrări de bunuri sau prestări de servicii care sunt scutite de TVA fără drept de deducere în temeiul art. 141 din Codul fiscal;

c) beneficiază de scutirea pentru întreprinderi mici prevăzută la art. 152 din Codul fiscal.

(16) Organul fiscal competent din România îi comunică solicitantului, pe cale electronică, decizia pe care a luat-o în temeiul alineatului (15).

(17) Constestaţiile împotriva deciziilor de respingere a unor cereri de rambursare pot fi depuse de solicitant în conformitate cu legislaţia statului membru de rambursare. În cazul în care absenţa unei decizii privind o cerere de rambursare în termenele stabilite de Directiva 2008/9/CE nu este considerată conform legislaţiei statului membru de rambursare ca fiind echivalentă unei aprobări sau unui refuz, solicitantul poate recurge la orice proceduri administrative sau judiciare prevăzute de legislaţia statului membru de rambursare. În cazul în care nu sunt prevăzute astfel de proceduri, absenţa unei decizii privind o cerere de rambursare în termenele stabilite de Directiva 2008/9/CE, este considerată ca fiind

echivalentă respingerii cererii.

(18) Prevederile alin.(1) - (17) se aplică cererilor de rambursare depuse după 31 decembrie 2009.″

40. Punctul 50 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Rambursarea taxei către persoane impozabile neînregistrate în scopuri de TVA în România şi rambursarea TVA de către alte state membre către persoane impozabile stabilite în România

Art. 147^2.

(1) În condiţiile stabilite prin norme: [...]

b) persoana impozabilă neînregistrată şi care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, nestabilită în Comunitate, poate solicita rambursarea taxei achitate pentru importuri şi achiziţii de bunuri/servicii, efectuate în România dacă, în conformitate cu legile ţării unde este stabilită, o persoană impozabilă stabilită în România ar avea acelaşi drept de rambursare în ceea ce priveşte taxa pe valoarea adăugată sau alte impozite/taxe similare aplicate în ţara respectivă;

Norme metodologice:

50. (1) În baza art. 147^2 alin.(1) lit. b) din Codul fiscal persoana impozabilă neînregistrată şi care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, nestabilită în Comunitate, poate solicita rambursarea taxei achitate pentru importuri şi achiziţii de bunuri mobile corporale şi de servicii, efectuate în România. Taxa pe valoarea adăugată se rambursează de către România, dacă persoana impozabilă respectivă îndeplineşte următoarele condiţii:

a) pe parcursul perioadei de rambursare nu a avut în România sediul activităţii sale economice sau un sediu fix de la care să fi efectuat operaţiuni economice sau, în lipsa unor astfel de sedii fixe, domiciliul sau reşedinţa sa obişnuită;

b) pe parcursul perioadei de rambursare nu a livrat bunuri şi nu a prestat servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul României, cu excepţia următoarelor operaţiuni:

1) prestarea de servicii de transport şi de servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 143 alin. (1) lit. c)-f), h)-m), art. 144 alin. (1) lit. c) şi art. 144^1 din Codul fiscal;

2) livrarea de bunuri şi prestarea de servicii către o persoană care are obligaţia de a plăti TVA în conformitate cu art. 150 alin. (2) – (6) din Codul fiscal.

(2) Nu se va acorda rambursarea pentru:

a) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată incorect;

b) taxa pe valoarea adăugată facturată pentru livrări de bunuri care sunt sau pot fi scutite în

temeiul art. 143, 144 şi 144[1] din Codul fiscal;

c) taxa pe valoarea adăugată aferentă achiziţiilor de bunuri/servicii pentru a căror livrare/prestare nu se acordă în România deducerea taxei în condiţiile art. 145, 145[1] şi 146 din Codul fiscal;

d) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată ulterior înregistrării în România în scopuri de TVA a respectivei persoane impozabile, pentru care se aplică prevederile art. 147[1] din Codul fiscal.

(3) Rambursarea prevăzută la alin. (1) se acordă pentru:

a) operaţiuni rezultate din activităţi economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în afara României, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operaţiuni ar fi fost realizate în România;

b) operaţiuni efectuate către o persoană care are obligaţia de a plăti TVA în conformitate cu art. 150 alin. (2)-(6) din Codul fiscal.

(4) Perioada pentru care se rambursează taxa pe valoarea adăugată este de maximum un an calendaristic şi de minimum trei luni calendaristice. Cererile de rambursare pot însă viza o perioadă mai mică de trei luni în cazul în care aceasta reprezintă perioada rămasă până la sfârşitul anului calendaristic.

(5) Pentru a îndeplini condiţiile pentru rambursare, orice persoană impozabilă prevăzută la alin. (3) trebuie să desemneze un reprezentant în România în scopul rambursării.

(6) Reprezentantul prevăzut la alin. (5) acţionează în numele şi în contul persoanei impozabile pe care o reprezintă şi va fi ţinut răspunzător individual şi în solidar alături de persoana impozabilă prevăzută la alin. (3) pentru obligaţiile şi drepturile persoanei impozabile cu privire la cererea de rambursare.

(7) Reprezentantul trebuie să îndeplinească următoarele obligaţii, în numele şi în contul solicitantului:

a) să depună la organele fiscale competente o cerere pe modelul stabilit de Ministerul Finanţelor Publice, anexând toate facturile şi/sau documentele de import în original, care să evidenţieze taxa a cărei rambursare se solicită;

b) să prezinte documente din care să rezulte că solicitantul este angajat într-o activitate economică ce ar face-o să fie considerată persoană impozabilă în condiţiile art. 127 din Codul fiscal, dacă ar fi stabilită în România. Prin excepţie, în cazul în care organele fiscale competente deţin deja o astfel de dovadă, nu este obligatoriu ca persoana impozabilă să aducă noi dovezi pe o perioadă de un an de la data prezentării respectivelor dovezi;

c) să prezinte o declaraţie scrisă a solicitantului ca în perioada la care se referă cererea de rambursare persoana respectivă nu a efectuat livrări de bunuri sau prestări de servicii ce au avut loc sau au fost considerate ca având loc în România, cu excepţia, după caz, a serviciilor prevăzute la alin. (2).

(8) Pentru a se asigura că o cerere de rambursare este justificată şi pentru a preveni fraudele,

organele fiscale competente îi vor impune împuternicitului ce solicită o rambursare conform art. 147^2 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, orice alte obligații în plus față de cele prevăzute la alin. (7).

(9) Cererea de rambursare prevăzută la alin. (7) lit. a) va fi aferentă facturilor pentru achiziționarea de bunuri sau servicii sau documentelor pentru importuri efectuate în perioada prevăzută la alin. (1), dar poate fi aferentă şi facturilor sau documentelor de import necuprinse încă în cererile anterioare, în măsura în care aceste facturi sau documente de import sunt aferente operațiunilor încheiate în anul calendaristic la care se referă cererea.

(10) Cererea de rambursare prevăzută la alin. (7) lit. a) trebuie depusă la autoritatea fiscală competentă în termen de maximum 9 luni de la sfârşitul anului calendaristic în care taxa devine exigibilă.

(11) Dacă o cerere se referă la o perioadă:

a) mai scurtă decât un an calendaristic dar nu mai mică de trei luni, suma pentru care se solicită rambursarea nu poate fi mai mică decât echivalentul în lei a 400 euro, determinat pe baza cursului de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil la data de 1 ianuarie 2010;

b) de un an calendaristic sau perioada rămasă dintr-un an calendaristic, suma pentru care se solicită rambursarea nu poate fi mai mică decât echivalentul în lei a 50 Euro, determinat pe baza cursului de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil la data de 1 ianuarie 2010;

(12) Decizia privind cererea de rambursare va fi emisă în termen de şase luni de la data la care cererea, însoțită de documentele necesare pentru analizarea cererii, se primeşte de organele fiscale competente. În cazul în care rambursarea este respinsă parțial sau în totalitate, organele fiscale competente vor prezenta motivele respingerii cererii. Decizia poate fi contestată potrivit prevederilor legale în vigoare din România.

(13) Rambursările se efectuează în lei într-un cont deschis în România şi indicat de reprezentant. Orice comisioane bancare se vor suporta de către solicitant.

(14) Organele fiscale competente vor marca documentația anexată la o cerere de rambursare pentru a împiedica utilizarea acestora pentru o altă cerere. Organele fiscale competente vor returna această documentație reprezentantului în termen de o lună de la data deciziei prevăzute la alin. (12).

(15) Atunci când s-a obținut o rambursare în mod fraudulos sau printr-o eroare oarecare, organele fiscale competente vor proceda direct la recuperarea sumelor plătite în mod eronat şi a oricăror accesorii aferente de la împuternicit.

(16) În cazul cererilor frauduloase, organele fiscale competente vor respinge persoanei impozabile respective orice altă rambursare pe o perioadă de maximum zece ani de la data depunerii cererii frauduloase.

(17) La cererea unei persoane impozabile stabilite în România, care doreşte să solicite rambursarea taxei într-un stat terț, organele fiscale competente vor emite un certificat din care să rezulte că persoana respectivă este persoana impozabilă înregistrată în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal.

(18) Persoana impozabilă neînregistrată şi care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA şi nu este stabilită în Comunitate poate solicita rambursarea taxei achitate dacă, în conformitate cu legile ţării unde este stabilită, o persoană impozabilă stabilită în România ar avea acelaşi drept de rambursare în ceea ce priveşte taxa pe valoarea adăugată sau alte impozite/taxe similare aplicate în ţara respectivă, fapt dovedit prin existenţa unor acorduri/declaraţii de reciprocitate semnate de reprezentanţii autorităţilor competente din România şi din ţara solicitantului. În vederea semnării unor astfel de acorduri/declaraţii, autorităţile competente ale ţărilor interesate trebuie să se adreseze Ministerului Finanţelor Publice. Ţările cu care România a semnat acorduri/declaraţii de reciprocitate în ceea ce priveşte rambursarea taxei pe valoarea adăugată vor fi publicate pe pagina de internet a Ministerului Finanţelor Publice.

(19) Prevederile alin. (1) – (18) transpun Directiva 86/560/CEE, a treisprezecea directivă a Consiliului din 17 noiembrie 1986 privind armonizarea legislaţiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – Sisteme de restituire a taxei pe valoarea adăugată persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Comunităţii, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităţilor Europene L 326 din 21 noiembrie 1986.″

41. Punctul 51 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

c) persoana impozabilă neînregistrată şi care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, dar care efectuează în România o livrare intracomunitară de mijloace de transport noi scutită, poate solicita rambursarea taxei achitate pentru achiziţia efectuată de aceasta în România a respectivului mijloc de transport nou. Rambursarea nu poate să depăşească taxa care s-ar aplica dacă livrarea de către această persoană a mijloacelor de transport noi respective ar fi livrare taxabilă. Dreptul de deducere ia naştere şi poate fi exercitat doar în momentul livrării intracomunitare a mijlocului de transport nou;

Norme metodologice:

51. (1) Pentru a avea dreptul la rambursare, persoana prevăzută la art. 147^2 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal va îndeplini următoarele obligaţii:

a) va depune la organele fiscale competente o cerere pe modelul stabilit de Ministerul Finanţelor Publice;

b) va anexa factura şi - după caz - documentele de import în original, sau orice alt document care să evidenţieze taxa achitată de această persoană pentru achiziţia a cărei rambursare se solicită;

c) va prezenta dovezi asupra faptului că mijlocul de transport:

1. a făcut obiectul unei livrări intracomunitare scutite de taxă în condiţiile art. 143 alin. (2) din Codul fiscal;

2. era un mijloc de transport nou în condiţiile art. 125^1 alin. (3) din Codul fiscal, la momentul

livrării care rezultă din documentele prevăzute la lit. b).

(2) Rambursarea se efectuează în termenul prevăzut de normele procedurale în vigoare, care începe să curgă de la data depunerii cererii şi a tuturor documentelor menționate la alin. (1) lit. b) la organele fiscale competente. Rambursarea se va efectua în lei într-un cont din România indicat de persoana prevăzută la alin. (1) şi orice comisioane bancare vor cădea în sarcina solicitantului.

(3) Organele fiscale competente vor marca factura, documentul de import sau orice alt document anexat la o cerere de rambursare pentru a împiedica utilizarea acestora pentru o altă cerere şi vor returna aceste documente solicitantului.

(4) În cazul în care rambursarea este respinsă parțial sau în totalitate, organele fiscale competente vor prezenta motivele respingerii cererii. Decizia poate fi contestată potrivit prevederilor legale în vigoare din România.″

42. Punctul 52 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

d) persoana impozabilă stabilită în România, neînregistrată şi care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, poate solicita rambursarea taxei achitate aferente operațiunilor prevăzute la art. 145 alin. (2) lit. d) sau în alte situații prevăzute prin norme.

Norme metodologice:

52. (1) Pentru a avea dreptul la rambursare, persoana impozabilă stabilită în România, neînregistrată şi care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA, prevăzută la art. 147^2 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, va îndeplini următoarele obligații:

a) va depune la organele fiscale competente o cerere pe modelul stabilit de Ministerul Finanțelor Publice;

b) va anexa toate facturile şi - după caz - documentele de import în original, sau orice alt document care să evidențieze taxa datorată sau achitată de această persoană pentru achizițiile efectuate pentru care se solicită rambursarea;

c) va prezenta documente din care să rezulte că taxa prevăzută la lit. b) este aferentă operațiunilor ce dau drept de deducere a taxei în condițiile art. 145 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal.

(2) Rambursarea se efectuează în termenul prevăzut de normele procedurale în vigoare, care începe să curgă de la data depunerii cererii şi a tuturor documentelor menționate la alin. (1) lit. b) la organele fiscale competente. Rambursarea se va efectua în lei într-un cont din România indicat de persoana prevăzută la alin. (1) şi orice comisioane bancare vor cădea în sarcina solicitantului.

(3) Organele fiscale competente vor marca documentația anexată, la cererea de rambursare pentru a împiedica utilizarea acestora pentru o altă cerere şi vor returna aceste documente solicitantului.

(4) În cazul în care rambursarea este respinsă parțial sau în totalitate, organele fiscale competente

vor prezenta motivele respingerii cererii. Decizia poate fi contestată potrivit prevederilor legale în vigoare din România.″

43. Punctul 53 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″53. (1) Potrivit prevederilor art. 148 din Codul fiscal, se ajustează taxa pe valoarea adăugată deductibilă aferentă serviciilor neutilizate, bunurilor de natura stocurilor şi activelor corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal. Ajustarea taxei deductibile se efectuează numai în situația în care nu are loc o livrare/prestare către sine efectuată de persoana impozabilă, prevăzută la art. 128 alin. (4) sau art. 129 alin. (4) din Codul fiscal.

(2) În baza prevederilor art. 148 lit. a) din Codul fiscal, persoana impozabilă poate să-şi ajusteze taxa deductibilă aferentă serviciilor neutilizate, bunurilor de natura stocurilor şi activelor corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal, constatate pe bază de inventariere:

a) în orice situații precum modificări legislative, modificarea obiectului de activitate, anumite operațiuni fără drept de deducere desfăşurate de persoana impozabilă devin operațiuni care dau drept de deducere,

b) în situația în care persoana impozabilă a alocat direct un anumit bun/serviciu pentru operațiuni care nu dau drept de deducere şi ulterior bunul/serviciul respectiv este utilizat pentru realizarea de operațiuni care dau drept de deducere.

Ajustarea în acest caz reprezintă exercitarea dreptului de deducere.

(3) În cazul în care persoana impozabilă care aplică regimul special de scutire, prevăzut la art. 152 din Codul fiscal, se înregistrează potrivit legii în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, se aplică ajustările de taxă prevăzute la pct. 61 şi 62.

(4) Pentru exercitarea dreptului de deducere prevăzut la alin. (2) trebuie îndeplinite cerințele prevăzute la art. 145-147[1].

(5) Conform art. 148 lit. b) din Codul fiscal, se ajustează taxa deductibilă, în situații precum:

a) cazurile prevăzute la art. 138 lit. a) - c) şi e) din Codul fiscal;

b) când pro rata definitivă, calculată la sfârşitul anului, diferă de pro rata provizorie utilizată în cursul anului;

c) cazul în care persoana impozabilă în mod eronat a dedus o sumă de taxă mai mare decât avea dreptul, sau mai mică.

(6) În baza art. 148 lit. c) din Codul fiscal, în orice situații în care persoana impozabilă care desfăşoară operațiuni care dau drept de deducere va desfăşura operațiuni care nu dau drept de deducere, precum şi în situația în care persoana impozabilă a alocat direct un anumit serviciu pentru operațiuni care dau drept de deducere şi ulterior serviciul respectiv este utilizat pentru realizarea de operațiuni care nu dau drept de deducere, persoana impozabilă trebuie să ajusteze taxa deductibilă aferentă serviciilor

neutilizate la data modificării intervenite. Ajustarea dreptului de deducere se efectuează şi pentru bunurile mobile aflate în stoc, în situaţia în care persoana impozabilă îşi pierde dreptul de deducere şi nu se aplică prevederile referitoare la livrările către sine. Ajustarea reprezintă în această situaţie anularea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată deduse iniţial.

(7) În cazul persoanelor impozabile care figurează în lista contribuabililor inactivi conform art. 11 din Codul fiscal, precum şi al persoanelor în inactivitate temporară, înscrisă în Registrul Comerţului, a căror înregistrare în scopuri de TVA a fost anulată de către organele fiscale competente, conform art. 153 alin. (9) din Codul fiscal, se consideră că bunurile de natura stocurilor şi activele corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal, precum şi serviciile neutilizate, sunt alocate pe perioada de inactivitate unei activităţi fără drept de deducere, fiind obligatorie ajustarea taxei conform art. 148 lit. c) din Codul fiscal. Dacă persoanele impozabile solicită înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, atunci când încetează situaţia care a condus la scoaterea din evidenţă, pot ajusta taxa aferentă bunurilor de natura stocurilor şi activelor corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal, precum şi taxa aferentă serviciilor neutilizate, conform alin. (2) lit. b).″

44. Punctul 54 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Ajustarea taxei deductibile în cazul bunurilor de capital

Art. 149

(1) În sensul prezentului articol:

a) bunurile de capital reprezintă toate activele corporale fixe, definite la art. 125^1 alin. (1) pct. 3, a căror durată normală de funcţionare este egală sau mai mare de 5 ani, precum şi operaţiunile de construcţie, transformare sau modernizare a bunurilor imobile, exclusiv reparaţiile sau lucrările de întreţinere a acestor active, chiar în condiţiile în care astfel de operaţiuni sunt realizate de beneficiarul unui contract de închiriere, leasing sau orice alt contract prin care activele fixe corporale se pun la dispoziţia unei alte persoane;

b) bunurile care fac obiectul închirierii, leasingului, concesionării sau oricărei alte metode de punere a acestora la dispoziţia unei persoane sunt considerate bunuri de capital aparţinând persoanei care le închiriază, le dă în leasing sau le pune la dispoziţia altei persoane;

c) ambalajele care se pot utiliza de mai multe ori nu sunt considerate bunuri de capital;

d) taxa deductibilă aferentă bunurilor de capital reprezintă taxa achitată sau datorată, aferentă oricărei operaţiuni legate de achiziţia, fabricarea, construcţia, transformarea sau modernizarea acestor bunuri, exclusiv taxa achitată sau datorată, aferentă reparării ori întreţinerii acestor bunuri sau cea aferentă achiziţiei pieselor de schimb destinate reparării ori întreţinerii bunurilor de capital.

(2) Taxa deductibilă aferentă bunurilor de capital, în condițiile în care nu se aplică regulile privind livrarea către sine sau prestarea către sine, se ajustează, în situațiile prevăzute la alin. (4) lit. a) - d):

a) pe o perioadă de 5 ani, pentru bunurile de capital achiziționate sau fabricate, altele decât cele prevăzute la lit. b);

b) pe o perioadă de 20 de ani, pentru construcția sau achiziția unui bun imobil, precum şi pentru transformarea sau modernizarea unui bun imobil, dacă valoarea fiecărei transformări sau modernizări este de cel puțin 20% din valoarea totală a bunului imobil astfel transformat sau modernizat.

(3) Perioada de ajustare începe:

a) de la data de 1 ianuarie a anului în care bunurile au fost achiziționate sau fabricate, pentru bunurile de capital menționate la alin. (2) lit. a), dacă acestea au fost achiziționate sau fabricate după data aderării;

b) de la data de 1 ianuarie a anului în care bunurile sunt recepționate, pentru bunurile de capital prevăzute la alin. (2) lit. b), care sunt construite, şi se efectuează pentru suma integrală a taxei deductibile aferente bunului de capital, inclusiv pentru taxa plătită sau datorată înainte de data aderării, dacă anul primei utilizări este anul aderării sau un alt an ulterior anului aderării;

c) de la data de 1 ianuarie a anului în care bunurile au fost achiziționate, pentru bunurile de capital prevăzute la alin. (2) lit. b), care sunt achiziționate, şi se efectuează pentru suma integrală a taxei deductibile aferente bunului de capital, inclusiv pentru taxa plătită sau datorată înainte de data aderării, dacă formalitățile legale pentru transferul titlului de proprietate de la vânzător la cumpărător s-au îndeplinit în anul aderării sau într-un an ulterior anului aderării;

d) de la data de 1 ianuarie a anului în care bunurile sunt folosite pentru prima dată după transformare sau modernizare, pentru transformările sau modernizările bunurilor de capital prevăzute la alin. (2) lit. b), a căror valoare este de cel puțin 20% din valoarea totală a bunului imobil transformat sau modernizat, şi se efectuează pentru suma taxei deductibile aferente transformării sau modernizării, inclusiv pentru suma taxei deductibile aferente respectivei transformări sau modernizări, plătită ori datorată înainte de data aderării, dacă anul primei utilizări după transformare sau modernizare este anul aderării sau un an ulterior aderării.

(4) Ajustarea taxei deductibile prevăzute la alin. (1) lit. d) se efectuează:

a) în situația în care bunul de capital este folosit de persoana impozabilă:

1. integral sau parțial, pentru alte scopuri decât activitățile economice;

2. pentru realizarea de operațiuni care nu dau drept de deducere a taxei;

3. pentru realizarea de operațiuni care dau drept de deducere a taxei într-o măsură diferită față de deducerea inițială;

b) în cazurile în care apar modificări ale elementelor folosite la calculul taxei deduse;

c) în situația în care un bun de capital al cărui drept de deducere a fost integral sau parțial limitat face obiectul oricărei operațiuni pentru care taxa este deductibilă. În cazul unei livrări de bunuri, valoarea

suplimentară a taxei de dedus se limitează la valoarea taxei colectate pentru livrarea bunului respectiv;

d) în situația în care bunul de capital își încetează existența, cu excepția cazurilor în care se dovedește că respectivul bun de capital a făcut obiectul unei livrări sau unei livrări către sine pentru care taxa este deductibilă;

e) în cazurile prevăzute la art. 138.

(5) Ajustarea taxei deductibile se efectuează astfel:

a) pentru cazurile prevăzute la alin. (4) lit. a), ajustarea se efectuează în cadrul perioadei de ajustare prevăzute la alin. (2). Ajustarea deducerii se face în perioada fiscală în care intervine evenimentul care generează ajustarea și se realizează pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, incluzând anul în care apare modificarea destinației de utilizare. Prin norme se stabilesc reguli tranzitorii pentru situația în care pentru anul 2007 s-a efectuat ajustarea prevăzută la alin. (4) lit. a) pentru o cincime sau, după caz, o douăzecime din taxa dedusă inițial;

b) pentru cazul prevăzut la alin. (4) lit. b), ajustarea se efectuează de persoanele impozabile care au aplicat pro rata de deducere pentru bunul de capital. Ajustarea reprezintă o cincime sau, după caz, o douăzecime din taxa dedusă inițial și se efectuează în ultima perioadă fiscală a anului calendaristic, pentru fiecare an în care apar modificări ale elementelor taxei deduse în cadrul perioadei de ajustare prevăzute la alin. (2);

c) pentru cazurile prevăzute la alin. (4) lit. c) și d), ajustarea se efectuează în perioada fiscală în care intervine evenimentul care generează ajustarea și se realizează pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, incluzând anul în care apare obligația ajustării.

d) pentru cazurile prevăzute la alin. (4) lit. e), ajustarea se efectuează atunci când apar situațiile enumerate la art. 138, conform procedurii prevăzute în norme.

(5^1) Dacă pe parcursul perioadei de ajustare intervin evenimente care vor genera ajustarea în favoarea persoanei impozabile sau în favoarea statului, ajustările prevăzute la alin. (5) lit. a) și c) se vor efectua pentru același bun de capital succesiv în cadrul perioadei de ajustare ori de câte ori apar respectivele evenimente.

(6) Persoana impozabilă trebuie să păstreze o situație a bunurilor de capital care fac obiectul ajustării taxei deductibile, care să permită controlul taxei deductibile și al ajustărilor efectuate. Această situație trebuie păstrată pe o perioadă care începe în momentul la care taxa aferentă achiziției bunului de capital devine exigibilă și se încheie la 5 ani după expirarea perioadei în care se poate solicita ajustarea deducerii. Orice alte înregistrări, documente și jurnale privind bunurile de capital trebuie păstrate pentru aceeași perioadă.

(7) Prevederile prezentului articol nu se aplică în cazul în care suma care ar rezulta ca urmare a ajustărilor este neglijabilă, conform prevederilor din norme.

Norme metodologice:

54. (1) Ajustarea taxei deductibile aferente bunurilor care fac obiectul închirierii, leasingului, concesionării sau oricărei alte metode de punere a acestora la dispoziția unei persoane se efectuează de către persoana care închiriază, dă în leasing sau pune la dispoziția altei persoane bunurile respective, cu excepția situației prevăzute la alin. (2). Data la care bunul se consideră achiziționat din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată de locatar/utilizator este data la care se face transferul dreptului de proprietate de către locator/finanțator. Pentru taxa aferentă achiziției bunurilor de capital care au fost cumpărate de locatar/utilizator printr-un contract de leasing, perioada de ajustare începe la 1 ianuarie a anului în care a avut loc transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor, dar ajustarea se efectuează pentru suma integrală a taxei deductibile aferente bunurilor de capital, inclusiv pentru taxa plătită sau datorată înainte de data transferului dreptului de proprietate.

(2) Taxa pe valoarea adăugată deductibilă aferentă transformării sau modernizării unui bun imobil sau a unei părți a acestuia se ajustează de către persoana la dispoziția căreia este pus bunul imobil sau o parte a acestuia în situația în care lucrările de transformare ori modernizare sunt efectuate de către această persoană, iar valoarea fiecărei transformări sau modernizări este de cel puțin 20% din valoarea totală după transformare ori modernizare a bunului imobil sau a părții de bun imobil. În sensul prezentelor norme sunt luate în considerare operațiunile de transformare sau modernizare care conduc la majorarea valorii bunului imobil. În scopul calculării acestei depăşiri se vor avea în vedere valorile reevaluate ale bunurilor respective, aşa cum sunt înregistrate în contabilitate.

(3) În situația în care în cursul perioadei de ajustare expiră contractul de închiriere, leasing, concesionare sau orice alt tip de contract prin care bunul imobil ori o parte a acestuia a fost pus/pusă la dispoziția altei persoane şi bunul de capital este restituit proprietarului, se consideră că bunul de capital îşi încetează existența în cadrul activității economice a persoanei impozabile care a utilizat bunul respectiv, conform art. 149 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal. Ajustarea deducerii aferente operațiunilor de transformare sau modernizare, realizează pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, incluzând anul în care bunul este restituit proprietarului, în conformitate cu prevederile art. 149 alin. (5) lit. c) din Codul fiscal.

(4) În cazul persoanelor impozabile care figurează în lista contribuabililor inactivi conform art. 11 din Codul fiscal, precum şi al persoanelor în inactivitate temporară, înscrisă în Registrul Comerțului, a căror înregistrare în scopuri de TVA a fost anulată de către organele fiscale competente, conform art. 153 alin. (9) din Codul fiscal, se consideră că bunurile de capital sunt alocate pe perioada de inactivitate unei activități fără drept de deducere, fiind obligatorie ajustarea taxei conform art. 149 alin. (4) lit. a) pct. 1 din Codul fiscal. Dacă persoanele impozabile solicită înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, atunci când încetează situația care a condus la scoaterea din evidență, pot ajusta taxa aferentă bunurilor de capital proporțional cu perioada rămasă din perioada de ajustare, conform art. 149 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal.

(5) Începând cu anul 2008, conform art. 149 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, dacă bunul de capital este utilizat total sau parţial în alte scopuri decât activităţile economice ori pentru realizarea de operaţiuni care nu dau drept de deducere a taxei, ajustarea deducerii se realizează pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, incluzând anul în care apare modificarea destinaţiei de utilizare şi proporţional cu partea din bunul de capital utilizată în aceste scopuri. În cazul în care dreptul de deducere aferent bunului de capital achiziţionat se exercită pe bază de pro-rata se aplică prevederile alin. (6). În cazul bunurilor de capital fabricate sau construite, dacă taxa a fost dedusă pe baza pro rata, ajustarea poate fi efectuată conform prezentului alineat, sau, după caz, conform prevederilor alin. (6). Dispoziţii tranzitorii pentru bunurile de capital pentru care în anul 2007 nu s-a exercitat dreptul de deducere pe bază de pro-rata, ci s-a aplicat ajustarea pentru o cincime sau, după caz, o douăzecime din taxa dedusă iniţial, pentru fiecare an în care apare o modificare a destinaţiei de utilizare, datorită faptului că nu erau utilizate integral pentru operaţiuni care dau drept de deducere: la finele anului 2008, taxa aferentă părţii din bunul de capital utilizate pentru operaţiuni care nu dau drept de deducere, respectiv diferenţa rămasă de 4/5 sau 19/20, va fi ajustată o singură dată şi înscrisă în decontul lunii decembrie 2008 la rândul corespunzător din decontul de taxă. Dispoziţia tranzitorie nu se aplică în cazul în care în cursul anului 2008 trebuie efectuată ajustarea o singură dată pentru întreaga perioadă de ajustare rămasă, conform art. 149 alin. (5) lit. c) din Codul fiscal.

Exemplul nr. 1, pentru situaţia prevăzută la art. 149 alin. (4) lit. a) pct. 1 din Codul fiscal:

O persoană impozabilă cumpără o clădire pentru activitatea sa economică la data de 23 iulie 2007. La 1 august 2009, această persoană se decide să îşi utilizeze clădirea integral în scop de locuinţă sau pentru operaţiuni scutite fără drept de deducere. Perioada de ajustare este de 20 de ani, cu începere de la 1 ianuarie 2007 şi până în anul 2026 inclusiv. Ajustarea trebuie să se efectueze pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare (2009 - 2026) şi persoana respectivă trebuie să restituie 18 douăzecimi din TVA dedusă iniţial. Dacă ulterior clădirea va fi din nou utilizată pentru operaţiuni cu drept de deducere, se va realiza ajustarea pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, în favoarea persoanei impozabile, conform art. 149 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal. Numărul ajustărilor poate fi nelimitat, acesta depinzând de modificarea destinaţiei bunului respectiv în perioada de ajustare, respectiv pentru operaţiuni care dau sau nu drept de deducere.

Exemplul nr. 2, pentru situaţia prevăzută la art. 149 alin. (4) lit. a) pct. 2 din Codul fiscal:

O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal achiziţionează un imobil în anul 2007 în vederea desfăşurării de operaţiuni cu drept de deducere şi deduce integral taxa pe valoarea adăugată la data achiziţionării. În anul 2009 închiriază în întregime imobilul în regim de scutire de taxa pe valoarea adăugată. Perioada de ajustare este de 20 de ani, cu începere de la 1 ianuarie 2007 şi până în anul 2026 inclusiv. Ajustarea trebuie să se efectueze pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare (2009 - 2026) şi persoana respectivă trebuie să restituie 18 douăzecimi din TVA dedusă iniţial.

Exemplul nr. 3, pentru situația prevăzută la art. 149 alin. (4) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal:

O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal deține un hotel care a fost cumpărat în anul 2007 şi s-a dedus TVA de 6 milioane lei pentru cumpărarea acestui imobil. În anul 2010, la parterul hotelului se amenajează un cazinou care ocupă 30% din suprafața clădirii. Activitatea de jocuri de noroc fiind scutită de TVA fără drept de deducere, persoana respectivă trebuie să ajusteze taxa dedusă inițial, proporțional cu suprafața ocupată de cazinou. Perioada de ajustare este de 20 de ani, cu începere de la 1 ianuarie 2007 şi până la finele anului 2026. Ajustarea trebuie să se efectueze pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, la schimbarea destinației unei părți din clădire, astfel:

- pentru 2007, 2008, 2009, persoana impozabilă nu ajustează taxa dedusă inițial, aferentă acestor ani, care reprezintă 300.000 lei x 3 ani = 900.000 lei;

- pentru perioada rămasă 2010 - 2026 = 17 ani, taxa se ajustează astfel:

- 5.100.000 lei x 30% = 1.530.000 lei - taxa nedeductibilă, care se înscrie în decontul de taxă pe valoarea adăugată din perioada fiscală în care apare modificarea de destinație. În situația în care partea alocată cazinoului de 30% din clădire se măreşte sau se micşorează, se fac ajustări suplimentare în plus sau în minus conform aceleiaşi proceduri.

Exemplul nr. 4, pentru situația prevăzută la art. 149 alin. (4) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal, dispoziții tranzitorii:

O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal închiriază în cursul anului 2007 o clădire care a fost cumpărată în cursul aceluiaşi an şi s-a dedus TVA de 9 milioane lei aferentă bunului cumpărat. În cursul anului 2007, o parte din bunul imobil este închiriat în regim de scutire conform art. 141 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, respectiv 50% din suprafața bunului imobil. Persoana impozabilă a efectuat următoarea ajustare în anul 2007:

9.000.000 : 20 = 450.000; 450.000 x 50% = 225.000 lei, taxă de ajustat aferentă anului 2007, care s-a înscris în decontul din decembrie 2007 la rubrica corespunzătoare cu semnul minus.

În anul 2008, persoana impozabilă trebuie să efectueze următoarea ajustare: 225.000 x 19 = 4.275.000 lei, care se va înscrie în decontul lunii decembrie cu semnul minus. Dacă, începând cu data de 1 ianuarie 2008 şi până în anul 2026 inclusiv, se va modifica suprafața închiriată în regim de scutire în plus sau în minus, de fiecare dată se vor efectua ajustări ale taxei pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare în decontul lunii în care a apărut fiecare modificare.

Dacă taxa aferentă aceluiaşi bun imobil s-ar fi dedus pe bază de pro-rata în anul 2007, nu se mai aplică ajustările din exemplul nr. 4, ci se aplică ajustarea prevăzută la alin. (6).

(6) Pentru cazul prevăzut la art. 149 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, ajustarea se efectuează în cadrul perioadei de ajustare prevăzute la art. 149 alin. (2) din Codul fiscal, pentru o cincime sau o douăzecime din taxa dedusă inițial pentru fiecare an în care apar modificări ale elementelor taxei deduse, în funcție de pro-rata definitivă la finele fiecărui an, conform procedurii descrise în exemplu. Această

ajustare se aplică pentru bunurile la achiziția cărora se aplică prevederile art. 147 alin. (5) din Codul fiscal. Față de ajustarea prevăzută la art. 149 alin. (4) lit. a), care se face de câte ori apare un eveniment care conduce la ajustare, în cazul prevăzut la prezentul alineat ajustarea se va realiza anual, pe durata întregii perioade de ajustare, atâta timp cât bunul de capital este alocat unei activități pentru care nu se poate determina proporția în care este utilizat pentru operațiuni cu drept de deducere şi fără drept de deducere. Dacă în cursul perioadei de ajustare a unui bun de capital, pentru care se aplică metoda de ajustare prevăzută de prezentul alineat, apar unul din următoarele evenimente: bunul de capital este utilizat pentru alte scopuri decât activitatea economică, este alocat unui sector de activitate care nu da drept de deducere, face obiectul unei operațiuni pentru care taxa este deductibilă integral sau îşi încetează existența, taxa se ajustează conform prevederilor alin. (5), (8) sau (9).

Exemplu: O persoană impozabilă cu regim mixt cumpără un utilaj la data de 1 noiembrie 2008, în valoare de 20.000 lei, plus 19% TVA, adică 3.800 lei. Pro-rata provizorie pentru anul 2008 este 40%, iar taxa dedusă este de 1.520 lei (3.800 x 40%). Pro-rata definitivă calculată la sfârşitul anului 2008 este de 30%.

La sfârşitul anului 2008 se realizează ajustarea taxei pe baza pro-ratei definitive, respectiv 3.800 x 30% = 1.140 lei taxă de dedus, care se compară cu taxa dedusă pe baza pro-rata provizorie (1.520 lei), iar diferența de 380 se înscrie în decontul din luna decembrie ca taxă nedeductibilă. Această ajustare a deducerii se referă la întreaga sumă dedusă inițial provizoriu şi prin urmare acoperă şi ajustarea aferentă primei cincimi pentru bunurile de capital.

Ajustările pentru anii 2009, 2010, 2011 şi 2012 se realizează astfel:

TVA deductibilă se împarte la 5 : 3.800 : 5 = 760

TVA efectiv dedusă în baza pro-rata definitivă pentru prima perioadă se împarte la rândul său la 5 : 1.140 : 5 = 228

Rezultatul lui 760 înmulțit cu pro-rata definitivă pentru fiecare dintre perioadele următoare se va compara apoi cu 228.

Diferența rezultată va constitui ajustarea deducerii fie în favoarea statului, fie a persoanei impozabile.

Ajustarea pentru anul 2009:

pro-rata definitivă pentru anul 2009 este de 50%

deducere autorizată: 760 x 50% = 380

deja dedus: 228

deducerea suplimentară permisă: 380 - 228 = 152.

Ajustarea pentru anul 2010:

Pro-rata definitivă pentru anul 2010 este de 20%

deducere autorizată: 760 x 20% = 152

deja dedus: 228

ajustare în favoarea statului: 228 - 152 = 76

Ajustarea pentru anul 2011:

Pro-rata definitivă pentru 2011 este de 25%

deducere autorizată: 760 x 25% = 190

deja dedus: 228

ajustare în favoarea statului: 228 - 190 = 38

Ajustarea pentru anul 2012:

Pro-rata definitivă pentru anul 2012 este de 70%

deducere autorizată: 760 x 70% = 532

deja dedus: 228

deducere suplimentară permisă: 532 - 228 = 304.

Orice modificare a pro-rata în anii următori, respectiv după scurgerea ultimului an de ajustare (2012) nu va mai influența deducerile efectuate pentru acest utilaj. Dar pentru livrări către sine nu există limită de timp.

Dacă presupunem că utilajul ar fi vândut în cursul anului 2011 la valoarea de 15.000 lei plus TVA 19% - 2850 lei, persoana impozabilă ar avea dreptul să efectueze o ajustare în favoarea sa, astfel:

Taxa nededusă : 2660

Taxa colectată:2850

Ajustare permisă: 2660*2/5=1064 (deoarece este mai mică decat taxa colectată)

Dacă presupunem că acelaşi utilaj ar fi alocat în cursul anului 2010 unui sector de activitate care nu dă drept de deducere, sau îşi încetează existența, sau este utilizat pentru alte scopuri decât activitatea economică, persoana impozabilă ar avea obligația să efectueze următoarele ajustări:

Perioada rămasă din perioada de ajustare: 2 ani

Taxa dedusă inițial: 1140

Ajustare în favoarea bugetului de stat :228*2/5=456

(7) Ajustarea prevăzută la art. 149 alin. (4) şi (5) din Codul fiscal nu se efectuează în situația în care sunt aplicabile prevederile art. 128 alin. (4) lit. a) şi b) din Codul fiscal referitoare la livrarea către sine, precum şi în situația în care nu are loc o livrare de bunuri în conformitate cu prevederile art. 128 alin. (8) din Codul fiscal, cu excepția casării activelor corporale fixe care sunt bunuri de capital în conformitate cu prevederile art. 149 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

(8) Ajustarea taxei deductibile prevăzute la art. 149 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal se efectuează pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, incluzând anul în care apare obligația ajustării, fiind de până la o cincime ori, după caz, o douăzecime pe an din valoarea taxei nededuse până la momentul ajustării şi se înscrie în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care apare livrarea sau orice altă operațiune pentru care taxa aferentă bunului de capital este deductibilă. Prevederile prezentului alineat se completează cu cele de la pct. 38 şi 39.

(9) Ajustarea taxei deductibile prevăzute la art. 149 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal se efectuează pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, incluzând anul în care apare obligația ajustării, şi este de până la o cincime sau, după caz, o douăzecime pe an din valoarea taxei deduse inițial, fiind operată în decontul TVA aferent perioadei fiscale în care bunurile de capital îşi încetează existența, cu excepția situațiilor prevăzute la alin. (6). Casarea unui bun de capital înainte de expirarea duratei normale de funcționare a acestuia nu este considerată livrare către sine, dar se aplică prevederile referitoare la ajustare, dacă bunul îşi încetează existența în cadrul perioadei de ajustare.

Exemplul 1: O persoană impozabilă cumpără un mijloc fix a cărui durată normală de funcționare este de 7 ani, la data de 30 noiembrie 2007, în valoare de 10.000 lei + TVA (19% = 1.900 lei), şi deduce 1.900 lei.

La data de 2 decembrie 2009, mijlocul fix este casat. În acest caz există o ajustare în favoarea statului, în valoare de trei cincimi din 1.900 lei, respectiv 1.140 lei.

(10) Ajustarea taxei deductibile aferente bunurilor de capital, conform art. 149 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, se efectuează în cazul în care furnizorul ajustează baza de impozitare conform art. 138 lit. a) - c) din Codul fiscal. Ajustarea se pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare în perioada fiscală în care apar situațiile prevăzute la art. 138 lit. a) - c) din Codul fiscal, pe baza facturii emise de furnizor. Ajustările ulterioare prevăzute la art. 149 alin. (4) lit. a) - d) din Codul fiscal se vor efectua ținându-se cont de taxa dedusă după efectuarea ajustării prevăzute de prezentul alineat.

(11) În vederea ajustării taxei deductibile aferente bunurilor de capital, persoanele impozabile sunt obligate să țină un registru al bunurilor de capital, în care să evidențieze pentru fiecare bun de capital astfel cum este definit la art. 149 alin. (1) din Codul fiscal, următoarele informații:

a) data achiziției, fabricării, finalizării construirii sau transformării/modernizării;

b) valoarea (baza de impozitare) a bunului de capital;

c) taxa deductibilă aferentă bunului de capital;

d) taxa dedusă;

e) ajustările efectuate conform art. 149 alin. (4) din Codul fiscal.

(12) Prevederile art. 149 din Codul fiscal şi ale prezentului punct se aplică şi de către persoanele impozabile care efectuează operațiuni imobiliare constând în operațiuni de livrare, închiriere, leasing, arendare, concesionare şi alte operațiuni similare, efectuate în legătură cu bunurile imobile.

(13) În sensul art. 149 alin. (7) din Codul fiscal nu se efectuează ajustarea taxei deductibile aferente bunurilor de capital, în situația în care suma care ar rezulta ca urmare a ajustării este mai mică de 1.000 lei.″

45. Punctul 55 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Persoana obligată la plata taxei pentru operațiunile taxabile din România

Art. 150

(1) Persoana obligată la plata taxei pe valoarea adăugată, dacă aceasta este datorată în conformitate cu prevederile prezentului titlu, este persoana impozabilă care efectuează livrări de bunuri sau prestări de servicii, cu excepția cazurilor pentru care beneficiarul este obligat la plata taxei conform alin. (2) – (6) şi art. 160.

(2) Taxa este datorată de orice persoană impozabilă, inclusiv de către persoana juridică neimpozabilă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 sau 153^1, care este beneficiar al serviciilor care au locul în România conform art. 133 alin. (2) şi care sunt furnizate de către o persoană impozabilă care nu este stabilită pe teritoriul României sau nu este considerată a fi stabilită pentru respectivele prestări de servicii pe teritoriul României conform prevederilor art. 125^1 alin. (2), chiar dacă este înregistrată în România conform art. 153 alin. (4) sau (5).

(3) Taxa este datorată de orice persoană înregistrată conform art. 153 sau 153^1, căreia i se livrează gaze naturale sau energie electrică în condițiile prevăzute la art. 132 alin. (1) lit. e) sau f), dacă aceste livrări sunt realizate de o persoană impozabilă care nu este stabilită în România sau nu este considerată a fi stabilită pentru respectivele livrări de bunuri pe teritoriul României conform prevederilor art. 125^1 alin. (2), chiar dacă este înregistrată în scopuri de TVA în România conform art. 153 alin. (4) sau (5).

(4) Taxa este datorată de persoana impozabilă sau persoana juridică neimpozabilă, înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 sau 153^1, care este beneficiarul unei livrări ulterioare efectuate în cadrul unei operațiuni triunghiulare, în următoarele condiții:

1. cumpărătorul revânzător al bunurilor să nu fie stabilit în România, să fie înregistrat în scopuri de TVA în alt stat membru şi să fi efectuat o achiziție intracomunitară a acestor bunuri în România care nu este impozabilă conform art. 126 alin. (8) lit. b); şi

2. bunurile aferente achiziției intracomunitare, prevăzute la pct. 1, să fi fost transportate de furnizor sau de cumpărătorul revânzător ori de altă persoană, în contul furnizorului sau al cumpărătorului revânzător, dintr-un stat membru, altul decât statul în care cumpărătorul revânzător este înregistrat în scopuri de TVA, direct către beneficiarul livrării; şi

3. cumpărătorul revânzător să îl desemneze pe beneficiarul livrării ulterioare ca persoană obligată la plata taxei pentru livrarea respectivă.

(5) Taxa este datorată de persoana din cauza căreia bunurile ies din regimurile sau situațiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) şi d).

(6) În alte situații decât cele prevăzute la alin. (2) – (5), în cazul în care livrarea de bunuri/prestarea de servicii este realizată de o persoană impozabilă care nu este stabilită în România sau nu este considerată a fi stabilită pentru respectivele livrări de bunuri/prestări de servicii pe teritoriul României conform prevederilor art. 125^1 alin. (2) şi care nu este înregistrată în România conform art. 153, persoana obligată la plata taxei este persoana impozabilă sau persoana juridică neimpozabilă, stabilită în

România sau nestabilită în România, dar înregistrată prin reprezentant fiscal, care este beneficiar al unor livrări de bunuri/prestări de servicii care au loc în România, conform art. 132 sau 133.

Norme metodologice:

55. (1) O persoană impozabilă care are sediul activităţii economice în România şi livrează bunuri sau prestează servicii de la un sediu fix situat în afara României către beneficiari persoane impozabile stabilite în România, iar locul acestor operaţiuni este considerat a fi în România conform art. 132 sau 133 din Codul fiscal, nu poate fi considerată ca nefiind stabilită în România, chiar dacă sediul activităţii economice nu participă la livrarea bunurilor şi/sau la prestarea serviciilor, fiind persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal.

(2) În sensul art. 150 alin. (5) din Codul fiscal, persoana obligată la plata taxei pe valoarea adăugată este persoana din cauza căreia bunurile ies din regimurile sau situaţiile prevăzute la art. 144 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, cu excepţia cazului în care bunurile ies din regimurile sau situaţiile respective printr-un import, caz în care se aplică prevederile art. 151^1 din Codul fiscal şi pct. 59.

(3) Prevederile art. 150 alin. (6) din Codul fiscal nu se aplică în cazul vânzărilor la distanţă realizate dintr-un stat membru în România de o persoană nestabilită în România, pentru care locul livrării este în România conform art. 132 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal, persoana nestabilită în România fiind obligată să se înregistreze în România în scopuri de TVA, conform art. 153 din Codul fiscal.

(4) În cazul serviciilor taxabile achiziţionate intracomunitar taxa este datorată conform art. 150 alin. (2) din Codul fiscal, inclusiv în situaţia în care beneficiarul persoană impozabilă stabilit în România nu şi-a îndeplinit obligaţia de a se înregistra în scopuri de TVA conform art 153 sau 153^1.″

46. Punctul 56 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

(7) Prin excepţie de la prevederile alin. (1):

a) atunci când persoana obligată la plata taxei, conform alin. (1), este o persoană impozabilă stabilită în Comunitate, dar nu în România, respectiva persoană poate, în condiţiile stabilite prin norme, să desemneze un reprezentant fiscal ca persoană obligată la plata taxei;

b) atunci când persoana obligată la plata taxei, conform alin. (1), este o persoană impozabilă care nu este stabilită în Comunitate, respectiva persoană este obligată, în condiţiile stabilite prin norme, să desemneze un reprezentant fiscal ca persoană obligată la plata taxei.

Norme metodologice:

56. Desemnarea reprezentantului fiscal se realizează conform prevederilor pct 66^1.″

47. Punctul 57 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Persoana obligată la plata taxei pentru achiziții intracomunitare

Art. 151

(1) Persoana care efectuează o achiziție intracomunitară de bunuri care este taxabilă, conform prezentului titlu, este obligată la plata taxei.

(2) Atunci când persoana obligată la plata taxei pentru achiziția intracomunitară, conform alin. (1), este:

a) o persoană impozabilă stabilită în Comunitate, dar nu în România, respectiva persoană poate, în condițiile stabilite prin norme, să desemneze un reprezentant fiscal ca persoană obligată la plata taxei;

b) o persoană impozabilă care nu este stabilită în Comunitate, respectiva persoană este obligată, în condițiile stabilite prin norme, să desemneze un reprezentant fiscal ca persoană obligată la plata taxei.

Norme metodologice:

57. Desemnarea reprezentantului fiscal se realizează conform prevederilor pct. 66^{1}.″

48. Punctul 58 se abrogă.

49. Punctul 59 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″59. (1) În aplicarea art. 151^{1} din Codul fiscal, importatorul care are obligația plății taxei pentru un import de bunuri taxabil este:

a) cumpărătorul către care se expediază bunurile la data la care taxa devine exigibilă la import sau, în absența acestui cumpărător, proprietarul bunurilor la această dată. Prin excepție, furnizorul bunului sau un furnizor anterior poate opta pentru calitatea de importator;

b) furnizorul bunurilor, pentru livrările de bunuri care sunt instalate sau asamblate în interiorul României de către furnizor ori în numele acestuia şi dacă livrarea acestor bunuri are loc în România în condițiile art. 132 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, sau cumpărătorul către care se expediază bunurile, dacă acesta a optat pentru calitatea de importator;

c) proprietarul bunurilor, pentru bunurile importate în vederea efectuării de operațiuni de închiriere sau leasing în România;

d) persoana care reimportă în România bunurile exportate în afara Comunității, pentru aplicarea scutirilor prevăzute la art. 142 alin. (1) lit. h) şi i) din Codul fiscal;

e) proprietarul bunurilor sau persoana impozabilă înregistrată conform art. 153 din Codul fiscal, care importă bunuri în România:

1. în regim de consignație sau stocuri la dispoziția clientului, pentru verificarea conformității ori pentru testare. Beneficiarul înregistrat conform art. 153 din Codul fiscal poate fi importatorul bunurilor

care are obligația plății taxei pentru respectivul import, cu condiția ca bunurile respective să fie cumpărate de acesta, sau dacă nu le achiziționează le reexportată în afara Comunității;

2. în vederea reparării, transformării, modificării sau prelucrării acestor bunuri, cu condiția ca bunurile rezultate ca urmare a acestor operațiuni să fie reexportate în afara Comunității, sau să fie achiziționate de către persoana impozabilă înregistrată conform art. 153 din Codul fiscal care a efectuat importul.

(2) Orice persoană care nu este obligată la plata taxei pentru un import conform alin. (1), dar pe numele său au fost declarate bunurile în momentul în care taxa devine exigibilă conform art. 136, nu are dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferentă importului respectiv decât în situația în care va aplica structura de comisionar, respectiv va refactura valoarea bunurilor importate şi taxa pe valoarea adăugată aferentă către persoana care ar fi avut calitatea de importator conform alin. (1).

(3) Persoanele impozabile care au obligația plății taxei în calitate de importatori conform alin. (1) au dreptul să deducă taxa în limitele şi în condițiile stabilite la art. 145-147^2 din Codul fiscal.″

50. Punctul 60 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Răspunderea individuală şi în solidar pentru plata taxei

Art. 151^2

(1) Beneficiarul este ținut răspunzător individual şi în solidar pentru plata taxei, în situația în care persoana obligată la plata taxei este furnizorul sau prestatorul, conform art. 150 alin. (1) lit. a), dacă factura prevăzută la art. 155 alin. (5):

a) nu este emisă;

b) cuprinde date incorecte/incomplete în ceea ce priveşte una dintre următoarele informații: denumirea/numele, adresa, codul de înregistrare în scopuri de TVA al părților contractante, denumirea sau cantitatea bunurilor livrate ori serviciilor prestate, elementele necesare calculării bazei de impozitare;

c) nu menționează valoarea taxei sau o menționează incorect.

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1), dacă beneficiarul dovedeşte achitarea taxei către persoana obligată la plata taxei, nu mai este ținut răspunzător individual şi în solidar pentru plata taxei.

(3) Furnizorul sau prestatorul este ținut răspunzător individual şi în solidar pentru plata taxei, în situația în care persoana obligată la plata taxei este beneficiarul, conform art. 150 alin. (2) - (4) şi (6), dacă factura prevăzută la art. 155 alin. (5) sau autofactura prevăzută la art. 155^1 alin. (1):

a) nu este emisă;

b) cuprinde date incorecte/incomplete în ceea ce priveşte una dintre următoarele informații: numele/denumirea, adresa, codul de înregistrare în scopuri de TVA al părților contractante, denumirea sau cantitatea bunurilor livrate/serviciilor prestate, elementele necesare calculării bazei de impozitare.

(4) Furnizorul este ținut răspunzător individual şi în solidar pentru plata taxei, în situația în care

persoana obligată la plata taxei pentru o achiziție intracomunitară de bunuri este beneficiarul, conform art. 151, dacă factura prevăzută la art. 155 alin. (5) sau autofactura prevăzută la art. 155^1 alin. (1):

a) nu este emisă;

b) cuprinde date incorecte/incomplete în ceea ce priveşte una dintre următoarele informații: denumirea/numele, adresa, codul de înregistrare în scopuri de TVA al părților contractante, denumirea sau cantitatea bunurilor livrate, elementele necesare calculării bazei de impozitare.

(5) Persoana care îl reprezintă pe importator, persoana care depune declarația vamală de import sau declarația de import pentru TVA şi accize şi proprietarul bunurilor sunt ținuți răspunzători individual şi în solidar pentru plata taxei, împreună cu importatorul prevăzut la art. 151^1.

(6) Pentru aplicarea regimului de antrepozit de taxă pe valoarea adăugată, prevăzut la art. 144 alin. (1) lit. a) pct. 8, antrepozitarul şi transportatorul bunurilor din antrepozit sau persoana responsabilă pentru transport sunt ținuți răspunzători individual şi în solidar pentru plata taxei, împreună cu persoana obligată la plata acesteia, conform art. 150 alin. (1), (5) şi (6) şi art. 151^1.

(7) Persoana care desemnează o altă persoană ca reprezentant fiscal, conform art. 150 alin. (7) şi/sau art. 151 alin. (2), este ținută răspunzătoare individual şi în solidar pentru plata taxei, împreună cu reprezentantul său fiscal.

Norme metodologice:

60. Obligațiile beneficiarului prevăzute la art. 151^2 alin. (1) din Codul fiscal nu afectează exercitarea dreptului de deducere în condițiile prevăzute la art. 145 din Codul fiscal.″

51. Punctul 61 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Regimul special de scutire pentru întreprinderile mici

Art. 152

(1) Persoana impozabilă stabilită în România conform art. 125^1 alin. (2) lit. a), a cărei cifră de afaceri anuală, declarată sau realizată, este inferioară plafonului de 35.000 euro, al cărui echivalent în lei se stabileşte la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării şi se rotunjeşte la următoarea mie, poate solicita scutirea de taxă, numită în continuare regim special de scutire, pentru operațiunile prevăzute la art. 126 alin. (1), cu excepția livrărilor intracomunitare de mijloace de transport noi, scutite conform art. 143 alin. (2) lit. b).

(2) Cifra de afaceri care serveşte drept referință pentru aplicarea alin. (1) este constituită din valoarea totală a livrărilor de bunuri şi a prestărilor de servicii efectuate de persoana impozabilă în cursul unui an calendaristic, care ar fi taxabile dacă nu ar fi desfăşurate de o mică întreprindere, operațiunile rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România conform art.

145 alin. (2) lit. b), operaţiunile scutite cu drept de deducere şi cele scutite fără drept de deducere, prevăzute la art. 141 alin. (2) lit. a), b), e) şi f), dacă acestea nu sunt accesorii activităţii principale, cu excepţia următoarelor:

a) livrările de active fixe corporale sau necorporale, astfel cum sunt definite la art. 125^1 alin. (1) pct. 3, efectuate de persoana impozabilă;

b) livrările intracomunitare de mijloace de transport noi, scutite conform art. 143 alin. (2) lit. b).

(3) Persoana impozabilă care îndeplineşte condiţiile prevăzute la alin. (1) pentru aplicarea regimului special de scutire poate opta oricând pentru aplicarea regimului normal de taxă.

Norme metodologice:

61. (1) În sensul art. 152 alin. (2) din Codul fiscal, o operaţiune este accesorie activităţii principale dacă se îndeplinesc cumulativ condiţiile prevăzute la pct. 47 alin. (3).

(2) La determinarea cifrei de afaceri prevăzute la art. 152 alin. (1) din Codul fiscal se cuprind inclusiv facturile emise pentru avansuri încasate sau neîncasate şi alte facturi emise înainte de data livrării/prestării pentru operaţiunile prevăzute la art. 152 alin. (2) din Codul fiscal.

(3) În cazul persoanelor impozabile care, dacă ar fi înregistrate normal în scopuri de taxă conform art. 153, ar aplica un regim special de taxă conform prvederilor art. 152^1 şi art. 152^2 din Codul fiscal, vor lua în calculul determinării cifrei de afaceri prevăzute la art. 152 alin. (1) din Codul fiscal, numai baza impozabilă pentru respectivele operaţiuni determinată în conformitate cu prevederile art. 152^1 şi art. 152^2 din Codul fiscal.

(4) Activele fixe corporale prevăzute la art. 152 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, sunt cele definite de art. 125^1 alin. (1) pct. 3 din Codul fiscal, iar activele necorporale sunt cele definite de legislaţia contabilă şi care din punct de vedere al taxei sunt considerate servicii.

(5) În sensul art. 152 alin. (3) din Codul fiscal, persoana impozabilă care optează pentru aplicarea regimului normal de taxă trebuie să solicite înregistrarea conform art. 153 din Codul fiscal şi să aplice regimul normal de taxă începând cu data înregistrării.

(6) În sensul art. 152 alin. (9) din Codul fiscal, persoanele impozabile care solicită înregistrarea în scopuri de taxă prin opţiune conform prevederilor art. 152 alin (3), coroborat cu prevederile art. 153 alin. (1) pct. 2 lit. c) din Codul fiscal, şi persoanele impozabile care solicită înregistrarea în scopuri de taxă în cazul depăşirii plafonului de scutire în termenul stabilit la art. 152 alin. (6) din Codul fiscal, au dreptul la ajustarea taxei deductibile aferente:

a) bunurilor aflate în stoc şi serviciilor neutilizate, în momentul trecerii la regimul normal de taxare;

b) activelor corporale fixe, inclusiv a celor aflate în curs de execuţie, aflate în proprietatea sa în momentul trecerii la regimul normal de taxă, cu condiţia, în cazul bunurilor de capital, ca perioada de ajustare a deducerii, prevăzută la art. 149 alin. (2) din Codul fiscal, să nu fi expirat.

(7) Ajustările efectuate conform alin. (4) se înscriu în primul decont de taxă depus după înregistrarea în scopuri de taxă conform art. 153 a persoanei impozabile, sau, după caz, într-un decont ulterior.

(8) Pentru ajustarea taxei prevăzută la alin.(6), persoana impozabilă trebuie să îndeplinească condițiile şi formalitățile prevăzute la art. 145-149 din Codul fiscal. Prin excepție, factura, sau alt document legal, pentru achiziții de bunuri/servicii nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit persoanei impozabile conform art. 153 din Codul fiscal.″

52. Punctul 62 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

(6) Persoana impozabilă care aplică regimul special de scutire şi a cărei cifră de afaceri, prevăzută la alin. (2), este mai mare sau egală cu plafonul de scutire în decursul unui an calendaristic, trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 153, în termen de 10 zile de la data atingerii sau depăşirii plafonului. Data atingerii sau depăşirii plafonului se consideră a fi prima zi a lunii calendaristice următoare celei în care plafonul a fost atins sau depăşit. Regimul special de scutire se aplică până la data înregistrării în scopuri de TVA, conform art. 153. Dacă persoana impozabilă respectivă nu solicită sau solicită înregistrarea cu întârziere, organele fiscale competente au dreptul să stabilească obligații privind taxa de plată şi accesoriile aferente, de la data la care ar fi trebuit să fie înregistrat în scopuri de taxă, conform art. 153.

Norme metodologice:

62. (1) Persoanele care aplică regimul special de scutire, conform art. 152 din Codul fiscal, au obligația să țină evidența livrărilor de bunuri şi a prestărilor de servicii care ar fi taxabile dacă nu ar fi realizate de o mică întreprindere, cu ajutorul jurnalului pentru vânzări, precum şi evidența bunurilor şi serviciilor taxabile achiziționate, cu ajutorul jurnalului pentru cumpărări.

(2) În cazul în care persoana impozabilă a atins sau a depăşit plafonul de scutire şi nu a solicitat înregistrarea conform prevederilor art. 152 alin. (6) din Codul fiscal, organele fiscale competente vor proceda după cum urmează:

a) în cazul în care nerespectarea prevederilor legale este identificată de organele de control înainte de înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, acestea vor solicita plata taxei pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze dacă ar fi fost înregistrată normal în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal, pe perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat în termenul prevăzut de lege înregistrarea şi data identificării nerespectării prevederilor legale. Totodată, organele fiscale vor înregistra din oficiu aceste persoane în scopuri de taxă;

b) în cazul în care nerespectarea prevederilor legale este identificată după înregistrarea persoanei

impozabile în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, organele de control vor solicita plata taxei pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze dacă ar fi fost înregistrată normal în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal, pe perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege şi data la care a fost înregistrată.

(3) După determinarea taxei de plată conform alin. (2), organele fiscale competente vor stabili obligaţiile fiscale accesorii aferente conform prevederilor legale în vigoare.

(4) Persoanele impozabile care nu au solicitat înregistrarea în scopuri de TVA în termenul prevăzut de lege, indiferent dacă au făcut sau nu obiectul controlului organelor fiscale competente, au dreptul să ajusteze în primul decont depus după înregistrare sau, după caz, într-un decont ulterior, în condiţiile prevăzute la art. 145 - 149 din Codul fiscal:

a) taxa deductibilă aferentă bunurilor aflate în stoc şi serviciilor neutilizate la data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege;

b) taxa deductibilă aferentă activelor corporale fixe, inclusiv a celor aflate în curs de execuţie, aflate în proprietatea sa la data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege, cu condiţia, în cazul bunurilor de capital, ca perioada de ajustare a deducerii, prevăzută la art. 149 alin. (2) din Codul fiscal, să nu fi expirat;

c) taxa deductibilă aferentă achiziţiilor de bunuri şi servicii efectuate în perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat în termenul prevăzut de lege înregistrarea şi data la care a fost înregistrată.

(5) Pentru ajustarea taxei prevăzută la alin. (4), persoana impozabilă trebuie să îndeplinească condiţiile şi formalităţile prevăzute la art. 145-149 din Codul fiscal. Prin excepţie, factura, sau alt document legal, pentru achiziţii de bunuri/servicii nu trebuie să conţină menţiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit persoanei impozabile conform art. 153 din Codul fiscal. ″

53. Punctul 63 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Regimul special pentru agenţiile de turism

Art. 152^1

(1) În sensul aplicării prezentului articol, prin agenţie de turism se înţelege orice persoană care în nume propriu sau în calitate de agent, intermediază, oferă informaţii sau se angajează să furnizeze persoanelor care călătoresc individual sau în grup, servicii de călătorie, care includ cazarea la hotel, case de oaspeţi, cămine, locuinţe de vacanţă şi alte spaţii folosite pentru cazare, transportul aerian, terestru sau maritim, excursii organizate şi alte servicii turistice. Agenţiile de turism includ şi touroperatorii.

(2) În cazul în care o agenţie de turism acţionează în nume propriu în beneficiul direct al

călătorului şi utilizează livrări de bunuri şi prestări de servicii efectuate de alte persoane, toate operaţiunile realizate de agenţia de turism în legătură cu călătoria sunt considerate un serviciu unic prestat de agenţie în beneficiul călătorului.

(3) Serviciul unic prevăzut la alin. (2) are locul prestării în România, dacă agenţia de turism este stabilită sau are un sediu fix în România şi serviciul este prestat prin sediul din România.

(4) Baza de impozitare a serviciului unic prevăzut la alin. (2) este constituită din marja de profit, exclusiv taxa, care se determină ca diferenţă între suma totală care va fi plătită de călător, fără taxă, şi costurile agenţiei de turism, inclusiv taxa, aferente livrărilor de bunuri şi prestărilor de servicii în beneficiul direct al călătorului, în cazul în care aceste livrări şi prestări sunt realizate de alte persoane impozabile.

(5) În cazul în care livrările de bunuri şi prestările de servicii efectuate în beneficiul direct al clientului sunt realizate în afara Comunităţii, serviciul unic al agenţiei de turism este considerat serviciu prestat de un intermediar şi este scutit de taxă. În cazul în care livrările de bunuri şi prestările de servicii efectuate în beneficiul direct al clientului sunt realizate atât în interiorul, cât şi în afara Comunităţii, se consideră ca fiind scutită de taxă numai partea serviciului unic prestat de agenţia de turism aferentă operaţiunilor realizate în afara Comunităţii.

(6) Fără să contravină prevederilor art. 145 alin. (2), agenţia de turism nu are dreptul la deducerea sau rambursarea taxei facturate de persoanele impozabile pentru livrările de bunuri şi prestările de servicii în beneficiul direct al călătorului şi utilizate de agenţia de turism pentru furnizarea serviciului unic prevăzut la alin. (2).

(7) Agenţia de turism poate opta şi pentru aplicarea regimului normal de taxă pentru operaţiunile prevăzute la alin. (2), cu următoarele excepţii, pentru care este obligatorie taxarea în regim special:

a) când călătorul este o persoană fizică;

b) în situaţia în care serviciile de călătorie cuprind şi componente pentru care locul operaţiunii se consideră ca fiind în afara României.

(8) Agenţia de turism trebuie să ţină, în plus faţă de evidenţele care trebuie ţinute conform prezentului titlu, orice alte evidenţe necesare pentru stabilirea taxei datorate conform prezentului articol.

(9) Agenţiile de turism nu au dreptul să înscrie taxa în mod distinct în facturi sau în alte documente legale care se transmit călătorului, pentru serviciile unice cărora li se aplică regimul special.

(10) Atunci când agenţia de turism efectuează atât operaţiuni supuse regimului normal de taxare, cât şi operaţiuni supuse regimului special, aceasta trebuie să păstreze evidenţe contabile separate pentru fiecare tip de operaţiune în parte.

(11) Regimul special prevăzut de prezentul articol nu se aplică pentru agenţiile de turism care acţionează în calitate de intermediar şi pentru care sunt aplicabile prevederile art. 137 alin. (3) lit. e) în ceea ce priveşte baza de impozitare.

Norme metodologice:

63. (1) În sensul art. 152[1] din Codul fiscal, călătorul poate fi o persoană impozabilă, o persoană juridică neimpozabilă şi orice altă persoană neimpozabilă.

(2) Regimul special nu se aplică pentru serviciile prestate de agenția de turism exclusiv cu mijloace proprii.

(3) În sensul art. 152[1] alin. (4) din Codul fiscal, următorii termeni se definesc astfel:

a) suma totală ce va fi plătită de călător reprezintă tot ceea ce constituie contrapartidă obținută sau care va fi obținută de agenția de turism din partea călătorului sau de la un terț pentru serviciul unic, inclusiv subvențiile direct legate de acest serviciu, impozitele, taxele, cheltuielile accesorii cum ar fi comisioanele şi cheltuielile de asigurare, dar fără a cuprinde sumele prevăzute la art. 137 alin. (3) din Codul fiscal;

b) costurile agenției de turism pentru livrările de bunuri şi prestările de servicii în beneficiul direct al călătorului reprezintă prețul, inclusiv taxa pe valoarea adăugată, facturat de furnizorii operațiunilor specifice, precum servicii de transport, hoteliere, catering şi alte cheltuieli precum asigurarea mijloacelor de transport utilizate, taxe pentru viză, diurnă şi cazarea pentru şofer, taxele de drum, taxele de parcare, combustibilul, cu excepția cheltuielilor generale ale agenției de turism care sunt incluse în costul serviciului unic.

(4) Pentru a stabili valoarea taxei colectate pentru serviciile unice efectuate într-o perioadă fiscală, agențiile de turism vor ține jurnale de vânzări sau, după caz, borderouri de încasări, în care se înregistrează numai totalul de pe documentul de vânzare care include taxa. Aceste jurnale, respectiv borderouri, se vor ține separat de operațiunile pentru care se aplică regimul normal de taxare. De asemenea, agențiile de turism vor ține jurnale de cumpărări separate în care se vor evidenția achizițiile de bunuri şi/sau servicii cuprinse în costurile serviciului unic. Baza de impozitare şi valoarea taxei colectate pentru serviciile unice prestate într-o perioadă fiscală vor fi stabilite în baza calculelor efectuate pentru toate operațiunile supuse regimului special de taxare în perioada fiscală respectivă şi evidențiate corespunzător în decontul de taxă. La determinarea bazei impozabile nu vor fi luate în considerare sumele încasate în avans pentru care nu pot fi determinate cheltuielile aferente şi, de asemenea, nu pot fi scăzute cheltuielile aferente unor livrări de bunuri sau prestări de servicii care nu au fost vândute către client.

(5) În sensul art. 152[1] alin. (7) coroborat cu art. 129 alin. (2) din Codul fiscal, atunci când agenția de turism aplică regimul normal de taxare va refactura fiecare componentă a serviciului unic la cota taxei corespunzătoare fiecărei componente în parte. În plus, baza de impozitare a fiecărei componente facturate în regim normal de taxă va cuprinde şi marja de profit a agenției de turism.

(6) Agențiile de turism acționează în calitate de intermediari, conform art. 152[1] alin. (11) din Codul fiscal, pentru serviciile prevăzute la art. 152[1] alin. (5) din Codul fiscal, precum şi în situația în care acționează în numele şi în contul altei persoane, potrivit art. 129 alin. (3) lit. e) din Codul fiscal şi pct. 7 alin. (4).″

54. Punctul 64 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Regimuri speciale pentru bunurile second-hand, opere de artă, obiecte de colecţie şi antichităţi

Art. 152^2

(1) În sensul prezentului articol:

a) operele de artă reprezintă:

1. tablouri, colaje şi plachete decorative similare, picturi şi desene, executate integral de mână, altele decât planurile şi desenele de arhitectură, de inginerie şi alte planuri şi desene industriale, comerciale, topografice sau similare, originale, executate manual, texte manuscrise, reproduceri fotografice pe hârtie sensibilizată şi copii carbon obţinute după planurile, desenele sau textele enumerate mai sus şi articolele industriale decorate manual (NC cod tarifar 9701);

2. gravuri, stampe şi litografii, originale vechi sau moderne, care au fost trase direct în alb-negru sau color, ale uneia sau mai multor plăci/planşe executate în întregime manual de către artist, indiferent de proces sau de materialul folosit de acesta, fără a include procese mecanice sau fotomecanice (NC cod tarifar 9702 00 00);

3. producţii originale de artă statuară sau de sculptură, în orice material, numai dacă sunt executate în întregime de către artist; copiile executate de către un alt artist decât autorul originalului (NC cod tarifar 9703 00 00);

4. tapiserii (NC cod tarifar 5805 00 00) şi carpete de perete (NC cod tarifar 6304 00 00), executate manual după modele originale asigurate de artist, cu condiţia să existe cel mult 8 copii din fiecare;

5. piese individuale de ceramică executate integral de către artist şi semnate de acesta;

6. emailuri pe cupru, executate integral manual, în cel mult 8 copii numerotate care poartă semnătura artistului sau denumirea/numele atelierului, cu excepţia bijuteriilor din aur sau argint;

7. fotografiile executate de către artist, scoase pe suport hârtie doar de el sau sub supravegherea sa, semnate, numerotate şi limitate la 30 de copii, incluzându-se toate dimensiunile şi monturile;

b) obiectele de colecţie reprezintă:

1. timbre poştale, timbre fiscale, mărci poştale, plicuri "prima zi", serii poştale complete şi similare, obliterate sau neobliterate, dar care nu au curs, nici destinate să aibă curs (NC cod tarifar 9704 00 00);

2. colecţii şi piese de colecţie de zoologie, botanică, mineralogie, anatomie sau care prezintă un interes istoric, arheologic, paleontologic, etnografic sau numismatic (NC cod tarifar 9705 00 00);

c) antichităţile sunt obiectele, altele decât operele de artă şi obiectele de colecţie, cu o vechime mai mare de 100 de ani (NC cod tarifar 9706 00 00);

d) bunurile second-hand sunt bunurile mobile corporale care pot fi refolosite în starea în care se află sau după efectuarea unor reparaţii, altele decât operele de artă, obiectele de colecţie sau antichităţile,

pietrele prețioase şi alte bunuri prevăzute în norme;

e) persoana impozabilă revânzătoare este persoana impozabilă care, în cursul desfăşurării activității economice, achiziționează sau importă bunuri second-hand şi/sau opere de artă, obiecte de colecție sau antichități în scopul revânzării, indiferent dacă respectiva persoană impozabilă acționează în nume propriu sau în numele altei persoane în cadrul unui contract de comision la cumpărare sau vânzare;

f) organizatorul unei vânzări prin licitație publică este persoana impozabilă care, în desfăşurarea activității sale economice, oferă bunuri spre vânzare prin licitație publică, în scopul adjudecării acestora de către ofertantul cu prețul cel mai mare;

g) marja profitului este diferența dintre prețul de vânzare aplicat de persoana impozabilă revânzătoare şi prețul de cumpărare, în care:

1. prețul de vânzare constituie suma obținută de persoana impozabilă revânzătoare de la cumpărător sau de la un terț, inclusiv subvențiile direct legate de această tranzacție, impozitele, obligațiile de plată, taxele şi alte cheltuieli, cum ar fi cele de comision, ambalare, transport şi asigurare, percepute de persoana impozabilă revânzătoare cumpărătorului, cu excepția reducerilor de preț;

2. prețul de cumpărare reprezintă tot ce constituie suma obținută, conform definiției prețului de vânzare, de furnizor, de la persoana impozabilă revânzătoare;

h) regimul special reprezintă reglementările speciale prevăzute de prezentul articol pentru taxarea livrărilor de bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție şi antichități la cota de marjă a profitului.

(2) Persoana impozabilă revânzătoare va aplica regimul special pentru livrările de bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție şi antichități, altele decât operele de artă livrate de autorii sau succesorii de drept ai acestora, pentru care există obligația colectării taxei, bunuri pe care le-a achiziționat din interiorul Comunității, de la unul dintre următorii furnizori:

a) o persoană neimpozabilă;

b) o persoană impozabilă, în măsura în care livrarea efectuată de respectiva persoană impozabilă este scutită de taxă, conform art. 141 alin. (2) lit. g);

c) o întreprindere mică, în măsura în care achiziția respectivă se referă la bunuri de capital;

d) o persoană impozabilă revânzătoare, în măsura în care livrarea de către aceasta a fost supusă taxei în regim special.

(3) În condițiile stabilite prin norme, persoana impozabilă revânzătoare poate opta pentru aplicarea regimului special pentru livrarea următoarelor bunuri:

a) opere de artă, obiecte de colecție sau antichități pe care le-a importat;

b) opere de artă achiziționate de persoana impozabilă revânzătoare de la autorii acestora sau de la succesorii în drept ai acestora, pentru care există obligația colectării taxei.

(4) În cazul livrărilor prevăzute la alin. (2) şi (3), pentru care se exercită opțiunea prevăzută la alin. (3), baza de impozitare este marja profitului, determinată conform alin. (1) lit. g), exclusiv valoarea

taxei aferente. Prin excepție, pentru livrările de opere de artă, obiecte de colecție sau antichități importate direct de persoana impozabilă revânzătoare, conform alin. (3), prețul de cumpărare pentru calculul marjei de profit este constituit din baza de impozitare la import, stabilită conform art. 139, plus taxa datorată sau achitată la import.

(5) Orice livrare de bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție sau antichități, efectuată în regim special, este scutită de taxă, în condițiile art. 143 alin. (1) lit. a), b), h) - m) şi o).

(6) Persoana impozabilă revânzătoare nu are dreptul la deducerea taxei datorate sau achitate pentru bunurile prevăzute la alin. (2) şi (3), în măsura în care livrarea acestor bunuri se taxează în regim special.

(7) Persoana impozabilă revânzătoare poate aplica regimul normal de taxare pentru orice livrare eligibilă pentru aplicarea regimului special, inclusiv pentru livrările de bunuri pentru care se poate exercita opțiunea de aplicare a regimului special prevăzut la alin. (3).

(8) În cazul în care persoana impozabilă revânzătoare aplică regimul normal de taxare pentru bunurile pentru care putea opta să aplice regimul special prevăzut la alin. (3), persoana respectivă va avea dreptul de deducere a taxei datorate sau achitate pentru:

a) importul de opere de artă, obiecte de colecție sau antichități;

b) pentru opere de artă achiziționate de la autorii acestora sau succesorii în drept ai acestora.

(9) Dreptul de deducere prevăzut la alin. (8) ia naştere la data la care este exigibilă taxa colectată aferentă livrării pentru care persoana impozabilă revânzătoare optează pentru regimul normal de taxă.

(10) Persoanele impozabile nu au dreptul la deducerea taxei datorate sau achitate pentru bunuri care au fost sau urmează să fie achiziționate de la persoana impozabilă revânzătoare, în măsura în care livrarea acestor bunuri de către persoana impozabilă revânzătoare este supusă regimului special.

(11) Regimul special nu se aplică pentru:

a) livrările efectuate de o persoană impozabilă revânzătoare pentru bunurile achiziționate în interiorul Comunității de la persoane care au beneficiat de scutire de taxă, conform art. 142 alin. (1) lit. a) şi e) - g) şi art. 143 alin. (1) lit. h) - m), la cumpărare, la achiziția intracomunitară sau la importul de astfel de bunuri ori care au beneficiat de rambursarea taxei;

b) livrarea intracomunitară de către o persoană impozabilă revânzătoare de mijloace de transport noi scutite de taxă, conform art. 143 alin. (2) lit. b).

(12) Persoana impozabilă revânzătoare nu are dreptul să înscrie taxa aferentă livrărilor de bunuri supuse regimului special, în mod distinct, în facturile emise clienților.

(13) În condițiile stabilite prin norme, persoana impozabilă revânzătoare care aplică regimul special trebuie să îndeplinească următoarele obligații:

a) să stabilească taxa colectată în cadrul regimului special pentru fiecare perioadă fiscală în care trebuie să depună decontul de taxă, conform art. 156^1 şi 156^2;

b) să țină evidența operațiunilor pentru care se aplică regimul special.

(14) În condițiile stabilite prin norme, persoana impozabilă revânzătoare care efectuează atât operațiuni supuse regimului normal de taxă, cât şi regimului special, trebuie să îndeplinească următoarele obligații:

a) să țină evidențe separate pentru operațiunile supuse fiecărui regim;

b) să stabilească taxa colectată în cadrul regimului special pentru fiecare perioadă fiscală în care trebuie să depună decontul de taxă, conform art. 156^1 şi 156^2.

(15) Dispozițiile alin. (1) - (14) se aplică şi vânzărilor prin licitație publică efectuate de persoanele impozabile revânzătoare care acționează ca organizatori de vânzări prin licitație publică în condițiile stabilite prin norme.

Norme metodologice:

64. (1) În sensul art. 152^2 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, bunurile second-hand includ orice obiecte vechi care mai pot fi utilizate "ca atare" sau în urma unor reparații. Bunurile second-hand includ de asemenea şi obiectele vechi care sunt executate din metale prețioase şi pietre prețioase sau semiprețioase, cum ar fi bijuteriile (clasice şi fantezie, obiectele de aurărie şi argintărie şi toate celelalte obiecte vechi, inclusiv uneltele, integral sau parțial formate din aur, argint, platină, pietre prețioase şi/sau perle, indiferent de gradul de puritate a metalelor şi pietrelor prețioase).

(2) Nu sunt considerate bunuri second-hand în sensul art. 152^2 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal:

a) Aurul, argintul şi platina ce pot fi folosite ca materie primă pentru producerea altor bunuri, fie pure fie în aliaj cu alte metale şi prezentate sub formă de bare, plachete, lingouri, pulbere, foițe, folie, tuburi, sârmă sau în orice alt mod;

b) Aurul de investiții conform definiției de la art. 152^3 alin. (1) din Codul fiscal;

c) Monedele din argint sau platină care nu constituie obiecte de colecție în sensul art. 152^2 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal;

d) Reziduuri de obiecte vechi formate din metale prețioase recuperate în scopul topirii şi refolosirii ca materii prime;

e) Pietrele prețioase şi semiprețioase şi perlele, indiferent dacă sunt sau nu tăiate, sparte în lungul fibrei, gradate sau şlefuite însă nu pe fir, montate sau fixate, ce pot fi utilizate pentru producerea de bijuterii clasice şi fantezie, obiecte de aurărie şi argintărie şi similare;

f) Bunuri vechi reparate sau restaurate astfel încât nu se pot deosebi de bunuri noi similare;

g) Bunuri vechi care au suferit înainte de revânzare o astfel de transformare încât la revânzare nu mai este posibilă nici o identificare cu bunul în starea inițială de la data achiziției;

h) Bunuri care se consumă la prima utilizare;

i) Bunuri ce nu mai pot fi refolosite în nici un fel.

(3) Opțiunea prevăzută la art. 152^2 alin. (3) din Codul fiscal:

a) se exercită pentru toate categoriile de bunuri prevăzute la respectivul alineat;

b) se notifică organului fiscal competent şi rămâne în vigoare până la data de 31 decembrie a celui de-al doilea an calendaristic următor exercitării opțiunii.

(4) În scopul aplicării art. 152^2 alin. (13) şi (14) din Codul fiscal:

a) baza de impozitare pentru livrările de bunuri cărora li se aplică aceeaşi cotă de taxă este diferența dintre totalul marjei de profit realizată de persoana impozabilă revânzătoare şi valoarea taxei aferente marjei respective;

b) totalul marjei profitului pentru o perioadă fiscală, alta decât ultima perioadă fiscală a anului calendaristic va fi egală cu diferența dintre:

1. suma totală, egală cu prețurile de vânzare totale stabilite conform art. 152^2 alin. (1) lit. g) pct. 1) din Codul fiscal, a livrărilor de bunuri supuse regimului special efectuate de persoana impozabilă revânzătoare în acea perioadă; şi

2. suma totală, egală cu prețurile de cumpărare totale stabilite conform art. 152^2 alin. (1) lit. g) pct. 2) din Codul fiscal, a achizițiilor de bunuri prevăzute la art. 152^2 alin. (2) şi alin. (3) din Codul fiscal, efectuate de persoana impozabilă revânzătoare în acea perioadă;

c) totalul marjei profitului pentru ultima perioadă fiscală a anului calendaristic va fi egală cu diferența dintre:

1. suma totală, egală cu prețurile de vânzare totale stabilite conform art. 152^2 alin. (1) lit. g) pct. 1) din Codul fiscal, a livrărilor de bunuri supuse regimului special efectuate de persoana impozabilă revânzătoare în acea perioadă; şi

2. suma totală, egală cu prețurile de cumpărare totale stabilite conform art. 152^2 alin. (1) lit. g) pct. 2) din Codul fiscal, a achizițiilor de bunuri prevăzute la art. 152^2 alin. (2) şi alin. (3) din Codul fiscal, efectuate de persoana impozabilă revânzătoare în regim special în anul respectiv, plus valoarea totală a bunurilor aflate în stoc la începutul anului calendaristic, minus valoarea totală a bunurilor aflate în stoc la sfârşitul anului calendaristic, plus valoarea marjelor de profit, pozitive sau negative, deja declarate pentru perioadele fiscale anterioare ale anului respectiv.

(5) În cazul în care totalul marjei profitului pentru o perioadă fiscală alta decât ultima perioadă fiscală a anului calendaristic este negativă, marja se reportează pe perioada fiscală următoare prin înregistrarea acestei marje negative ca atare în jurnalul special prevăzut la alin. (7).

(6) În cazul în care totalul marjei profitului pentru ultima perioadă fiscală a anului calendaristic este negativă, marja nu poate fi reportată pentru anul calendaristic următor.

(7) În scopul aplicării art. 152^2 alin. (13) şi (14) din Codul fiscal, persoana impozabilă revânzătoare va îndeplini următoarele obligații:

a) va ține un jurnal special de cumpărări în care se înscriu toate bunurile supuse regimului special;

b) va ține un jurnal special de vânzări în care se înscriu toate bunurile livrate în regim special;

c) va ține un registru comparativ care permite să se stabilească, la finele fiecărei perioade fiscale, alta decât ultima perioadă fiscală a anului calendaristic, totalul bazei de impozitare pentru livrările

efectuate în respectiva perioadă fiscală şi, după caz, taxa colectată;

d) va ține evidența separată pentru stocurile de bunuri supuse regimului special;

e) va emite o factură prin autofacturare către fiecare furnizor de la care achiziționează bunuri supuse regimului special şi care nu este obligat să emită o factură sau orice alt document ce serveşte drept factură. La factură se anexează declarația furnizorului care confirmă că acesta nu a beneficiat de nicio scutire sau rambursare a taxei pentru cumpărarea, importul sau achiziția intracomunitară de bunuri livrate de persoana impozabilă revânzătoare. Factura emisă prin autofacturare trebuie să cuprindă următoarele informații:

1. numărul de ordine şi data emiterii facturii;

2. data achiziției şi numărul cu care a fost înregistrată în jurnalul special de cumpărări prevăzut la lit. a) sau data primirii bunurilor;

3. numele şi adresa părților;

4. codul de înregistrare în scopuri de TVA al persoanei impozabile revânzătoare;

5. descrierea şi cantitatea de bunuri cumpărate sau primite;

6. prețul de cumpărare, care se înscrie în factură la momentul cumpărării pentru bunurile în regim de consignație;

(8) O întreprindere mică care livrează bunuri unei persoane impozabile revânzătoare, conform art. 152^2 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal, va menționa în factura emisă că livrarea în cauză se referă la bunurile prevăzute la art. 152^2 alin. (1) lit. a) - d) din Codul fiscal, şi că aceste bunuri au fost utilizate de întreprinderea mică ca active corporale fixe, aşa cum sunt acestea definite la art. 125^1 alin. (1) pct. 3) din Codul fiscal.

(9) În scopul aplicării art. 152^2 alin. (15) din Codul fiscal, baza de impozitare pentru livrările de bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție sau antichități, efectuate de un organizator de vânzări prin licitație publică, acționând în nume propriu în cadrul unui contract de comision la vânzare în contul persoanei prevăzute la art. 152^2 alin. (2) lit. a) - d) din Codul fiscal, este constituită din suma totală facturată conform alin. (11), cumpărătorului de către organizatorul vânzării prin licitație publică, din care se scad următoarele:

1. suma netă de plată sau plătită de organizatorul vânzării prin licitație publică comitentului său, stabilită conform alin. (10), şi

2. suma taxei colectate de organizatorul vânzării prin licitație publică pentru livrarea sa.

(10) Suma netă de plată sau plătită de organizatorul vânzării prin licitație publică comitentului său va fi egală cu diferența dintre:

a) prețul bunurilor la licitația publică, şi

b) valoarea comisionului, inclusiv taxa aferentă, obținut sau care va fi obținut de organizatorul vânzării prin licitație publică de la comitentul său, în cadrul contractului de comision la vânzare.

(11) Organizatorul vânzării prin licitație publică trebuie să emită cumpărătorului o factură sau,

după caz bonurile fiscale emise conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, care nu trebuie să menționeze separat valoarea taxei dar care trebuie să menționeze următoarele informații:

a) prețul bunurilor vândute la licitație;

b) impozitele, taxele şi alte sume de plată;

c) cheltuielile accesorii cum ar fi comisionul, cheltuielile de ambalare, transport şi asigurare, percepute de organizator de la cumpărătorul de bunuri.

(12) Organizatorul vânzării prin licitație publică căruia i-au fost transmise bunuri în cadrul unui contract de comision la vânzare trebuie să emită un document către comitentul său, care trebuie să indice valoarea tranzacției, adică prețul bunurilor la licitație, fără a cuprinde valoarea comisionului obținut sau ce va fi obținut de la comitent şi pe baza căreia comitentul, atunci când este persoana impozabilă, trebuie să emită factura organizatorului vânzării prin licitație publică conform art. 155 alin. (1) din Codul fiscal, sau care va servi drept factură pentru orice alte persoane decât cele impozabile înregistrate conform art. 153 din Codul fiscal.

(13) Organizatorii de vânzări prin licitație publică care livrează bunuri în condițiile prevăzute la alin. (9) trebuie să evidențieze în conturile de terți (Debitori/Creditori diverşi) sumele obținute sau ce vor fi obținute de la cumpărătorul de bunuri şi suma plătită sau de plată vânzătorului de bunuri. Aceste sume trebuie justificate corespunzător cu documente.

(14) Livrarea de bunuri către o persoană impozabilă care este organizator de vânzări prin licitație publică va fi considerată ca fiind efectuată când vânzarea respectivelor bunuri prin licitație publică este efectuată. Prin excepție, în situația în care o licitație publică are loc pe parcursul mai multor zile, livrarea tuturor bunurilor vândute pe parcursul acelei licitații publice se consideră a fi efectuată în ultima zi a licitației în cauză."

55. Punctul 66 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Înregistrarea persoanelor impozabile în scopuri de TVA

Art. 153

(1) Persoana impozabilă care are sediul activității economice în România şi realizează sau intenționează să realizeze o activitate economică ce implică operațiuni taxabile şi/sau scutite de taxa pe valoarea adăugată cu drept de deducere trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA la organul fiscal competent, denumită în continuare înregistrare normală în scopuri de taxă, după cum urmează:

a) înainte de realizarea unor astfel de operațiuni, în următoarele cazuri:

1. dacă declară că urmează să realizeze o cifră de afaceri care atinge sau depăşeşte plafonul de scutire prevăzut la art. 152 alin. (1), cu privire la regimul special de scutire pentru întreprinderile mici;

2. dacă declară că urmează să realizeze o cifră de afaceri inferioară plafonului de scutire prevăzut

la art. 152 alin. (1), dar optează pentru aplicarea regimului normal de taxă;

b) dacă în cursul unui an calendaristic atinge sau depăşeşte plafonul de scutire prevăzut la art. 152 alin. (1), în termen de 10 zile de la sfârşitul lunii în care a atins sau a depăşit acest plafon;

c) dacă cifra de afaceri realizată în cursul unui an calendaristic este inferioară plafonului de scutire prevăzut la art. 152 alin. (1), dar optează pentru aplicarea regimului normal de taxă;

d) dacă efectuează operaţiuni scutite de taxă şi optează pentru taxarea acestora, conform art. 141 alin. (3).

(2) Persoana impozabilă care are sediul activităţii economice în afara României, dar este stabilită în România printr-un sediu fix conform art. 125^1 alin. (2) lit. b), este obligată să solicite înregistrarea în scopuri de TVA în România, astfel:

a) înaintea primirii serviciilor, în situaţia în care urmează să primească pentru sediul fix din România servicii pentru care este obligată la plata taxei în România conform art. 150 alin. (2), dacă serviciile sunt prestate de o persoană impozabilă care este stabilită în sensul art. 125^1 alin.(2) în alt stat membru;

b) înainte de prestarea serviciilor, în situaţia în care urmează să presteze serviciile prevăzute la art. 133 alin. (2) de la sediul fix din România pentru un beneficiar persoană impozabilă stabilită în sensul art. 125^1 alin.(2) în alt stat membru care are obligaţia de a plăti TVA în alt stat membru, conform echivalentului din legislaţia statului membru respectiv al art. 150 alin. (2);

c) înainte de realizarea unor activităţi economice de la respectivul sediu fix în condiţiile stabilite la art. 125^1 alin.(2) lit. b) şi c) care implică:

1. livrări de bunuri taxabile şi/sau scutite cu drept de deducere, inclusiv livrări intracomunitare scutite de TVA conform art. 143 alin. (2);

2. prestări de servicii taxabile şi/sau scutite de taxa pe valoarea adăugată cu drept de deducere, altele decât cele prevăzute la lit. a) şi b);

3. operaţiuni scutite de taxă şi optează pentru taxarea acestora, conform art. 141 alin. (3);

4. achiziţii intracomunitare de bunuri taxabile.

(3) Prevederile alin. (1) nu sunt aplicabile persoanei tratate ca persoană impozabilă numai pentru că efectuează ocazional livrări intracomunitare de mijloace de transport noi.

(4) O persoană impozabilă care nu este stabilită în România conform art. 125^1 alin. (2), şi nici înregistrată în scopuri de TVA în România conform art. 153, va solicita înregistrarea în scopuri de TVA la organele fiscale competente pentru operaţiuni realizate pe teritoriul României care dau drept de deducere a taxei, înainte de efectuarea respectivelor operaţiuni, cu excepţia situaţiilor în care persoana obligată la plata taxei este beneficiarul, conform art. 150 alin. (2) - (6). Nu sunt obligate să se înregistreze în România conform acestui articol persoanele stabilite în afara Comunităţii care efectuează servicii electronice către persoane neimpozabile din România şi care sunt înregistrate într-un alt stat membru, conform regimului special pentru servicii electronice, pentru toate serviciile electronice prestate în

Comunitate.

(5) Va solicita înregistrarea în scopuri de TVA conform acestui articol, înainte de realizarea operațiunilor, persoana impozabilă nestabilită în România şi neînregistrată în scopuri de TVA în România, care intenționează:

a) să efectueze o achiziție intracomunitară de bunuri pentru care este obligată la plata taxei conform art. 151; sau

b) să efectueze o livrare intracomunitară de bunuri scutită de taxă.

(6) Persoana impozabilă stabilită în Comunitate, dar nu în România, care are obligația să se înregistreze în scopuri de TVA în România, poate, în condițiile stabilite prin norme, să îşi îndeplinească această obligație prin desemnarea unui reprezentant fiscal. Persoana impozabilă nestabilită în Comunitate care are obligația să se înregistreze în scopuri de TVA în România este obligată, în condițiile stabilite prin norme, să se înregistreze prin desemnarea unui reprezentant fiscal.

(7) Organele fiscale competente vor înregistra în scopuri de TVA, conform prezentului articol, toate persoanele care, în conformitate cu prevederile prezentului titlu, sunt obligate să solicite înregistrarea, conform alin. (1), (2), (4) sau (5).

(8) În cazul în care o persoană este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA, în conformitate cu prevederile alin. (1), (2), (4) sau (5), şi nu solicită înregistrarea, organele fiscale competente vor înregistra persoana respectivă din oficiu.

(9) Organele fiscale competente pot anula înregistrarea unei persoane în scopuri de TVA, conform prezentului articol, dacă, potrivit prevederilor prezentului titlu, persoana nu era obligată să solicite înregistrarea sau nu avea dreptul să solicite înregistrarea în scopuri de TVA, conform prezentului articol. De asemenea, organele fiscale competente pot anula din oficiu înregistrarea unei persoane în scopuri de TVA, conform prezentului articol, în cazul persoanelor impozabile care figurează în lista contribuabililor declarați inactivi potrivit art. 11, precum şi a persoanelor impozabile în inactivitate temporară, înscrisă în Registrul Comerțului, potrivit legii. Procedura de scoatere din evidență este stabilită prin normele procedurale în vigoare. După anularea înregistrării în scopuri de TVA persoanele impozabile pot solicita înregistrarea în scopuri de TVA numai dacă încetează situația care a condus la scoaterea din evidență.

(10) Persoana înregistrată conform prezentului articol va anunța în scris organele fiscale competente cu privire la modificările informațiilor declarate în cererea de înregistrare sau furnizate prin altă metodă organului fiscal competent, în legătură cu înregistrarea sa, sau care apar în certificatul de înregistrare în termen de 15 zile de la producerea oricăruia dintre aceste evenimente.

(11) În cazul încetării desfăşurării de operațiuni care dau drept de deducere a taxei sau în cazul încetării activității sale economice, orice persoană înregistrată conform prezentului articol va anunța în scris organele fiscale competente în termen de 15 zile de la producerea oricăruia dintre aceste evenimente în scopul scoaterii din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA. Prin norme procedurale se stabilesc data de la care are loc scoaterea din evidență şi procedura aplicabilă.

Norme metodologice:

66. (1) În cazul în care o persoană este obligată să solicite înregistrarea în condițiile art. 153 alin. (1), (2), (4) sau (5) din Codul fiscal, înregistrarea respectivei persoane se va considera valabilă începând cu:

a) data comunicării certificatului de înregistrare, în cazurile prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. a), alin. (2), alin. (4) şi alin. (5) din Codul fiscal;

b) prima zi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă optează pentru aplicarea regimului normal de taxă în cazurile prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. c) şi d) din Codul fiscal;

c) prima zi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă solicită înregistrarea în cazurile prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal;

d) prima zi a lunii următoare celei în care s-a comunicat persoanei impozabile actul administrativ de înregistrare, în cazul prevăzut la art. 153 alin. (8) din Codul fiscal.

(2) În aplicarea art. 153 alin. (1) din Codul fiscal, activitatea economică se consideră ca fiind începută din momentul în care o persoană intenționează să efectueze o astfel de activitate. Intenția persoanei trebuie apreciată în baza elementelor obiective, de exemplu, faptul că aceasta începe să angajeze costuri şi/sau să facă investiții pregătitoare necesare inițierii unei activități economice.

(3) Instituțiilor publice care solicită înregistrarea în scopuri de TVA, sau sunt înregistrate din oficiu, conform art. 153 alin.(8) din Codul fiscal, li se va atribui un cod de înregistrare în scopuri de TVA numai pentru partea din structura/activitatea pentru care au calitatea de persoană impozabilă, în conformitate cu prevederile art. 127 din Codul fiscal, în timp ce pentru activitățile pentru care nu au calitatea de persoană impozabilă, respectiv pentru partea din structură prin care desfăşoară numai activități în calitate de autoritate publică pentru care nu au calitatea de persoană impozabilă, li se va atribui un cod de înregistrare fiscală distinct. Instituțiilor publice care desfăşoară numai activități pentru care au calitatea de persoană impozabilă, respectiv operațiuni taxabile, scutite fără drept de deducere conform art. 141 din Codul fiscal sau scutite cu drept de deducere conform art. 143, 144, 144^1 din Codul fiscal, şi solicită înregistrarea în scopuri de TVA, sau sunt înregistrate din oficiu, conform art. 153 alin.(8) din Codul fiscal, li se va atribui un singur cod de înregistrare în scopuri de TVA. După atribuirea codului de înregistrare în scopuri de TVA, acesta va fi valabil pentru orice alte operațiuni taxabile, scutite cu sau fără drept de deducere, pe care le va realiza ulterior. Orice instituție publică căreia i s-a atribuit un cod de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, va fi considerată persoană impozabilă conform art. 133 alin. (1) din Codul fiscal, dar numai în ceea ce priveşte stabilirea locului prestării serviciilor conform art. 133 din Codul fiscal.

(4) Persoana impozabilă care au sediul activității economice în România şi care are pe teritoriul României sucursale şi alte sedii secundare, fără personalitate juridică, va fi identificată printr-un singur cod de înregistrare în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal.

(5) Persoana impozabilă care are sediul activității economice în afara României şi este stabilită în

România printr-unul sau mai multe sedii fixe fără personalitate juridică, conform art. 125^1 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, va fi identificată printr-un singur cod de înregistrare în scopuri de taxă conform art. 153 din Codul fiscal. În acest scop persoana impozabilă care are sediul activității economice în afara României va desemna unul din sediile fixe aflate pe teritoriul României care să depună decontul de taxă şi să fie responsabil pentru toate obligațiile în scopuri de TVA, conform acestui titlu, ale tuturor sediilor fixe stabilite în România ale persoanei impozabile. Sediul fix este întotdeauna o structură fără personalitate juridică şi poate fi de exemplu o sucursală, un birou de vânzări, un depozit, care trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute la art. 125^1 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal.

(6) Persoana impozabilă care are sediul activității economice în afara României şi nu este stabilită prin sediul/sedii fixe în România, este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România pentru operațiunile prevăzute la art. 153 alin. (4) şi (5) din Codul fiscal. În cazul operațiunilor prevăzute la art. 153 alin. (4) din Codul fiscal, organul fiscal competent nu va înregistra în scopuri de TVA persoana impozabilă nestabilită în România dacă urmează să realizeze în România numai operațiuni pentru care potrivit prevederilor art. 150 alin. (2) – (6) din Codul fiscal beneficiarul este persoana obligată la plata TVA. În scopul înregistrării persoana impozabilă nestabilită în România trebuie să furnizeze o declarația pe propria răspundere organului fiscal competent în care să menționeze că va realiza în România operațiuni taxabile pentru care este persoana obligată la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal, nefiind aplicabile prevederile art. 150 alin. (2) – (6) din Codul fiscal, şi/sau că urmează să desfăşoare operațiuni scutite cu drept de deducere, cu excepția serviciilor de transport şi a serviciilor auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 143 alin. (1) lit. c)- f), h)- m), art. 144 alin. (1) lit. c) şi art. 144^1 din Codul fiscal pentru care înregistrarea este opțional. Pe lângă declarația pe propria răspundere vor fi prezentate contractele sau comenzile din care rezultă aceste informații. În cazul în care persoana impozabilă nestabilită în România solicită înregistrarea conform art. 153 alin. (5) din Codul fiscal, va trebui să prezinte contractele/comnezile în baza cărora urmează să efectueze livrări şi/sau achiziții intracomunitare care au locul în România.

(7) Persoana impozabilă nestabilită în România se va înregistra la autoritatea fiscală competentă, după cum urmează:

a) fie direct, fie prin desemnarea unui reprezentant fiscal, dacă persoana este stabilită în spațiul comunitar. În cazul înregistrării directe, această persoană va declara adresa din România la care pot fi examinate toate evidențele şi documentele ce trebuie păstrate în conformitate cu prevederile acestui titlu;

b) prin desemnarea unui reprezentant fiscal, dacă persoana nu este stabilită în spațiul comunitar.

(8) Dacă ulterior înregistrării directe în scopuri de taxă conform alin. (7) lit. a), persoana impozabilă nestabilită în România va fi stabilită în România printr-un sediu fix, inclusiv o sucursală, organele fiscale competente nu vor atribui un alt cod de înregistrare în scopuri de taxă, fiind păstrat codul cod de înregistrare în scopuri de taxă acordat inițial.

(9) În cazul persoanelor impozabile care au sediul activității economice în afara României şi care

se înregistrează în scopuri de taxă conform art. 153 alin. (2) prin sedii fixe, altele decât sucursalele, şi ulterior vor înființa sucursale în România, organele fiscale competente nu vor atribui un alt cod de înregistrare în scopuri de taxă, fiind păstrat codul de înregistrare în scopuri de taxă acordat inițial.

(10) Orice persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA şi care în urma înregistrării respective desfăşoară exclusiv operațiuni ce nu dau dreptul la deducere va solicita anularea înregistrării în termen de 10 zile de la încheierea lunii în care se desfăşoară exclusiv operațiuni fără drept de deducere. Dovada faptului că persoana nu mai realizează operațiuni cu drept de deducere trebuie să rezulte din obiectul de activitate, şi după caz, din declarația pe propria răspundere dată de împuternicitul legal al persoanei impozabile în cazul operațiunilor scutite pentru care persoana impozabilă poate opta pentru taxare conform art. 141 alin. (3) din Codul fiscal.

(11) Anularea înregistrării în scopuri de TVA se va efectua în prima zi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă a solicitat anularea înregistrării conform art. 153 alin. (11) din Codul fiscal, sau înregistrarea este anulată în condițiile art. 153 alin. (9) din Codul fiscal.

(12) Orice persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA şi care îşi încetează activitatea economică va solicita să fie radiată în termen de 15 zile de la data documentelor ce evidențiază acest lucru. Persoanele impozabile care s-au înregistrat în România conform art. 153 alin. (5) din Codul fiscal pot solicita radierea în cazul în care nu mai realizează achiziții sau livrări intracomunitare în România pentru care sunt obligate la plata taxei în România conform art. 151 din Codul fiscal. Persoanele impozabile care s-au înregistrat în România conform art. 153 alin. (4) din Codul fiscal pot solicita radierea în cazul în care nu mai realizează livrări de bunuri/prestări de servicii în România pentru care sunt obligate la plata taxei în România conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal. Radierea va fi valabilă din prima zi a lunii următoare celei în care s-a depus declarația de încetare a activității.

(13) În situația în care art. 153 prevede că persoana impozabilă trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA anticipat, respectiv înainte de realizarea unei operațiuni, dar această obligație este îndeplinită ulterior, organele fiscale vor înregistra persoana respectivă atunci când aceasta solicită înregistrarea, dacă între timp nu a fost înregistrată din oficiu. Pentru neînregistrarea anticipată prevăzută de lege, organele fiscale vor stabili consecințele acesteia în conformitate cu prevederile prezentului titlu, precum şi ale Codului de procedură fiscală.

(14) Organele fiscale competente vor înregistra din oficiu persoanele impozabile obligate să se înregistreze în scopuri de TVA, în conformitate cu prevederile art. 153 alin. (1), (2), (4) sau (5), şi care nu solicită înregistrarea, indiferent dacă sunt persoane care au sediul activității economice în România, un sediu fix în România sau sunt nestabilite în România.″

56. După punctul 66, se introduce un nou punct, punctul 66^1, cu următorul cuprins:

″66^1. (1) Desemnarea reprezentantului fiscal se face pe bază de cerere depusă de persoana impozabilă nestabilită în România la organul fiscal competent la care reprezentantul propus este

înregistrat în scopuri de TVA. Cererea trebuie însoțită de:

a) declarația de începere a activității, care va cuprinde: data, volumul şi natura activității pe care o va desfăşura în România. Ulterior începerii activității, volumul şi natura activității pot fi modificate potrivit prevederilor contractuale, aceste modificări urmând a fi comunicate şi organului fiscal competent la care reprezentantul fiscal este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, conform art. 153 din Codul fiscal;

b) copie de pe actul de constituire în străinătate al persoanei impozabile nestabilite în România;

c) acceptul scris al persoanei propuse ca reprezentant fiscal, prin care aceasta se angajează să îndeplinească obligațiile ce îi revin conform legii şi în care aceasta trebuie să precizeze natura operațiunilor şi valoarea estimată a acestora.

(2) Nu se admite decât un singur reprezentant fiscal pentru ansamblul operațiunilor desfăşurate în România de persoana impozabilă nestabilită în România. Nu se admite coexistența mai multor reprezentanți fiscali cu angajamente limitate. Pot fi desemnate ca reprezentanți fiscali orice persoane impozabile stabilite în România conform art. 125^1 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal.

(3) Organul fiscal competent verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) şi (2) şi, în termen de cel mult 30 de zile de la data primirii cererii, comunică decizia luată atât persoanei impozabile nestabilite în România, cât şi persoanei propuse ca reprezentant fiscal de aceasta. În cazul acceptării cererii, concomitent cu transmiterea deciziei de aprobare se indică şi codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit reprezentantului fiscal ca mandatar al persoanei impozabile, care trebuie să fie diferit de codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit pentru activitatea proprie a acestuia. În cazul respingerii cererii, decizia se comunică ambelor părți, cu motivarea refuzului.

(4) Reprezentantul fiscal, după ce a fost acceptat de organul fiscal competent, este angajat, din punctul de vedere al drepturilor şi obligațiilor privind taxa pe valoarea adăugată, pentru toate operațiunile efectuate în România de persoana impozabilă nestabilită în România atât timp cât durează mandatul său. În situația în care mandatul reprezentantului fiscal încetează înainte de sfârşitul perioadei în care, potrivit legii, persoana impozabilă nestabilită în România ar avea obligația plății taxei pe valoarea adăugată în România, aceasta este obligată fie să prelungească mandatul reprezentantului fiscal, fie să mandateze alt reprezentant fiscal pe perioada rămasă sau să se înregistreze conform art. 153 alin. (4) sau art. 153 alin. (5) din Codul fiscal, dacă este o persoană impozabilă stabilită în Comunitate. Operațiunile efectuate de reprezentantul fiscal în numele persoanei impozabile nestabilite în România nu se evidențiază în contabilitatea proprie a persoanei desemnate ca reprezentant fiscal. Prevederile art. 152 din Codul fiscal, cu privire la întreprinderile mici, nu sunt aplicabile persoanelor impozabile nestabilite în România.

(5) Reprezentantul fiscal poate să renunțe la angajamentul asumat printr-o cerere adresată organului fiscal competent. În cerere trebuie să precizeze ultimul decont de taxă pe valoarea adăugată pe care îl va depune în această calitate şi să propună o dată ulterioară depunerii cererii când va lua sfârşit

mandatul său. De asemenea, este obligat să precizeze dacă renunțarea la mandat se datorează încetării activității în România a persoanei impozabile nestabilite în România, sau se datorează înregistrării directe în România, fără reprezentant fiscal, a persoanei impozabile stabilite în Comunitate pe care o reprezintă.

(6) În cazul în care persoana impozabilă nestabilită în România îşi continuă activitatea economică în România, cererea poate fi acceptată numai dacă persoana impozabilă nestabilită în România a întocmit toate formalitățile necesare desemnării unui alt reprezentant fiscal, iar acest nou reprezentant fiscal a fost acceptat ca atare de către organul fiscal competent sau, după caz, în situația în care persoana impozabilă, dacă este stabilită în Comunitate, optează să se înregistreze în România fără să desemneze un reprezentant fiscal.

(7) Persoana impozabilă nestabilită în România mandatează reprezentantul fiscal să emită factura destinată beneficiarului său. Reprezentantul fiscal emite factura pentru livrările de bunuri şi/sau prestările de servicii efectuate de persoana impozabilă nestabilită în România, aplicând regimul de taxă corespunzător operațiunilor respective, pe care o transmite beneficiarului. Prezentele norme metodologice nu instituie obligații privind moneda în care se fac decontările sau privind modalitatea în care se realizează decontările, respectiv prin reprezentantul fiscal, sau direct între persoana impozabilă nestabilită în România şi clienții/furnizorii acesteia.

(8) Factura emisă de reprezentantul fiscal trebuie să conțină informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal.

(9) Reprezentantul fiscal depune decontul de taxă prevăzut la art. 156^2 pentru operațiunile desfăşurate în România de persoana impozabilă nestabilită în România pe care o reprezintă. În situația în care reprezentantul fiscal este mandatat de mai multe persoane impozabile stabilite în străinătate, trebuie să depună câte un decont de taxă pentru fiecare persoană impozabilă nestabilită în România pe care o reprezintă. Nu este permis reprezentantului fiscal să evidențieze în decontul de taxă depus pentru activitatea proprie, pentru care este înregistrat în scopuri de TVA, operațiunile desfăşurate în numele persoanei impozabile nestabilite în România, pentru care depune un decont de taxă separat.

(10) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei aferente achizițiilor efectuate în numele persoanei impozabile nestabilite în România, reprezentantul fiscal trebuie să dețină documentele prevăzute de lege.

(11) Orice persoană stabilită printr-un sediu fix în România, conform prevederilor art. 125^1 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, nu mai poate să îşi desemneze un reprezentant fiscal în România. Această persoană se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal la organul fiscal competent.

(12) Dacă ulterior desemnării unui reprezentant fiscal persoana impozabilă nestabilită în România va avea unul sau mai multe sedii fixe pe teritoriul României în conformitate cu prevederile art. 125^1 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit reprezentantului fiscal este preluat de persoana impozabilă care devine înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul

fiscal, ca persoană stabilită în România. Suma negativă de taxă sau taxa de plată din ultimul decont de taxă depus de reprezentantul fiscal sunt preluate de persoana impozabilă care a devenit stabilită în România. Din punct de vedere al taxei operațiunile realizate prin reprezentant fiscal sunt operațiuni aparținând persoanei impozabile care inițial nu a fost stabilită în România, iar ulterior a devenit stabilită în România prin sediu fix.″

57. Punctul 67 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Înregistrarea în scopuri de TVA a altor persoane care efectuează achiziții intracomunitare sau pentru servicii

Art. 153^1

(1) Are obligația să solicite înregistrarea în scopuri de TVA, conform prezentului articol:

a) persoana impozabilă care are sediul activității economice în România şi persoana juridică neimpozabilă stabilită în România, neînregistrate şi care nu au obligația să se înregistreze conform art. 153 şi care nu sunt deja înregistrate conform lit. b) sau c) sau alin. (2), care efectuează o achiziție intracomunitară taxabilă în România, înainte de efectuarea achiziției intracomunitare, dacă valoarea achiziției intracomunitare respective depăşeşte plafonul pentru achiziții intracomunitare în anul calendaristic în care are loc achiziția intracomunitară;

b) persoana impozabilă care are sediul activității economice în România, neînregistrată şi care nu are obligația să se înregistreze conform art. 153, şi care nu este deja înregistrată conform lit. a) sau c) sau a alin. (2), dacă prestează servicii care au locul în alt stat membru, pentru care beneficiarul serviciului este persoana obligată la plata taxei conform echivalentului din legislația altui stat membru al art. 150 alin. (2), înainte de prestarea serviciului;

c) persoana impozabilă care îşi are stabilit sediul activității economice în România, care nu este înregistrată şi nu are obligația să se înregistreze conform art. 153 şi care nu este deja înregistrată conform lit. a) sau b) sau a alin. (2), dacă primeşte de la un prestator, persoană impozabilă stabilită în alt stat membru, servicii pentru care este obligată la plata taxei în România conform art. 150 alin. (2), înaintea primirii serviciilor respective.

(2) Persoana impozabilă care are sediul activității economice în România, dacă nu este înregistrată şi nu este obligată să se înregistreze conform art. 153, şi persoana juridică neimpozabilă stabilită în România, pot solicita să se înregistreze, conform prezentului articol, în cazul în care realizează achiziții intracomunitare, conform art. 126 alin. (6).

(3) Organele fiscale competente vor înregistra în scopuri de TVA conform prezentului articol, orice persoană care solicită înregistrarea, conform alin. (1) sau (2).

(4) Dacă persoana obligată să se înregistreze în scopuri de TVA, în condițiile alin. (1), nu solicită înregistrarea, organele fiscale competente vor înregistra persoana respectivă din oficiu.

(5) Persoana înregistrată în scopuri de TVA conform alin. (1) lit. a), poate solicita anularea înregistrării sale oricând, după expirarea anului calendaristic următor celui în care a fost înregistrată, dacă valoarea achizițiilor sale intracomunitare nu a depăşit plafonul de achiziții în anul în care face solicitarea sau în anul calendaristic anterior şi dacă nu şi-a exercitat opțiunea conform alin. (7).

(6) Persoana înregistrată în scopuri de TVA conform alin. (2), poate solicita anularea înregistrării oricând după expirarea a 2 ani calendaristici care urmează anului în care a optat pentru înregistrare, dacă valoarea achizițiilor sale intracomunitare nu a depăşit plafonul de achiziții în anul în care depune această solicitare sau în anul calendaristic anterior, dacă nu şi-a exercitat opțiunea conform alin. (7).

(7) Dacă după expirarea anului calendaristic prevăzut la alin. (5) sau a celor 2 ani calendaristici prevăzuți la alin. (6), care urmează celui în care s-a efectuat înregistrarea, persoana impozabilă efectuează o achiziție intracomunitară în baza codului de înregistrare în scopuri de TVA, obținut conform prezentului articol, se consideră că persoana a optat conform art. 126 alin. (6), cu excepția cazului în care a depăşit plafonul de achiziții intracomunitare.

(8) Persoana înregistrată conform alin. (1) lit. b) şi c), poate solicita anularea înregistrării sale oricând după expirarea anului calendaristic în care a fost înregistrată, cu excepția situației în care trebuie să rămână înregistrată conform alin. (5) - (7).

(9) Organele fiscale competente vor anula înregistrarea unei persoane, conform prezentului articol, dacă:

a) persoana respectivă este înregistrată în scopuri de TVA, conform art. 153; sau

b) persoana respectivă are dreptul la anularea înregistrării în scopuri de TVA, conform prezentului articol, şi solicită anularea conform alin. (5), (6) şi (8).

(10) Înregistrarea în scopuri de TVA conform prezentului articol nu conferă persoanei impozabile calitatea de persoană înregistrată normal în scopuri de TVA, acest cod fiind utilizat numai pentru achiziții intracomunitare sau pentru serviciile prevăzute la art. 133 alin. (2), primite de la persoane impozabile stabilite în alt stat membru sau prestate către persoane impozabile stabilite în alt stat membru.

(11) Prevederile art. 153 alin. (9) se aplică corespunzător şi pentru persoanele înregistrate în scopuri de TVA conform prezentului articol.

Norme metodologice:

67. (1) Au obligația să solicite înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153^1 din Codul fiscal numai persoanele impozabile care au sediul activității economice în România.

(2) Persoanele impozabile prevăzute la art. 126 alin. (4) din Codul fiscal, sunt obligate să solicite înregistrarea în scopuri de TVA pentru achiziții intracomunitare de bunuri conform art. 153^1 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, dacă depăşesc plafonul pentru achiziții intracomunitare de 10.000 Euro stabilit conform pct. 2 alin. (5) - (7). În cazul în care o persoană este obligată să solicite înregistrarea în condițiile art. 153^1 alin. (1) din Codul fiscal, înregistrarea respectivei persoane conform acestui articol va fi

considerată valabilă de la data solicitării înregistrării.

(3) În situația în care obligativitatea înregistrării în scopuri de TVA conform art. 153[1] alin. (1) lit. b) sau c) din Codul fiscal revine unei persoane impozabile care realizează achiziții intracomunitare de bunuri care nu sunt impozabile în România conform art. 126 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, respectiva persoană poate aplica regulile referitoare la plafonul pentru achiziții intracomunitare şi după înregistrare, până la depăşirea respectivului plafon. În acest scop nu va comunica codul de înregistrare în scopuri de TVA furnizorilor săi din alte state membre.

(4) Înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153[1] alin. (1) lit. b) şi c) din Codul fiscal se solicită numai de persoanele care nu sunt deja înregistrate conform art. 153 din Codul fiscal sau pentru achiziții intracomunitare conform art. 153[1] alin. (1) lit. a) din Codul fiscal şi numai în cazul serviciilor pentru care se aplică prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, sau echivalentul acestui articol din legislația altui stat membru, altele decât cele scutite de taxă. Înregistrarea respectivei persoane conform acestui articol va fi considerată valabilă de la data solicitării înregistrării. Nu se va solicita înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153[1] din Codul fiscal dacă serviciile se încadrează pe oricare din prevederile art. 133 alin. (3)-(7) din Codul fiscal. De asemenea nu se va solicita înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153[1] din Codul în cazul serviciilor pentru care se aplică prevederile art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, dar nu sunt servicii intracomunitare, respectiv sunt prestate de o persoană impozabilă din România către o persoană impozabilă stabilită în afara Comunității, sau sunt prestate de o persoană impozabilă stabilită în afara Comunității în beneficiul unei persoane impozabile stabilite în România.

(5) În cazul în care o persoană solicită înregistrarea în scopuri de TVA în condițiile art. 153[1] alin. (2) din Codul fiscal, respectiv prin opțiunea de a aplica regimul general prevăzut la art. 126 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, înregistrarea respectivei persoane conform acestui articol va fi considerată valabilă de la data solicitării înregistrării.

(6) În cazul în care o persoană solicită anularea înregistrării în condițiile art. 153[1] alin. (5), (6) sau (8) din Codul fiscal, înregistrarea respectivei persoane se va considera anulată din prima zi a anului calendaristic în care se face cererea de anulare.

(7) Persoanele înregistrate conform art. 153[1] din Codul fiscal, nu pot comunica acest cod pentru livrările de bunuri sau prestările de servicii efectuate către alte persoane, acesta fiind comunicat altor persoane numai pentru achiziții intracomunitare de bunuri, pentru prestări de servicii intracomunitare şi pentru achiziții de servicii intracomunitare.

(8) Persoana impozabilă sau persoana juridică neimpozabilă care nu este înregistrată conform art. 153 din Codul fiscal, şi care efectuează achiziții intracomunitare de bunuri accizabile, nu are obligația să se înregistreze conform art. 153[1] din Codul fiscal, pentru plata taxei aferente respectivei achiziții intracomunitare.

(9) Orice persoană care efectuează achiziții intracomunitare de mijloace noi de transport, care nu este înregistrată conform art. 153 din Codul fiscal, nu are obligația să se înregistreze conform art. 153[1] din

Codul fiscal, pentru plata taxei aferente respectivei achiziții intracomunitare.

(10) Prevederile prezentelor norme se completează cu prevederile pct. 2.

(11) Instituțiile publice care sunt înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, pentru întreaga activitate sau numai pentru parte din structură, nu vor solicita înregistrarea conform art. 153^1 din Codul fiscal. Pentru toate achizițiile intracomunitare de bunuri, pentru prestările de servicii intracomunitare şi pentru achizițiile de servicii intracomunitare, vor comunica codul de înregistrare în scopuri de TVA acordat conform art. 153, indiferent dacă achizițiile sunt destinate utilizării pentru activitatea desfăşurată în calitate de autoritate publică, pentru care instituția publică nu are calitatea de persoană impozabilă, sau pentru activități pentru care instituția publică are calitatea de persoană impozabilă. Orice instituție publică căreia i s-a atribuit un cod de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 153^1 din Codul fiscal, va fi considerată persoană impozabilă conform art. 133 alin. (1) din Codul fiscal, dar numai în ceea ce priveşte stabilirea locului prestării serviciilor conform art. 133 din Codul fiscal.″

58. Punctul 68 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Prevederi generale referitoare la înregistrare

Art. 154

(1) Codul de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit conform art. 153 şi 153^1, are prefixul "RO", conform Standardului internațional ISO 3166 - alpha 2.

(2) Anularea înregistrării în scopuri de TVA a unei persoane nu o exonerează de răspunderea care îi revine, conform prezentului titlu, pentru orice acțiune anterioară datei anulării şi de obligația de a solicita înregistrarea în condițiile prezentului titlu.

(3) Prin norme se stabilesc cazurile în care persoanele nestabilite în România care sunt obligate la plata TVA în România conform art. 150 alin. (1), pot fi scutite de înregistrarea în scopuri de TVA în România.

(4) Persoanele înregistrate:

a) conform art. 153, vor comunica codul de înregistrare în scopuri de TVA tuturor furnizorilor/prestatorilor sau clienților;

b) conform art. 153^1, vor comunica codul de înregistrare în scopuri de TVA:

1) furnizorului/prestatorului, atunci când au obligația plății taxei conform art. 150 alin. (2) - (6) şi art. 151;

2) beneficiarului, persoană impozabilă din alt stat membru, către care prestează servicii pentru care acesta este obligat la plata taxei conform echivalentului din alt stat membru al art. 150 alin. (2).

Norme metodologice:

68. (1) În sensul art. 154. alin. (3) din Codul fiscal, persoana impozabilă nestabilită în România care este obligată la plata TVA în România conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal poate fi scutită de obligația înregistrării în scopuri de TVA în următoarele situații:

a) când efectuează în România servicii prestate ocazional, dacă aceste operațiuni nu sunt precedate de achiziții intracomunitare de bunuri efectuate în România;

b) când efectează în România livrări ocazionale de bunuri, cu excepția:

1. vânzărilor la distanță;

2. livrărilor de bunuri precedate de achiziții intracomunitare de bunuri în România;

(2) În sensul alin. (1) lit. a) şi b), livrările de bunuri şi prestările de servicii sunt considerate ocazionale dacă sunt realizate o singură dată în cursul unui an.

(3) Persoanele nestabilite în România sunt obligate să facă plata taxei datorate în România în condițiile prevăzute la art. 157 alin. (6) din Codul fiscal.″

59. Punctul 69 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″69. (1) Prevederile art. 155 alin. (1) din Codul fiscal, se aplică şi pentru situațiile prevăzute la art. 132 alin. (3) din Codul fiscal.

(2) Persoana impozabilă care efectuează o livrare de bunuri sau o prestare de servicii scutită fără drept de deducere a taxei conform art. 141 alin. (1) şi (2) din Codul fiscal, nu are obligația întocmirii unei facturi, dar operațiunile vor fi consemnate în documente potrivit legislației contabile. Emiterea facturii nu este interzisă fiind opțiunea persoanei impozabile de a factura operațiunile respective. În situația în care factura este emisă aceasta trebuie să conțină cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal.

(3) Regularizarea facturilor emise de către furnizori/prestatori pentru avansuri, sau în cazul emiterii de facturi parțiale pentru livrări de bunuri sau prestări de servicii, se realizează prin stornarea facturii de avans la data emiterii facturii pentru contravaloarea integrală a livrării de bunuri şi/sau prestării de servicii. Stornarea se poate face separat sau pe aceeaşi factură pe care se evidențiază contravaloarea integrală a livrării de bunuri şi/sau prestării de servicii. Pe factura emisă se va face o referire la alte facturi sau documente emise anterior, atunci când se emit mai multe facturi sau documente pentru aceeaşi operațiune, în conformitate cu prevederile art. 155 alin. (5) lit. n) din Codul fiscal, respectiv la facturile de avans, facturile parțiale, sau alte documente care țin loc de factură. În cazul operațiunilor pentru care baza impozabilă este stabilită în valută, la regularizare se vor avea în vedere prevederile art. 139^{1} din Codul fiscal şi a pct. 22. Nu se impune regularizarea de către beneficiarul care are obligația plății taxei conform art. 150 alin. (2)-(6), art. 151 sau art 151^{1} din Codul fiscal, în cazul facturilor de avans sau a facturilor parțiale emise de furnizorii de bunuri sau de prestatorii de servicii.

(4) În cazul reducerilor de preț acordate de producătorii/distribuitorii de bunuri potrivit prevederilor pct. 19 alin. (2), pe bază de cupoane valorice, facturile de reducere se întocmesc direct pe

numele comercianților care au acceptat cupoanele valorice de la consumatorii finali, chiar dacă inițial facturile de livrare a bunurilor pentru care se acordă aceste reduceri de preț au fost emise de producători/distribuitori către diverşi intermediari cumpărători-revânzători. La rubrica "Cumpărător" se înscriu datele de identificare ale cumpărătorului care a acceptat cupoanele valorice de la consumatorii finali.″

60. Punctele 71 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Facturarea

Art. 155

(4) Persoana impozabilă va emite o autofactură în termenul stabilit la alin. (1), pentru fiecare transfer pe care l-a efectuat în alt stat membru, în condițiile art. 128 alin. (10) şi pentru fiecare achiziție intracomunitară efectuată în România în condițiile stabilite la art. 130^1 alin. (2) lit. a).

Norme metodologice:

71. (1) Persoana înregistrată sau care ar fi fost obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România conform art. 153 din Codul fiscal, este obligată să emită facturi prin autofacturare, potrivit prevederilor art. 155 alin. (4) din Codul fiscal, pentru fiecare transfer pe care l-a efectuat în alt stat membru. Factura se emite numai în scopul taxei, fiind obligatorie menționarea următoarelor informații:

a) numărul facturii va fi un număr secvențial acordat în baza uneia sau mai multor serii, care identifică în mod unic o factură;

b) data emiterii;

c) la rubrica furnizor, numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA din România al persoanei impozabile, iar în cazul persoanei impozabile nestabilite în România, care şi-a desemnat un reprezentant fiscal în România, se va înscrie denumirea/numele persoanei care efectuează transferul, precum şi denumirea/numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, ale reprezentantului fiscal;

d) numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA acordat de autoritățile fiscale din alt stat membru persoanei impozabile care realizează transferul, la rubrica cumpărător;

e) adresa exactă a locului din care au fost transferate bunurile, precum şi adresa exactă a locului în care au fost transferate bunurile ;

f) denumirea şi cantitatea bunurilor transferate, precum şi particularitățile prevăzute la art. 125^1 alin. (3) din Codul fiscal, în definirea bunurilor în cazul transferului de mijloace de transport noi;

g) data la care au fost transferate bunurile;

h) valoarea bunurilor transferate;

(2) Persoana înregistrată sau care ar fi fost obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în

România conform art. 153 din Codul fiscal, este obligată să emită facturi prin autofacturare, potrivit prevederilor art. 155 alin. (4) din Codul fiscal, pentru fiecare achiziție intracomunitară de bunuri efectuată în România în condițiile stabilite la art. 130^1 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, respectiv care urmează nui transfer pe care l-a efectuat din alt stat membru. Autofactura nu se va emite în situația în care a fost emis un document pentru transferul realizat în alt stat membru şi care cuprinde cel puțin elementele menționate la alin. (1), pe baza căruia se va înregistra achiziția intracomunitară de bunuri în România. Factura se emite numai în scopul taxei, fiind obligatorie menționarea următoarelor informații:

a) numărul facturii va fi un număr secvențial acordat în baza uneia sau mai multor serii, care identifică în mod unic o factură;

b) data emiterii;

c) la rubrica cumpărător, numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA din România al persoanei impozabile, iar în cazul persoanei impozabile nestabilite în România, care şi-a desemnat un reprezentant fiscal în România, se va înscrie denumirea/numele persoanei care efectuează achiziția intracomunitară de bunuri, precum şi denumirea/numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, ale reprezentantului fiscal;

d) numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA acordat de autoritățile fiscale din alt stat membru persoanei impozabile care realizează transferul, la rubrica furnizor;

e) adresa exactă a locului din care au fost transferate bunurile din alt stat membru, precum şi adresa exactă din România în care au fost achiziționate bunurile ;

f) denumirea şi cantitatea bunurilor achiziționate, precum şi particularitățile prevăzute la art. 125^1 alin. (3) din Codul fiscal, în definirea bunurilor în cazul transferului de mijloace de transport noi;

g) data la care au fost transferate bunurile din alt stat membru;

h) valoarea bunurilor transferate;

(3) Informațiile din facturile emise prin autofacturare conform alin. (1) se înscriu în jurnalele pentru vânzări, iar cele emise conform alin. (2) se înscriu în jurnalul pentru cumpărări şi sunt preluate corespunzător în decontul de taxă prevăzut la art. 156^2 din Codul fiscal.″

61. Punctele 72 şi 73 se modifică şi vor avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

(5) Factura cuprinde în mod obligatoriu următoarele informații:

a) numărul de ordine, în baza uneia sau mai multor serii, care identifică factura în mod unic;

b) data emiterii facturii;

c) data la care au fost livrate bunurile/prestate serviciile sau data încasării unui avans, în măsura în care această dată diferă de data emiterii facturii;

d) denumirea/numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA sau, după caz, codul de identificare fiscală, ale persoanei impozabile care emite factura;

e) denumirea/numele furnizorului/prestatorului care nu este stabilit în România şi care şi-a desemnat un reprezentant fiscal, precum şi denumirea/numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 153 ale reprezentantului fiscal;

f) denumirea/numele şi adresa beneficiarului bunurilor sau serviciilor, precum şi codul de înregistrare în scopuri de TVA sau codul de identificare fiscală ale beneficiarului, dacă acesta este o persoană impozabilă sau o persoană juridică neimpozabilă;

g) denumirea/numele beneficiarului care nu este stabilit în România şi care şi-a desemnat un reprezentant fiscal, precum şi denumirea/numele, adresa şi codul de înregistrare prevăzut la art. 153, ale reprezentantului fiscal;

h) denumirea şi cantitatea bunurilor livrate, denumirea serviciilor prestate, precum şi particularităţile prevăzute la art. 125^1 alin. (3) în definirea bunurilor, în cazul livrării intracomunitare de mijloace de transport noi;

i) baza de impozitare a bunurilor şi serviciilor sau, după caz, avansurile facturate, pentru fiecare cotă, scutire sau operaţiune netaxabilă, preţul unitar, exclusiv taxa, precum şi rabaturile, remizele, risturnele şi alte reduceri de preţ;

j) indicarea cotei de taxă aplicate şi a sumei taxei colectate, exprimate în lei, în funcţie de cotele taxei;

k) în cazul în care nu se datorează taxa, trimiterea la dispoziţiile aplicabile din prezentul titlu sau din Directiva 112, sau orice altă menţiune din care să rezulte că livrarea de bunuri sau prestarea de servicii face obiectul unei scutiri sau a procedurii de taxare inversă;

l) în cazul în care se aplică regimul special pentru agenţiile de turism, trimiterea la art. 152^1, la art. 306 din Directiva 112 sau orice altă referinţă care să indice faptul că a fost aplicat regimul special;

m) dacă se aplică unul dintre regimurile speciale pentru bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecţie şi antichităţi, trimiterea la art. 152^2, la art. 313, 326 ori 333 din Directiva 112 sau orice altă referinţă care să indice faptul că a fost aplicat unul dintre regimurile respective;

n) o referire la alte facturi sau documente emise anterior, atunci când se emit mai multe facturi sau documente pentru aceeaşi operaţiune.

(6) Semnarea şi ştampilarea facturilor nu sunt obligatorii.

(7) Prin derogare de la alin. (1) şi fără să contravină prevederilor alin. (3), persoana impozabilă este scutită de obligaţia emiterii facturii, pentru următoarele operaţiuni, cu excepţia cazului în care beneficiarul solicită factura:

a) transportul persoanelor cu taximetre, precum şi transportul persoanelor pe baza biletelor de călătorie sau a abonamentelor;

b) livrările de bunuri prin magazinele de comerţ cu amănuntul şi prestările de servicii către populaţie, consemnate în documente, fără nominalizarea cumpărătorului;

c) Abrogat.

(8) Prin norme se stabilesc condiţiile în care:

a) se poate întocmi o factură centralizatoare pentru mai multe livrări separate de bunuri sau prestări separate de servicii;

b) se pot emite facturi de către cumpărător sau client în numele şi în contul furnizorului/prestatorului;

c) se pot transmite facturi prin mijloace electronice;

d) se pot emite facturi de către un terţ în numele şi în contul furnizorului/prestatorului;

e) se pot păstra facturile într-un anumit loc.

Norme metodologice:

72. (1) Factura prevăzută la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal va fi întocmită în orice limbă oficială a statelor membre ale Uniunii Europene, dar la solicitarea organelor de control trebuie asigurată traducerea în limba română. Baza de impozitare poate fi înscrisă în valută, dar dacă operaţiunea nu este scutită de taxă, suma taxei trebuie înscrisă şi în lei. Pentru înregistrarea în jurnalele de vânzări, baza impozabilă va fi convertită în lei utilizând cursul de schimb prevăzut la art. 139^{1} din Codul fiscal.

(2) În situaţia în care denumirea bunurilor livrate/serviciilor prestate nu poate fi înscrisă pe o singură pagină, elementele prevăzute la art. 155 alin. (5), cu excepţia informaţiilor prevăzute la art. 155 alin. (5) lit. h-m) din Codul fiscal, se înscriu numai pe prima pagină a facturii. În această situaţie este obligatorie înscrierea pe prima pagină a facturii a numărului de pagini pe care le conţine factura şi a numărului total de poziţii cuprinse în factura respectivă. Pe facturile emise şi achitate prin numerar pe bază de bonuri fiscale emise conform Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 28/1999 privind obligaţia agenţilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, cu modificările ulterioare, nu este necesară menţionarea bunurilor livrate sau a serviciilor prestate, fiind suficientă menţiunea "conform bon fiscal nr./data".

(3) Prevederile art. 155 alin. (5) lit.f) din Codul fiscal referitoare la adresa furnizorului/prestatorului vor cuprinde cel puţin următoarele informaţii: localitatea, strada şi numărul. În cazul furnizorilor/prestatorilor cu sediul activităţii activităţii economice în România, care au sedii secundare fără personalitate juridică pe teritoriul României, pe facturile emise se va înscrie adresa persoanei juridice, şi opţional, se poate înscrie şi adresa sediului secundar prin care au fost livrate bunurile şi/ sau au fost prestate serviciile. În cazul furnizorilor/prestatorilor cu sediul activităţii activităţii economice în afara României, care au sedii fixe pe teritoriul României, pe facturile emise se va înscrie adresa sediului fix din România care a realizat livrarea de bunuri şi/sau prestarea de servicii. Persoanele impozabile care au sediul activităţii economice în România şi au sedii fixe în alte state de la care livrează bunuri sau prestează servicii, vor înscrie pe facturi adresa sediului fix prin care au fost realizate aceste operaţiuni.

(4) Prevederile art. 155 alin. (5) lit. d) din Codul fiscal referitoare la adresa beneficiarului vor

cuprinde cel puțin următoarele informații: localitatea, strada şi numărul. În cazul beneficiarilor cu sediul activității activității economice în România, care au sedii secundare fără personalitate juridică pe teritoriul României, pe facturile emise de furnizori/prestatori stabiliți în România se va înscrie adresa persoanei juridice, şi opțional, se poate înscrie şi adresa sediului secundar către care au fost livrate bunurile şi/ sau au fost prestate serviciile. În cazul beneficiarilor cu sediul activității activității economice în afara României, care au sedii fixe pe teritoriul României, pe facturile emise de furnizori/prestatori stabiliți în România se va înscrie adresa sediului fix din România către care au fost livrate bunurile şi/sau au fost prestate serviciile. De asemenea, în cazul beneficiarilor cu sediul activității activității economice în afara României, care au sedii fixe în alt stat decât cel în care îşi au stabilit sediul activității economice, pe facturile emise de furnizori/prestatori stabiliți în România se va înscrie adresa sediului fix din România către care au fost livrate bunurile şi/sau au fost prestate serviciile.

(5) Prevederile art. 155 alin. (5) lit. n) din Codul fiscal cu privire la alte facturi sau documente emise anterior, atunci când se emit mai multe facturi sau documente pentru aceeaşi operațiune, se aplică atunci când se efectuează regularizările prevăzute la pct. 69 alin.(3).

(6) În sensul art. 155 alin. (8) lit. a) din Codul fiscal, factura centralizatoare se poate întocmi dacă se îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) să se refere la livrări de bunuri, inclusiv livrări intracomunitare, şi/sau prestări de servicii către acelaşi client, pentru care faptul generator al taxei ia naştere într-o perioadă ce nu depăşeşte o lună calendaristică;

b) toate documentele emise la data livrării de bunuri sau prestării de servicii să fie obligatoriu anexate la factura centralizatoare.

(7) În sensul art. 155 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal, factura se poate întocmi de către cumpărătorul unui bun sau serviciu în următoarele condiții:

a) părțile să încheie un acord prin care să se prevadă această procedură de facturare;

b) să existe o procedură scrisă de acceptare a facturii;

c) cumpărătorul să fie stabilit în Comunitate şi înregistrat în România conform art. 153 din Codul fiscal;

d) atât furnizorul/prestatorul, în cazul în care este înregistrat în România conform art. 153 din Codul fiscal, cât şi cumpărătorul să notifice prin scrisoare recomandată organului fiscal competent aplicarea acestei proceduri de facturare, cu cel puțin o lună calendaristică înainte de a o iniția, şi să anexeze la notificare acordul şi procedura de acceptare prevăzute la lit. a) şi respectiv b);

e) factura să fie emisă în numele şi în contul furnizorului/prestatorului de către cumpărător, şi trimisă furnizorului/prestatorului;

f) factura să cuprindă elementele prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal;

g) factura să fie înregistrată într-un jurnal special de vânzări de către furnizor/prestator, dacă este înregistrat în România conform art. 153 din Codul fiscal.

73. (1) În sensul art. 155 alin. (8) lit. c) din Codul fiscal, se pot transmite facturi prin mijloace electronice în următoarele condiţii:

a) pentru operaţiuni efectuate în România, inclusiv pentru livrări intracomunitare:

1. părţile să încheie un acord prin care să se prevadă această procedură de facturare;

2. să se garanteze autenticitatea sursei şi integritatea conţinutului facturii prin:

i) semnătură electronică, conform prevederilor Legii nr. 455/2001 privind semnătura electronică;

ii) schimbul electronic de date EDI definit la art. 2 din Recomandările Comisiei 1994/820/EC din 19 octombrie 1994 referitor la aspectele legale ale schimbului electronic de date;

iii) alte modalităţi de garantare a autenticităţii sursei şi integrităţii conţinutului facturii decât cele prevăzute la lit. i) şi ii), situaţie în care persoana care transmite facturi prin mijloace electronice va trebui să solicite confirmarea Direcţiei generale a tehnologiei informaţiei din cadrul Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală că sunt îndeplinite condiţiile şi modalităţile de garantare a autenticităţii sursei şi integrităţii conţinutului facturii;

3. să existe un document centralizator pe suport hârtie, cu evidenţa tuturor facturilor transmise prin schimbul electronic de date EDI într-o lună calendaristică de o persoană impozabilă înregistrată conform art. 153 din Codul fiscal sau a tuturor facturilor astfel primite într-o lună calendaristică de orice persoană obligată la plata taxei, în cazul în care furnizorul/prestatorul nu este înregistrat conform art. 153 din Codul fiscal;

b) pentru achiziţiile intracomunitare efectuate în România:

1. părţile să încheie un acord prin care să se prevadă această procedură de facturare;

2. să existe un document pe suport hârtie cu evidenţa tuturor facturilor primite prin schimbul electronic de date EDI într-o lună calendaristică de orice persoană impozabilă sau persoană juridică neimpozabilă înregistrată conform art. 153^1 din Codul fiscal;

(2) În sensul alin. (1) lit. b) condiţiile pentru facturarea prin mijloace electronice sunt stabilite de ţara în care au loc livrările intracomunitare.″

62. La punctul 75, alineatul (6) se modifică şi va avea următorul cuprins:

″(6) Factura de executare silită emisă de organul de executare silită va conţine pe lângă informaţiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, numele şi datele de identificare ale organului de executare silită prin care se realizează livrarea bunurilor şi o referire la faptul că factura este emisă pentru operaţiuni de executare silită.″

63. La punctul 78, alineatul (2) se modifică şi va avea următorul cuprins:

″(2) În vederea emiterii de facturi simplificate, persoanele impozabile interesate trebuie să depună o solicitare la Direcţia de legislaţie în domeniul TVA din cadrul Ministerului Finanţelor Publice care trebuie să conţină modelul facturii simplificate propuse, motivaţia solicitării unui model simplificat de

factură şi, după caz, instrucțiuni de completare. Din motivația prezentată trebuie să rezulte cu certitudine motivele obiective pentru care nu este posibilă emiterea facturilor care conțin toate elementele prevăzute la art. 155 alin.(5) din Codul fiscal. Direcția de legislație în domeniul TVA va analiza dacă modelul propus respectă condițiile minimale prevăzute lege şi dacă există motive obiective pentru care se solicită un model simplificat de factură. Dacă nu sunt îndeplinite condițiile minimale prevăzute de lege şi/sau se constată că nu există motive obiective pentru solicitare, aceste informații se comunică solicitantului. Solicitările avizate favorabil de Direcția de legislație în domeniul TVA se transmit în vederea consultării Comitetului TVA, conform prevederilor Directivei 112. Facturile simplificate se pot emite numai după consultarea Comitetului TVA şi transmiterea unui răspuns pozitiv către solicitanți.″

64. Punctul 79 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″79. (1) În sensul art. 156 alin. (4) din Codul fiscal, fiecare persoană impozabilă va ține următoarele evidențe şi documente:

a) evidențe contabile ale activității sale economice;

b) al doilea exemplar al facturilor sau altor documente emise de aceasta şi legate de activitatea sa economică, conform prevederilor de la pct. 76;

c) facturile sau alte documente primite şi legate de activitatea sa economică;

d) documentele vamale şi, după caz, cele privind accizele legate de importul, exportul, livrarea intracomunitară şi achiziția intracomunitară de bunuri realizate de respectiva persoană;

e) facturile şi alte documente emise sau primite de respectiva persoană pentru majorarea sau reducerea contravalorii livrărilor de bunuri, prestărilor de servicii, achizițiilor intracomunitare sau importurilor;

f) un registru al nontransferurilor de bunuri transportate de persoana impozabilă sau de altă persoană în contul acesteia în afara României dar în interiorul Comunității pentru operațiunile prevăzute la art. 128 alin. (12) lit. f) - h) din Codul fiscal, precum şi pentru alte situații în care se aplică măsuri de simplificare aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice. Registrul nontransferurilor va cuprinde: denumirea şi adresa primitorului, un număr de ordine, data transportului bunurilor, descrierea bunurilor transportate, cantitatea bunurilor transportate, valoarea bunurilor transportate, data transportului bunurilor care se întorc după prelucrare sau expertiză, descrierea bunurilor returnate, cantitatea bunurilor returnate, descrierea bunurilor care nu sunt returnate, cantitatea acestora şi o mențiune referitoare la documentele emise în legătură cu aceste operațiuni, după caz, precum şi data emiterii acestor documente. Nu trebuie completat acest registru pentru următoarele bunuri:

1. mijloacele de transport înmatriculate în România;

2. paleți, containere şi alte ambalaje care circulă fără facturare;

3. bunurile necesare desfăşurării activității de presă, radiodifuziune şi televiziune;

4. bunurile necesare exercitării unei profesii sau meserii dacă:

- prețul sau valoarea normală pe fiecare bun în parte nu depăşeşte nivelul de 1.250 de euro la cursul de schimb din data la care bunul este transportat sau expediat în alt stat membru şi cu condiția ca bunul să nu fie utilizat mai mult de 7 zile în afara României; sau

- prețul sau valoarea normală pe fiecare bun în parte nu depăşeşte nivelul de 250 de euro la cursul de schimb din data la care bunul este transportat sau expediat în alt stat membru şi cu condiția ca bunul să nu fie utilizat mai mult de 24 de luni în afara României;

5. computerele portabile şi alt material profesional similar care este transportat în afara României în cadrul unei deplasări de afaceri de către personalul unei entități economice sau de către o persoană fizică autorizată;

g) un registru pentru bunurile mobile corporale primite care au fost transportate din alt stat membru al Comunității în România sau care au fost importate în România sau achiziționate din România de o persoană impozabilă nestabilită în România şi care sunt date unei persoane impozabile în România în scopul expertizării sau pentru lucrări efectuate asupra acestor bunuri în România, cu excepția situațiilor în care prin ordin al ministrului finanțelor publice nu se impune o asemenea obligație. Registrul bunurilor primite nu trebuie ținut în cazul bunurilor care sunt plasate în regimul vamal de perfecționare activă. Acest registru va cuprinde:

1. denumirea şi adresa expeditorului;

2. un număr de ordine;

3. data primirii bunurilor;

4. descrierea bunurilor primite;

5. cantitatea bunurilor primite;

6. data transportului bunurilor transmise clientului după expertizare sau prelucrare;

7. cantitatea şi descrierea bunurilor care sunt returnate clientului după expertizare sau prelucrare;

8. cantitatea şi descrierea bunurilor care nu sunt returnate clientului;

9. o mențiune referitoare la documentele emise în legătură cu serviciile prestate, precum şi data emiterii acestor documente.

(2) Jurnalele pentru vânzări şi pentru cumpărări, registrele, evidențele şi alte documente similare ale activității economice a fiecărei persoane impozabile se vor întocmi astfel încât să permită stabilirea următoarelor elemente:

a) valoarea totală, fără taxă, a tuturor livrărilor de bunuri şi/sau prestărilor de servicii efectuate de această persoană în fiecare perioadă fiscală, evidențiată distinct pentru:

1. livrările intracomunitare de bunuri scutite;

2. livrări/prestări scutite de taxă sau pentru care locul livrării/prestării este în afara României;

3. livrările de bunuri şi/sau prestările de servicii taxabile şi cărora li se aplică cote diferite de taxă;

4. prestările de servicii efectuate conform art. 133 alin. (2) către beneficiari persoane impozabile stabilite în Comunitate, denumite prestări de servicii intracomunitare, pentru care locul este în afara

României.

b) valoarea totală, fără taxă, a tuturor achiziţiilor pentru fiecare perioadă fiscală, evidenţiată distinct pentru:

1. achiziţii intracomunitare de bunuri;

2. achiziţii de bunuri/servicii pentru care persoana impozabilă este obligată la plata taxei în condiţiile art. 150 alin. (3)-(6) din Codul fiscal;

3. achiziţii de bunuri, inclusiv provenite din import, şi de servicii, taxabile, cărora li se aplică cote diferite de taxă;

4. achiziţii de servicii pentru care persoana impozabilă este obligată la plata taxei în condiţiile art. 150 alin. (2) din Codul fiscal, care sunt prestate de către persoane impozabile stabilite în Comunitate, denumite achiziţii intracomunitare de servicii.

c) taxa colectată de respectiva persoană pentru fiecare perioadă fiscală;

d) taxa totală deductibilă şi taxa dedusă pentru fiecare perioadă fiscală;

e) calculul taxei deduse provizoriu pentru fiecare perioadă fiscală, a taxei deduse efectiv pentru fiecare an calendaristic şi al ajustărilor efectuate, atunci când dreptul de deducere se exercită pe bază de pro-rata, evidenţiind distinct:

1. taxa dedusă conform art. 147 alin. (3) din Codul fiscal;

2. taxa nededusă conform art. 147 alin. (4) din Codul fiscal;

3. taxa dedusă pe bază de pro-rata conform art. 147 alin. (5) din Codul fiscal.

(3) Documentele prevăzute la alin. (2) nu sunt formulare tipizate stabilite de Ministerul Finanţelor Publice. Fiecare persoană impozabilă poate să-şi stabilească modelul documentelor pe baza cărora determină taxa colectată şi taxa deductibilă conform specificului propriu de activitate, dar acestea trebuie să conţină informaţiile minimale stabilite la alin. (2) şi să asigure întocmirea decontului de taxă prevăzut la art. 156^2 din Codul fiscal.″

65. După punctul 79 se introduce un nou punct, punctul 79^1, cu următorul cuprins:

″79^1. (1) În cazul asocierilor în participaţiune sau al altor asocieri tratate drept asocieri în participaţiune conform art. 127 alin. (10) din Codul fiscal, denumite în continuare asocieri, drepturile şi obligaţiile legale privind taxa pe valoarea adăugată prevăzute de titlul VI al Codului fiscal revin asociatului desemnat în acest scop potrivit contractului încheiat între părţi, care contabilizează veniturile şi cheltuielile, denumit în continuare asociatul administrator. Prin drepturi şi obligaţii legale se înţelege, printre altele, dreptul de a exercita deducerea taxei pentru achiziţii conform prevederilor art. 145 – 147^1 din Codul fiscal, obligaţia de a emite facturi către beneficiar şi de a colecta taxa în cazul operaţiunilor taxabile, dreptul/ obligaţia de ajustare a taxei conform art 148, 149, sau 161 din Codul fiscal.

(2) Bunurile/serviciile care sunt puse la dispoziţia asocierii de către membrii săi fără plată, ca aport la asociere în limita cotei de participare stabilită prin contract, nu constituie prestare de servicii/

livrare de bunuri cu plată în sensul art. 129, respectiv 128 din Codul fiscal. Asociații care au pus la dispoziția asocierii bunurile şi serviciile menționate în teza anterioară, ca aport la asociere, îşi păstrează dreptul de deducere, şi nu vor efectua ajustări pe perioada funcționării asocierii, cu condiția ca asociatul administrator să ajusteze taxa aferentă în conformitate cu prevederile alin. (5). În cazul bunurilor de capital se va face o mențiune referitoare la perioada în care bunurile au fost puse la dispoziția asocierii, perioadă în care membrii asociați nu fac ajustări.

(3) Bunurile/serviciile care sunt puse la dispoziția asocierii de către membrii săi, altele decât cele prevăzute la alin. (2), reprezintă livrare de bunuri sau prestare de servicii cu plată în sensul art. 128, respectiv art. 129 din Codul fiscal.

(4) Asociatul administrator efectuează achizițiile asocierii pe numele său şi emite facturi în nume propriu către terți pentru livrările de bunuri şi prestările de servicii realizate de asociere, urmând ca veniturile şi cheltuielile să fie atribuite fiecărui asociat corespunzător cotei de participare în asociere.

(5) Asociatul administrator are dreptul/obligația de ajustare a taxei pentru bunuri/servicii conform art. 148, 149, sau 161 din Codul fiscal, pe perioada de existență a asocierii, astfel:

a) pentru bunurile/serviciile achiziționate de asociatul administrator, după constituirea asocierii, care sunt destinate utilizării în scopul pentru care a fost constituită asocierea;

b) pentru bunurile/serviciile achiziționate de asociatul administrator înainte de contituirea asocierii şi care ulterior sunt alocate pentru realizarea scopului pentru care a fost constituită asocierea;

c) pentru bunurile/serviciile pe care membrii asociați le aduc ca aport la asociere, conform prevederilor alin.(2).

(6) În situațiile prevăzute la alin. (5) lit. a) şi b), asociatul administrator va aplica regulile privind ajustarea taxei din perspectiva persoanei care deține aceste bunuri/servicii. În situația prevăzută la alin.(5) lit. c), momentul de referință pentru determinarea datei de la care începe ajustarea taxei, în cazul bunurilor de capital, este data obținerii bunului de către asociatul care le-a pus la dispoziția asocierii. Membrii asocierii, cărora le aparțin bunurile, trebuie să transmită asociatului administrator o copie de pe registrul bunurilor de capital, dacă acestea sunt obținute după data aderării. Asociatul administrator va păstra copia de pe registrul bunurilor de capital pe perioada prevăzută la art. 149 alin. (6) din Codul fiscal şi va menționa ajustările pe care le-a efectuat în perioada de existență a asocierii. Atunci când asocierea îşi încetează existența, sau unul ori mai mulți asociați se retrag din asociere, asociatul administrator are drepul/obligația să ajusteze taxa aferentă bunurilor/serviciilor prevăzute la alin. (2) lit. c) pentru perioada rămasă din perioada de ajustare, pentru bunurile/serviciile care sunt restituite membrului asocierii căreia i-au aparținut. Se consideră din perspectiva asociatului administrator, că bunurile/serviciile restituite membrului asociat căruia îi aparțin, sunt alocate unei activități cu drept de deducere, pentru a permite continuarea ajustării de către acesta din urmă în funcție de activitățile pe care le va realiza după încetarea existenței asocierii.

(7) Alocarea cheltuielilor şi veniturilor asocierii de către asociatul administrator către membrii

asociaţi nu constituie operaţiune impozabilă în sensul art. 126 alin. (1) din Codul fiscal, dacă alocarea se face proporţional cu cota de participare a fiecărui membru al asocierii astfel cum este stabilită în contractul de asociere.

(8) În cazul în care scopul asocierii este acela de a atinge obiective comune, dar membrii asociaţi acţionează în nume propriu faţă de terţi, fiecare persoană va fi tratată drept o persoană impozabilă separată în conformitate cu prevederile art. 127 alin. (9) din Codul fiscal şi tranzacţiile respective se impozitează distinct în conformitate cu regulile stabilite la titlul VI al Codului fiscal. În această situaţie nu se aplică prevederile alin. (1)- (7).″

66. Punctul 80 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Perioada fiscală

Art. 156^1

(1) Perioada fiscală este luna calendaristică.

(2) Prin excepţie de la prevederile alin. (1), perioada fiscală este trimestrul calendaristic pentru persoana impozabilă care în cursul anului calendaristic precedent a realizat o cifră de afaceri din operaţiuni taxabile şi/sau scutite cu drept de deducere şi/sau neimpozabile în România conform art. 132 şi 133 dar care dau drept de deducere conform art. 145 alin. (2) lit. b), care nu a depăşit plafonul de 100.000 euro al cărui echivalent în lei se calculează conform normelor, cu excepţia situaţiei în care persoana impozabilă a efectuat în cursul anului calendaristic precedent una sau mai multe achiziţii intracomunitare de bunuri.

(3) Persoana impozabilă care se înregistrează în cursul anului trebuie să declare, cu ocazia înregistrării conform art. 153, cifra de afaceri pe care preconizează să o realizeze în perioada rămasă până la sfârşitul anului calendaristic. Dacă cifra de afaceri estimată nu depăşeşte plafonul prevăzut la alin. (2), recalculat corespunzător numărului de luni rămase până la sfârşitul anului calendaristic, persoana impozabilă va depune deconturi trimestriale în anul înregistrării.

(4) Întreprinderile mici care se înregistrează în scopuri de TVA, conform art. 153, în cursul anului, trebuie să declare cu ocazia înregistrării cifra de afaceri obţinută, recalculată în baza activităţii corespunzătoare unui an calendaristic întreg. Dacă această cifră de afaceri recalculată depăşeşte plafonul prevăzut la alin. (2), în anul respectiv perioada fiscală va fi luna calendaristică, conform alin. (1). Dacă această cifră de afaceri recalculată nu depăşeşte plafonul prevăzut la alin. (2), persoana impozabilă va utiliza trimestrul calendaristic ca perioadă fiscală, cu excepţia situaţiei în care a efectuat în cursul anului calendaristic respectiv una sau mai multe achiziţii intracomunitare de bunuri înainte de înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153.

(5) Dacă cifra de afaceri efectiv obţinută în anul înregistrării, recalculată în baza activităţii corespunzătoare unui an calendaristic întreg, depăşeşte plafonul prevăzut la alin. (2), în anul următor

perioada fiscală va fi luna calendaristică, conform alin. (1). Dacă această cifră de afaceri efectivă nu depăşeşte plafonul prevăzut la alin. (2), persoana impozabilă va utiliza trimestrul calendaristic ca perioadă fiscală cu excepţia situaţiei în care persoana impozabilă a efectuat în cursul anului calendaristic precedent una sau mai multe achiziţii intracomunitare de bunuri.

(6) Persoana impozabilă care, potrivit alin. (2) şi (5), are obligaţia depunerii deconturilor trimestriale trebuie să depună la organele fiscale competente, până la data de 25 ianuarie inclusiv, o declaraţie de menţiuni în care să înscrie cifra de afaceri din anul precedent, obţinută sau, după caz, recalculată şi o menţiune referitoare la faptul că nu a efectuat achiziţii intracomunitare de bunuiri în anul precedent.

(6^1) Prin excepţie de la prevederile alin. (2) - (6), pentru persoana impozabilă care utilizează trimestrul calendaristic ca perioadă fiscală şi care efectuează o achiziţie intracomunitară taxabilă în România, perioada fiscală devine luna calendaristică începând cu:

a) prima lună a unui trimestru calendaristic, dacă exigibilitatea taxei aferente achiziţiei intracomunitare intervine în această primă lună a respectivului trimestru;

b) a treia lună a trimestrului calendaristic, dacă exigibilitatea taxei aferente achiziţiei intracomunitare intervine în a doua lună a respectivului trimestru. Primele două luni ale trimestrului respectiv vor constitui o perioadă fiscală distinctă, pentru care persoana impozabilă va avea obligaţia depunerii unui decont de taxă conform art. 156^2 alin. (1);

c) prima lună a trimestrului calendaristic următor, dacă exigibilitatea taxei aferente achiziţiei intracomunitare intervine în a treia lună a unui trimestru calendaristic.

(6^2) Persoana impozabilă care potrivit alin. (6^1) este obligată să îşi schimbe perioada fiscală trebuie să depună o declaraţie de menţiuni la organul fiscal competent, în termen de maximum 5 zile lucrătoare de la finele lunii în care intervine exigibilitatea achiziţiei intracomunitare care generează această obligaţie, şi va utiliza ca perioadă fiscală luna calendaristică pentru anul curent şi pentru anul următor. Dacă în cursul anului următor nu efectuează nicio achiziţie intracomunitară de bunuri, persoana respectivă va reveni conform alin. (1) la trimestrul calendaristic drept perioadă fiscală. În acest sens va trebui să depună declaraţia de menţiuni prevăzută la alin. (6).

(7) Prin norme se stabilesc situaţiile şi condiţiile în care se poate folosi o altă perioadă fiscală decât luna sau trimestrul calendaristic, cu condiţia ca această perioadă să nu depăşească un an calendaristic.

Norme metodologice:

80. (1) În sensul art. 156^1 alin. (1) din Codul fiscal, în orice situaţie, echivalentul în lei al plafonului de 100.000 de euro se determină pe baza cursului de schimb comunicat de Banca Naţională a României valabil pentru 31 decembrie al anului precedent, inclusiv pentru persoanele impozabile care solicită înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal în cursul anului. La

determinarea cifrei de afaceri prevăzute la art. 156[1] alin. (1) din Codul fiscal se cuprind inclusiv facturile emise pentru avansuri încasate sau neîncasate şi alte facturi emise înainte de data livrării/prestării pentru operaţiunile prevăzute la art. la art. 152 alin.(2) din Codul fiscal.

(2) În sensul art. 156[1] alin. (7) din Codul fiscal, organele fiscale competente pot aproba, la solicitarea justificată a persoanei impozabile, o altă perioadă fiscală, respectiv:

a) semestrul calendaristic, dacă persoana impozabilă efectuează operaţiuni impozabile numai pe maximum trei luni calendaristice dintr-un semestru;

b) anul calendaristic, dacă persoana impozabilă efectuează operaţiuni impozabile numai pe maximum şase luni calendaristice dintr-o perioadă de un an calendaristic.

(3) Solicitarea prevăzută la alin. (2) se va transmite autorităţilor fiscale competente până la data de 25 februarie a anului în care se exercită opţiunea şi va fi valabilă pe durata păstrării condiţiilor prevăzute la alin. (2).

(4) Prin excepţie de la prevederile alin.(2), pentru Administraţia Naţională a Rezervelor de Stat şi pentru unităţile cu personalitate juridică din subordinea acestei, perioada fiscală este anul calendaristic.″

67. După punctul 80 se introduce un nou punct, punctul 80[1], cu următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Declaraţia recapitulativă

Art. 156[4]

(1) Orice persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 153 sau art. 153[1] trebuie să întocmească şi să depună la organele fiscale competente, până la data de 15 inclusiv a lunii următoare unei luni calendaristice, o declaraţie recapitulativă în care menţionează:

a) livrările intracomunitare scutite de taxă în condiţiile prevăzute la art. 143 alin. (2) lit. a) şi d), pentru care exigibilitatea taxei a luat naştere în luna calendaristică respectivă;

b) livrările de bunuri efectuate în cadrul unei operaţiuni triunghiulare prevăzute la art. 132[1] alin. (5) efectuate în statul membru de sosire a bunurilor şi care se declară drept livrări intracomunitare cu cod T, pentru care exigibilitatea de taxă a luat naştere în luna calendaristică respectivă;

c) prestările de servicii prevăzute la art. 133 alin. (2) efectuate în beneficiul unor persoane impozabile nestabilite în România, dar stabilite în Comunitate, altele decât cele scutite de TVA în statul membru în care acestea sunt impozabile, pentru care exigibilitatea de taxă a luat naştere în luna calendaristică respectivă;

d) achiziţiile intracomunitare de bunuri taxabile, pentru care exigibilitatea de taxă a luat naştere în luna calendaristică respectivă;

e) achiziţiile de servicii prevăzute la art. 133 alin. (2), efectuate de persoane impozabile din România care au obligaţia plăţii taxei conform art. 150 alin. (2), pentru care exigibilitatea de taxă a luat naştere în luna calendaristică respectivă, de la persoane impozabile nestabilite în România, dar stabilite în

Comunitate.

(2) Declarația recapitulativă se întocmeşte conform modelului stabilit prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, pentru fiecare lună calendaristică în care ia naştere exigibilitatea taxei pentru astfel de operațiuni.

(3) Declarația recapitulativă cuprinde următoarele informații:

a) codul de identificare în scopuri de TVA al persoanei impozabile din România, pe baza căruia respectiva persoană a efectuat livrări intracomunitare de bunuri în condițiile menționate la art. 143 alin. (2) lit. a), a prestat servicii în condițiile stabilite la art. 133 alin. (2), altele decât cele scutite de TVA în statul membru în care acestea sunt impozabile, a efectuat achiziții intracomunitare taxabile de bunuri din alt stat membru sau a achiziționat serviciile prevăzute la art. 133 alin. (2), altele decât cele scutite de TVA;

b) codul de identificare în scopuri de TVA al persoanei care achiziționează bunurile sau primeşte serviciile în alt stat membru decât România, pe baza căruia furnizorul sau prestatorul din România i-a efectuat o livrare intracomunitară scutită de TVA conform art. 143 alin. (2) lit. a) sau prestările de servicii prevăzute la art. 133 alin. (2), altele decât cele scutite de TVA;

c) codul de identificare în scopuri de TVA din alt stat membru atribuit furnizorului/prestatorului care efectuează o livrare intracomunitară/o prestare de servicii în condițiile stabilite la art. 133 alin. (2) sau, după caz, doar codul statului membru din care are loc livrarea intracomunitară sau prestarea de servicii, în cazul în care furnizorul/prestatorul nu şi-a îndeplinit obligația de înregistrare în scopuri de TVA în statul respectiv, pentru persoanele din România care realizează achiziții intracomunitare taxabile sau achiziționează serviciile prevăzute la art. 133 alin. (2), altele decât cele scutite de TVA;

d) codul de identificare în scopuri de TVA din România al persoanei impozabile care efectuează un transfer în alt stat membru şi pe baza căruia a efectuat acest transfer, în conformitate cu art. 143 alin. (2) lit. d), precum şi codul de identificare în scopuri de TVA al persoanei impozabile din statul membru în care s-a încheiat expedierea sau transportul bunurilor;

e) codul de identificare în scopuri de TVA din statul membru în care a început expedierea sau transportul bunurilor al persoanei impozabile care efectuează în România o achiziție intracomunitară taxabilă conform art. 130^1 alin. (2) lit. a) sau, după caz, doar codul statului membru respectiv, în cazul în care persoana impozabilă nu este identificată în scopuri de TVA în acel stat membru, precum şi codul de identificare în scopuri de TVA din România al acestei persoane;

f) pentru livrările intracomunitare de bunuri scutite de TVA conform art. 143 alin. (2) lit. a) şi pentru prestările de servicii prevăzute la art. 133 alin. (2), altele decât cele scutite de TVA în statul membru în care acestea sunt impozabile, valoarea totală a livărilor/prestărilor pe fiecare client în parte;

g) pentru livrările intracomunitare de bunuri ce constau în transferuri scutite conform art. 143 alin. (2) lit. d), valoarea totală a livrărilor, determinată în conformitate cu prevederile art. 137 alin. (1) lit. c), pe fiecare cod de identificare în scopuri de TVA atribuit persoanei impozabile de statul membru în care s-a

încheiat expedierea sau transportul bunurilor;

h) pentru achizițiile intracomunitare taxabile, valoarea totală pe fiecare furnizor în parte;

i) pentru achizițiile intracomunitare asimilate care urmează unui transfer din alt stat membru, valoarea totală a acestora stabilită în conformitate cu prevederile art. 137 alin. (1) lit. c), pe fiecare cod de identificare în scopuri de TVA atribuit persoanei impozabile de statul membru în care a început expedierea sau transportul bunurilor sau, după caz, pe codul statului membru respectiv, în cazul în care persoana impozabilă nu este identificată în scopuri de TVA în acel stat membru;

j) pentru achizițiile de servicii prevăzute la art. 133 alin. (2), altele decât cele scutite de TVA, valoarea totală a acestora pe fiecare prestator în parte;

k) valoarea ajustărilor de TVA efectuate în conformitate cu prevederile art. 138 şi art. 138^1. Acestea se declară pentru luna calendaristică în cursul căreia regularizarea a fost comunicată clientului.

(4) Declarațiile recapitulative se depun numai pentru perioadele în care ia naştere exigibilitatea taxei pentru operațiunile menționate la alin. (1).

Norme metodologice

80^1. (1) În sensul art. 156^4 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, în cazul prestărilor de servicii prevăzute la art. 133 alin. (2) din Codul fiscal efectuate în beneficiul unor persoane impozabile nestabilite în România, dar stabilite în Comunitate, prestatorul va raporta în declarația recapitulativă numai serviciile care nu beneficiază de scutire de taxă în statul membru în care acestea sunt impozabile. În acest scop, prestatorul va analiza scutirile de taxă aplicabile aceleiaşi operațiuni în România. În situația în care în România nu este aplicabilă o scutire de taxă, prestatorul este exonerat de obligația de a declara în declarația recapitulativă respectivul serviciu, dacă primeşte o confirmare oficială din partea autorității fiscale din statul membru în care operațiunea este impozabilă, din care să rezulte că în statul membru respectiv se apliucă o scutire de taxă.

(2) În sensul art. 156^4 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal, beneficiarii persoane impozabile din România au obligația de a declara în declarația recapitulativă achizițiile de servicii prevăzute la art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, prestate de persoane impozabile nestabilite în România, dar stabilite în Comunitate, atunci când au obligația plății taxei pentru respectivele servicii conform art. 150 alin. (2) din Codul fiscal, respectiv atunci când nu se aplică nicio scutire de taxă pentru serviciul respectiv.″

68. Punctul 81 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Plata taxei la buget

Art. 157

(1) Orice persoană trebuie să achite taxa de plată organelor fiscale până la data la care are obligația depunerii unuia dintre deconturile sau declarațiile prevăzute la art. 156^2 şi 156^3.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), persoana impozabilă înregistrată conform art. 153 va evidenția în decontul prevăzut la art. 156^2, atât ca taxă colectată, cât şi ca taxă deductibilă, în limitele şi în condițiile stabilite la art. 145 - 147^1, taxa aferentă achizițiilor intracomunitare, bunurilor şi serviciilor achiziționate în beneficiul său, pentru care respectiva persoană este obligată la plata taxei, în condițiile art. 150 alin. (2) - (6).

(3) Taxa pentru importuri de bunuri, cu excepția importurilor scutite de taxă, se plăteşte la organul vamal în conformitate cu reglementările în vigoare privind plata drepturilor de import. Importatorii care dețin o autorizație unică pentru proceduri vamale simplificate, eliberată de alt stat membru, sau care efectuează importuri de bunuri în România din punct de vedere al TVA pentru care nu au obligația de a depune declarații vamale de import trebuie să plătească taxa pe valoarea adăugată la organul vamal până la data la care au obligația depunerii declarației de import pentru TVA şi accize.

(4) Prin exceptare de la prevederile alin. (3), până la data de 31 decembrie 2012 inclusiv, nu se face plata efectivă la organele vamale de către persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153, care au obținut certificat de amânare de la plată, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice. De la data de 1 ianuarie 2013, prin exceptare de la prevederile alin. (3), nu se face plata efectivă la organele vamale de către persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153.

(5) Persoanele impozabile prevăzute la alin. (4) evidențiază taxa aferentă bunurilor importate în decontul prevăzut la art. 156^2, atât ca taxă colectată, cât şi ca taxă deductibilă, în limitele şi în condițiile stabilite la art. 145 – 147^1.

(6) În cazul în care persoana impozabilă nu este stabilită în România şi este scutită, în condițiile art. 154 alin. (4), de la înregistrare, conform art. 153, organele fiscale competente trebuie să emită o decizie în care să precizeze modalitatea de plată a taxei pentru livrările de bunuri şi/sau prestările de servicii realizate ocazional, pentru care persoana impozabilă este obligată la plata taxei.

(7) Pentru importul de bunuri scutit de taxă în condițiile prevăzute la art. 142 alin. (1) lit. l), organele vamale pot solicita constituirea de garanții privind taxa pe valoarea adăugată. Garanția privind taxa pe valoarea adăugată aferentă acestor importuri se constituie şi se eliberează în conformitate cu condițiile stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

Norme metodologice:

81. (1) În scopul aplicării prevederilor art. 157 alin. (4) din Codul fiscal, organele vamale nu vor solicita plata taxei pe valoarea adăugată pentru importuri de bunuri persoanelor impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153, care au obținut certificat de amânare de la plată, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(2) Începând cu data de 1 ianuarie 2012, organele vamale nu vor solicita plata taxei pe valoarea adăugată pentru importuri de bunuri persoanelor care fac dovada că sunt înregistrate în scopuri de TVA

conform art. 153 din Codul fiscal. Nu se aplică aceste prevederi în cazul persoanelor care sunt înregistrate în scopuri de TVA pentru achiziții intracomunitare conform art. 153^1 din Codul fiscal, care fac plata taxei în conformitate cu prevederile art. 157 alin. (3) din Codul fiscal.

(3) În cursul perioadei fiscale, importatorii înregistrați în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal, care au obținut certificat de amânare de la plată, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice, reflectă taxa pe valoarea adăugată aferentă acestor importuri în jurnalele pentru cumpărări pe baza declarației vamale de import sau, după caz, a actului constatator emis de autoritatea vamală. Contabil, taxa aferentă importului se înregistrează concomitent atât ca taxă colectată, cât şi ca taxă deductibilă. În decontul de taxă pe valoarea adăugată, taxa se evidențiază atât ca taxă colectată, cât şi ca taxă deductibilă, în limitele şi în condițiile prevăzute la art. 145, 146, 147 şi 147^1 din Codul fiscal.

(4) Începând cu data de 1 ianuarie 2012, prevederile alin. (3) vor fi aplicate de către toți importatorii înregistrați în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal.

(5) În situația în care organele fiscale competente, cu ocazia verificărilor efectuate, constată că nu s-au îndeplinit obligațiile prevăzute la art. 157 alin. (2) din Codul fiscal sau, în cazul importurilor, la art. 157 alin. (5) din Codul fiscal, vor proceda astfel:

a) dacă achizițiile sunt destinate exclusiv realizării de operațiuni care dau drept de deducere, dispun aplicarea prevederilor art. 157 alin. (2) din Codul fiscal sau, în cazul importurilor, dispun aplicarea prevederilor art. 157 alin. (5) din Codul fiscal, în perioada fiscală în care s-a finalizat controlul;

b) dacă achizițiile sunt destinate realizării de operațiuni care sunt supuse pro-rata, vor calcula diferența dintre taxa colectată şi taxa dedusă potrivit pro-rata aplicabilă la data efectuării operațiunii. În cazul în care controlul are loc în cursul anului fiscal în care operațiunea a avut loc, pentru determinarea diferenței menționate se va avea în vedere pro-rata provizorie aplicată. Dacă controlul are loc într-un alt an fiscal decât cel în care a avut loc operațiunea, pentru determinarea diferenței menționate se va avea în vedere pro-rata definitivă calculată pentru anul în care a avut loc operațiunea. Diferențele astfel stabilite vor fi achitate în termenele prevăzute de normele procedurale în vigoare;

c) dacă achizițiile sunt destinate realizării de operațiuni care nu dau drept de deducere, vor stabili taxa datorată bugetului de stat, care va fi achitată în termenele prevăzute de normele procedurale în vigoare."

69. Punctul 81^1 se modifică şi va avea următorul cuprins:

"Codul fiscal:

Corectarea documentelor

Art. 159

(1) Corectarea informațiilor înscrise în facturi sau în alte documente care țin loc de factură se efectuează astfel:

a) în cazul în care documentul nu a fost transmis către beneficiar, acesta se anulează şi se emite un nou document;

b) în cazul în care documentul a fost transmis beneficiarului, fie se emite un nou document care trebuie să cuprindă, pe de o parte, informaţiile din documentul iniţial, numărul şi data documentului corectat, valorile cu semnul minus, iar pe de altă parte, informaţiile şi valorile corecte, fie se emite un nou document conţinând informaţiile şi valorile corecte şi concomitent se emite un document cu valorile cu semnul minus în care se înscriu numărul şi data documentului corectat.

(2) În situaţiile prevăzute la art. 138 furnizorii de bunuri şi/sau prestatorii de servicii trebuie să emită facturi sau alte documente, cu valorile înscrise cu semnul minus, când baza de impozitare se reduce sau, după caz, fără semnul minus, dacă baza de impozitare se majorează, care vor fi transmise şi beneficiarului, cu excepţia situaţiei prevăzute la art. 138 lit. d).

(3) Persoanele impozabile care au fost supuse unui control fiscal şi au fost constatate şi stabilite erori în ce priveşte stabilirea corectă a taxei colectate, fiind obligate la plata acestor sume în baza actului administrativ emis de autoritatea fiscală competentă, pot emite facturi de corecţie conform alin. (1) lit. b) către beneficiari. Pe facturile emise se va face menţiunea că sunt emise după control şi vor fi înscrise într-o rubrică separată în decontul de taxă. Beneficiarii au drept de deducere a taxei înscrise în aceste facturi în limitele şi în condiţiile stabilite la art. 145 - 147^1.

Norme metodologice:

81^1. (1) În situaţia în care o persoană impozabilă a emis facturi aplicând regimul de taxare, şi ulterior intră în posesia documentelor justificative care îi dau dreptul la aplicarea unei scutiri de taxa pe valoarea adăugată prevăzute la art. 143, 144 sau 144^1 din Codul fiscal, aceasta poate corecta facturile emise, conform art. 159 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, aplicând regimul de scutire corespunzător operaţiunilor realizate.

(2) Organele de control fiscal vor permite deducerea taxei pe valoarea adăugată în cazul în care documentele controlate aferente achiziţiilor nu conţin toate informaţiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal sau/şi acestea sunt incorecte, dacă pe perioada desfăşurării controlului documentele respective vor fi corectate în conformitate cu art. 159 din Codul fiscal.

(3) Furnizorii/prestatorii care emit facturi de corecţie după control, în conformitate cu prevedrile art. 159 alin. (3) din Codul fiscal, vor înscrie aceste facturi într-o rubrică separată din decontul de taxă, fără a avea obligaţia să colecteze taxa pe valoarea adăugată înscrisă în respectivele facturi. Pentru a evita situaţiile de abuz şi pentru a permite identificarea situaţiilor în care se emit facturi după control, în cuprinsul acestor facturi furnizorii/prestatorii vor menţiona că sunt emise după control. Beneficiarii vor avea dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrise în aceste facturi în limitele şi în condiţiile stabilite la art. 145 - $147^{1,}$ taxa fiind înscrisă în rubricile din decontul de taxă aferente achiziţiilor de bunuri şi servicii. Emiterea facturilor de corecţie nu poate depăşi perioada prevăzută la art. 147^1 alin. (2)

din Codul fiscal.

(4) Prevederile alin. (3) şi ale art. 159 alin. (3) din Codul fiscal se aplică şi pentru situaţiile în care facturile de corecţie se referă la perioade fiscale anterioare datei de 1 ianuarie 2010.

(5) Prevederile alin. (3) şi (4) se aplică inclusiv în cazul micilor întreprinderi care nu s-au înregistrat în scopuri de TVA conform art. 153 din Codul fiscal la depăşirea plafonului prevăzut de art. 152 din Codul fiscal şi organele de control fiscal au stabilit diferenţe de taxă colectată de plată conform pct. 62 alin. (2).″

70. Punctul 82 se modifică şi va avea următorul cuprins:

″Codul fiscal:

Măsuri de simplificare

Art. 160

(1) Prin excepţie de la prevederile art. 150 alin. (1), în cazul operaţiunilor taxabile persoana obligată la plata taxei este beneficiarul pentru operaţiunile prevăzute la alin. (2). Condiţia obligatorie pentru aplicarea taxării inverse este ca atât furnizorul, cât şi beneficiarul să fie înregistraţi în scopuri de TVA conform art. 153.

(2) Operaţiunile pentru care se aplică taxarea inversă sunt:

a) livrarea de deşeuri şi materii prime secundare rezultate din valorificarea acestora, astfel cum sunt definite de Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 16/2001 privind gestionarea deşeurilor industriale reciclabile, republicată, cu modificările ulterioare;

b) livrarea de masă lemnoasă şi materiale lemnoase, astfel cum sunt definite prin Legea nr. 46/2008 Codul silvic, cu modificările şi completările ulterioare.

(3) Pe facturile emise pentru livrările de bunuri/prestările de servicii prevăzute la alin. (2) furnizorii/prestatorii nu vor înscrie taxa colectată aferentă. Beneficiarii vor determina taxa aferentă, care se va evidenţia în decontul prevăzut la art. 156^{2}, atât ca taxă colectată, cât şi ca taxă deductibilă. Beneficiarii au drept de deducere a taxei în limitele şi în condiţiile stabilite la art. 145 – $147^{1.}$

(4) De aplicarea prevederilor prezentului articol sunt responsabili atât furnizorii cât şi beneficiarii. Prin norme se stabilesc responsabilităţile părţilor implicate în situaţia în care nu s-a aplicat taxare inversă.

(5) Prevederile prezentului articol se aplică numai pentru livrările de bunuri/prestările de servicii în interiorul ţării.

Norme metodologice:

82. (1) În sensul art. 160 alin. (5) din Codul fiscal, prin livrări de bunuri/prestări de servicii în interiorul ţării se înţelege operaţiunile realizate numai între persoane care sunt înregistrate în scopuri de TVA conform art. 153. Taxarea inversă nu se aplică pentru exporturi, livrări intracomunitare de bunuri, importuri de bunuri, şi alte operaţiuni în care nu sunt implicate două persoane înregistrate în scopuri de

TVA conform art. 153 din Codul fiscal.

(2) În cazul livrărilor/prestărilor, prevăzute la art. 160 alin. (2) din Codul fiscal, inclusiv pentru avansurile încasate, furnizorii/prestatorii emit facturi fără taxă şi înscriu în factură mențiunea "taxare inversă". Taxa se calculează de către beneficiar şi se înscrie în facturi şi în jurnalul pentru cumpărări, fiind preluată atât ca taxă colectată, cât şi ca taxă deductibilă în decontul de taxă. Contabil, beneficiarul va înregistra în cursul perioadei fiscale 4426 = 4427 cu suma taxei aferente.

(3) Înregistrarea contabilă 4426 = 4427 la cumpărător este denumită autolichidarea taxei pe valoarea adăugată, colectarea taxei pe valoarea adăugată la nivelul taxei deductibile este asimilată cu plata taxei către furnizor/prestator. Prevederile acestui alineat sunt valabile pentru orice alte situații în care se aplică taxare inversă.

(4) Persoanele impozabile cu regim mixt care sunt beneficiari ai unor achiziții supuse taxării inverse, conform art. 160 din Codul fiscal, vor deduce taxa în decontul de taxă în limitele şi în condițiile stabilite la art. 145, 145^1, 146, 147 şi 147^1 din Codul fiscal.

(5) Furnizorii/prestatorii care sunt persoane impozabile cu regim mixt vor lua în calculul pro-rata, ca operațiuni taxabile, valoarea livrărilor/prestărilor pentru care au aplicat taxare inversă.

(6) Neaplicarea măsurilor de simplificare prevăzute de lege va fi sancționată de organele fiscale prin obligarea furnizorilor/prestatorilor şi a beneficiarilor la rectificarea operațiunilor şi aplicarea taxării inverse conform prevederilor din prezentele norme.

(7) În situația în care organele fiscale competente, cu ocazia verificărilor efectuate, constată că pentru operațiunile prevăzute la art. 160 alin. (2) din Codul fiscal nu au fost aplicate măsurile de simplificare prevăzute de lege, vor obliga beneficiarii la stornarea taxei deductibile prin contul de furnizori, efectuarea înregistrării contabile 4426 = 4427 şi înregistrarea în decontul de taxă pe valoarea adăugată întocmit la finele perioadei fiscale în care controlul a fost finalizat, la rândurile de regularizări. În situația în care beneficiarii sunt persoane impozabile mixte, iar achizițiile sunt destinate realizării atât de operațiuni cu drept de deducere, cât şi fără drept de deducere, suma taxei deductibile se va determina pe baza pro-rata de la data efectuării achiziției bunurilor supuse taxării inverse şi se va înscrie în rândul de regularizări din decont, care nu mai este afectat de aplicarea pro-rata din perioada curentă.

(8) Pentru soluționarea situațiilor tranzitorii care pot apărea ca urmare a eliminării sau a includerii unor operațiuni în categoria celor pentru care se aplică taxare inversă în cadrul art. 160 din Codul fiscal, se aplică prevederile art. 134 alin. (6) din Codul fiscal, respectiv se va aplica regimul în vigoare la data exigibilității de taxă. În acest sens se va proceda conform următorului exemplu:

Exemplu: o persoană impozabilă aflată în stare de insolvență a emis facturi parțiale şi/sau de avansuri în cursul anului 2009. Faptul generator de taxă are loc după data de 1 ianuarie 2010. La regularizarea facturilor parțiale şi/sau de avansuri emise în anul 2009, se va menține regimul aplicat la data exigibilității de taxă, respectiv taxarea inversă, furnizorul/prestatorul fiind obligat la plata taxei conform art. 150 alin. (1) din Codul fiscal numai pentru diferența între valoarea livrării/prestării şi sumele

facturate în anul 2009.″

E. Titlul VII – Accize şi alte taxe speciale

1. La Titlul VII, după punctul 70, se introduc cincizeci şi şase de puncte noi, punctele 71 – 126, cu următorul cuprins:

Codul fiscal:

″CAPITOLUL I[1]

Regimul accizelor armonizate

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Sfera de aplicare

Art. 206[2]. - Accizele armonizate, denumite în continuare *accize*, sunt taxe speciale percepute direct sau indirect asupra consumului următoarelor produse :

a) alcool şi băuturi alcoolice;

b) tutun prelucrat;

c) produse energetice şi electricitate.

Norme metodologice:

71. (1) Accizele armonizate sunt aferente produselor supuse obligatoriu accizelor la nivel comunitar, regimul general al accizelor reglementat prin Directiva 2008/118/CE fiind transpus în legislația națională la titlul VII din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare, denumit în continuare Cod fiscal.

(2) Sumele datorate reprezentând accize se calculează în lei, pe baza cursului de schimb stabilit în conformitate cu prevederile art. 218 din Codul fiscal, după cum urmează:

a) pentru bere:

A = C x K x R x Q

unde:

A = cuantumul accizei

C = numărul de grade Plato

K = acciza unitară, în funcție de capacitatea de producție anuală, prevăzută la nr. crt. 1 din **anexa nr. 1** la titlul VII din Codul fiscal

R = cursul de schimb leu/euro

Q = cantitatea în hectolitri

Gradul Plato reprezintă greutatea de zahăr exprimată în grame, conținută în 100 g de soluție

măsurată la origine, la temperatura de 20 grade/4 grade C;

Concentrația zaharometrică exprimată în grade Plato, în funcție de care se calculează şi se virează la bugetul de stat accizele, este cea înscrisă în specificația tehnică elaborată pe baza standardului în vigoare pentru fiecare sortiment, care trebuie să fie aceeaşi cu cea înscrisă pe etichetele de comercializare a sortimentelor de bere. Abaterea admisă este de 0,5 grade Plato;

b) pentru vinuri spumoase, băuturi fermentate spumoase şi produse intermediare:

A = K x R x Q

unde:

A = cuantumul accizei

K = acciza unitară prevăzută la nr. crt. 2.2, 3.2 şi 4 din **anexa nr. 1** la titlul VII din Codul fiscal

R = cursul de schimb leu/euro

Q = cantitatea în hectolitri

c) pentru alcool etilic:

$$A = \frac{C \times K \times R \times Q}{100}$$

unde:

A = cuantumul accizei

C = concentrația alcoolică exprimată în procente de volum

K = acciza specifică, în funcție de capacitatea de producție anuală, prevăzută la nr. crt. 5 din **anexa nr. 1** la titlul VII din Codul fiscal

R = cursul de schimb leu/euro

Q = cantitatea în hectolitri

d) pentru țigarete:

Total acciza = A1 + A2

în care:

A1 = acciza specifică

A2 = acciza ad valorem

A1 = K1 x R x Q1

A2 = K2 x PA x Q2

unde:

K1 = acciza specifică prevăzută la nr. crt. 6 din **anexa nr. 1** la titlul VII din Codul fiscal

K2 = acciza ad valorem prevăzută la nr. crt. 6 din **anexa nr. 1** la titlul VII din Codul fiscal

R = cursul de schimb leu/euro

PA = preţul maxim de vânzare cu amănuntul

Q1 = cantitatea exprimată în unităţi de 1.000 buc. ţigarete

Q2 = numărul de pachete de ţigarete aferente lui Q1

e) pentru ţigări şi ţigări de foi:

A = Q x K x R

unde:

A = cuantumul accizei

Q = cantitatea exprimată în unităţi de 1.000 buc. ţigări

K = acciza unitară prevăzută la nr. crt. 7 din **anexa nr. 1** la titlul VII din Codul fiscal

R = cursul de schimb leu/euro

f) pentru tutun de fumat fin tăiat, destinat rulării în ţigarete şi pentru alte tutunuri de fumat:

A = Q x K x R

unde:

A = cuantumul accizei

Q = cantitatea în kg

K = acciza unitară prevăzută la nr. crt. 8 şi 9 din **anexa nr. 1** la titlul VII din Codul fiscal

R = cursul de schimb leu/euro

g) pentru produse energetice:

A = Q x K x R

unde:

A = cuantumul accizei

Q = cantitatea exprimată în tone, 1000 litri sau gigajouli

K = acciza unitară prevăzută la nr. crt. 10 - 17 din **anexa nr. 1** la titlul VII din Codul fiscal

R = cursul de schimb leu/euro

Pentru gazul natural, determinarea conţinutului de energie furnizată se face în conformitate cu Regulamentul de măsurare a cantităţilor de gaze naturale tranzacţionate angro, aprobat prin decizia preşedintelui Autorităţii Naţionale de Reglementare în domeniul Gazelor Naturale.

h) pentru electricitate:

A = Q x K x R

unde:

A = cuantumul accizei

Q = cantitatea de energie electrică activă exprimată în MWh

K = acciza unitară prevăzută la nr. crt. 18 din **anexa nr. 1** la titlul VII Codul fiscal

R = cursul de schimb leu/euro.

(3) Pentru băuturile alcoolice - altele decât bere; vinuri; băuturi fermentate, altele decât bere şi vinuri şi produse intermediare -, precum şi pentru produsele din grupa tutunului prelucrat, se calculează contribuţia pentru finanţarea unor cheltuieli de sănătate prevăzută la art. 363 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătăţii, cu modificările şi completările ulterioare.

(4) Pentru băuturile alcoolice, ţigaretele, ţigările şi ţigările de foi, se calculează cota de 1% datorată Agenţiei Naţionale pentru Sport, prevăzută în Legea educaţiei fizice şi sportului nr. 69/2000, cu modificările şi completările ulterioare, cotă care se aplică asupra valorii accizelor determinată potrivit prevederilor alin. (2), diminuată cu valoarea contribuţiei pentru finanţarea unor cheltuieli de sănătate prevăzută la alin. (3).

(5) Valoarea accizelor datorate bugetului de stat reprezintă diferenţa între valoarea accizelor determinată potrivit prevederilor alin. (2) din care se deduc: contribuţia prevăzută la alin. (3), cota de 1% prevăzută la alin. (4) şi după caz, contravaloarea marcajelor utilizate pentru marcarea produselor supuse acestui regim, conform procedurii prevăzute la **pct. 120.3**.

Codul fiscal:

Definiţii

Art. 206[3]. - În înţelesul prezentului capitol, se vor folosi următoarele definiţii: [...]

2. *producţia de produse accizabile* reprezintă orice operaţiune prin care aceste produse sunt fabricate, procesate sau transformate sub orice formă;

3. *antrepozitarul autorizat* este persoana fizică sau juridică autorizată de autoritatea competentă, în cadrul activităţii sale să producă, să transforme, să deţină, să primească sau să expedieze produse accizabile în regim suspensiv de accize într-un antrepozit fiscal; [...]

15. *codul NC* reprezintă poziţia tarifară, subpoziţia tarifară sau codul tarifar, aşa cum este prevăzută/prevăzut în Regulamentul CE nr. 2.658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară şi statistică şi Tariful Vamal Comun, în vigoare de la 19 octombrie 1992, iar în cazul produselor energetice, în vigoare de la 1 ianuarie 2002. Ori de câte ori intervin modificări în nomenclatura combinată a Tarifului vamal comun, corespondenţa dintre codurile NC prevăzute în prezentul capitol şi noile coduri NC se va realiza potrivit prevederilor din normele metodologice; [...]

Norme metodologice:

72. (1) Prin noţiunea activitate de producţie se înţelege orice operaţiune prin care produsele accizabile sunt fabricate, procesate sau modificate sub orice formă, inclusiv operaţiunile de îmbuteliere şi

ambalare a produselor accizabile în vederea eliberării pentru consum a acestora.

(2) În activitatea de producție este inclusă și operațiunea de extracție a produselor energetice, așa cum sunt definite la art. 206^{16} alin. (1) din Codul fiscal.

(3) Prin derogare de la prevederile alin. (1), operațiunea exclusivă de aditivare a produselor energetice în regim suspensiv de accize poate fi realizată în antrepozite fiscale de depozitare.

(4) În înțelesul prezentelor norme metodologice, autoritatea competentă poate fi:

a) Comisia pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate, instituită prin ordin al ministrului finanțelor publice, denumită în continuare *Comisie;*

b) Ministerul Finanțelor Publice - direcția cu atribuții în elaborarea legislației privind regimul accizelor, denumită în continuare *autoritate fiscală centrală;*

c) Direcțiile de specialitate din cadrul Autorității Naționale a Vămilor denumite în continuare *autoritate vamală centrală*;

d) Direcțiile generale ale finanțelor publice județene sau a Municipiului București și Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, denumite în continuare *autoritate fiscală teritorială*;

e) Direcțiile județene pentru accize și operațiuni vamale sau a municipiului București, denumite în continuare *autoritate vamală teritorială.*

(5) Pentru produsele supuse accizelor armonizate, poziția tarifară, subpoziția tarifară sau codul tarifar care stau la baza definirii acestor produse sunt cele prevăzute în Regulamentul CE nr. 2.658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 cu privire la nomenclatura tarifară și statistică și la tariful vamal comun, în vigoare de la 19 octombrie 1992.

(6) Pentru produsele energetice, poziția tarifară, subpoziția tarifară sau codul tarifar care stau la baza definirii acestor produse sunt cele prevăzute în Regulamentul CE nr. 2.658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și la Tariful Vamal Comun, amendat prin Regulamentul CE nr. 2.031/2001 în vigoare de la 1 ianuarie 2002.

(7) Actualizarea codurilor nomenclaturii combinate pentru produsele energetice se va face printr-o decizie de actualizare în conformitate cu prevederile art. 2 paragraful 5 și art. 27 din Directiva 2003/96/CE, decizie adoptată de Comitetul privind accizele, stabilit prin art. 43 alin. (1) al Directivei 2008/118/CE.

Codul fiscal:

Eliberarea pentru consum

Art. 206^{7}. – [...]

(4) Nu se consideră eliberare pentru consum mișcarea produselor accizabile din antrepozitul fiscal, în condițiile prevăzute în secțiunea a 9-a din prezentul capitol și conform prevederilor din normele metodologice, către:

a) un alt antrepozit fiscal în România sau în alt stat membru;

b) un destinatar înregistrat din alt stat membru;

c) un teritoriu din afara teritoriului comunitar.

(5) Distrugerea totală sau pierderea iremediabilă a produselor accizabile aflate sub regim suspensiv de accize, dintr-o cauză ce ține de natura produselor, ca urmare a unui caz fortuit ori de forță majoră sau ca o consecință a autorizării de către autoritatea competentă, nu este considerată ca eliberare pentru consum.

(6) În sensul prezentului capitol, produsele sunt considerate distruse total sau pierdute iremediabil atunci când devin inutilizabile ca produse accizabile. Distrugerea totală sau pierderea iremediabilă a produselor accizabile trebuie dovedită autorității competente, potrivit precizărilor din normele metodologice.

(7) În cazul unui produs accizabil, care are dreptul de a fi scutit de accize, utilizarea în orice scop care nu este în conformitate cu scutirea este considerată eliberare pentru consum.

(8) În cazul unui produs energetic, pentru care accizele nu au fost anterior exigibile, eliberare pentru consum se consideră atunci când produsul energetic este oferit spre vânzare ori este utilizat drept combustibil pentru motor sau combustibil pentru încălzire.

(9) În cazul unui produs accizabil, pentru care acciza nu a fost anterior exigibilă, se consideră eliberare pentru consum atunci când produsul accizabil este depozitat într-un antrepozit fiscal pentru care s-a revocat ori s-a anulat autorizația. Acciza devine exigibilă la data la care decizia de revocare a autorizației de antrepozit fiscal produce efectele ori la data comunicării deciziei de anulare a autorizației de antrepozit fiscal, pentru produsele accizabile ce pot fi eliberate pentru consum.

Norme metodologice:

73. (1) Nu se consideră eliberare pentru consum distrugerea totală sau pierderea iremediabilă de produse accizabile, dacă acestea intervin în timpul în care se află într-un regim suspensiv de accize şi dacă:

a) produsul nu este disponibil pentru a fi folosit în România datorită vărsării, spargerii, incendierii, contaminării, inundațiilor sau altor cazuri de forță majoră;

b) produsul nu este disponibil pentru a fi folosit în România datorită evaporării sau altor cauze care reprezintă rezultatul natural al producerii, deținerii sau deplasării produsului;

c) este ca urmare a autorizării de către autoritatea vamală teritorială.

(2) Pentru produsele accizabile aflate într-una din situațiile prevăzute la alin. (1) nu se datorează accize, atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) se prezintă imediat autorității vamale teritoriale dovezi suficiente despre evenimentul produs, precum şi informații precise cu privire la cantitatea de produs care nu este disponibilă pentru a fi folosită în România, în cazul prevăzut la alin.(1) lit. a);

b) pot fi dovedite prin procese-verbale privind înregistrarea distrugerii totale sau a pierderii iremediabile;

c) se încadrează în limitele prevăzute în normele tehnice ale utilajelor şi instalaţiilor; şi

d) sunt evidenţiate şi înregistrate în contabilitate.

(3) Condiţiile privind autorizarea distrugerii într-un antrepozit fiscal a produselor accizabile care nu au fost eliberate în consum, atunci când se datorează unor cauze fortuite sau de forţă majoră ori atunci când produsele nu mai îndeplinesc condiţiile de comercializare, se stabilesc prin ordin al ministrului finanţelor publice.

(4) În cazul pierderilor înregistrate într-un antrepozit fiscal autorizat pentru producţia şi/sau depozitarea de produse accizabile cu nivele diferite de accize, acciza aferentă pierderilor, atunci când acestea nu se încadrează într-una din situaţiile prevăzute la alin. (1) se calculează cu cota cea mai mare practicată în antrepozitul fiscal respectiv.

(5) În cazul unui produs energetic pentru care acciza nu a fost anterior exigibilă şi care, prin schimbarea destinaţiei iniţiale, este oferit spre vânzare sau utilizat drept combustibil ori carburant, acciza devine exigibilă la data la care produsul energetic este oferit spre vânzare, obligaţia plăţii accizei revenind vânzătorului, sau la data la care este utilizat drept combustibil sau carburant, obligaţia plăţii accizei revenind utilizatorului.

(6) În cazul pierderilor de produse intervenite pe parcursul transportului intracomunitar al produselor accizabile în regim suspensiv de accize, la sosirea produselor în România, pe baza documentelor justificative prezentate de primitor, autoritatea vamală teritorială va stabili natura pierderilor şi regimul de admitere al acestora.

(7) Pentru pierderile neadmise ca neimpozabile se datorează accizele aferente acestora în România, calculate pe baza cotelor de accize în vigoare la momentul constatării de primitorul produselor accizabile.

(8) În toate situaţiile în care distrugerea sau pierderea produselor accizabile nu se admite ca neimpozabilă, acciza devine exigibilă la data la care autoritatea vamală teritorială a stabilit regimul pierderilor şi se plăteşte în termen de 5 zile de la această dată.

Codul fiscal:

Importul

Art. 206[8]. - (1) În înţelesul prezentului titlu, *import* reprezintă orice intrare de produse accizabile din afara teritoriului comunitar, cu excepţia:

a) plasării produselor accizabile importate sub regim vamal suspensiv în România;

b) distrugerii sub supravegherea autorităţii vamale a produselor accizabile;

c) plasării produselor accizabile în zone libere, antrepozite libere sau porturi libere, în condiţiile prevăzute de legislaţia vamală în vigoare.

(2) Se consideră de asemenea import:

a) scoaterea unui produs accizabil dintr-un regim vamal suspensiv, în cazul în care produsul rămâne în România;

b) utilizarea în scop personal în România a unor produse accizabile plasate în regim vamal suspensiv;

c) apariția oricărui alt eveniment care generează obligația plății accizelor la intrarea produselor accizabile din afara teritoriului comunitar.

Norme metodologice:

74. (1) Noțiunea de "regim vamal suspensiv" are următoarele semnificații:

a) tranzit extern,

b) antrepozit vamal,

c) perfecționare activă sub forma sistemului suspensiv,

d) transformare sub supraveghere vamală

şi

e) admitere temporară.

(2) Acciza se consideră a fi suspendată atunci când produsele supuse accizelor sunt livrate între România şi alte state membre via țări AELS - Asociația Europeană a Liberului Schimb -, sau între România şi o țară AELS sub o procedură intracomunitară de tranzit sau via una sau mai multe țări terțe nemembre AELS, în baza unui carnet TIR sau ATA.

(3) Acciza se consideră suspendată atunci când produsele supuse accizelor provin din sau sunt destinate unor terțe țări sau unor teritorii menționate la art. 206^4 din Codul fiscal.

Codul fiscal:

Plătitori de accize

Art. 206^9. - (1) Persoana plătitoare de accize care au devenit exigibile este:

a) în ceea ce priveşte ieşirea unor produse accizabile dintr-un regim suspensiv de accize, astfel cum se menționează la art. 206^7 alin. (1) lit. a):

1. antrepozitarul autorizat, destinatarul înregistrat sau orice altă persoană care eliberează produsele accizabile din regimul suspensiv de accize ori în numele căreia se efectuează această eliberare şi, în cazul ieşirii neregulamentare din antrepozitul fiscal, orice altă persoană care a participat la această ieşire;

2. în cazul unei nereguli în cursul unei deplasări a produselor accizabile în regim suspensiv de accize, astfel cum este definită la art. 206^{41} alin. (1), (2) şi (4): antrepozitarul autorizat, expeditorul înregistrat sau orice altă persoană care a garantat plata accizelor în conformitate cu art. 206^{54} alin. (1) şi (2), precum şi orice persoană care a participat la ieşirea neregulamentară şi care avea cunoştință sau care ar fi trebuit să aibă cunoştință în mod normal de caracterul neregulamentar al

acestei ieşiri;

b) în ceea ce priveşte deţinerea unor produse accizabile, astfel cum se menţionează la art. 206[7] alin. (1) lit. b): persoana care deţine produsele accizabile sau orice altă persoană implicată în deţinerea acestora;

c) în ceea ce priveşte producerea unor produse accizabile, astfel cum se menţionează la art. 206[7] alin. (1) lit. c): persoana care produce produsele accizabile sau, în cazul unei produceri neregulamentare, orice altă persoană implicată în producerea acestora;

d) în ceea ce priveşte importul unor produse accizabile, astfel cum se menţionează la art. 206[7] alin. (1) lit. d): persoana care declară produsele accizabile sau în numele căreia produsele sunt declarate în momentul importului ori, în cazul unui import neregulamentar, orice altă persoană implicată în importul acestora.

(2) Atunci când mai multe persoane sunt obligate să plătească aceeaşi datorie privind accizele, acestea sunt obligate să plătească în solidar acea datorie.

Norme metodologice:

75. Atunci când mai multe persoane sunt obligate să plătească în solidar aceeaşi datorie privind accizele, plata se face în mod egal.

SECŢIUNEA a 2-a

Alcool şi băuturi alcoolice

Codul fiscal:

Bere

Art. 206[10]. - (1) În înţelesul prezentului capitol, *bere* reprezintă orice produs încadrat la codul NC 2203 00 sau orice produs care conţine un amestec de bere şi de băuturi nealcoolice, încadrat la codul NC 2206 00, având, şi într-un caz, şi în altul, o concentraţie alcoolică mai mare de 0,5% în volum.

(2) Pentru berea produsă de micii producători independenţi, care deţin instalaţii de fabricaţie cu o capacitate nominală care nu depăşeşte 200.000 hl/an, se aplică accize specifice reduse. Acelaşi regim se aplică şi pentru berea provenită de la micii producători independenţi din alte state membre, potrivit prevederilor din normele metodologice.

(3) Prin *mici producători de bere independenţi* se înţelege toţi operatorii economici mici producători care îndeplinesc cumulativ următoarele condiţii: sunt operatori economici producători de bere care, din punct de vedere juridic şi economic, sunt independenţi faţă de orice alt operator economic producător de bere; utilizează instalaţii fizice distincte de cele ale altor fabrici de bere; folosesc spaţii de producţie diferite de cele ale oricărui alt operator economic producător de bere şi

nu funcționează sub licența de produs a altui operator economic producător de bere.

(4) Fiecare antrepozitar autorizat mic producător de bere are obligația de a depune la autoritatea competentă, până la data de 15 ianuarie a fiecărui an, o declarație pe propria răspundere privind capacitățile de producție pe care le deține, potrivit prevederilor din normele metodologice.

(5) Este exceptată de la plata accizelor berea fabricată de persoana fizică şi consumată de către aceasta şi membrii familiei sale, cu condiția să nu fie vândută.

Norme metodologice:

76. (1) Pentru a beneficia de acciză redusă în România, micul producător de bere independent înregistrat în alt stat membru trebuie să-şi dovedească acest statut printr-un document certificat de autoritatea competentă din acel stat membru**.**

(2) În situația în care antrepozitarul autorizat ca mic producător de bere îşi măreşte capacitatea de producție prin achiziționarea de noi capacități sau extinderea celor existente, acesta va înştiința în scris autoritatea vamală teritorială despre modificările produse, va calcula şi va vărsa la bugetul de stat accizele, în cuantumul corespunzător noii capacități totale de producție, începând cu luna imediat următoare celei în care a avut loc punerea în funcțiune a acesteia.

(3) Mărirea capacității de producție ca urmare a achiziționării de noi capacități sau a extinderii celor existente, va fi notificată la autoritatea vamală teritorială în termen de 5 zile de la producerea acesteia.

(4) În situația în care antrepozitarul autorizat ca producător de bere îşi diminuează capacitatea de producție sub 200.000 hl/an prin dezafectarea sau vânzarea unei părți din capacitatea totală de producție, acesta va înştiința în scris autoritatea vamală teritorială despre modificările produse. Acest antrepozitar autorizat poate beneficia de nivelul redus de acciză numai dacă îndeplineşte condițiile prevăzute pentru micul producător de bere.

(5) În cazul prevăzut la alin. (4) nivelul redus de acciză se va aplica începând cu luna imediat următoare celei în care a avut loc constatarea faptică de către autoritatea vamală teritorială a veridicității informațiilor aferente modificărilor aduse.

(6) În cazul în care diminuarea capacității de producție se realizează prin dezafectarea instalațiilor de producție, acestea vor fi sigilate de către autoritatea vamală teritorială.

Codul fiscal:

Alcool etilic

Art. 206[14]. – [...]

(2) Țuica şi rachiurile de fructe destinate consumului propriu al gospodăriilor individuale, în limita unei cantități echivalente de cel mult 50 de litri de produs pentru fiecare gospodărie individuală/an, cu concentrația alcoolică de 100% în volum, se accizează prin aplicarea unei cote de

50% din cota standard a accizei aplicate alcoolului etilic, cu condiția să nu fie vândute, potrivit prevederilor din normele metodologice.

(3) Pentru alcoolul etilic produs în micile distilerii, a căror producție nu depăşeşte 10 hectolitri alcool pur/an, se aplică accize specifice reduse.

(4) Beneficiază de nivelul redus al accizelor micile distilerii care sunt independente din punct de vedere juridic şi economic de orice altă distilerie, nu funcționează sub licența de produs a unei alte distilerii şi care îndeplinesc condițiile prevăzute de normele metodologice.

Norme metodologice:

77. (1) Gospodăria individuală care deține în proprietate livezi de pomi fructiferi şi suprafețe viticole poate să producă pentru consum propriu din propria recoltă țuică şi rachiuri din fructe, rachiuri din vin sau rachiuri din subproduse de vinificație, denumite în continuare țuică şi rachiuri, numai dacă deține în proprietate instalații corespunzătoare condițiilor tehnice minimale stabilite de Ministerul Agriculturii, Pădurilor şi Dezvoltării Rurale şi avizate de Ministerul Sănătății. Instalațiile trebuie să fie de tip alambic.

(2) Gospodăria individuală este gospodăria care aparține unei persoane fizice producătoare, a cărei producție de țuică şi rachiuri este consumată de către aceasta şi membrii familiei sale.

(3) Toate gospodăriile individuale care dețin în proprietate instalații de producție de țuică şi rachiuri au obligația de a se înregistra la autoritatea vamală teritorială în raza căreia îşi au domiciliul.

(4) Instalațiile de producție deținute de către gospodăriile individuale înregistrate potrivit alin. (3), vor purta obligatoriu sigiliile aplicate de către autoritatea vamală teritorială, pe toată perioada de nefuncționare.

(5) Gospodăriile individuale care produc pentru consumul propriu țuică şi rachiuri, au obligația de a depune în acest sens până la data de 15 ianuarie a anului următor celui în care se produc, o declarație la autoritatea vamală teritorială în raza căreia îşi au domiciliul. Declarația se întocmeşte potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 31**.

(6) Autoritatea vamală teritorială va ține o evidența a gospodăriilor individuale menționate la alin. (3) şi (5), în care vor fi înscrise datele de identificare ale acestora, precum şi informații privind instalațiile de producție deținute, operațiunile de desigilare/resigilare şi cantitățile de produse declarate.

(7) Atunci când gospodăria individuală intenționează să producă țuică şi rachiuri din recolta proprie, aceasta va solicita în scris autorității vamale teritoriale în raza căreia îşi are domiciliul desigilarea instalației, menționând totodată cantitatea şi tipul de materie primă ce urmează a se prelucra, perioada în care instalația va funcționa, precum şi cantitatea de produs estimată a se obține. În acest caz producătorul trebuie să dețină şi mijloacele legale necesare pentru măsurarea cantității şi a concentrației alcoolice a produselor obținute.

(8) În prima zi lucrătoare după expirarea perioadei de funcționare a instalației de producție de țuică

şi rachiuri, autoritatea vamală teritorială care a desigilat instalația, va proceda la resigilarea acesteia - dacă producătorul nu a solicitat modificarea perioadei de funcționare a instalației declarată inițial -, precum şi la calculul accizei datorate. În acest caz acciza devine exigibilă la momentul resigilării instalațiilor de producție iar termenul de plată este până la 25 a lunii imediat următoare celei în care acciza a devenit exigibilă.

(9) Pentru cantitatea de 50 de litri de produs destinată consumului propriu al unei gospodării individuale, nivelul accizei datorate reprezintă 50% din cota standard a accizei aplicată alcoolului etilic, respectiv 375 euro/hl alcool pur.

(10) Producția de țuică şi rachiuri pentru consumul propriu al unei gospodării individuale din recolta proprie, gospodărie care nu deține în proprietate instalații de producție, poate fi realizată în sistem de prestări de servicii numai în antrepozite fiscale autorizate pentru producția de țuică şi rachiuri.

(11) În cazul prevăzut la alin. (10), antrepozitele fiscale sunt obligate să țină o evidență distinctă care să cuprindă următoarele informații: numele gospodăriei individuale, cantitatea de materii prime dată spre prelucrare, cantitatea de produs finit rezultat, cantitatea de produs finit preluat, din care pentru consum propriu, data preluării şi semnătura persoanei care a preluat.

(12) Pentru țuica şi rachiurile destinate consumului propriu al gospodăriei individuale realizate în sistem de prestări de servicii într-un antrepozit fiscal de producție, acciza datorată bugetului de stat va deveni exigibilă la momentul preluării produselor din antrepozitul fiscal de producție. Beneficiarul prestației, va plăti prestatorului pe lângă tariful de prestare şi acciza aferentă cantității de țuică şi rachiuri preluată. Pentru cantitatea de 50 de litri de produs destinată consumului propriu al unei gospodării individuale, nivelul accizei datorate reprezintă 50% din cota standard a accizei aplicată alcoolului etilic, respectiv 375 euro/hl alcool pur. Pentru cantitatea de produs preluată de gospodăria individuală care depăşeşte această limită, inclusiv pentru consumul propriu al acesteia, nivelul accizei datorate este nivelul standard al accizei pentru alcoolul etilic, respectiv 750 euro/hl alcool pur.

(13) Gospodăria individuală care intenționează să vândă din cantitățile de țuică şi rachiuri preluate de la antrepozitul fiscal de producție unde au fost realizate în sistem de prestări de servicii, trebuie să respecte prevederile legale în vigoare privind comercializarea acestor produse.

(14) Gospodăria individuală care produce ea însăşi țuică şi rachiuri în vederea vânzării, are obligația de a se autoriza în calitate de antrepozitar, fiind tratată ca o mică distilerie atunci când producția anuală este mai mică de 10 hl alcool pur.

(15) Prin mică distilerie, în înțelesul prezentelor norme metodologice, se înțelege mică distilerie care aparține unei persoane fizice sau juridice care realizează o producție de alcool etilic şi/sau distilate, inclusiv țuică şi rachiuri, de până la 10 hl alcool pur pe an - exclusiv cantitățile realizate în sistem de prestări de servicii pentru gospodăriile individuale - şi este autorizată ca antrepozit fiscal de producție în condițiile prevăzute la pct. 87.

Codul fiscal:

SECȚIUNEA a 4-a

Produse energetice

Produse energetice

Art. 206[16] . - (1) În înțelesul prezentului capitol, *produsele energetice* sunt:

a) produsele cu codurile NC de la 1507 la 1518, dacă acestea sunt destinate utilizării drept combustibil pentru încălzire sau combustibil pentru motor;

b) produsele cu codurile NC 2701, 2702 şi de la 2704 la 2715;

c) produsele cu codurile NC 2901 şi 2902;

d) produsele cu codul NC 2905 11 00, care nu sunt de origine sintetică, dacă acestea sunt destinate utilizării drept combustibil pentru încălzire sau combustibil pentru motor;

e) produsele cu codul NC 3403;

f) produsele cu codul NC 3811;

g) produsele cu codul NC 3817;

h) produsele cu codul NC 3824 90 99, dacă acestea sunt destinate utilizării drept combustibil pentru încălzire sau combustibil pentru motor.

(2) Intră sub incidența prevederilor secțiunilor a 7-a şi a 9-a doar următoarele produse energetice:

a) produsele cu codurile NC de la 1507 la 1518, dacă acestea sunt destinate utilizării drept combustibil pentru încălzire sau combustibil pentru motor;

b) produsele cu codurile NC 2707 10, 2707 20, 2707 30 şi 2707 50;

c) produsele cu codurile NC de la 2710 11 la 2710 19 69. Pentru produsele cu codurile NC 2710 11 21, 2710 11 25 şi 2710 19 29, prevederile secțiunii a 9-a se vor aplica numai circulației comerciale în vrac;

d) produsele cu codurile NC 2711, cu excepția 2711 11, 2711 21 şi 2711 29;

e) produsele cu codul NC 2901 10;

f) produsele cu codurile NC 2902 20, 2902 30, 2902 41, 2902 42, 2902 43 şi 2902 44;

g) produsele cu codul NC 2905 11 00, care nu sunt de origine sintetică, dacă acestea sunt destinate utilizării drept combustibil pentru încălzire sau combustibil pentru motor;

h) produsele cu codul NC 3824 90 99, dacă acestea sunt destinate utilizării drept combustibil pentru încălzire sau pentru motor.

(3) Produsele energetice pentru care se datorează accize sunt:

a) benzina cu plumb cu codurile NC 2710 11 31, 2710 11 51 şi 2710 11 59;

b) benzina fără plumb cu codurile NC 2710 11 31, 2710 11 41, 2710 11 45 şi 2710 11 49;

c) motorina cu codurile NC de la 2710 19 41 până la 2710 19 49;

d) kerosenul cu codurile NC 2710 19 21 şi 2710 19 25;

e) gazul petrolier lichefiat cu codurile NC de la 2711 12 11 până la 2711 19 00;

f) gazul natural cu codurile NC 2711 11 00 şi 2711 21 00;

g) păcura cu codurile NC de la 2710 19 61 până la 2710 19 69;

h) cărbunele şi cocsul cu codurile NC 2701, 2702 şi 2704.

(4) Produsele energetice, altele decât cele de la alin. (3), sunt supuse unei accize dacă sunt destinate a fi utilizate, puse în vânzare ori utilizate drept combustibil pentru încălzire sau combustibil pentru motor. Nivelul accizei va fi fixat în funcție de destinație, la nivelul aplicabil combustibilului pentru încălzire sau combustibilului pentru motor echivalent.

(5) Pe lângă produsele energetice prevăzute la alin. (1), orice produs destinat a fi utilizat, pus în vânzare ori utilizat drept combustibil pentru motor sau ca aditiv ori pentru a creşte volumul final al combustibilului pentru motor este accizat la nivelul combustibilului pentru motor echivalent.

(6) Pe lângă produsele energetice prevăzute la alin. (1), orice altă hidrocarbură, cu excepția turbei, destinată a fi utilizată, pusă în vânzare sau utilizată pentru încălzire este accizată cu acciza aplicabilă produsului energetic echivalent.

(7) Consumul de produse energetice în incinta unui loc de producție de produse energetice nu este considerat a fi un fapt generator de accize în cazul în care consumul constă în produse energetice produse în incinta acelui loc de producție. Când acest consum se efectuează în alte scopuri decât cel de producție şi, în special, pentru propulsia vehiculelor, se consideră fapt generator de accize.

Norme metodologice:

78. (1) În înțelesul prezentelor norme metodologice, prin circulație comercială în vrac se înțelege transportul produsului în stare vărsată fie prin cisterne, rezervoare sau alte containere similare, care fac parte integrantă din mijlocul de transport - camion-cisternă, vagon-cisternă, nave petroliere etc. -, fie prin tancuri ISO. De asemenea, circulația comercială în vrac include şi transportul produselor în stare vărsată efectuat prin alte containere mai mari de 210 litri în volum.

(2) Orice produs, altul decât cele de la alin. (3) al art. 206^{16} din Codul fiscal, este supus unei accize, atunci când:

a) produsul este realizat în scopul de a fi utilizat drept combustibil pentru încălzire sau combustibil pentru motor;

b) produsul este pus în vânzare drept combustibil pentru încălzire sau combustibil pentru motor;

c) produsul este utilizat drept combustibil pentru încălzire sau combustibil pentru motor.

(3) Orice operator economic aflat în una din situațiile prevăzute la alin. (2), este obligat ca înainte

de producție, de vânzare sau de utilizare a produselor, să adreseze o solicitare la Comisie, pentru încadrarea produselor respective din punctul de vedere al accizelor. Solicitarea va fi însoțită obligatoriu de buletinul de analiză al produsului respectiv, emis de un laborator agreat, de încadrarea tarifară a produsului efectuată de autoritatea vamală centrală şi de avizul Ministerului Economiei referitor la asimilarea produsului respectiv cu un produs echivalent pentru care sunt stabilite accize.

(4) Pentru produsele aflate într-una din situațiile prevăzute la alineatele (4), (5) şi (6) ale art. 206^{16} din Codul fiscal, pentru care operatorul economic nu îndeplineşte obligațiile prevăzute la alin. (3), în cazul combustibilului pentru motor şi al aditivilor se datorează o acciză egală cu acciza prevăzută pentru benzina fără plumb, iar în cazul combustibilului pentru încălzire acciza datorată este cea prevăzută pentru motorină.

(5) Se accizează aditivii care intră în amestec cu combustibilii pentru motor sau combustibilii pentru încălzire.

(6) Uleiurile lubrifiante destinate amestecului cu carburanți pentru motoare în doi timpi nu se accizează.

Codul fiscal:

Gaz natural

Art. 206^{17}. - (1) Gazul natural va fi supus accizelor, iar accizele vor deveni exigibile la momentul furnizării de către distribuitorii sau redistribuitorii autorizați potrivit legii, direct către consumatorii finali.

(2) Operatorii economici autorizați în domeniul gazului natural au obligația de a se înregistra la autoritatea competentă, în condițiile prevăzute în normele metodologice.

(3) Atunci când gazul natural este furnizat în România de un distribuitor sau un redistribuitor din alt stat membru, care nu este înregistrat în România, acciza devine exigibilă la furnizarea către consumatorul final şi va fi plătită de o societate desemnată de acel distribuitor sau redistribuitor, care trebuie să fie înregistrată la autoritatea competentă din România.

.

Norme metodologice:

79. (1) Înregistrarea operatorilor economici autorizați în domeniul gazelor naturale se face la autoritatea vamală centrală. Această obligație revine operatorilor economici licențiați de autoritatea competentă în domeniu să distribuie sau să furnizeze gaz natural direct consumatorilor finali. Înregistrarea se face pe baza cererii prezentate în **anexa nr. 32.**

(2) În cazul gazului natural provenit de la un distribuitor sau redistribuitor dintr-un stat membru şi destinat a fi eliberat în consum în România, acciza va deveni exigibilă la furnizarea către consumatorul final şi va fi plătită de o societate desemnată în România de acel distribuitor sau redistribuitor, societate care are, de asemenea, obligația de a se înregistra la autoritatea vamală centrală în calitatea sa de

reprezentant al furnizorului extern.

(3) Societatea la care se face referire la alin. (2) are obligația de a fi înregistrată ca plătitor de accize.

Codul fiscal:

Cărbune, cocs şi lignit

Art. 206[18]. - Cărbunele, cocsul şi lignitul vor fi supuse accizelor care vor deveni exigibile la momentul livrării de către operatorii economici producători sau de către operatorii economici care efectuează achiziții intracomunitare ori care importă astfel de produse. Aceşti operatori economici au obligația să se înregistreze la autoritatea competentă, în condițiile prevăzute în normele metodologice.

Norme metodologice:

80. (1) Operatorii economici autorizați pentru extracția cărbunelui şi lignitului, operatorii economici producători de cocs, precum şi operatorii economici care efectuează achiziții intracomunitare sau importă astfel de produse se vor înregistra în calitate de operatori economici cu produse accizabile, la autoritatea vamală centrală. Înregistrarea se face pe baza cererii prevăzute în **anexa nr. 32**.

(2) Obligația înregistrării în calitate de operatori economici cu produse accizabile revine în cazul produselor care se regăsesc la alin. (3) de la art. 206[16] din Codul fiscal.

Codul fiscal:

SECȚIUNEA a 5-a

Energie electrică

Energie electrică

Art. 206[19]. - (1) În înțelesul prezentului capitol, *energia electrică* este produsul cu codul NC 2716.

(2) Energia electrică va fi supusă accizelor, iar acciza va deveni exigibilă la momentul furnizării energiei electrice către consumatorii finali.

(3) Prin derogare de la prevederile art. 206[5], nu se consideră ca fiind fapt generator de accize consumul de energie electrică utilizat pentru menținerea capacității de a produce, de a transporta şi de a distribui energie electrică, în limitele stabilite de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei.

(4) Operatorii economici autorizați în domeniul energiei electrice au obligația de a se înregistra la autoritatea competentă, în condițiile prevăzute în normele metodologice.

(5) Atunci când energia electrică este furnizată în România de un distribuitor sau un redistribuitor din alt stat membru, care nu este înregistrat în România, acciza devine exigibilă la furnizarea către consumatorul final şi va fi plătită de o societate desemnată de acel distribuitor sau redistribuitor, care trebuie să fie înregistrată la autoritatea competentă din România.

Norme metodologice:

81. (1) Nu se consideră ca fiind fapt generator de accize consumul de energie electrică utilizat pentru menținerea capacității de a produce, de a transporta şi de a distribui energie electrică în cazul operatorilor economici autorizați de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei.

(2) Operatorii economici autorizați în domeniul energiei electrice de către Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei, se vor înregistra în calitate de operatori economici cu produse accizabile la autoritatea vamală centrală. Această obligație revine operatorilor economici autorizați care furnizează energie electrică direct consumatorilor finali. Înregistrarea se face pe baza cererii prevăzute în **anexa nr. 32**.

(3) În cazul energiei electrice provenite de la un distribuitor sau redistribuitor dintr-un stat membru şi destinată a fi eliberată în consum în România, acciza va deveni exigibilă la furnizarea către consumatorul final şi va fi plătită de o societate desemnată în România de acel distribuitor sau redistribuitor, societate care are, de asemenea, obligația de a se înregistra la autoritatea vamală centrală în calitatea sa de reprezentant al furnizorului extern.

(4) Societatea la care se face referire la alin. (3) are obligația de a se înregistra ca plătitor de accize.

Codul fiscal:

SECȚIUNEA a 6-a

Excepții de la regimul de accizare pentru produse energetice şi energie electrică

Excepții

Art. 206[20]. - (1) Nu se datorează accize pentru:

1. căldura rezultată şi produsele cu codurile NC 4401 şi 4402;

2. următoarele utilizări de produse energetice şi energie electrică:

a) produsele energetice utilizate în alte scopuri decât în calitate de combustibil pentru motor sau combustibil pentru încălzire;

b) utilizarea dual㠹 a produselor energetice. Un produs energetic este utilizat dual atunci cînd este folosit atît în calitate de combustibil pentru încălzire, cât şi în alte scopuri decât pentru motor sau pentru încălzire. Utilizarea produselor energetice pentru reducerea chimică şi în procesele electrolitic şi metalurgic se consideră a fi utilizare dual㠹;

c) energia electrică utilizată în principal în scopul reducerii chimice şi în procesele electrolitice şi metalurgice;

d) energia electrică, atunci când reprezintă mai mult de 50% din costul unui produs, potrivit prevederilor din normele metodologice;

e) procesele mineralogice, potrivit prevederilor din normele metodologice.

(2) Nu se consideră producție de produse energetice:

a) operațiunile pe durata cărora sunt obținute accidental mici cantități de produse energetice;

b) operațiunile prin care utilizatorul unui produs energetic face posibilă refolosirea sa în cadrul întreprinderii sale, cu condiția ca acciza deja plătită pentru un asemenea produs să nu fie mai mică decât acciza care poate fi cuvenită, dacă produsul energetic refolosit ar fi pasibil de impunere;

c) o operație constând din amestecul - în afara unui loc de producție sau a unui antrepozit fiscal - al produselor energetice cu alte produse energetice sau alte materiale, cu condiția ca:

1. accizele asupra componentelor să fi fost plătite anterior; şi

2. suma plătită să nu fie mai mică decât suma accizei care ar putea să fie aplicată asupra amestecului.

(3) Condiția prevăzută la alin. (2) lit.c) pct. 1 nu se va aplica dacă acel amestec este scutit pentru o utilizare specifică.

(4) Modalitatea şi condițiile de aplicare a alin. (1) vor fi reglementate prin normele metodologice.

Norme metodologice:

82. (1) Pentru produsele energetice de natura celor prevăzute la art. 206^{16} alin. (3) din Codul fiscal, cu excepția gazului natural, nu se datorează accize atunci când sunt livrate operatorilor economici care dețin autorizații de utilizator final pentru utilizarea produselor respective în unul din scopurile prevăzute la art. 206^{20} alin. (1) pct. 2 lit. a), b) şi e) din Codul fiscal.

(2) Pentru produsele energetice livrate altfel decât se prevede la alin. (1) se datorează accize calculate pe baza cotelor de accize prevăzute de Codul fiscal.

(3) Produsele energetice de natura celor prevăzute la art. 206^{16} alin. (2) din Codul fiscal, altele decât cele prevăzute la art. 206^{16} alin. (3) din Codul fiscal, nu sunt supuse accizelor atunci când sunt livrate operatorilor economici care dețin autorizații de utilizator final pentru utilizarea produselor respective în unul din scopurile prevăzute la art. 206^{20} alin. (1) pct. 2 lit. a), b) şi e) din Codul fiscal.

(4) Produsele energetice livrate altfel decât se prevede la alin. (3) sunt supuse accizelor calculate pe baza cotei de acciză aferentă motorinei.

(5) Prevederile alin. (1) şi (3) se aplică numai produselor energetice care circulă în vrac.

(6) În situațiile prevăzute la alin. (1) şi (3), operatorii economici utilizatori finali achiziționează produsele de la un antrepozit fiscal, de la un destinatar înregistrat sau prin operațiuni proprii de import.

(7) Destinatarul înregistrat prevăzut la alin. (6) va primi autorizație de utilizator final exclusiv pentru livrările către operatorii economici care dețin autorizație de utilizator final potrivit alin. (1) şi (3).

(8) Autorizațiile de utilizator final se eliberează de autoritatea vamală teritorială, la cererea scrisă a operatorilor economici.

(9) Cererea pentru obținerea autorizației de utilizator final se întocmeşte conform modelului prevăzut în **anexa nr. 33.** Cererea, însoțită de documentele prevăzute expres în aceasta, se depune la autoritatea vamală teritorială.

(10) Autoritatea vamală teritorială aprobă eliberarea autorizației de utilizator final dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) au fost prezentate documentele prevăzute în cerere;

b) solicitantul nu are înscrise date în cazierul fiscal;

c) administratorul solicitantului nu are înscrise date în cazierul judiciar;

d) solicitantul deține utilajele, terenurile şi clădirile sub orice formă legală;

e) solicitantul a utilizat produsele energetice achiziționate anterior în scopul pentru care a obținut autorizație de utilizator final.

(11) Autoritatea vamală teritorială atribuie şi înscrie pe autorizația de utilizator final un cod similar codului de accize, modelul autorizației fiind prevăzut în **anexa nr.34**.

(12) Atunci când produsele energetice sunt achiziționate de la un antrepozit fiscal din alt stat membru, acesta se va înregistra ca destinatar înregistrat.

(13) Deplasarea produselor energetice de la antrepozitul fiscal la utilizatorul final va fi însoțită de

un exemplar pe suport de hârtie al documentului administrativ electronic, prevăzut la pct. 93.

(14) Atunci când produsele energetice sunt achiziționate de utilizatorul final prin operațiuni proprii de import, deplasarea acestor produse de la biroul vamal de intrare în teritoriul comunitar va fi însoțită de documentul administrativ unic.

(15) Eliberarea autorizației de utilizator final este condiționată de prezentarea de către operatorul economic solicitant a dovezii privind constituirea unei garanții în favoarea autorității fiscale teritoriale, al cărei cuantum se va stabili după cum urmează:

a) pentru produsele energetice prevăzute la art. 206^{16} alin. (3) şi, respectiv, în anexa nr. 1 la titlul VII din Codul fiscal, garanția va reprezenta o sumă echivalentă cu 50% din valoarea accizelor aferente cantității de produse aprobate;

b) pentru produsele energetice prevăzute la art. 206^{16} alin. (2), altele decât cele de la alin. (3) al aceluiaşi articol, din Codul fiscal, garanția va reprezenta o sumă echivalentă cu 50% din valoarea calculată pe baza accizei aferente motorinei, aplicată asupra cantității de produse aprobate.

(16) Garanția stabilită în conformitate cu prevederile alin. (15) se reduce după cum urmează:

a) cu 50%, în cazul în care operatorul economic îşi desfăşoară activitatea cu produse energetice accizabile în ultimii 2 ani consecutivi, în calitate de utilizator final, fără încălcarea legislației fiscale aplicabile acestora, şi a respectat, în ultimii 2 ani, destinația utilizării produselor energetice în scopurile înscrise în autorizațiile de utilizator final anterioare;

b) cu 75%, în cazul în care operatorul economic îşi desfăşoară activitatea cu produse energetice accizabile în ultimii 3 ani consecutivi, în calitate de utilizator final, fără încălcarea legislației fiscale aplicabile acestora, şi a respectat, în ultimii 3 ani, destinația utilizării produselor energetice în scopurile înscrise în autorizațiile de utilizator final anterioare;

c) cu 100%, în cazul în care operatorul economic îşi desfăşoară activitatea cu produse energetice accizabile în ultimii 4 ani consecutivi, în calitate de utilizator final, fără încălcarea legislației fiscale aplicabile acestora, şi a respectat, în ultimii 4 ani, destinația utilizării produselor energetice în scopurile înscrise în autorizațiile de utilizator final anterioare.

(17) Garanția poate fi sub formă de depozit în numerar şi/sau de garanții personale, cu respectarea prevederilor pct. 111.

(18) Garanția poate fi deblocată, total sau parțial, la solicitarea operatorului economic, cu viza autorității fiscale teritoriale, pe măsură ce operatorul economic face dovada utilizării produselor în scopul pentru care acestea au fost achiziționate.

(19) Garanția poate fi executată atunci când se constată că produsele achiziționate în regim de exceptare de la plata accizelor au fost folosite în alt scop decât cel pentru care se acordă exceptarea şi acciza aferentă acestor produse nu a fost plătită.

(20) Autorizația de utilizator final are o valabilitate de un an de la data emiterii. Cantitatea de produse accizabile înscrisă într-o autorizație de utilizator final poate fi suplimentată în situații bine

justificate, în cadrul aceleiaşi perioade de valabilitate a autorizaţiei.

(21) Operatorii economici care deţin autorizaţii de utilizator final au obligaţia de a transmite autorităţii vamale teritoriale emitente a autorizaţiei, lunar, până la data de 15 a lunii următoare celei pentru care se face raportarea, o situaţie privind achiziţia şi utilizarea produselor energetice, care va cuprinde informaţii, după caz, cu privire la: furnizorul de produse energetice, cantitatea de produse energetice achiziţionată, cantitatea utilizată/comercializată, stocul de produse energetice la sfârşitul lunii de raportare, cantitatea de produse finite realizate, cantitatea de produse finite expediate şi destinatarul produselor, potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 35**. Neprezentarea situaţiei în termenul prevăzut atrage suspendarea autorizaţiei de utilizator final pe o perioadă corespunzătoare unui număr de 10 zile calendaristice pentru fiecare zi de întârziere.

(22) Autoritatea vamală teritorială poate revoca autorizaţia de utilizator final în următoarele situaţii:

a) operatorul economic a comis fapte repetate ce constituie contravenţii la regimul produselor accizabile, potrivit Ordonanţei Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare;

b) operatorul economic nu a justificat legal destinaţia cantităţii de produse energetice achiziţionate;

c) operatorul economic a utilizat produsul energetic achiziţionat altfel decât în scopul pentru care a obţinut autorizaţie de utilizator final.

(23) Decizia de suspendare sau de revocare a autorizaţiei de utilizator final se comunică deţinătorului şi produce efecte de la data comunicării sau de la o altă dată cuprinsă în aceasta.

(24) Autoritatea vamală teritorială poate anula autorizaţia de utilizator final atunci când i-au fost oferite la autorizare informaţii false în legătură cu scopul pentru care operatorul economic a solicitat autorizaţia de utilizator final.

(25) Decizia de anulare a autorizaţiei de utilizator final se comunică deţinătorului şi produce efecte începând de la data emiterii autorizaţiei.

(26) Operatorul economic poate contesta decizia de revocare, de anulare sau de suspendare a autorizaţiei de utilizator final, potrivit legislaţiei în vigoare.

(27) O nouă autorizaţie de utilizator final va putea fi obţinută după 12 luni de la data revocării sau anulării autorizaţiei.

(28) Stocurile de produse energetice înregistrate la data revocării sau anulării autorizaţiei de utilizator final pot fi valorificate sub supravegherea autorităţii vamale teritoriale.

(29) Autorităţile vamale teritoriale vor ţine o evidenţă a operatorilor economici prevăzuţi la alin. (1) şi alin. (3) prin înscrierea acestora în registre speciale. De asemenea, vor asigura publicarea pe pagina de web a autorităţii vamale a listei cuprinzând aceşti operatori economici, listă care va fi actualizată lunar până la data de 15 a fiecărei luni.

(30) Pentru situaţia prevăzută la art. 206^{20} alin. (1) pct. 2 lit. d) din Codul fiscal, în înţelesul prezentelor norme metodologice, prin costul unui produs se înţelege suma tuturor achiziţiilor de bunuri şi

servicii la care se adaugă cheltuielile de personal şi consumul de capital fix la nivelul unei activităţi, aşa cum este definită la pct. $5^{1.4}$ al Capitolului I. Acest cost este calculat ca un cost mediu pe unitate.

(31) În înţelesul prezentelor norme metodologice, prin costul energiei electrice se înţelege preţul efectiv de cumpărare al energiei electrice sau costul de producţie al energiei electrice, dacă este realizată în activitate.

(32) Pentru situaţia prevăzută la art. 206^{20} alin. (1) pct. 2 lit. e) din Codul fiscal, în înţelesul prezentelor norme metodologice, prin procese mineralogice se înţelege procesele clasificate în nomenclatura CAEN sub codul DI 26 "fabricarea altor produse din minerale nemetalice", în conformitate cu Regulamentul Consiliului nr. 3.037/90 din 9 octombrie 1990 privind clasificarea statistică a activităţilor economice în Comunitatea Europeană.

(33) Pentru energia electrică utilizată în scopurile exceptate de la plata accizelor, operatorii economici utilizatori notifică acest fapt la autoritatea vamală teritorială. După notificare, operatorul economic utilizator va transmite furnizorului de energie electrică o copie a notificării cu numărul de înregistrare al autorităţii vamale teritoriale.

(34) Notificarea prevăzută la alin. (33) va cuprinde informaţii detaliate privind activitatea desfăşurată de operatorul economic utilizator şi costul produsului final, după caz.

(35) Nerespectarea prevederilor alin. (33) atrage plata accizelor calculate pe baza cotei accizei pentru energia electrică utilizată în scop comercial.

83. Punctul 5^2 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„**5^2** .(1) În vederea determinării accizei aferentă ţigaretelor din categoria de preţ cea mai vândută, antrepozitarii autorizaţi, operatorii înregistraţi/destinatarii înregistraţi şi importatorii autorizaţi de astfel de produse sunt obligaţi să prezinte lunar, până la data de 15 inclusiv a fiecărei luni, odată cu situaţia utilizării marcajelor, situaţia livrărilor de ţigarete efectuate în luna de raportare. Această situaţie va cuprinde informaţii referitoare la cantităţile livrate în luna de raportare, exprimate în 1000 de bucăţi ţigarete, aferente fiecărei categorii de preţ practicate şi valoarea accizei corespunzătoare, potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 36.**

(2) Situaţia prevăzută la alin.(1) se întocmeşte în trei exemplare, cu următoarele destinaţii: primul exemplar rămâne operatorului economic, exemplarul al doilea se transmite autorităţii vamale teritoriale competente cu aprobarea notelor de comandă pentru timbre, iar exemplarul al treilea se transmite autorităţii fiscale centrale - direcţiei cu atribuţii în elaborarea legislaţiei în domeniul accizelor.”

84. Punctul 6 se modifică şi va avea următorul cuprins:

“**6.** (1) Preţurile maxime de vânzare cu amănuntul pentru ţigarete se stabilesc de antrepozitarul autorizat pentru producţie, de antrepozitarul autorizat pentru depozitare pentru ţigaretele achiziţionate, cu excepţia celor pentru care preţurile se declară de producătorul intern, de operatorul

înregistrat/destinatarul înregistrat sau de importatorul de astfel de produse şi se notifică la autoritatea fiscală centrală - direcția cu atribuții în elaborarea legislației în domeniul accizelor.

(2) Înregistrarea de către autoritatea fiscală centrală a prețurilor maxime de vânzare cu amănuntul se face pe baza declarației scrise a antrepozitarului autorizat, a destinatarului înregistrat sau a importatorului, modelul-tip al acesteia fiind prevăzut în **anexa nr. 37**.

(3) Declarația se va întocmi în trei exemplare, care se vor înregistra la autoritatea fiscală centrală - direcția cu atribuții în elaborarea legislației în domeniul accizelor. După înregistrare, un exemplar rămâne la autoritatea fiscală centrală, exemplarul al doilea rămâne la persoana care a întocmit-o, iar exemplarul al treilea se va transmite autorității vamale teritoriale competente cu aprobarea notelor de comandă pentru timbre.

(4) Declarația, care va cuprinde în mod expres data de la care se vor practica prețurile maxime, va fi depusă la autoritatea fiscală centrală cu minimum două zile înainte de data practicării acestor prețuri.

(5) Cu minimum 24 de ore înainte de data efectivă a intrării în vigoare, lista cuprinzând prețurile maxime de vânzare cu amănuntul, cu numărul de înregistrare atribuit de autoritatea fiscală centrală, va fi publicată, prin grija antrepozitarului autorizat, a destinatarului înregistrat sau a importatorului, în două cotidiene de mare tiraj. Câte un exemplar din cele două cotidiene va fi depus la autoritatea fiscală centrală în ziua publicării.

(6) Ori de câte ori se intenționează modificări ale prețurilor maxime de vânzare cu amănuntul, antrepozitarul autorizat, operatorul înregistrat/destinatarul înregistrat sau importatorul are obligația să redeclare prețurile pentru toate sortimentele de țigarete, indiferent dacă modificarea intervine la unul sau la mai multe sortimente. Redeclararea se face pe baza aceluiaşi model de declarație prevăzut la alin. (2) şi cu respectarea termenelor prevăzute la alin. (4) şi (5).

(7) După primirea declarațiilor privind prețurile maxime de vânzare cu amănuntul, şi după publicarea acestora în două cotidiene de mare tiraj, autoritatea fiscală centrală va publica aceste liste pe site-ul propriu.

(8) Antrepozitarul autorizat, destinatarul înregistrat sau importatorul autorizat de astfel de produse, care renunță la comercializarea pe piața internă a unui anumit sortiment de țigarete, are obligația de a comunica acest fapt autorității fiscale centrale şi de a înscrie în continuare prețurile aferente acestor sortimente, în declarația prețurilor maxime de vânzare cu amănuntul, pe perioada de până la epuizare, dar nu mai puțin de 3 luni.

(9) În situația destinatarului înregistrat care achiziționează doar ocazional țigarete dintr-un alt stat membru, acesta va urma procedura prevăzută la alin. (1) - (6).

(10) În situațiile în care nu se pot identifica prețurile de vânzare cu amănuntul maxim declarate pentru țigaretele provenite din confiscări sau pentru cele care nu au fost identificate ca fiind comercializate în regim duty-free, calculul accizelor se face pe baza accizei totale prevăzute în anexa nr. 1 de la titlul VII din Codul fiscal.

(11) În situația modificării prețurilor de vânzare cu amănuntul declarate, țigaretele deținute în stoc de operatorii economici comercianți vor fi comercializate în continuare, până la epuizarea stocurilor, la prețurile cu amănuntul în vigoare la data achiziției.

(12) În cazul țigaretelor deținute în stoc de operatorul înregistrat/destinatarul înregistrat sau importatorul autorizat, atunci când intervin modificări ale prețurilor de vânzare cu amănuntul declarate, acesta are obligația recalculării accizelor aferente stocurilor şi a regularizării la bugetul statului a diferențelor rezultate față de contravaloarea accizelor plătite la momentul achiziției ori importului.”

Codul fiscal:

SECȚIUNEA a 7-a

Regimul de antrepozitare

Reguli generale

Art. 206[21]. - (1) Producția şi transformarea produselor accizabile trebuie realizate într-un antrepozit fiscal.

(2) Deținerea produselor accizabile, atunci când accizele nu au fost plătite, poate avea loc numai într-un antrepozit fiscal.

(3) Prevederile alin. (1) nu se aplică pentru :

a) berea, vinurile şi băuturile fermentate, altele decât bere şi vinuri, produse în gospodăriile individuale pentru consumul propriu;

b) vinurile liniştite realizate de micii producători care obțin în medie mai puțin de 200 hl de vin pe an.

c) energia electrică, gazul natural, cărbunele şi cocsul.

(4) În cazul în care micii producători prevăzuți la alin. (3) lit. b) realizează ei înşişi tranzacții intracomunitare, aceştia informează autoritățile competente şi respectă cerințele stabilite prin Regulamentul (CE) nr. 884/2001 al Comisiei din 24 aprilie 2001 de stabilire a normelor de aplicare privind documentele de însoțire a transporturilor de produse vitivinicole şi evidențele obligatorii în sectorul vitivinicol, conform precizărilor din normele metodologice.

(5) Atunci când micii producători de vin dintr-un alt stat membru sunt scutiți de la obligațiile privind deplasarea şi monitorizarea produselor accizabile, destinatarul din România informează autoritatea competentă teritorială cu privire la livrările de vin primite, prin intermediul documentului solicitat în temeiul Regulamentului (CE) nr. 884/2001 sau printr-o trimitere la acesta, conform precizărilor din normele metodologice.

(6) Antrepozitul fiscal nu poate fi folosit pentru vânzarea cu amănuntul a produselor accizabile.

(7) Deținerea de produse accizabile în afara antrepozitului fiscal, pentru care nu se poate face dovada perceperii accizelor, atrage plata acestora.

(8) Fac excepție de la prevederile alin. (6) antrepozitele fiscale care livrează produse energetice către avioane şi nave sau care desfăşoară activitate în regim duty free, în condițiile prevăzute în normele metodologice.

(9) Este interzisă producerea de produse accizabile în afara antrepozitului fiscal.

(10) Este interzisă deținerea unui produs accizabil în afara antrepozitului fiscal, dacă acciza pentru acel produs nu a fost percepută.

Norme metodologice:

85. (1) Într-un antrepozit fiscal de producţie pot fi produse sau transformate în regim suspensiv de accize numai produsele accizabile aparţinând uneia din următoarele grupe de produse:

a) alcool şi băuturi alcoolice;

b) tutun prelucrat;

c) produse energetice.

(2) În antrepozitul fiscal de producţie este permisă depozitarea în regim suspensiv de accize a produselor accizabile achiziţionate în vederea utilizării ca materie primă în procesul de producţie de produse accizabile pentru care a fost autorizat antrepozitul fiscal.

(3) În antrepozitul fiscal de producţie este permisă depozitarea în regim suspensiv de accize a produselor accizabile rezultate din activitatea de producţie pentru care a fost autorizat antrepozitul fiscal, cu condiţia ca asupra produselor respective să nu fi intervenit schimbul de proprietate. Fac excepţie produsele energetice care aparţin rezervei de stat.

(4) Într-un antrepozit fiscal de depozitare pot fi depozitate în regim suspensiv de accize numai produsele accizabile finite, aparţinând uneia din următoarele grupe de produse:

a) alcool şi băuturi alcoolice;

b) tutun prelucrat;

c) produse energetice.

(5) Intră sub incidenţa regimului de antrepozitare producţia şi/sau depozitarea de arome alimentare, extracte şi concentrate alcoolice care au o concentraţie alcoolică ce depăşeşte 1,2% în volum.

(6) Nu intră sub incidenţa regimului de antrepozitare berea, vinurile şi băuturile fermentate, altele decât bere şi vinuri, produse în gospodăriile individuale pentru consumul propriu.

(7) Prin gospodărie individuală se înţelege gospodăria care aparţine unei persoane fizice producătoare, a cărei producţie este consumată de către aceasta şi membrii familiei sale.

(8) Gospodăriile individuale care produc pentru consumul propriu bere, vinuri şi băuturi fermentate, altele decât bere şi vinuri, au obligaţia de a depune în acest sens până la data de 15 ianuarie a anului următor celui în care se produc, o declaraţie la autoritatea vamală teritorială în raza căreia îşi au domiciliul. Declaraţia se întocmeşte potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 31**.

(9) Autoritatea vamală teritorială va ţine o evidenţă a gospodăriilor individuale menţionate la alin. (8), în care vor fi înscrise datele de identificare ale acestora, precum şi informaţii privind cantităţile de produse declarate.

(10) În situaţia în care gospodăria individuală intenţionează să vândă bere, vinuri sau băuturi fermentate, altele decât bere şi vinuri, aceasta are obligaţia de a autoriza în calitate de antrepozitar.

(11) Nu intră sub incidenţa regimului de antrepozitare micii producători de vinuri liniştite care produc în medie mai puţin de 200 hl de vin pe an.

(12) În înţelesul prezentelor norme metodologice, prin mici producători de vinuri liniştite se înţelege

operatorii economici producători de vin liniştit, care din punct de vedere juridic şi economic sunt independenți față de orice alt operator economic producător de vin, utilizează mijloace proprii pentru producerea vinului, folosesc spații de producție diferite de cele ale oricărui alt operator economic producător de vin şi nu funcționează sub licența de produs a altui operator economic producător de vin.

(13) Micii producători de vinuri liniştite au obligația ca în fiecare an să depună semestrial, până la data de 15 inclusiv a lunii imediat următoare semestrului, la autoritatea vamală teritorială o declarație privind cantitatea de vinuri liniştite produsă precum şi cantitățile de vinuri comercializate în perioada de raportare, potrivit situației al cărui model este prevăzut în **anexa nr. 38**.

(14) În cazul în care în timpul anului, micul producător de vinuri liniştite înregistrează o producție mai mare de 200 hl de vin şi doreşte să continue această activitate, este obligat ca în termen de 15 zile de la data înregistrării acestui fapt să depună cerere de autorizare ca antrepozitar autorizat, potrivit prevederilor de la pct. 86. Până la obținerea autorizației, producătorul poate desfăşura numai activitate de producție, dar nu şi de comercializare. După obținerea autorizației de antrepozit fiscal, indiferent de producția realizată în perioada următoare, producătorul nu mai poate reveni la statutul de mic producător de vinuri liniştite.

(15) În situația în care cererea de autorizare este respinsă, activitatea de producție încetează, iar valorificarea stocurilor se poate efectua numai cu aprobarea şi sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

(16) În situația în care producătorul de vinuri liniştite nu respectă prevederile alin. (13) şi (14) se consideră că producția de vinuri se realizează în afara unui antrepozit fiscal, fapt ce atrage oprirea activității şi aplicarea pedepselor prevăzute de lege.

(17) Micii producători de vinuri liniştite pot comercializa aceste produse în vrac numai către magazine specializate în vânzarea vinurilor, către unități de alimentație publică sau către antrepozite fiscale.

(18) În cazul în care micii producători prevăzuți la alin. (12) realizează ei înşişi tranzacții intracomunitare, aceştia au obligația de a informa autoritatea vamală teritorială înainte de efectuarea tranzacției şi de a se conforma prevederilor Ordinului nr. 234/2004 al ministrului agriculturii, pădurilor şi dezvoltării rurale privind aprobarea documentelor de însoțire a transporturilor de produse vitivinicole şi evidențelor obligatorii în sectorul vitivinicol.

(19) Atunci când un operator economic din România efectuează achiziții de vin de la un mic producător de vinuri dintr-un alt stat membru care este scutit de la obligațiile privind deplasarea şi monitorizarea produselor accizabile, acest operator economic din România are obligația de a informa autoritatea vamală teritorială cu privire la livrările de vin prin intermediul documentului care a însoțit transportul, admis de statul membru de expediție.

(20) Micul producător de vinuri aflat în cazul prevăzut la alin. (18), precum şi destinatarul din România prevăzut la alin. (19) au obligația ca semestrial, până la data de 15 inclusiv a lunii imediat

următoare semestrului, să prezinte autorității vamale teritoriale o situație centralizatoare după modelul prezentat în **anexa nr. 39**.

(21) Nerespectarea prevederilor alin. (18) – (20) atrage aplicarea de sancțiuni potrivit prevederilor din Codul de procedură fiscală.

(22) În sensul alin. (6) al art. 206^{21} din Codul fiscal, nu se consideră vânzare cu amănuntul:

a) livrările de produse energetice către avioane şi nave;

b) livrările de produse accizabile din magazinele duty-free;

c) acele livrări care indiferent de tipul destinatarului - consumator final sau nu -, se efectuează prin cisterne, rezervoare sau alte containere similare, care fac parte integrantă din mijlocul de transport care efectuează livrarea;

d) livrările de produse energetice în scopurile prevăzute la art. 206^{20} alin. (1) pct. 2 din Codul fiscal;

e) vânzarea buteliilor de vin din cramele sau expozițiile din interiorul antrepozitului fiscal autorizat exclusiv pentru producția de vinuri liniştite şi/sau spumoase.

(23) Magazinele autorizate potrivit legii să comercializeze produse în regim duty-free sunt asimilate antrepozitelor fiscale de depozitare în care pot fi deținute în regim suspensiv de accize atât băuturi alcoolice cât şi tutunuri prelucrate. Aceste magazine primesc produse accizabile în regim suspensiv de accize în baza autorizațiilor de duty-free şi pentru aceste produse nu se datorează accize atunci când sunt achiziționate de persoane care se deplasează în afara spațiului comunitar.

(24) Antrepozitele fiscale autorizate pentru producția de produse energetice, inclusiv pentru producția de bio-ETBE (bio etil terț butil eter), bio-TAEE (bio terț amil etil eter) şi/sau alte produse de aceeaşi natură realizate pe bază de bioetanol, pot primi în regim suspensiv de accize bioetanol pentru prelucrare în vederea obținerii de bio-ETBE, bio-TAEE şi/sau alte produse de aceeaşi natură realizate pe bază de bioetanol ori în vederea amestecului cu benzină.

(25) Bioetanolul reprezintă alcoolul etilic realizat în antrepozitele fiscale de producție a alcoolului etilic, produs destinat utilizării în producția de produse energetice.

(26) Pentru aplicarea prevederilor alin. (24) şi (25), la solicitarea antrepozitarului autorizat, autorizația de antrepozit fiscal se va completa în mod corespunzător, după cum urmează:

a) pentru producția de alcool etilic, cu producție de bioetanol;

b) pentru producția de produse energetice, cu:

b1) producție de bio-ETBE, bio-TAEE şi/sau alte produse de aceeaşi natură realizate pe bază de bioetanol; şi/sau

b2) depozitare de bioetanol denaturat sau nedenaturat în vederea prelucrării sau a amestecului cu benzină.

(27) În afara antrepozitului fiscal pot fi deținute numai produsele accizabile pentru care acciza a fost înregistrată ca obligație de plată, iar prin circuitul economic, se poate stabili de către autoritățile competente cu atribuții de control că produsele provin de la un antrepozitar autorizat, de la un destinatar

înregistrat sau de la un importator.

(28) Atunci când pentru produsele accizabile deținute în afara antrepozitului fiscal nu se poate stabili că acciza a fost înregistrată ca obligație de plată intervine exigibilitatea accizei, obligația de plată revenind persoanei care nu poate justifica proveniența legală a produselor.

Cod fiscal:

Cererea de autorizare ca antrepozit fiscal

Art. 206[22]. - (1) Un antrepozit fiscal poate funcționa numai pe baza autorizației valabile emise de autoritatea competentă.

(2) În vederea obținerii autorizației, pentru ca un loc să funcționeze ca antrepozit fiscal, persoana care intenționează să fie antrepozitar autorizat pentru acel loc trebuie să depună o cerere la autoritatea competentă, în modul şi sub forma prevăzute în normele metodologice.

(3) Cererea trebuie să conțină informații şi să fie însoțită de documente cu privire la:

a) amplasarea şi natura locului;

b) tipurile şi cantitatea de produse accizabile estimate a fi produse şi/sau depozitate în decursul unui an;

c) lista produselor accizabile care urmează a fi achiziționate în regim suspensiv de accize în vederea utilizării ca materie primă în cadrul activității de producție de produse accizabile;

d) identitatea şi alte informații cu privire la persoana care urmează să-şi desfăşoare activitatea ca antrepozitar autorizat;

e) organizarea administrativă, fluxurile operaționale, randamentul utilajelor şi instalațiilor şi alte date relevante pentru colectarea şi determinarea accizelor, prevăzute într-un manual de procedură;

f) capacitatea persoanei care urmează a fi antrepozitar autorizat de a satisface cerințele prevăzute la art. 206[26].

(4) Prevederile alin. (3) se vor adapta potrivit specificului activității ce urmează a se desfăşura în antrepozitul fiscal, conform precizărilor din normele metodologice.

(5) Persoana care intenționează să fie antrepozitar autorizat va prezenta, de asemenea, o copie a contractului de administrare sau a actelor de proprietate ale sediului unde locul este amplasat.

(6) Persoana care îşi manifestă în mod expres intenția de a fi antrepozitar autorizat pentru mai multe antrepozite fiscale poate depune la autoritatea competentă o singură cerere. Cererea va fi însoțită de documentele prevăzute de prezentul capitol, aferente fiecărei locații.

Norme metodologice:

86. (1) Un antrepozit fiscal poate funcționa doar în baza unei autorizații valabile emisă de Comisie.

(2) Pentru a obține o autorizație de antrepozit fiscal, antrepozitarul autorizat propus trebuie să depună o cerere la autoritatea vamală teritorială.

(3) Cererea privind acordarea autorizației de antrepozit fiscal trebuie să fie întocmită potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 40** şi să fie însoțită de documentele specificate în această anexă. În cazul activității de producție, cererea va fi însoțită şi de manualul de procedură.

(4) Persoanele, care intenționează să fie autorizate ca antrepozitari pentru producție sau pentru depozitare de produse accizabile, trebuie să dețină în proprietate sau să aibă drept de folosință a clădirilor şi a terenurilor. Documentele care atestă deținerea în proprietate sau în folosință a clădirilor şi a terenurilor sunt:

a) pentru clădiri, extrasul de carte funciară însoțit de copia titlului de proprietate sau, după caz, a procesului-verbal de recepție, atunci când acestea au fost construite în regie proprie sau copia actului care atestă dreptul de folosință sub orice formă legală;

b) pentru terenuri, extrasul de carte funciară însoțit de copia titlului de proprietate sau copia actului care atestă dreptul de folosință sub orice formă legală.

(5) Persoanele care intenționează să fie autorizate ca antrepozitari de producție de produse accizabile, trebuie să dețină în proprietate sau să dețină contracte de leasing pentru instalațiile şi echipamentele care contribuie direct la producția de produse accizabile pentru care urmează să fie autorizat.

(6) Nu intră sub incidența prevederilor alin. (4) şi (5) unitățile de cercetare-dezvoltare organizate potrivit reglementărilor Legii nr. 290/2002 privind organizarea şi funcționarea unităților de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii, industriei alimentare şi a Academiei de Ştiințe Agricole şi Silvice "Gheorghe Ionescu-Sişeşti", cu modificările şi completările ulterioare.

(7) În cazul producției de alcool etilic, de băuturi alcoolice, amestecuri de băuturi alcoolice şi amestecuri de băuturi alcoolice cu băuturi nealcoolice, antrepozitarul autorizat propus trebuie să depună pe lângă documentația întocmită conform prevederilor prezentelor norme metodologice şi lista tipurilor de produse ce urmează a se realiza în antrepozitul fiscal, precum şi compoziția detaliată a acestor produse care să permită încadrarea într-una din grupele de produse accizabile definite la art. 206^{10} - 206^{14} din Codul fiscal.

(8) Antrepozitarii autorizați propuşi prevăzuți la alin. (7) pot desfăşura activitate în regim de probe tehnologice, sub controlul autorității vamale teritoriale, pe o perioadă de maximum 60 de zile de la întocmirea referatului favorabil de către această autoritate.

(9) În perioada de probe tehnologice, antrepozitarul autorizat propus are obligația să obțină încadrarea tarifară a produselor finite efectuată de către Autoritatea Națională a Vămilor pe baza analizelor de laborator. Analizele de laborator se realizează de unitățile Autorității Naționale a Vămilor în laboratoarele proprii sau, la cererea acestor unități, în laboratoarele altor instituții autorizate. Rezultatele analizelor de laborator şi codul tarifar atribuit vor fi transmise autorității vamale teritoriale la care s-a

depus documentația în vederea autorizării.

(10) În perioada de probe tehnologice, produsele accizabile finite obținute nu pot părăsi locul propus a fi autorizat ca antrepozit fiscal.

(11) În cazul producției de produse energetice, antrepozitarul autorizat propus trebuie să depună pe lângă documentația întocmită conform prevederilor prezentelor norme metodologice şi lista cu semifabricatele şi produsele finite înscrise în nomenclatorul de fabricație, precum şi domeniul de utilizare al acestora şi acciza aferentă fiecărui produs, avizată de Ministerul Economiei. Procedura prevăzută la alin. (8) - (10) se va aplica şi antrepozitarilor autorizați propuşi pentru producția de produse energetice.

(12) În cazul antrepozitarilor autorizați propuşi prevăzuți la alin. (7) şi (11), documentația va cuprinde şi lista produselor accizabile ce vor fi achiziționate în vederea utilizării ca materie primă în procesul de producție, precum şi încadrarea tarifară a acestora.

(13) Autoritatea vamală teritorială verifică realitatea şi exactitatea informațiilor şi a documentelor depuse de antrepozitarul autorizat propus. Se au în vedere în special îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 206^{23} şi art. 206^{26} alin. (1) lit. b), c) şi d) din Codul fiscal.

(14) Antrepozitarul autorizat propus este obligat ca pe durata acțiunii de verificare să asigure condițiile necesare bunei desfăşurări a acesteia.

(15) În acțiunea de verificare, autoritatea vamală teritorială poate solicita sprijinul organelor cu atribuții de control şi, după caz, al Ministerului Administrației şi Internelor, pentru furnizarea unor elemente de preinvestigare în ceea ce priveşte îndeplinirea condițiilor de autorizare prevăzute la art. 206^{23} din Codul fiscal.

(16) În termen de 30 de zile de la depunerea cererilor, autoritatea vamală teritorială va înainta documentațiile autorității vamale centrale, însoțite de un referat întocmit de autoritatea vamală teritorială care să cuprindă punctul de vedere asupra oportunității emiterii autorizației de antrepozitar autorizat şi, după caz, aspectele sesizate privind neconcordanța cu datele şi informațiile prezentate de antrepozitarul autorizat propus. Aceste referate vor purta semnătura şi ştampila autorității vamale teritoriale.

(17) Autoritatea vamală centrală poate să solicite antrepozitarului autorizat propus orice informație şi documente pe care le consideră necesare, cu privire la:

a) amplasarea şi natura antrepozitului fiscal propus;

b) tipurile şi cantitățile de produse accizabile ce urmează a fi produse şi/sau depozitate în antrepozitul fiscal propus;

c) identitatea antrepozitarului autorizat propus;

d) capacitatea antrepozitarului autorizat propus de a asigura garanția.

(18) În cazul oricărui nou produs intrat în nomenclatorul de fabricație vor fi aplicate procedurile prevăzute la alin. (9) şi alin. (11).

Cod fiscal:

Condiții de autorizare

Art. 206[23]. - (1) Autoritatea competentă eliberează autorizația de antrepozit fiscal pentru un loc numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) locul urmează a fi folosit pentru producerea, transformarea, deținerea, primirea şi/sau expedierea produselor accizabile în regim suspensiv de accize. În cazul unui loc ce va fi autorizat numai ca antrepozit fiscal de depozitare, volumul mediu trimestrial al ieşirilor de produse accizabile înregistrate în ultimul an calendaristic trebuie să fie mai mare decât limitele prevăzute în normele metodologice, diferențiate în funcție de grupa de produse depozitate şi de accizele potențiale aferente;

b) locul este amplasat, construit şi echipat astfel încât să nu permită scoaterea produselor accizabile din acest loc fără plata accizelor, conform prevederilor din normele metodologice;

c) locul nu va fi folosit pentru vânzarea cu amănuntul a produselor accizabile, cu excepțiile prevăzute la art. 206[21] alin. (8);

d) în cazul unei persoane fizice care urmează să-şi desfăşoare activitatea ca antrepozitar autorizat, aceasta să nu fi fost condamnată în mod definitiv pentru infracțiunea de abuz de încredere, fals, uz de fals, înşelăciune, delapidare, mărturie mincinoasă, dare ori luare de mită în România sau în oricare dintre statele străine în care aceasta a avut domiciliul/rezidența în ultimii 5 ani, să nu fi fost condamnată pentru o infracțiune dintre cele reglementate de prezentul cod, de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, de Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, cu completările ulterioare, de Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea şi combaterea evaziunii fiscale, de Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, de Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările şi completările ulterioare;

e) în cazul unei persoane juridice care urmează să-şi desfăşoare activitatea ca antrepozitar autorizat, administratorii acestor persoane juridice să nu fi fost condamnați în mod definitiv pentru infracțiunea de abuz de încredere, fals, uz de fals, înşelăciune, delapidare, mărturie mincinoasă, dare ori luare de mită în România sau în oricare dintre statele străine în care aceasta a avut domiciliul/rezidența în ultimii 5 ani, să nu fi fost condamnată pentru o infracțiune dintre cele reglementate de prezentul cod, de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, de Legea nr. 86/2006, cu completările ulterioare, de Legea nr. 241/2005, de Legea nr. 82/1991, republicată, de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările şi completările ulterioare;

f) persoana care urmează să îşi desfăşoare activitatea ca antrepozitar autorizat trebuie să dovedească că poate îndeplini cerințele prevăzute la art. 206[26];

(2) Prevederile alin. (1) vor fi adaptate corespunzător pe grupe de produse accizabile şi categorii de antrepozitari, conform precizărilor din normele metodologice.

(3) Locurile aferente rezervei de stat şi rezervei de mobilizare se asimilează antrepozitelor fiscale de depozitare, potrivit prevederilor din normele metodologice.

Norme metodologice:

87. (1) Un loc poate funcționa ca antrepozit fiscal de depozitare atunci când volumul mediu trimestrial al ieşirilor de produse accizabile înregistrate în ultimul an calendaristic, depăşeşte limitele prevăzute mai jos:

a) bere - 150.000 litri;

b) vinuri şi băuturi fermentate - 150.000 litri;

c) produse intermediare - 150.000 litri;

d) băuturi spirtoase - 25.000 litri de alcool pur;

e) alcool etilic - 400.000 litri de alcool pur;

f) băuturi alcoolice în general - 30.000 litri de alcool pur;

g) țigarete - o cantitate a cărei valoare la prețul maxim de vânzare cu amănuntul să nu fie mai mică de 2.500.000 euro;

h) produse energetice - 2.500.000 kg. Această cantitate minimă nu este obligatorie în cazul antrepozitelor fiscale de depozitare destinate exclusiv aprovizionării aeronavelor şi, respectiv, a navelor şi a ambarcațiunilor;

i) arome alimentare, extracte şi concentrate alcoolice - 1.500 litri de alcool pur.

(2) În situația unui antrepozit fiscal nou autorizat pentru depozitare, cantitatea minimă prevăzută la alin. (1) va fi estimată.

(3) În cazul antrepozitarului propus care îndeplineşte condițiile pentru autorizare ca antrepozit fiscal de depozitare şi se încadrează în limitele prevăzute la alin. (1), acesta va prezenta şi o declarație privind capacitatea de depozitare.

(4) În situația unui antrepozitar autorizat de depozitare, care pe durata unei perioade continue de 6 luni nu respectă limitele prevăzute la alin. (1), autorizația poate fi revocată. Revocarea autorizației se decide de către Comisie pe baza unui referat care să cuprindă punctul de vedere al autorității vamale centrale ca urmare notei de constatare întocmită de autoritatea vamală teritorială.

(5) Limitele prevăzute la alin. (1) nu sunt obligatorii pentru:

a) antrepozitele fiscale autorizate în exclusivitate pentru a efectua operațiuni de distribuție a băuturilor alcoolice şi de tutunuri prelucrate destinate consumului sau vânzării la bordul navelor şi aeronavelor;

b) antrepozitele fiscale de depozitare de băuturi alcoolice şi tutunuri prelucrate situate în porturi şi aeroporturi şi care funcționează în exclusivitate în regim duty-free;

c) rezerva de stat şi de mobilizare.

(6) Locul care urmează să fie autorizat ca antrepozit fiscal trebuie să fie strict delimitat - acces

propriu, împrejmuire -, iar activitatea ce se desfăşoară în acest loc să fie independentă de alte activităţi desfăşurate de persoana care solicită autorizarea şi care nu au legătură cu producţia sau depozitarea de produse accizabile.

(7) Fac excepţie de la prevederile alin. (6) tancurile plutitoare aflate în perimetrul zonelor portuare şi barjele, destinate depozitării produselor energetice în vederea aprovizionării navelor.

(8) Locurile destinate producţiei de alcool etilic şi de distilate ca materie primă şi locurile destinate producţiei de băuturi alcoolice obţinute exclusiv din prelucrarea alcoolului şi a distilatelor, trebuie să fie dotate cu mijloace de măsurare legală pentru determinarea concentraţiei alcoolice, avizate de Biroul Român de Metrologie Legală.

(9) În cazul antrepozitelor fiscale de producţie de alcool şi de distilate, coloanele de distilare, rafinare, trebuie să fie dotate cu contoare pentru determinarea cantităţii de produse obţinute, avizate şi sigilate conform reglementărilor specifice stabilite de Biroul Român de Metrologie Legală.

(10) În cazul antrepozitarilor autorizaţi pentru producţia de alcool etilic, contoarele vor fi amplasate la ieşirea din coloanele de distilare pentru alcoolul brut, la ieşirea din coloanele de rafinare pentru alcoolul etilic rafinat şi la ieşirea din coloanele aferente alcoolului tehnic, astfel încât să fie contorizate toate cantităţile de alcool rezultate.

(11) În cazul antrepozitarilor autorizaţi pentru producţia de distilate, contoarele vor fi amplasate la ieşirea din coloanele de distilare sau, după caz, la ieşirea din instalaţiile de distilare.

(12) Folosirea conductelor mobile, a furtunurilor elastice sau a altor conducte de acest fel, utilizarea rezervoarelor necalibrate, precum şi amplasarea înaintea contoarelor a unor canele sau robinete, prin care se pot extrage cantităţi de alcool sau distilate necontorizate, sunt interzise.

(13) Antrepozitarii autorizaţi propuşi pentru producţia de alcool şi de distilate sunt obligaţi să deţină certificate de calibrare, eliberate de un laborator de metrologie agreat de Biroul Român de Metrologie Legală, pentru toate rezervoarele şi recipientele în care se depozitează alcoolul, distilatele şi materiile prime din care provin acestea, indiferent de natura lor.

(14) În cazul antrepozitelor fiscale - mici distilerii - care utilizează pentru realizarea producţiei instalaţii tip alambic, acestea trebuie să fie dotate cu vase litrate avizate de Biroul Român de Metrologie Legală.

(15) În cazul antrepozitelor fiscale prevăzute la alin. (14), pe perioada de nefuncţionare se va aplica procedura de sigilare şi desigilare, prevăzută la pct. 77.

(16) Locurile destinate producţiei de alcool etilic şi distilate, ca materie primă, trebuie să fie dotate cu un sistem de supraveghere prin camere video a punctelor unde sunt amplasate contoarele şi rezervoarele de alcool şi distilate, precum şi a căilor de acces în antrepozitul fiscal. Stocarea imaginilor culese prin intermediul camerelor video se face pe casete video sau în memoria sistemului, durata de stocare a imaginilor înregistrate fiind de minimum 30 de zile. Sistemul de supraveghere trebuie să funcţioneze permanent, inclusiv în perioadele de nefuncţionare a antrepozitului, chiar şi în condiţiile

întreruperii alimentării cu energie electrică de la rețeaua de distribuție.

(17) Nu intră sub incidența prevederilor alin.(16) micile distilerii.

(18) Într-un antrepozit fiscal de depozitare se pot depozita produse din grupa băuturilor alcoolice, în stare îmbuteliată, în locuri compartimentate distinct, respectiv bere, vinuri, băuturi fermentate altele decât bere şi vinuri, produse intermediare, băuturi spirtoase.

(19) Un loc poate fi autorizat ca antrepozit fiscal de depozitare de alcool etilic şi de distilate în stare vărsată numai dacă deține în proprietate rezervoare calibrate avizate de Biroul Român de Metrologie Legală.

(20) Un loc poate fi autorizat ca antrepozit fiscal de producție sau de depozitare de produse energetice numai dacă este echipat cu rezervoare standardizate distincte pentru fiecare tip de produs în parte, calibrate de Biroul Român de Metrologie Legală.

(21) Obligativitatea calibrării rezervoarelor aferente tancurilor plutitoare pentru depozitarea produselor energetice intervine potrivit reglementărilor specifice ale Biroului Român de Metrologie Legală.

(22) Locurile destinate producției sau depozitării de produse energetice trebuie să fie dotate cu mijloace de măsurare a debitului volumic sau masic.

(23) Locurile destinate producerii de produse energetice pentru care accizele se calculează numai pe baza accizei exprimate în echivalent euro/tonă sau euro/1000 kg, locurile destinate producerii combustibililor al căror cod tarifar se încadrează la art. 206^{16} alin. (3) lit. g) din Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi locurile destinate îmbutelierii gazului petrolier lichefiat vor fi dotate cu mijloace de măsurare a masei.

(24) Rezerva de stat şi rezerva de mobilizare va fi autorizată ca un singur antrepozit fiscal de depozitare, indiferent de numărul locurilor de depozitare pe care le deține.

(25) Pentru obținerea autorizației, instituțiile care gestionează rezerva de stat şi rezerva de mobilizare vor depune o cerere la autoritatea fiscală centrală, potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 40.**

Cod fiscal:

Autorizarea ca antrepozit fiscal

Art. 206^{24}. - (1) Autoritatea competentă va notifica în scris autorizarea ca antrepozit fiscal, în termen de 60 de zile de la data depunerii documentației complete de autorizare.

(2) Autorizația va conține următoarele:

a) codul de accize atribuit antrepozitului fiscal;

b) elementele de identificare ale antrepozitarului autorizat, inclusiv codul de accize atribuit acestuia;

c) descrierea şi amplasarea locului antrepozitului fiscal ;

d) tipul produselor accizabile primite/expediate din antrepozitul fiscal şi natura activității;

e) capacitatea de depozitare a produselor accizabile în antrepozitul fiscal, în cazul antrepozitarului autorizat pentru depozitare;

f) nivelul garanției;

g) data de începere a valabilității autorizației;

h) orice alte informații relevante pentru autorizare.

(3) Autorizațiile pot fi modificate de către autoritatea competentă.

(4) Înainte de a fi modificată autorizația, autoritatea competentă trebuie să-l informeze pe antrepozitarul autorizat asupra modificării propuse şi asupra motivelor acesteia.

(5) Antrepozitarul autorizat poate solicita autorității competente modificarea autorizației, în condițiile prevăzute în normele metodologice.

(6) Procedura de autorizare a antrepozitelor fiscale nu intră sub incidența prevederilor legale privind procedura aprobării tacite.

Norme metodologice:

88. (1) Comisia emite decizii de aprobare sau de respingere a cererii antrepozitarului autorizat propus, după analizarea referatelor întocmite de autoritățile vamale teritoriale şi a documentațiilor depuse de solicitant.

(2) La lucrările comisiei va fi invitat, după caz, câte un reprezentant din partea Ministerului Administrației şi Internelor, a Ministerului Economiei şi a Ministerului Agriculturii, Pădurilor şi Dezvoltării Rurale, precum şi câte un reprezentant al patronatelor producătorilor de produse accizabile sau al depozitarilor de astfel de produse, legal înființate.

(3) Autorizația pentru un antrepozit fiscal are ca dată de emitere data de 1 a lunii următoare celei în care a fost aprobată cererea de autorizare de către Comisie.

(4) În cazul antrepozitelor fiscale de producție, în baza documentației depuse de antrepozitarul autorizat, în autorizația aferentă antrepozitului fiscal vor fi înscrise atât materiile prime accizabile care pot fi achiziționate în regim suspensiv de accize, cât şi produsele finite ce se realizează în antrepozitul fiscal.

(5) În cazul pierderii autorizației de antrepozit fiscal, titularul autorizației va anunța pierderea în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

(6) În baza documentului care atestă că anunțul referitor la pierdere a fost înaintat spre publicare în Monitorul Oficial, autoritatea emitentă a autorizației va elibera la cerere un duplicat al acesteia.

(7) Antrepozitarii autorizați pot solicita autorității vamale centrale modificarea autorizației atunci când constată erori în redactarea autorizației de antrepozit fiscal sau în alte situații în care se justifică acest fapt.

Codul fiscal:

Obligațiile antrepozitarului autorizat

Art. 206[26]. - (1) Orice antrepozitar autorizat are obligația de a îndeplini următoarele cerințe:

a) să constituie în favoarea autorității competente, dacă se consideră necesar, o garanție, în cazul producției, transformării şi deținerii de produse accizabile în regim suspensiv de accize, precum şi o garanție obligatorie pentru circulația acestor produse în regim suspensiv de accize, în conformitate cu prevederile art. 206[54] şi în condițiile stabilite prin normele metodologice;

b) să instaleze şi să mențină încuietori, sigilii, instrumente de măsură sau alte instrumente similare adecvate, necesare securității produselor accizabile amplasate în antrepozitul fiscal;

c) să asigure menținerea sigiliilor aplicate sub supravegherea autorității competente sub forma şi procedura prevăzute în normele metodologice;

d) să țină evidențe exacte şi actualizate cu privire la materiile prime, lucrările în derulare şi produsele accizabile finite, produse sau primite în antrepozitele fiscale şi expediate din antrepozitele fiscale, şi să prezinte evidențele corespunzătoare, la cererea autorităților competente;

e) să țină un sistem corespunzător de evidență a stocurilor din antrepozitul fiscal, inclusiv un sistem de administrare, contabil şi de securitate;

f) să asigure accesul autorității competente în orice zonă a antrepozitului fiscal, în orice moment în care antrepozitul fiscal este în exploatare şi în orice moment în care antrepozitul fiscal este deschis pentru primirea sau expedierea produselor;

g) să prezinte produsele accizabile pentru a fi inspectate de autoritatea competentă, la cererea acestora;

h) să asigure, în mod gratuit un birou în incinta antrepozitului fiscal, la cererea autorității competente;

i) să cerceteze şi să raporteze către autoritatea competentă orice pierdere, lipsă sau neregularitate cu privire la produsele accizabile;

j) să înştiințeze autoritățile competente despre orice modificare ce intenționează să o aducă asupra datelor inițiale în baza cărora a fost emisă autorizația de antrepozitar cu minim 5 zile inainte de producerea modificării;

k) să se conformeze cu alte cerințe impuse prin normele metodologice.

(2) Prevederile alin. (1) vor fi adaptate corespunzător pe grupe de produse accizabile şi pe categorii de antrepozitari, conform precizărilor din normele metodologice.

Norme metodologice:

88. (1) Pentru orice antrepozitar autorizat Comisia stabileşte, dacă consideră necesar, o garanție care să acopere riscul neplății accizelor pentru produsele accizabile produse şi/sau depozitate în fiecare antrepozit fiscal.

(2) Pentru orice antrepozitar autorizat Comisia stabileşte obligatoriu o garanție care să acopere riscul neplății accizelor pentru produsele accizabile deplasate în regim suspensiv de accize.

(3) Nu sunt supuse obligației de a constitui garanție produsele energetice supuse accizelor care sunt transportate în interiorul Comunității exclusiv pe cale maritimă sau prin conducte.

(4) Nivelul garanției ce urmează a se constitui se determină potrivit prevederilor pct.111.

(5) În vederea înregistrării producției de bere obținute, fiecare antrepozitar autorizat pentru producție este obligat:

a) să înregistreze producția de bere rezultată la sfârşitul procesului tehnologic, prin aparatura adecvată de măsurare a butoaielor, sticlelor, navetelor, paleților sau a berii filtrate la vasele de depozitare, şi să înscrie aceste date în rapoartele de producție şi gestionare, cu specificarea capacității ambalajelor şi a cantității de bere exprimată în litri;

b) să determine concentrația zaharometrică a berii, conform standardelor în vigoare privind determinarea concentrației exprimate în grade Plato a berii, elaborate de Asociația de Standardizare din România, şi să elibereze buletine de analize fizico-chimice. La verificarea realității concentrației zaharometrice a sortimentelor de bere se va avea în vedere concentrația înscrisă în specificația tehnică internă, elaborată pe baza standardului în vigoare pentru fiecare sortiment.

(6) Antrepozitarii autorizați pentru producție de alcool şi distilate, după obținerea autorizației, îşi pot desfăşura activitatea numai după aplicarea sigiliilor pe instalațiile şi utilajele de producție alcool etilic de către reprezentantul autorității vamale teritoriale.

(7) În cazul antrepozitarilor autorizați pentru producția de alcool, sigiliile se vor aplica pe întregul flux tehnologic de la ieşirea alcoolului brut, rafinat şi tehnic din coloanele de distilare, respectiv de rafinare, şi până la contoare, inclusiv la acestea.

(8) În cazul antrepozitarilor autorizați pentru producția de distilate, sigiliile se vor aplica la ieşirea distilatelor din coloanele de distilare sau din instalațiile de distilare.

(9) În situațiile prevăzute la alin. (7) şi (8), sigiliile vor fi aplicate şi pe toate elementele de asamblare-racordare ale aparatelor de măsură şi control, pe orice orificii şi robineți existenți pe întregul flux tehnologic continuu sau discontinuu.

(10) În cazul producției de alcool, aparatele şi piesele de pe tot circuitul coloanelor de distilare, rafinare, precum şi de pe tot circuitul instalațiilor de distilare trebuie îmbinate în aşa fel încât să poată fi sigilate.

(11) Sigiliile aparțin autorității vamale teritoriale, vor fi înseriate şi vor purta, în mod obligatoriu, însemnele acesteia. Operațiunile de sigilare şi desigilare, atunci când se impun, se vor efectua de către reprezentantul desemnat de autoritatea vamală teritorială, astfel încât să nu se deterioreze aparatele şi piesele componente.

(12) Stabilirea tipului de sigilii, prevăzut la alin. (11), şi a caracteristicilor acestora, uniformizarea şi/sau personalizarea, precum şi coordonarea tuturor operațiunilor ce se impun revin Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(13) Amprentele sigiliilor aplicate de autoritatea vamală teritorială trebuie să fie menținute intacte.

(14) Sigiliile prevăzute la alin. (11) sunt complementare sigiliilor metrologice aplicate contoarelor.

(15) Se interzice antrepozitarilor autorizați deteriorarea sau înlăturarea sigiliilor aplicate de către reprezentantul autorității vamale teritoriale. În cazul în care sigiliul este deteriorat accidental sau în caz de avarie, antrepozitarul autorizat este obligat să solicite prezența unui reprezentant al autorității vamale teritoriale pentru constatarea cauzelor deteriorării accidentale a sigiliului sau ale avariei.

(16) Atunci când intervine sigilarea şi desigilarea aparatelor şi pieselor de pe tot fluxul tehnologic se va proceda după cum urmează:

a) desigilarea se face numai în baza unei solicitări scrise, justificate, din partea antrepozitului fiscal de producție de alcool şi de distilate sau în situații de avarie;

b) cererea de desigilare se transmite autorității vamale teritoriale cu cel puțin trei zile înainte de termenul stabilit pentru efectuarea operațiunii propriu-zise, solicitând şi desemnarea unui reprezentant al acestei autorități care va proceda la desigilare;

c) la desigilare, reprezentantul autorității vamale teritoriale întocmeşte un proces-verbal de desigilare, întocmit în două exemplare, în care va consemna data şi ora desigilării, cantitatea de alcool şi de distilate - în litri şi în grade Dall- înregistrată de contoare la momentul desigilării, precum şi stocul de alcool şi de distilate, pe sortimente, aflat în rezervoare şi în recipiente.

(17) Dacă antrepozitarul autorizat pentru producție de alcool şi distilate constată un incident sau o disfuncție în funcționarea unui contor, acesta va proceda după cum urmează:

a) trebuie imediat să facă o declarație către autoritatea vamală teritorială, care va fi consemnată într-un registru special al antrepozitului fiscal destinat acestui scop şi va solicita prezența unui reprezentant al acestei autorități;

b) pentru remedierea defecțiunii va solicita prezența unui reprezentant autorizat de către Biroul Român de Metrologie Legală pentru activități de reparații ale mijloacelor de măsurare din categoria respectivă, în vederea desigilării mijloacelor de măsurare, a repunerii lor în stare de funcționare şi a resigilării;

c) contoarele defecte pot fi reparate sau înlocuite, sub supravegherea reprezentantului autorității vamale teritoriale, cu alte contoare de rezervă, cu specificarea, într-un proces-verbal de înlocuire, întocmit de acest reprezentant, a indicilor de la care se reia activitatea;

d) dacă timpul de remediere a contoarelor depăşeşte 24 de ore, se întrerupe activitatea de producție a alcoolului şi a distilatelor, instalațiile respective fiind sigilate de reprezentantul autorității vamale teritoriale.

(18) Atunci când în situațiile de la alin. (15) şi (17) este necesară întreruperea activității, aceasta va fi consemnată într-un proces-verbal încheiat în două exemplare de către reprezentantul autorității vamale teritoriale, în prezența reprezentantului legal al antrepozitului fiscal. În procesul-verbal încheiat se vor menționa cauzele accidentului sau ale avariei care au generat întreruperea activității, data şi ora întreruperii acesteia, stocul de alcool şi de distilate existent la acea dată şi indicii înregistrați de contoare

în momentul întreruperii activității.

(19) Originalul procesului-verbal de desigilare prevăzut la alin. (16) sau de întrerupere a activității prevăzut la alin. (18), după caz, se depune la autoritatea vamală teritorială, în termen de 24 de ore de la încheierea acestuia. Al doilea exemplar al procesului-verbal rămâne la antrepozitul fiscal.

(20) Reluarea activității în antrepozitul fiscal se va face în baza unei declarații de remediere a defecțiunii, întocmită de antrepozitarul autorizat şi vizată de reprezentantul autorității vamale teritoriale, însoțită, după caz, de un aviz eliberat de specialistul autorizat de către Biroul Român de Metrologie Legală pentru activități de reparații ale mijloacelor de măsurare care a efectuat remedierea. Reprezentantul autorității vamale teritoriale va proceda la sigilarea întregului flux tehnologic.

(21) Toți antrepozitarii autorizați trebuie să dețină un sistem computerizat de evidență a produselor aflate în antrepozite, a celor intrate sau ieşite, a celor pierdute prin deteriorare, spargere, furt, precum şi a accizelor aferente acestor categorii de produse. În cazul antrepozitelor fiscale de producție pentru alcool etilic şi distilate ca materie primă, sistemul trebuie să asigure şi evidența materiilor prime introduse în fabricație, precum şi a semifabricatelor aflate pe linia de fabricație.

(22) Nu intră sub incidența prevederilor alin. (21) antrepozitele fiscale - mici distilerii -, care utilizează pentru realizarea producției instalații tip alambic.

Cod fiscal:

Anularea, revocarea şi suspendarea autorizației

Art. 206[28]. - (1) Autoritatea competentă poate anula autorizația pentru un antrepozit fiscal atunci când i-au fost oferite informații inexacte sau incomplete în legătură cu autorizarea antrepozitului fiscal.

(2) Autoritatea competentă poate revoca autorizația pentru un antrepozit fiscal în următoarele situații:

a) în cazul unui antrepozitar autorizat, persoană fizică, dacă:

1. persoana a decedat;

2. persoana a fost condamnată printr-o hotărâre judecătorească definitivă, în România sau într-un stat străin, pentru infracțiunea de abuz de încredere, fals, uz de fals, înşelăciune, delapidare, mărturie mincinoasă, dare sau luare de mită ori o infracțiune dintre cele reglementate de prezentul cod, de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, de Legea nr. 86/2006, cu completările ulterioare, de Legea nr. 241/2005, de Legea nr. 82/1991, republicată, de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările şi completările ulterioare;

3. activitatea desfăşurată este în situație de faliment sau de lichidare;

b) în cazul unui antrepozitar autorizat, care este persoană juridică, dacă:

1. în legătură cu persoana juridică a fost deschisă o procedură de faliment ori de lichidare;

sau

2. oricare dintre administratorii persoanei juridice a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească definitivă, în România sau într-un stat străin, pentru infracțiunea de abuz de încredere, fals, uz de fals, înşelăciune, delapidare, mărturie mincinoasă, dare sau luare de mită ori o infracțiune dintre cele reglementate de prezentul cod, de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, de Legea nr. 86/2006, cu completările ulterioare, de Legea nr. 241/2005, de Legea nr. 82/1991, republicată, de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările şi completările ulterioare;

c) antrepozitarul autorizat nu respectă oricare dintre cerințele prevăzute la art. 206^{26} sau la art. 206^{53} – 206^{55};

d) când antrepozitarul încheie un act de vânzare a locului;

e) pentru situația prevăzută la alin. (9);

f) pe durata unei perioade continue de minimum 6 luni, volumul mediu trimestrial al ieşirilor de produse accizabile din antrepozitul fiscal de depozitare este mai mic decât limita prevăzută în normele metodologice, conform art. 206^{23} alin. (1) lit. a);

(3) Autoritatea competentă poate revoca autorizația pentru un antrepozit fiscal şi în cazul în care s-a pronunțat o hotărâre definitivă pentru o infracțiune dintre cele reglementate de prezentul cod, de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, de Legea nr. 86/2006, cu completările ulterioare, de Legea nr. 241/2005, de Legea nr. 82/1991, republicată, de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

(4) La propunerea organelor de control, autoritatea competentă poate suspenda autorizația pentru un antrepozit fiscal, astfel:

a) pe o perioadă de 1 - 6 luni, în cazul în care s-a constatat săvârşirea uneia dintre faptele contravenționale ce atrag suspendarea autorizației;

b) până la soluționarea definitivă a cauzei penale, în cazul în care a fost pusă în mişcare acțiunea penală pentru o infracțiune dintre cele reglementate de prezentul cod, de Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, de Legea nr. 86/2006, cu completările ulterioare, de Legea nr. 241/2005, de Legea nr. 82/1991, republicată, de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

(5) Decizia prin care autoritatea competentă a hotărât suspendarea, revocarea sau anularea autorizației de antrepozit fiscal, va fi comunicată şi antrepozitarului deținător al autorizației.

(6) Antrepozitarul autorizat poate contesta decizia de suspendare, revocare sau anulare a autorizației pentru un antrepozit fiscal, potrivit legislației în vigoare.

(7) Decizia de suspendare sau de revocare a autorizației de antrepozit fiscal produce efecte de la data comunicării sau de la o altă dată cuprinsă în aceasta, după caz. Decizia de anulare a autorizației de antrepozit fiscal produce efecte începând de la data emiterii autorizației.

(8) Contestarea deciziei de suspendare, revocare sau anulare a autorizației de antrepozit fiscal suspendă efectele juridice ale acestei decizii pe perioada soluționării contestației în procedură administrativă.

(9) În cazul în care antrepozitarul autorizat doreşte să renunțe la autorizația pentru un antrepozit fiscal, acesta are obligația să notifice acest fapt autorității competente cu cel puțin 60 de zile înainte de data de la care renunțarea la autorizație îşi produce efecte.

(10) În cazul anulării autorizației, o nouă autorizație poate fi emisă de autoritatea competentă numai după o perioadă de cel puțin 5 ani de la data anulării.

(11) În cazul revocării autorizației, o nouă autorizație poate fi emisă de autoritatea competentă numai după o perioadă de cel puțin 6 luni de la data revocării.

(12) Antrepozitarii autorizați, cărora le-a fost suspendată, revocată sau anulată autorizația şi care dețin stocuri de produse accizabile la data suspendării, revocării ori anulării, pot valorifica produsele înregistrate în stoc - materii prime, semifabricate, produse finite -, în condițiile prevăzute de normele metodologice.

Norme metodologice:

90. (1) Măsura suspendării - cu excepția cazului de la alin. (4) -, a revocării sau a anulării autorizațiilor se va dispune de către Comisie, în baza actelor de control emise de organele de specialitate, prin care s-au consemnat încălcări ale prevederilor legale care atrag aplicarea acestor măsuri, precum şi a referatului ce va cuprinde punctul de vedere al autorității vamale centrale.

(2) Actele de control prevăzute la alin. (1), temeinic justificate, în care faptele constatate generează consecințe fiscale, vor fi aduse la cunoştința autorității vamale centrale, în termen de două zile lucrătoare de la finalizare, care le va înainta Comisiei în vederea analizării şi dispunerii măsurilor ce se impun.

(3) Decizia Comisiei va fi adusă la cunoştință antrepozitarului autorizat sancționat şi autorității vamale teritoriale.

(4) În situația neplății accizelor la termenele prevăzute de lege, măsura suspendării autorizațiilor se va dispune de către autoritățile vamale teritoriale în baza datelor furnizate de autoritățile fiscale teritoriale.

(5) Atunci când deficiențele care atrag măsura revocării sau a suspendării nu generează consecințe fiscale şi sunt remediate în termen de 10 zile lucrătoare de la data comunicării actului de control, după constatarea remedierii deficiențelor de către organul de control acesta nu va da curs propunerii de revocare sau de suspendare către Comisie.

(6) În cazul în care a intervenit suspendarea autorizației pentru un antrepozit fiscal - cu excepția cazului prevăzut la alin. (4) -, încetarea suspendării autorizației va fi dispusă de Comisie, în baza referatului emis în acest sens de autoritatea vamală teritorială cu privire la înlăturarea deficiențelor înscrise în decizia Comisiei.

(7) În toate situațiile în care a intervenit suspendarea, revocarea sau anularea autorizației, aceasta

atrage întreruperea sau încetarea activității şi, după caz, aplicarea sigiliilor pe instalațiile de producție, operațiune care va fi efectuată de autoritatea vamală teritorială.

(8) Antrepozitarii autorizați a căror autorizație a fost suspendată, revocată sau anulată pot să valorifice produsele accizabile înregistrate în stoc - materii prime, semifabricate, produse finite - numai cu acordul autorității vamale teritoriale prin emiterea unei decizii în acest sens.

(9) În cazul suspendării sau în cazul revocării autorizației de antrepozit fiscal - până la data când aceasta îşi produce efecte -, valorificarea produselor accizabile înregistrate în stoc se efectuează sub supravegherea autorității vamale teritoriale, astfel:

a) fie către alte antrepozite fiscale, în regim suspensiv de accize;

b) fie către alți operatori economici, la prețuri cu accize.

(10) În cazul anulării sau revocării autorizației, o nouă autorizație pentru aceeaşi activitate poate fi emisă de Comisie numai după o perioadă de 5 ani, respectiv 6 luni, de la data la care decizia de anulare sau revocare a autorizației devine definitivă în sistemul căilor administrative de atac sau de la data hotărârii judecătoreşti definitive şi irevocabile.

(11) Cererea de renunțare la un antrepozit fiscal, în care se vor menționa şi motivele acesteia, se depune la autoritatea vamală teritorială. Această autoritate are obligația de a verifica dacă la data depunerii cererii antrepozitarul autorizat deține stocuri de produse accizabile şi dacă au fost respectate prevederile legale în domeniul accizelor. După verificare, cererea de renunțare, însoțită de actul de verificare, va fi transmisă Comisiei care va proceda la revocarea autorizației.

(12) Prevederile alin. (10) nu se aplică în cazul unui operator economic aflat în situația de la alin. (11) care doreşte o nouă autorizare cu condiția să fi respectat prevederile legale în domeniul accizelor.

(13) Cererea de renunțare la autorizația emisă pentru un antrepozit fiscal, după ce Comisia a decis revocarea sau anularea autorizației din alte motive, nu produce efecte juridice pe perioada în care decizia de revocare sau de anulare, după caz, se află în procedura prevăzută de Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, cu modificările şi completările ulterioare.

Cod fiscal:

SECȚIUNEA a 8 - a

Destinatarul înregistrat

Destinatarul înregistrat

Art. 206[29]. – (1) Destinatarul înregistrat poate să-şi desfăşoare activitatea în această calitate numai în baza autorizației valabile emisă de autoritatea competentă, potrivit prevederilor din normele metodologice, în care va fi înscris şi codul de accize atribuit de această autoritate.

(2) Destinatarul înregistrat nu are dreptul de a deține sau de a expedia produse accizabile în regim suspensiv de accize.

(3) Un destinatar înregistrat trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

a) să garanteze plata accizelor în condițiile prevăzute în normele metodologice, înaintea expedierii de către antrepozitarul autorizat a produselor accizabile;

b) la încheierea deplasării, să înscrie în evidența contabilă produsele accizabile primite în regim suspensiv de accize;

c) să accepte orice control al autorității competente, pentru a se asigura că produsele au fost primite.

(4) Destinatarul înregistrat care primeşte doar ocazional produse accizabile trebuie să îndeplinească cerințele de la alin. (3), iar autorizarea prevăzută la art. 206[3] pct. 13 se face pentru o cantitate-limită de produse accizabile, pentru un singur expeditor şi pentru o perioadă de timp limitată, potrivit prevederilor din normele metodologice.

***Norme metodologice*:**

91.(1) Destinatarul înregistrat poate funcționa numai în baza autorizației emise de Comisie.

(2) În vederea obținerii autorizației, persoana care intenționează să fie destinatar înregistrat trebuie să depună o cerere la autoritatea vamală teritorială.

(3) Cererea trebuie să conțină informațiile şi să fie însoțită de documentele prevăzute în **anexa nr. 41.**

(4) Pentru a fi autorizat, fiecare destinatar înregistrat propus trebuie să aibă declarată cel puțin o locație în care urmează să realizeze recepția de produse accizabile deplasate în regim suspensiv de accize din alte state membre.

(5) În situația în care recepția produselor accizabile se realizează în mai multe locații, cererea va fi însoțită de o declarație privind locațiile în care urmează a se realiza recepția acestor produse.

(6) Cererea care nu îndeplineşte condițiile prevăzute la alin.(4) şi (5) se consideră a fi nulă.

(7) Autoritatea vamală teritorială poate să solicite destinatarului înregistrat propus orice informație şi documente pe care le consideră necesare, după caz, cu privire la:

a) identitatea destinatarului înregistrat propus;

b) amplasarea şi capacitatea maximă de depozitare a locurilor unde se recepționează produsele accizabile;

c) tipurile de produse accizabile ce urmează a fi recepționate în fiecare locație;

d) capacitatea destinatarului înregistrat propus de a asigura garanția conform prevederilor pct. 111.

(8) În acțiunea de verificare, autoritatea vamală teritorială poate solicita sprijinul organelor cu atribuții de control pentru furnizarea unor elemente de preinvestigare în ceea ce priveşte îndeplinirea condițiilor de autorizare a fiecărui solicitant.

(9) Atunci când în termen de 30 de zile de la depunerea documentației, autoritatea vamală teritorială, după verificarea realității datelor şi informațiilor prezentate de destinatarul înregistrat propus,

constată că acesta nu îndeplineşte condiţiile pentru a fi autorizat, va comunica în scris, destinatarului înregistrat propus decizia de respingere a cererii, cu motivaţia corespunzătoare.

(10) Nu va fi autorizată ca destinatar înregistrat, persoana care a fost condamnată printr-o hotărâre judecătorească definitivă în România sau într-un alt stat pentru o infracţiune dintre cele reglementate de legislaţia vamală sau fiscală.

(11) Destinatarul înregistrat propus este obligat ca pe durata acţiunii de verificare să asigure condiţiile necesare bunei desfăşurări a acesteia.

(12) Autoritatea vamală teritorială, are obligaţia ca în termen de 30 de zile de la depunerea cererii şi a documentaţiei complete, să transmită Comisiei dosarul însoţit de un referat privind oportunitatea emiterii autorizaţiei de destinatar înregistrat.

(13) Comisia va comunica în scris solicitantului, decizia de autorizare ca destinatar înregistrat, sau, după caz, decizia de respingere a cererii. De asemenea, Comisia, va înştiinţa autoritatea vamală teritorială despre modul de soluţionare a cererii.

(14) În cazul autorizării ca destinatar înregistrat, Comisia va emite autorizaţia care va conţine următoarele elemente: codul de accize, elementele de identificare ale destinatarului înregistrat, tipul produselor accizabile care urmează a fi recepţionate, nivelul şi forma garanţiei, precum şi data de la care devine valabilă.

(15) Autorizaţia de destinatar înregistrat este valabilă începând cu data de 1 a lunii următoare celei în care destinatarul înregistrat face dovada constituirii garanţiei în cuantumul şi în forma aprobate de Comisie potrivit pct.111.

(16) În situaţia în care intervin modificări faţă de datele iniţiale menţionate în autorizaţie, destinatarul înregistrat are obligaţia de a solicita Comisiei modificarea acesteia, după cum urmează:

a) pentru fiecare nouă locaţie în care urmează a se realiza recepţia de produse accizabile, destinatarul înregistrat va depune o cerere la autoritatea vamală teritorială, însoţită de declaraţia prevăzută la alin.(5), cu cel puţin 15 zile înainte de recepţia produselor;

b) dacă se modifică datele de identificare ale destinatarului înregistrat, în termen de 30 de zile de la data înregistrării modificării;

c) dacă modificările intervenite se referă la tipul produselor accizabile, cu cel puţin 60 de zile înainte de recepţia produselor.

(17) Destinatarul înregistrat nu poate realiza recepţia de produse accizabile într-o nouă locaţie dacă această locaţie nu a fost declarată la autoritatea vamală teritorială.

(18) Autoritatea vamală teritorială, după verificarea informaţiilor din declaraţie, va transmite în termen de 5 zile lucrătoare o copie a acesteia la Comisie în vederea actualizării datelor din autorizaţie.

(19) Produsele accizabile primite în regim suspensiv de accize de către destinatarul înregistrat sunt însoţite de documentul administrativ electronic pe suport de hârtie, conform procedurii prevazute la pct. 93.

(20) Autorizația de destinatar înregistrat poate fi revocată atunci când titularul acesteia nu respectă una din cerințele prevăzute la art. 206^{29} din Codul fiscal.

(21) Decizia de revocare se comunică destinatarului înregistrat şi produce efecte de la data la care a fost adusă la cunoştință acestuia.

(22) În cazuri excepționale când interesele legitime ale destinatarului înregistrat impun aceasta, Comisia poate decala termenul de intrare în vigoare a deciziei de revocare, la o dată ulterioară.

(23) Destinatarul înregistrat nemulțumit poate contesta decizia de a revocare a autorizației, potrivit legislației în vigoare.

(24) Contestarea deciziei de revocare a autorizației de destinatar înregistrat, suspendă efectele juridice ale acestei decizii pe perioada soluționării contestației în procedură administrativă.

(25) În cazul în care destinatarul înregistrat doreşte să renunțe la autorizație, acesta are obligația să notifice acest fapt Comisiei cu cel puțin 60 de zile înainte de data de la care renunțarea la autorizație produce efecte.

(26) În cazul destinatarului înregistrat care primeşte doar ocazional produse accizabile în regim suspensiv de accize, autorizația are valabilitate de 12 luni consecutive de la data emiterii acesteia de către Comisie.

(27) În cazul prevăzut la alin. (26), autorizația se emite pentru fiecare expeditor din alt stat membru autorizat să expedieze produse accizabile în regim suspensiv de accize şi pentru cantitatea-limită înscrisă în autorizație.

(28) Cantitatea înscrisă în autorizație se determină pe baza acordului în forma scrisă încheiat între destinatarul înregistrat propus şi expeditorul produselor accizabile în regim suspensiv de accize, o copie a acordului fiind anexată cererii de autorizare.

(29) Destinatarii înregistrați trebuie să dețină un sistem computerizat de evidență a produselor accizabile achiziționate în regim suspensiv de accize, a produselor livrate şi a stocurilor de astfel de produse.

Cod fiscal:

SECȚIUNEA a 9-a

Deplasarea şi primirea produselor accizabile aflate în regim suspensiv de accize

Deplasarea produselor accizabile aflate în regim suspensiv de accize

Art. 206^{30}. – (1) Antrepozitarii autorizați de către autoritățile competente ale unui stat membru sunt recunoscuți ca fiind autorizați atât pentru circulația națională, cât şi pentru circulația intracomunitară a produselor accizabile.

(2) Produsele accizabile pot fi deplasate în regim suspensiv de accize pe teritoriul Comunității,

inclusiv dacă produsele sunt deplasate via o țară terță sau un teritoriu terț:

a) de la un antrepozit fiscal la:

1. un alt antrepozit fiscal;

2. un destinatar înregistrat;

3. un loc de unde produsele accizabile părăsesc teritoriul Comunității, în sensul art. 206[34] alin. (1);

4. un destinatar în sensul art. 206[56] alin. (1) în cazul în care produsele sunt expediate din alt stat membru;

b) de la locul de import către oricare dintre destinațiile prevăzute la lit. a), în cazul în care produsele în cauză sunt expediate de un expeditor înregistrat. În sensul prezentului articol, *locul de import* înseamnă locul unde se află produsele în momentul în care sunt puse în liberă circulație, în conformitate cu art. 79 din Regulamentul (CEE) nr. 2.913/92.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2) lit. a) pct. 1 şi 2 şi lit. b), şi cu excepția situației prevăzute la art. 206[29] alin. (3), produsele accizabile pot fi deplasate în regim suspensiv de accize către un loc de livrare directă situat pe teritoriul României, în cazul în care locul respectiv a fost indicat de antrepozitarul autorizat din România sau de destinatarul înregistrat, în condițiile stabilite prin normele metodologice.

(4) Antrepozitarul autorizat sau destinatarul înregistrat prevăzuți la alin. (3) au obligația de a depune raportul de primire prevăzut la art. 206[33] alin. (1).

(5) Prevederile alin. (2) şi (3) se aplică şi deplasărilor de produse accizabile cu nivel de accize zero care nu au fost eliberate pentru consum.

(6) Deplasarea produselor accizabile în regim suspensiv de accize începe, în cazurile prevăzute la alin. (2) lit. a), în momentul în care produsele accizabile părăsesc antrepozitul fiscal de expediție şi, în cazurile prevăzute la alin. (2) lit. b), în momentul în care aceste produse sunt puse în liberă circulație, în conformitate cu art. 79 din Regulamentul (CEE) nr. 2.913/92.

(7) Deplasarea în regim suspensiv de accize a produselor accizabile se încheie :

1. în cazurile prevăzute la alin. (2) lit. a) pct. 1, 2 şi 4 şi lit. b), în momentul în care destinatarul a recepționat produsele accizabile;

2. în cazurile prevăzute la alin. (2) lit. a) pct. 3, în momentul în care produsele accizabile au părăsit teritoriul Comunității.

Norme metodologice:

92. (1) În înțelesul prezentelor norme metodologice, locul de livrare directă reprezintă locul unde pot fi primite produse accizabile, cu excepția tutunului prelucrat, în regim suspensiv de accize de la un antrepozit fiscal sau de la un expeditor înregistrat din alt stat membru şi cu condiția ca acest loc să fie indicat de destinatar, respectiv antrepozitarul autorizat din România sau de destinatarul înregistrat

prevăzut la pct. 91.

(2) Se consideră livrare directă de produse accizabile în regim suspensiv de accize dacă sunt îndeplinite următoarele cerințe:

a) locul de livrare directă să fie notificat la autoritatea vamală teritorială de către antrepozitarul autorizat sau destinatarul înregistrat înainte de expedierea produselor accizabile din statul membru de expediere;

b) antrepozitarul autorizat sau destinatarul înregistrat acceptă cantitatea de produse accizabile înscrisă în documentul administrativ electronic ca fiind cantitatea sosită la destinație. Această cantitate va fi imediat înregistrată de către aceştia în evidențele lor privind stocurile de astfel de produse ca intrare şi, în acelaşi timp, ca eliberare pentru consum;

c) în cazul produselor energetice, autoritatea vamală teritorială, de regulă, va fi informată cu jumătate de zi înainte de sosirea produselor la locul de destinație de către antrepozitarul autorizat sau destinatarul înregistrat;

d) produsele accizabile trebuie păstrate la locul de livrare directă cel puțin 24 ore pentru o posibilă inspecție din partea autorității vamale teritoriale.

(3) Un antrepozitar autorizat sau un expeditor înregistrat în România poate expedia produse accizabile în regim suspensiv de accize către un loc de livrare directă dintr-un alt stat membru dacă această operațiune este permisă în acel stat membru.

(4) Pe durata deplasării în regim suspensiv de accize, ambalajul în care este deplasat produsul accizabil trebuie să aibă la exterior marcaje care identifică tipul şi cantitatea de produs aflat în interior.

Cod fiscal:

Documentul administrativ electronic

Art. 206[31]. - (1) Deplasarea intracomunitară de produse accizabile este considerată ca având loc în regim suspensiv de accize doar dacă este acoperită de un document administrativ electronic procesat în conformitate cu alin. (2) şi (3).

(2) În sensul alin. (1), expeditorul din România înaintează un proiect de document administrativ electronic la autoritățile competente, prin intermediul sistemului informatizat prevăzut la art. 1 din Decizia nr. 1.152/2003/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 16 iunie 2003 privind informatizarea circulației şi a controlului produselor supuse accizelor, denumit în continuare *sistemul informatizat.*

(3) Autoritățile competente prevăzute la alin. (2) efectuează o verificare electronică a datelor din proiectul de document administrativ electronic, iar în cazul în care :

a) datele nu sunt corecte, expeditorul este informat fără întârziere;

b) datele sunt corecte, autoritatea competentă atribuie documentului un cod de referință administrativ unic şi îl comunică expeditorului.

(4) În cazurile prevăzute la art. 206[30] alin. (2) lit. a) pct. 1, 2 şi 4, la art. 206[30] alin. (2) lit. (b) şi la art. 206[30] alin. (3), autoritatea competentă transmite fără întârziere documentul administrativ electronic autorității competente din statul membru de destinație, care la rândul ei îl transmite destinatarului, în cazul în care acesta este un antrepozitar autorizat sau un destinatar înregistrat. Dacă produsele accizabile sunt destinate unui antrepozitar autorizat din România, autoritatea competentă înaintează documentul administrativ electronic direct acestui destinatar.

(5) În cazul prevăzut la art. 206[30] alin. (2) lit. a) pct. 3 autoritatea competentă din România înaintează documentul administrativ electronic autorității competente din statul membru în care declarația de export este depusă în conformitate cu art. 161 alin. (5) din Regulamentul (CEE) nr. 2.913/92, denumit în continuare *statul membru de export*, dacă statul membru de export este altul decât România.

(6) Atunci când expeditorul este din România, acesta furnizează persoanei care însoțește produsele accizabile un exemplar tipărit al documentului administrativ electronic.

(7) Atunci când produsele accizabile sunt deplasate în regim suspensiv de accize de la un expeditor din alt stat membru la un destinatar din România, deplasarea produselor este însoțită de un exemplar tipărit al documentului administrativ electronic sau de orice alt document comercial care menționează codul de referință administrativ unic, identificabil în mod clar.

(8) Documentele prevăzute la alin. (6) şi (7) trebuie să poată fi prezentate autorităților competente oricând sunt solicitate, pe întreaga durată a deplasării în regim suspensiv de accize.

(9) Expeditorul poate anula documentul administrativ electronic, atât timp cât deplasarea nu a început potrivit prevederilor art. 206[30] alin. (6).

(10) În cursul deplasării în regim suspensiv de accize, expeditorul poate modifica destinația, prin intermediul sistemului informatizat şi poate indica o nouă destinație, care trebuie să fie una dintre destinațiile prevăzute la art. 206[30] alin. (2) lit. a) pct. 1, 2 sau 3 sau la art. 206[30] alin. (3), după caz.

(11) În cazul deplasării intracomunitare a produselor energetice în regim suspensiv de accize, pe cale maritimă sau pe căi navigabile interioare, către un destinatar care nu este cunoscut cu siguranță în momentul în care expeditorul înaintează proiectul de document administrativ electronic prevăzut la alin. (2), autoritatea competentă poate autoriza ca expeditorul să nu includă în documentul în cauză datele privind destinatarul, în condițiile prevăzute în normele metodologice.

(12) Imediat ce datele privind destinatarul sunt cunoscute şi cel târziu la momentul încheierii deplasării, expeditorul transmite datele sale autorităților competente, utilizând procedura prevăzută la alin. (10).

Norme metodologice:

93. (1) Deplasarea produselor accizabile din România către un destinatar din alt stat membru sau

către un loc de unde produsele părăsesc teritoriul Comunității, poate fi realizată în regim suspensiv de accize de un antrepozit fiscal doar dacă este acoperită de documentul administrativ electronic.

(2) Deplasarea produselor accizabile din România către un destinatar din alt stat membru, poate fi realizată în regim suspensiv de accize de un expeditor înregistrat în România doar dacă este acoperită de documentul administrativ electronic.

(3) În sensul alin.(1) şi (2), antrepozitul fiscal expeditor sau expeditorul înregistrat, în baza accesului autorizat de autoritatea vamală teritorială la sistemul informatizat, înaintează prin intermediul acestui sistem informatizat proiectul documentului administrativ electronic aferent deplasării ce urmează a avea loc.

(4) Proiectul de document administrativ electronic trebuie înaintat cu cel mult 7 zile înainte de data înscrisă pe acest document ca dată de expediere a produselor accizabile în cauză.

(5) Datele din proiectul de document administrativ electronic sunt supuse unei verificări electronice, iar dacă acestea sunt validate, sistemul informatizat atribuie codul de referință administrativ unic, care pentru expeditor reprezintă confirmarea asupra începerii operațiunii constând în deplasarea produselor accizabile în regim suspensiv de accize.

(6) După atribuirea codului de referință administrativ unic, prin sistemul informatizat documentul administrativ electronic se transmite fără întârziere în sistemul informatizat din statul membru de destinație.

(7) Atunci când are loc o deplasare de produse accizabile în regim suspensiv de accize din România către un loc din alt stat membru de unde produsele părăsesc teritoriul Comunității, după atribuirea codului de referință administrativ unic, prin sistemul informatizat documentul administrativ electronic se transmite fără întârziere în sistemul informatizat din statul membru de export.

(8) Deplasarea produselor accizabile în regim suspensiv de accize trebuie să fie însoțită de un exemplar tipărit al documentului administrativ electronic, al cărui model este prevăzut în **anexa nr. 42.**

(9) În cazul deplasării intracomunitare a produselor energetice în regim suspensiv de accize, pe cale maritimă sau pe căi navigabile interioare, antrepozitarul autorizat expeditor din România poate să nu includă în documentul administrativ electronic datele aferente destinatarului dacă acesta nu sunt cunoscute cu certitudine la momentul înaintării proiectului documentului respectiv, dar numai cu condiția ca autoritatea vamală teritorială să autorizeze antrepozitului fiscal expeditor acest fapt.

(10) În situația prevăzută la alin. (9) antrepozitul fiscal expeditor are obligația ca imediat ce cunoaşte datele aferente destinatarului, dar nu mai târziu de momentul încheierii deplasării, să introducă datele respective în sistemul informatizat.

(11) În cazul deplasării produselor accizabile în regim suspensiv de accize dintr-un alt stat membru către un destinatar din România autorizat să primească produsele în regim suspensiv de accize, poate fi acceptat ca document de însoțire fie un exemplar al documentului administrativ electronic tipărit, fie orice

alt document comercial în care se menționează codul de referință administrativ unic, identificabil în mod clar, acceptat de autoritatea competentă a acelui stat membru de expediție.

Codul fiscal:

Divizarea deplasării produselor energetice în regim suspensiv de accize

Art. 206[32]. - Autoritatea competentă poate permite expeditorului, în condițiile stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, ca expeditorul să divizeze o deplasare intracomunitară de produse energetice în regim suspensiv de accize în două sau mai multe deplasări, cu condiția ca :

1. să nu se modifice cantitatea totală de produse accizabile;

2. divizarea să se desfăşoare pe teritoriul unui stat membru care permite o astfel de procedură;

3. autoritatea competentă din statul membru unde se efectuează divizarea să fie informată cu privire la locul unde se efectuează divizarea.

Norme metodologice:

94. (1) Autoritatea vamală teritorială poate permite expeditorului din România, respectiv antrepozit fiscal sau expeditor înregistrat, să divizeze o deplasare de produse energetice în regim suspensiv de accize într-un alt stat membru, atunci când acel stat membru permite o astfel de procedură.

(2) Pentru realizarea operațiunii de la alin. (1) expeditorul trebuie să respecte condițiile stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(3) Deplasarea de produse energetice în regim suspensiv de accize dintr-un stat membru este permisă a fi divizată pe teritoriul României, numai dacă acel stat membru permite o astfel de procedură, iar destinatarii din România, respectiv antrepozitarul autorizat sau destinatarul înregistrat respectă condițiile stabilite prin ordinul preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală prevăzut la alin. (2).

Cod fiscal:

Raportul de primire a produselor accizabile

Art. 206[33]. - (1) La primirea de produse accizabile în România în oricare dintre destinațiile prevăzute la art. 206[30] alin. (2) lit. a) pct. 1, 2 sau 4, sau la art. 206[30] alin. (3), destinatarul trebuie să înainteze fără întârziere şi nu mai târziu de cinci zile lucrătoare de la încheierea deplasării, cu excepția cazurilor justificate corespunzător autorităților competente potrivit precizărilor din normele metodologice, un raport privind primirea acestora, denumit în continuare *raport de primire*, utilizând sistemul informatizat.

(2) Modalitățile de trimitere a raportului de primire a produselor accizabile de către

destinatarii menționați la art. 206[56] alin. (1) sunt prevăzute prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(3) Autoritatea competentă a destinatarului din România efectuează o verificare electronică a datelor din raportul de primire, după care :

1. în cazul în care datele nu sunt corecte, destinatarul este informat fără întârziere despre acest fapt;

2. în cazul în care datele sunt corecte, autoritatea competentă a destinatarului confirmă înregistrarea raportului de primire şi îl transmite autorității competente din statul membru de expediție.

(4) Atunci când expeditorul este din România, raportul de primire se înaintează acestuia de către autoritatea competentă din România.

(5) În cazul în care locul de expediție şi cel de destinație se află în România, primirea produselor accizabile în regim suspensiv de accize se confirmă expeditorului potrivit procedurii stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Norme metodologice:

95. (1) Destinatarului i se admite să întârzie înaintarea prin sistemul informatizat a raportului de primire peste termenul limită prevăzut de lege numai în cazuri temeinic justificate prevăzute în Ordinul preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală cu privire la modalitățile de trimitere a raportului de primire.

(2) Modelul raportului de primire este prevăzut în **anexa nr. 43.**

Cod fiscal:

Raportul de export

Art. 206[34]. - (1) În situațiile prevăzute la art. 206[30] alin. (2) lit. a) pct. 3 şi, după caz, la art. 206[30] alin. (2) lit. (b), autoritățile competente din statul membru de export întocmesc un raport de export, pe baza vizei biroului vamal de ieşire, prevăzută la art. 793 alin. (2) din Regulamentul (CEE) nr. 2.454/93 al Comisiei, sau de biroul unde se realizează formalitățile prevăzute la art. 206[4] alin. (5), prin care se atestă faptul că produsele accizabile au părăsit teritoriul Comunității.

(2) Autoritățile competente din statul membru de export verifică pe cale electronică datele ce rezultă din viza prevăzută la alin. (1). Odată ce aceste date au fost verificate şi atunci când statul membru de expediție este diferit de statul membru de export, autoritățile competente din statul membru de export transmit raportul de export autorităților competente din statul membru de expediție.

(3) Autoritățile competente din statul membru de expediție înaintează raportul de export expeditorului.

Norme metodologice:

96. Modelul raportului de export este prevăzut în **anexa nr. 44.**

Cod fiscal:

Proceduri în cazul în care sistemul informatizat este indisponibil la expediție

Art. 206[35]. - (1) Prin excepție de la prevederile art. 206[31] alin. (1), în cazul în care sistemul informatizat este indisponibil în România, expeditorul din România poate începe o deplasare de produse accizabile în regim suspensiv de accize, în următoarele condiții:

a) produsele să fie însoțite de un document pe suport de hârtie care conține aceleaşi date ca proiectul de document administrativ electronic prevăzut la art. 206[31] alin. (2);

b) să informeze autoritățile competente înainte de începerea deplasării, prin depunerea unei copii a documentului prevăzut la lit. a). Această copie trebuie să fie vizată de autoritatea competentă a locului de expediere. Dacă indisponibilitatea sistemului este imputabilă expeditorului, acesta va furniza informații corespunzătoare cu privire la motivele acestei indisponibilități.

(2) În cazul în care sistemul informatizat redevine disponibil, expeditorul prezintă un proiect de document administrativ electronic, în conformitate cu art. 206[31] alin. (2).

(3) De îndată ce datele cuprinse în documentul administrativ electronic sunt validate, în conformitate cu art. 206[31] alin. (3), acest document înlocuieşte documentul pe suport de hârtie prevăzut la alin. (1) lit. (a). Prevederile art. 206[31] alin. (4) şi (5), precum şi cele ale art. 206[33] şi art. 206[34] se aplică *mutatis mutandis*.

(4) Până la momentul validării datelor din documentul administrativ electronic, deplasarea este considerată ca având loc în regim suspensiv de accize, pe baza documentului pe suport de hârtie prevăzut la alin. (1) lit. a).

(5) O copie a documentului pe suport de hârtie prevăzut la alin. (1) lit. a) se păstrează de expeditor în evidențele sale.

(6) În cazul în care sistemul informatizat este indisponibil la expediție, expeditorul comunică informațiile prevăzute la art. 206[31] alin. (10) sau la art. 206[32] prin intermediul unor mijloace alternative de comunicare. În acest scop, expeditorul în cauză informează autoritățile competente înaintea modificării destinației sau a divizării deplasării. Prevederile alin. (2)-(5) se aplică *mutatis mutandis*.

Norme metodologice:

97. (1) În situația în care sistemul informatizat este indisponibil în România, expeditorul poate începe deplasarea produselor accizabile în regim suspensiv de accize numai după înştiinţarea autorității vamale centrale (responsabilă pentru sistemul informatizat şi corespondența cu autoritățile competente din

statele membre) prin transmiterea copiei documentului care va însoți deplasarea produselor, pe care a fost înscris numărul de referință eliberat de autoritatea vamală teritorială, în vederea atribuirii codului de referință administrativ unic care reprezintă acordul pentru începerea efectivă a deplasării produselor.

(2) Modelul documentului pe suport de hârtie este prevăzut în **anexa nr. 42.**

Cod fiscal:

Proceduri în cazul în care sistemul informatizat este indisponibil la destinație

Art. 206[36]. - (1) În cazul în care, în situațiile prevăzute la art. 206[30] alin. (2) lit. a) pct. 1, 2 şi 4, la art. 206[30] alin. (2) lit. (b) şi la art. 206[30] alin. (3), raportul de primire prevăzut la art. 206[33] alin. (1) nu poate fi prezentat la încheierea deplasării produselor accizabile în termenul prevăzut la respectivul articol deoarece fie sistemul informatizat nu este disponibil în România, fie în situația prevăzută la art. 206[35] alin. (1) nu au fost încă îndeplinite procedurile prevăzute la art. 206[35] alin. (2) şi (3), destinatarul prezintă autorităților competente din România, cu excepția cazurilor pe deplin justificate, un document pe suport de hârtie care conține aceleaşi date ca raportul de primire şi care atestă încheierea deplasării, potrivit prevederilor din normele metodologice.

(2) Cu excepția cazului în care destinatarul poate prezenta, în scurt timp, prin intermediul sistemului informatizat, raportul de primire prevăzut la art. 206[33] alin. (1) sau în cazuri pe deplin justificate, autoritatea competentă din România trimite o copie a documentului pe suport de hârtie prevăzut la alin. (1) autorității competente din statul membru de expediție, care o transmite expeditorului sau o ține la dispoziția acestuia.

(3) De îndată ce sistemul informatizat redevine disponibil sau de îndată ce procedurile prevăzute la art. 206[35] alin. (2) şi (3) sunt îndeplinite, destinatarul prezintă un raport de primire, în conformitate cu art. 206[33] alin. (1). Prevederile art. 206[33] alin. (3) şi (4) se aplică *mutatis mutandis*.

(4) În cazul în care, în situațiile prevăzute la art. 206[30] alin. (2) lit. a) pct. 3, raportul de export prevăzut la art. 206[34] alin. (1) nu poate fi întocmit la încheierea deplasării produselor accizabile deoarece, fie sistemul informatizat nu este disponibil în statul membru de export, fie în situația prevăzută la art. 206[35] alin. (1) nu au fost încă îndeplinite procedurile prevăzute la art. 206[35] alin. (2) şi (3), autoritățile competente din statul membru de export trimit autorităților competente din România un document pe suport de hârtie care conține aceleaşi date ca şi raportul de export şi care atestă încheierea deplasării, cu excepția cazului în care raportul de export prevăzut la art. 206[34] alin. (1) poate fi întocmit în scurt timp, prin intermediul sistemului informatizat sau în cazuri pe deplin justificate, potrivit prevederilor din normele metodologice.

(5) În cazul prevăzut la alin. (4), autoritățile competente din România transmit sau pun la dispoziția expeditorului o copie a documentului pe suport de hârtie.

(6) De îndată ce sistemul informatizat redevine disponibil în statul membru de export sau de îndată ce procedurile prevăzute la art. 206[35] alin. (2) şi (3) sunt îndeplinite, autoritățile competente

din statul membru de export trimit un raport de export, în conformitate cu art. 206[34] alin. (1). Prevederile art. 206[34] alin. (2) şi (3) se aplică *mutatis mutandis*.

Norme metodologice :

98. Modelul documentului pe suport de hârtie al raportului de primire şi al raportului de export este prevăzut în **anexa nr. 43** şi respectiv în **anexa nr. 44**.

Cod fiscal:

Încheierea deplasării produselor accizabile în regim suspensiv de accize

Art. 206[37]. - (1) Fără a aduce atingere prevederilor art. 206[36], raportul de primire prevăzut la art. 206[33] alin. (1) sau raportul de export prevăzut la art. 206[34] alin. (1) constituie dovada faptului că deplasarea produselor accizabile s-a încheiat, în conformitate cu art. 206[30] alin. (7).

(2) Prin derogare de la alin. (1), în absența unui raport de primire sau a unui raport de export din alte motive decât cele prevăzute la art. 206[36], se poate de asemenea furniza, în cazurile prevăzute la art. 206[30] alin. (2) lit. a) pct. 1, 2 şi 4, la art. 206[30] alin. (2) lit. (b) şi la art. 206[30] alin. (3), dovada încheierii deplasării produselor accizabile în regim suspensiv de accize, printr-o adnotare făcută de autoritățile competente din statul membru de destinație, pe baza unor dovezi corespunzătoare, care să indice că produsele accizabile expediate au ajuns la destinația declarată sau, în cazul prevăzut la art. 206[30] alin. (2) lit. a) pct. 3, printr-o adnotare făcută de autoritățile competente din statul membru pe teritoriul căruia este situat biroul vamal de ieşire, care să ateste faptul că produsele accizabile au părăsit teritoriul Comunității.

(3) În sensul alin. (2), un document înaintat de destinatar şi care conține aceleaşi date ca raportul de primire sau de export constituie o dovadă corespunzătoare.

(4) În momentul în care autoritățile competente din statul membru de expediție au admis dovezile corespunzătoare, acestea închid deplasarea în sistemul informatizat.

Norme metodologice:

99. (1) Deplasarea produselor accizabile în regim suspensiv de accize se consideră încheiată pentru expeditor în baza raportului de primire înaintat de destinatar sau, după caz,în baza raportului de export inaintat de autoritatea competentă a locului de export, prin intermediul sistemului informatizat.

(2) Atunci când destinatarul din România constată că nu este în măsură să întocmească raportul de primire în termenul prevăzut de lege, imediat la primirea produselor solicită prezența unui reprezentant al autorității vamale teritoriale în vederea verificării şi confirmării datelor prezentate de destinatar pe baza documentului care a însoțit deplasarea produselor în regim suspensiv de accize şi a dovezilor justificative.

(3) În urma mențiunilor reprezentantului autorității vamale teritoriale, destinatarul va înainta documentul autorității vamale centrale în vederea comunicării de către aceasta autorității competente a

statului membru de expediție regimul aferent deplasării produselor.

(4) Modelul documentului este prevăzut în **anexa nr. 43.**

(5) În cazul deplasării produselor accizabile în regim suspensiv de accize din România către un destinatar din alt stat membru sau la export printr-un birou vamal de ieşire din alt stat membru, în absența raportului de primire sau a unui raport de export după caz, deplasarea poate fi considerată încheiată potrivit adnotărilor autorității competente din statul membru de destinație sau de export.

Codul fiscal:

Structura şi conținutul mesajelor

Art. 206[38]. - (1) Structura şi conținutul mesajelor care trebuie schimbate potrivit art. 206[31]-206[34] de către persoanele şi autoritățile competente implicate în cazul unei deplasări intracomunitare de produse accizabile în regim suspensiv de accize, normele şi procedurile privind schimbul acestor mesaje, precum şi structura documentelor pe suport de hârtie prevăzute la art. 206[35] şi 206[36] sunt stabilite de către Comisia Europeană.

(2) Situațiile în care sistemul informatizat este considerat indisponibil în România, precum şi normele şi procedurile care trebuie urmate în aceste situații, sunt stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Norme metodologice:

100. (1) Structura şi conținutul mesajelor corespunzătoare documentului administrativ electronic, raportului de primire şi raportului de export aferente deplasărilor de produse accizabile în regim suspensiv de accize, atunci când informațiile se transmit prin sistemul informatizat, sunt stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală în conformitate cu prevederile Regulamentului CE nr. 684/2009.

(2) Situațiile în care sistemul informatizat este indisponibil în România la momentul expedției sau la momentul de recepție a produselor accizabile deplasate în regim suspensiv de accize, precum şi procedurile care trebuie urmate sunt stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală prevăzut la alin. (1).

Codul fiscal:

SECȚIUNEA a 10 – a

Restituiri de accize

Restituiri de accize

Art. 206[42]. - (1) Cu excepția cazurilor prevăzute la art. 206[44] alin. (7), la art. 206[47] alin. (5) şi la art. 206[49] alin. (3) şi (4), precum şi a cazurilor prevăzute la art. 206[58] – 206[60], accizele privind

produsele accizabile care au fost eliberate pentru consum pot fi, la solicitarea persoanei în cauză, restituite sau remise de către autoritățile competente din statele membre unde respectivele produse au fost eliberate pentru consum, în situațiile prevăzute de statele membre şi în conformitate cu condițiile stabilite de statul membru în cauză, în scopul de a preveni orice formă posibilă de evaziune sau abuz. O astfel de restituire sau de remitere nu poate genera alte scutiri decât cele prevăzute la art. 206[56] şi 206[58] – 206[60].

(2) Pentru produsele energetice contaminate sau combinate în mod accidental, returnate antrepozitului fiscal pentru reciclare, accizele plătite vor putea fi restituite în condițiile prevăzute în normele metodologice.

(3) Pentru băuturile alcoolice şi produsele din tutun retrase de pe piață, dacă starea sau vechimea acestora le face improprii consumului, accizele plătite pot fi restituite în condițiile prevăzute în normele metodologice.

(4) Acciza restituită nu poate depăşi suma efectiv plătită.

Norme metodologice:

101. (1) Pentru produsele returnate în antrepozitele fiscale de producție în vederea reciclării, recondiționării sau distrugerii, accizele plătite ca urmare a eliberării pentru consum a acestor produse pot fi restituite la cererea antrepozitarului autorizat care a eliberat pentru consum produsele respective.

(2) Antrepozitarul autorizat va notifica autorității vamale teritoriale cazul returului produselor cu două zile înainte de returul efectiv, în vederea certificării documentului de recepție de către reprezentantul acestei autorități.

(3) Pentru a beneficia de restituirea accizelor antrepozitarul autorizat va depune o cerere în acest sens la autoritatea fiscală teritorială unde este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, însoțită de următoarele documente:

a) o notă justificativă privind cauzele, cantitățile de produse accizabile care fac obiectul returului în antrepozitul fiscal de producție şi locul/locurile de unde urmează să fie retrase produsele respective;

b) documentul care atestă că accizele au fost plătite de antrepozitul fiscal care solicită restituirea accizelor şi metoda care urmează a fi aplicată produselor care fac obiectul restituirii accizelor (reciclare, recondiționare, distrugere).

(4) Autoritatea fiscală teritorială va analiza cererea şi documentația depusă de antrepozitul fiscal şi va decide asupra restituirii accizelor.

(5) Pentru produsele accizabile eliberate pentru consum în România de un destinatar înregistrat, accizele pot fi restituite la cererea acestuia, cerere care se va depune la autoritatea fiscală teritorială unde este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, înainte ca produsele accizabile să fie returnate antrepozitului fiscal din statul membru de expediție.

(6) În situația prevăzută la alin. (5), cererea de restituire va fi însoțită de următoarele documente:

a) o notă justificativă privind cauzele, cantitățile de produse accizabile şi locul/locurile unde se află produsele ce urmează să fie returnate;

b) documentele care justifică faptul că produsele respective au fost achiziționate de la antrepozitul fiscal din statul membru de expediție;

c) documentul care atestă că accizele au fost plătite în România şi metoda care urmează a fi aplicată produselor care fac obiectul restituirii accizelor (reciclare, recondiționare, distrugere).

(7) În cazul produselor accizabile provenite din achiziții intracomunitare, retrase de pe piață, acestea pot fi returnate antrepozitului fiscal din statul membru de expediție de antrepozitul fiscal sau destinatarul înregistrat din România care a efectuat achiziția. Imediat ce produsele au fost returnate antrepozitului fiscal din statul membru de expediție, antrepozitul fiscal sau destinatarul înregistrat din România va transmite autorității fiscale teritoriale o copie a documentului care atestă returul produselor.

(8) Pentru produsele accizabile provenite din operațiuni de import, ce urmează a fi returnate furnizorului extern, operatorul economic importator poate beneficia de restituirea accizelor, cu îndeplinirea următoarelor cerințe:

a) să depună cererea de restituire la autoritatea vamală teritorială, înainte ca produsele accizabile să fie returnate;

b) cererea de restituire să fie însoțită de:

1. o notă justificativă privind cauzele, cantitățile de produse accizabile şi locul/locurile unde se află produsele ce urmează să fie returnate;

2. documentul care atestă că accizele au fost plătite de importator şi metoda care urmează a fi aplicată produselor care fac obiectul restituirii accizelor (reciclare, recondiționare, distrugere).

(9) Imediat ce produsele au fost returnate furnizorului extern, importatorul din România va transmite autorității vamale teritoriale o copie a documentului care atestă returul produselor.

(10) În cazul produselor supuse marcării prin banderole sau timbre, operatorul economic care solicită restituirea accizelor este obligat să întocmească un registru care să conțină următoarele informații:

a) cantitatea produselor accizabile eliberate pentru consum sau importate care fac obiectul restituirii accizelor;

b) data la care produsele au fost eliberate în consum sau importate;

c) seria şi numărul de identificare ale banderolelor sau timbrelor;

d) valoarea accizelor plătite pentru produsele eliberate în consum sau importate;

e) metoda care urmează a fi aplicată produselor care fac obiectul restituirii accizelor (reciclare, recondiționare, distrugere).

(11) Restituirea accizelor va fi efectuată potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.

(12) Produsele supuse accizelor, eliberate pentru consum sau importate în România, care fac obiectul returului către furnizorul extern, atunci când urmează a fi distruse, pot fi supuse operațiunii de distrugere în România.

(13) Responsabilitatea distrugerii o are antrepozitul fiscal, destinatarul înregistrat, sau operatorul economic importator care a eliberat produsele accizabile pentru consum în România.

(14) Distrugerea produselor accizabile poate fi efectuată la cererea operatorului economic, în baza aprobării date de autoritatea vamală teritorială.

(15) Cererea va fi însoțită de următoarele documente:

a) o notă justificativă privind cauzele, cantitățile de produse accizabile şi locul/locurile unde se află produsele ce urmează a fi distruse;

b) documentele justificative care confirmă cauzele care determină distrugerea produselor;

c) documentul care atestă că accizele au fost plătite de operatorul economic care solicită restituirea accizelor şi metoda care urmează a fi aplicată produselor care fac obiectul restituirii accizelor (reciclare, recondiționare, distrugere).

(16) Pentru produsele accizabile marcate cu timbre sau banderole, returnate în antrepozitul fiscal din România, în vederea reciclării sau recondiționării, dezlipirea marcajelor se va efectua sub supravegherea autorității vamale teritoriale şi vor fi consemnate într-un proces-verbal. O copie a procesului-verbal va însoți marcajele care vor fi expediate pentru distrugere Companiei Naționale "Imprimeria Națională" S.A., operațiunea de distrugere efectuându-se pe cheltuiala antrepozitului fiscal.

(17) În cazul produselor accizabile marcate cu timbre sau banderole, înainte de returnarea produselor în antrepozitul fiscal din alt stat membru ori producătorului dintr-o țară terță, se va efectua dezlipirea marcajelor sub supravegherea autorității vamale teritoriale şi vor fi consemnate într-un proces-verbal. O copie a procesului-verbal va însoți marcajele care vor fi expediate pentru distrugere Companiei Naționale "Imprimeria Națională" - S.A., operațiunea de distrugere efectuându-se pe cheltuiala operatorului economic care returnează marcajele.

(18) Nu intră sub incidența restituirii accizelor, produsele care au fost eliberate pentru consum cu mai mult de 2 ani înainte de data depunerii cererii de restituire.

Codul fiscal:

SECȚIUNEA a 11 - a

Deplasarea intracomunitară şi impozitarea produselor accizabile după eliberarea pentru consum

Persoane fizice

Art. 206[43]. – (1) Accizele pentru produsele accizabile achiziționate de o persoană fizică pentru uz propriu şi transportate personal de aceasta în România, sunt exigibile numai în statul membru în care se achiziționează produsele accizabile.

(2) Pentru a stabili dacă produsele accizabile prevăzute la alin. (1) sunt destinate uzului

propriu al unei persoane fizice, se vor avea în vedere cel puțin următoarele cerințe:

a) statutul comercial al celui care deține produsele accizabile şi motivele pentru care le deține;

b) locul în care se află produsele accizabile sau, dacă este cazul, modul de transport utilizat;

(c) orice document referitor la produsele accizabile;

(d) natura produselor accizabile;

(e) cantitatea de produse accizabile.

(3) Produsele achiziționate de persoanele fizice se consideră a fi destinate scopurilor comerciale, în condițiile şi cantitățile prevăzute în normele metodologice.

(4) Produsele achiziționate şi transportate în cantități superioare limitelor prevăzute în normele metodologice şi destinate consumului în România se consideră a fi achiziționate în scopuri comerciale şi, în acest caz, se datorează acciza în România.

(5) Acciza devine exigibilă în România şi pentru cantitățile de uleiuri minerale eliberate deja pentru consum într-un alt stat membru, dacă aceste produse sunt transportate cu ajutorul unor mijloace de transport atipice de către o persoană fizică sau în numele acesteia. În sensul acestui alineat, *mijloace de transport atipice* înseamnă transportul de combustibil în alte recipiente decât rezervoarele vehiculelor sau în canistre adecvate pentru combustibili şi transportul de produse lichide pentru încălzire în alte recipiente decât în camioane-cisternă folosite în numele unor operatori economici profesionişti.

Norme metodologice:

102. (1) Pentru stabilirea destinației comerciale a produselor accizabile achiziționate dintr-un alt stat membru, de persoane fizice din România, se vor avea în vedere următoarele cerințe:

a) statutul comercial al deținătorului şi motivele deținerii produselor;

b) locul în care se află produsele, sau, dacă este cazul, mijlocul de transport utilizat;

c) orice alt document cu privire la produsele respective;

d) natura produselor;

e) cantitatea de produse.

(2) Se consideră achiziții pentru uz propriu produsele cumpărate şi transportate de persoane fizice până în următoarele limite cantitative:

A) Tutunuri prelucrate:

1) țigarete - 800 bucăți;

2) țigări (cu o greutate maximă de 3 grame/bucată) - 400 bucăți;

3) țigări de foi - 200 bucăți;

4) tutun de fumat - 1 kg;

B) Băuturi alcoolice

1) băuturi spirtoase - 10 litri;

2) produse intermediare - 20 litri;

3) vinuri şi băuturi fermentate - 90 litri;

4) bere - 110 litri.

(3) Produsele achiziționate şi transportate în cantități superioare limitelor stabilite la alin. (2) se consideră, dacă nu se dovedeşte contrariul, a fi achiziționate în scopuri comerciale, şi pentru acestea se vor respecta prevederile art. 206[44] din Codul fiscal.

(4) Autoritatea vamală competentă poate stabili pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1) dacă produsele deținute în cantități inferioare sau egale limitelor prevăzute la alin. (2) sunt destinate scopurilor comerciale.

Codul fiscal:

Produse cu accize plătite deținute în scopuri comerciale în România

Art. 206[44]. – (1) Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 206[47] alin. (1), în cazul în care produsele accizabile care au fost deja eliberate pentru consum într-un stat membru sunt deținute în scopuri comerciale în România pentru a fi livrate sau utilizate pe teritoriul acesteia, produsele în cauză sunt supuse accizelor, iar accizele devin exigibile în România.

(2) În sensul prezentului articol, *deținere în scopuri comerciale* înseamnă deținerea de produse accizabile de către o altă persoană decât o persoană fizică sau de către o persoană fizică în alte scopuri decât pentru uz propriu şi transportarea de către aceasta, în conformitate cu art. 206[43].

(3) Condițiile de exigibilitate şi nivelul accizelor care urmează să fie aplicate sunt cele în vigoare la data la care accizele devin exigibile în România.

(4) Persoana plătitoare de accize devenite exigibile este, în cazurile prevăzute la alin. (1), persoana care efectuează livrarea sau deține produsele destinate livrării sau căreia îi sunt livrate produsele în România.

(5) Fără a aduce atingere dispozițiilor art. 206[49], în cazul în care produsele accizabile care au fost deja eliberate pentru consum într-un stat membru se deplasează în cadrul Comunității în scopuri comerciale, produsele în cauză nu sunt considerate ca fiind deținute în aceste scopuri până în momentul în care ajung în România, cu condiția ca deplasarea să se realizeze pe baza formalităților prevăzute la art. 206[45] alin. (1) şi (2).

(6) Produsele accizabile deținute la bordul unei nave sau al unei aeronave care efectuează traversări sau zboruri între un alt stat membru şi România, dar care nu sunt disponibile pentru vânzare în momentul în care nava sau aeronava se află pe teritoriul unuia dintre cele două state membre, nu sunt considerate ca fiind deținute în statul membru respectiv în scopuri comerciale.

(7) În cazul produselor accizabile, care au fost deja eliberate pentru consum în România şi care sunt livrate într-un alt stat membru, comerciantul care a efectuat livrarea poate beneficia, la cerere, de restituirea sau de remiterea accizelor dacă autoritatea competentă constată că accizele au

devenit exigibile şi au fost percepute în acel stat membru, potrivit prevederilor din normele metodologice.

Norme metodologice:

103. (1) Comerciantul expeditor care doreşte să solicite restituirea accizelor pentru produsele ce urmează a fi expediate pentru consum într-un alt stat membru trebuie să depună la autoritatea fiscală teritorială unde este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, cu cel puţin 48 de ore înainte de expedierea produselor, o cerere de restituire, al cărei model este prevăzut în **anexa nr. 45** şi să facă dovada că pentru acele produse accizele au fost plătite.

(2) După recepţia produselor de către destinatar, comerciantul expeditor va depune la autoritatea fiscală teritorială unde este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, în vederea restituirii accizelor, documentul prevăzut la art. 206^{46} alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, pe care este menţionat tratamentul fiscal al produselor accizabile în statul membru de destinaţie. De asemenea, comerciantul expeditor va prezenta datele de identificare ale autorităţii competente din statul membru de destinaţie, în vederea unei posibile confirmări că accizele au devenit exigibile şi au fost percepute în acel stat membru.

(3) Acciza de restituit va fi aferentă cantitatilor expediate şi efectiv recepţionate.

(4) Restituirea accizelor se face potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.

(5) Pentru produsele supuse accizelor, care sunt marcate şi eliberate în consum în România, şi care sunt destinate consumului în alt stat membru, accizele se pot restitui de către autoritatea fiscală teritorială numai în limita unei valori corespunzătoare valorii accizelor aferente cantităţii de produse marcate şi expediate. Dezlipirea marcajelor se face sub supravegherea autorităţii vamale teritoriale, la solicitarea comerciantului expeditor.

Codul fiscal:

Deplasarea intracomunitară a produselor cu accize plătite

Art. 206^{45}. - (1) În situaţia prevăzută la art. 206^{44} alin. (1), produsele accizabile circulă între România şi alt stat membru sau între alt stat membru şi România, împreună cu un document de însoţire care conţine datele principale din documentul prevăzut la art. 206^{31} alin. (1). Structura şi conţinutul documentului de însoţire sunt stabilite de Comisia Europeană.

(2) Persoanele prevăzute la art. 206^{44} alin. (4) trebuie să îndeplinească următoarele cerinţe:

a) înaintea expedierii produselor, să depună o declaraţie la autoritatea competentă teritorială şi să garanteze plata accizelor;

b) să plătească accizele în prima zi lucrătoare imediat următoare celei în care s-au recepţionat produsele;

c) să accepte orice control care să permită autorităţii competente teritoriale să se asigure că produsele accizabile au fost efectiv primite şi că accizele exigibile pentru acestea au fost plătite.

Norme metodologice:

104. (1) În situaţia în care un comerciant din România urmează să primească produse accizabile eliberate în consum în alt stat membru, exigibilitatea accizelor ia naştere la momentul recepţiei produselor.

(2) Comerciantul din România prevăzut la alin. (1) trebuie să îndeplinească următoarele cerinţe:

a) înainte de expedierea produselor accizabile de furnizorul din alt stat membru, să depună o declaraţie cu privire la acest fapt la autoritatea vamală teritorială şi să garanteze plata accizelor aferente produselor accizabile ce urmează să le primească;

b) să plătească accizele în prima zi lucrătoare imediat următoare celei în care s-au recepţionat produsele;

c) să anunţe autoritatea vamală teritorială în raza căreia au fost primite produsele accizabile şi să păstreze produsele în locul de recepţie cel puţin 48 de ore pentru a permite acestei autorităţi să se asigure că produsele au fost efectiv primite şi că accizele exigibile pentru acestea au fost plătite.

(3) Pentru aromele alimentare, extractele şi concentratele alcoolice, accizele plătite de către comerciantul din România ca urmare a achiziţiei de la un furnizor dintr-un alt stat membru pot fi restituite la cererea comerciantului care s-a conformat cerinţelor prevăzute la alin. (2) al art. 206^{45} din Codul fiscal.

(4) Cererea de restituire va fi însoţită de:

a) documentul care să ateste că acciza a fost plătită; şi

b) copiile documentelor care fac dovada că livrarea s-a efectuat către un antrepozit fiscal de producţie băuturi alcoolice la preţuri fără accize; sau

c) copiile documentelor care fac dovada că livrarea s-a efectuat către un operator economic producător de băuturi nealcoolice ori produse alimentare, în care să fie înscrisă menţiunea "scutit de accize".

Codul fiscal:

Documentul de însoţire

Art. 206^{46}. - (1) Documentul de însoţire se întocmeşte de către furnizor în 3 exemplare şi se utilizează după cum urmează:

a) primul exemplar rămâne la furnizor;

b) exemplarele 2 şi 3 însoţesc produsele accizabile pe timpul transportului până la primitor;

c) exemplarul 2 rămâne la primitorul produselor;

d) exemplarul 3 trebuie să fie restituit furnizorului, cu certificarea recepţiei şi cu menţionarea tratamentului fiscal ulterior al produselor accizabile în statul membru de destinaţie, dacă furnizorul solicită în mod expres acest lucru în scop de restituire de accize.

(2) Modelul documentului de însoţire va fi prevăzut în normele metodologice.

Norme metodologice:

105. (1) Documentul de însoțire se utilizează în cazul deplasării produselor accizabile care au fost eliberate în consum în România către un destinatar dintr-un stat membru în scop comercial.

(2) Documentul de însoțire este utilizat şi în cazul circulației intracomunitare a alcoolului complet denaturat.

(3) Modelul documentului de însoțire este în conformitate cu legislația comunitară şi este prevăzut în **anexa nr. 46.**

(4) În cazurile menționate la alin. (1) şi (2) pentru produsele accizabile deja eliberate în consum într-un stat membru şi care sunt destinate a fi utilizate în scop comercial în România, deplasarea produselor va fi însoțită de documentul de însoțire sau de un document comercial care să conțină aceleaşi informații, stabilit de statul membru de expediție.

Codul fiscal:

Vânzarea la distanță

Art. 206[47]. – (1) Produsele accizabile deja eliberate pentru consum într-un stat membru, care sunt achiziționate de o persoană, alta decât un antrepozitar autorizat sau un destinatar înregistrat, stabilită în România, care nu exercită o activitate economică independentă, şi care sunt expediate ori transportate către România, direct sau indirect, de către vânzător ori în numele acestuia, sunt supuse accizelor în România.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), accizele devin exigibile în România în momentul livrării produselor accizabile. Condițiile de exigibilitate şi nivelul accizelor care urmează să fie aplicate sunt cele în vigoare la data la care accizele devin exigibile. Accizele se plătesc în conformitate cu procedura stabilită în normele metodologice.

(3) Persoana plătitoare de accize în România este fie vânzătorul, fie un reprezentant fiscal stabilit în România şi autorizat de autoritățile competente din România. Atunci când vânzătorul nu respectă dispozițiile alin. (4) lit. a), persoana plătitoare de accize este destinatarul produselor accizabile.

(4) Vânzătorul sau reprezentantul fiscal trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

a) înainte de expedierea produselor accizabile, trebuie să se înregistreze şi să garanteze plata accizelor în condițiile stabilite şi la autoritatea competentă, prevăzute în normele metodologice ;

b) să plătească accizele la autoritatea competentă prevăzută la lit. a), după sosirea produselor accizabile;

c) să țină evidențe contabile ale livrărilor de produse accizabile.

(5) Produsele accizabile deja eliberate pentru consum în România, care sunt achiziționate de o persoană, alta decât un antrepozitar autorizat sau un destinatar înregistrat, stabilită în alt stat

membru, care nu exercită o activitate economică independentă, şi care sunt expediate ori transportate către acel stat membru, direct sau indirect, de către vânzător ori în numele acestuia, sunt supuse accizelor în acel stat membru. Accizele percepute în România se restituie sau se remit, la solicitarea vânzătorului, dacă vânzătorul ori reprezentantul său fiscal a urmat procedurile stabilite la alin. (4), potrivit cerințelor stabilite de autoritatea competentă din statul membru de destinație.

Norme metodologice:

106. (1) Pentru produsele accizabile eliberate în consum într-un stat membru şi destinate ulterior vânzării unei persoane din România care nu desfăşoară o activitate economică independentă, vânzătorul din acel stat membru sau reprezentantul său fiscal stabilit în România trebuie să se înregistreze şi să garanteze plata accizelor la autoritatea vamală teritorială în raza căreia îşi are domiciliul persoana care primeşte produsele accizabile.

(2) Reprezentantul fiscal trebuie să fie stabilit în România şi să fie autorizat de către autoritatea vamală teritorială.

(3) În scopul obținerii autorizației, reprezentantul fiscal va depune la autoritatea vamală teritorială o cerere însoțită de următoarele documente :

a) actul constitutiv al reprezentantului fiscal, care îi permite desfăşurarea acestei activități;

b) contractul de reprezentare încheiat cu vânzătorul.

(4) Modelul cererii de autorizare a reprezentantului fiscal este prevăzut în **anexa nr. 47.**

(5) Autorizarea ca reprezentant fiscal, nu poate fi acordată decât persoanelor care oferă garanțiile necesare pentru aplicarea corectă a dispozițiilor legale şi pentru care măsurile de urmărire şi control necesare pot fi asigurate fără a fi necesare cheltuieli administrative suplimentare.

(6) Cererea de autorizare nu poate fi aprobată în cazul persoanelor care au săvârşit o infracțiune gravă sau încălcări repetate ale reglementărilor vamale sau fiscale.

(7) Decizia de neacordare a autorizației va fi comunicată în scris, odată cu motivele ce au condus la acest fapt.

(8) Autorizația este revocată sau modificată atunci când una sau mai multe condiții prevăzute pentru emiterea acesteia nu au fost sau nu mai sunt îndeplinite.

(9) Autorizația poate fi revocată atunci când titularul acesteia nu se conformează unei obligații care îi revine, după caz, din deținerea acestei autorizații.

(10) Autorizația se revocă în cazul în care după emiterea acesteia se săvârşeşte una din faptele menționate la alin.(6).

(11) Revocarea sau modificarea autorizației se aduce la cunoştința titularului acesteia.

(12) Revocarea sau modificarea autorizației produce efecte de la data la care ea a fost adusă la cunoştință. Totuşi, în cazuri excepționale şi în măsura în care interesele legitime ale titularului autorizației

impun aceasta, autoritatea vamală teritorială poate stabili o dată ulterioară pentru producrea efectelor.

(13) Pentru situația prevăzută la alin. (1) plata accizelor se efectuează prin unitatea de trezorerie a statului care deserveşte autoritatea fiscală teritorială în raza căreia se află domiciliul persoanei care primeşte produsele accizabile.

(14) Termenul de plată al accizelor îl constituie ziua lucrătoare imediat următoare celei în care a avut loc recepția mărfurilor de către destinatar.

(15) În situația în care vânzătorul nu respectă prevederile alin. (1) obligația de plată a accizelor în România revine persoanei care primeşte produsele accizabile.

(16) Pentru produsele accizabile deja eliberate în consum în România destinate vânzării unei persoane din alt stat membru care nu este antrepozitar autorizat sau destinatar înregistrat şi nu desfăşoară o activitate economică independentă, vânzătorul din România sau reprezentantul său fiscal stabilit în acel alt stat membru trebuie să se înregistreze şi să garanteze plata accizelor la autoritatea competentă din acel stat membru.

(17) Persoanele menționate la alin. (16) trebuie să țină o evidență strictă a tuturor livrărilor de produse în cazul vânzării la distanță, în care trebuie să înregistreze pentru fiecare livrare:

a) numărul de ordine corespunzător livrării;

b) data livrării;

c) numărul facturii sau al altui document comercial care înlocuieşte factura;

d) țara de destinație;

e) datele de identificare ale destinatarului: denumirea, adresa;

f) grupa de produse expediate, inclusiv codurile NC corespunzătoare;

g) cantitatea de produse expediată, exprimată în unități de măsură corespunzătoare regulilor de calcul al accizei;

h) nivelul garanției constituită în statul de destinație;

i) dovada primirii produselor de către destinatar;

j) dovada plății accizelor în statul membru de destinație;

k) cuantumul accizelor solicitate a fi restituite;

l) data solicitării restituirii accizelor.

(18) Vânzătorul va depune la autoritatea fiscală teritorială în raza căreia îşi are sediul, o cerere de restituire, potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 45**, menționând livrările efectuate în cadrul vânzării la distanță, pentru care s-au plătit accizele pe teritoriul statelor membre de destinație, pe parcursul unui trimestru.

(19) Cererea se va depune până la data de 25 inclusiv a lunii următoare încheierii trimestrului în care au fost plătite accizele în statele membre de destinație şi va cuprinde informații referitoare la cantitățile de produse accizabile şi numerele de ordine corespunzătoare livrărilor pentru care se solicită restituirea, precum şi suma totală de restituit.

(20) Operațiunea care generează dreptul de restituire o constituie momentul plății accizelor în statul membru de destinație.

(21) Vânzătorul are obligația să păstreze la dispoziția autorității fiscale teritoriale pe o perioadă de 5 ani, facturile şi toate documentele care atestă atât plata accizelor pe teritoriul național pentru produsele expediate cât şi plata accizelor în statele membre de destinație.

(22) Autoritatea fiscală teritorială analizează cererea şi documentele prezentate de vânzător şi dacă acestea se justifică, va restitui accizele solicitate.

(23) Valoarea accizelor restituite nu poate depăşi valoarea accizelor plătite prin prețul de achiziție al produselor accizabile.

Codul fiscal:

Distrugeri şi pierderi

Art. 206[48]. - (1) În situațiile prevăzute la art. 206[44] alin. (1) şi la art. 206[47] alin. (1), în cazul distrugerii totale sau al pierderii iremediabile a produselor accizabile, în cursul transportului acestora în alt stat membru decât cel în care au fost eliberate pentru consum, dintr-un motiv legat de natura produselor, ca urmare a unui caz fortuit ori de forță majoră sau ca o consecință a autorizării de către autoritățile competente din statul membru în cauză, accizele nu sunt exigibile în acel stat membru.

(2) Distrugerea totală sau pierderea iremediabilă a produselor accizabile în cauză va fi dovedită într-un mod considerat satisfăcător de autoritățile competente din statul membru în care a avut loc distrugerea totală ori pierderea iremediabilă sau din statul membru în care aceasta a fost constatată, în cazul în care nu este posibil să se determine unde a avut loc. Garanția depusă în temeiul art. 206[45] alin. (2) lit. a) sau al art. 206[47] alin. (4) lit. a) se va elibera.

(3) Regulile şi condițiile pe baza cărora se determină pierderile menționate la alin. (1) sunt prevăzute în normele metodologice.

Norme metodologice:

107. (1) Pentru produsele accizabile eliberate în consum într-un stat membru, în cazul distrugerii totale sau pierderii iremediabile a acestora în cursul transportului pe teritoriul României, ca urmare a unui caz fortuit ori de forță majoră, nu intervine exigibilitatea accizelor în România, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) să se prezinte imediat autorității vamale teritoriale dovezi suficiente despre evenimentul produs, precum şi informații precise cu privire la cantitatea de produs care nu este disponibilă pentru a fi folosită în România, de către expeditor, transportator sau primitor;

b) să fie dovedite prin procese-verbale privind înregistrarea distrugerii totale sau a pierderii iremediabile.

(2) Prin distrugere totală sau pierdere iremediabilă a produselor accizabile se înțelege cazul în care:

a) produsul nu este disponibil pentru a fi folosit în România datorită vărsării, spargerii, incendierii, contaminării, inundațiilor sau altor cazuri de forță majoră;

b) produsul nu este disponibil pentru a fi folosit în România datorită evaporării sau altor cauze care reprezintă rezultatul natural al deplasării produsului;

c) este ca urmare a autorizării de către autoritatea vamală teritorială.

(3) Pentru distrugerile şi pierderile de produse accizabile neadmise ca neimpozabile se datorează accizele aferente acestora în România, calculate pe baza cotelor de accize în vigoare la momentul constatării lor şi se plăteşte în termen de 5 zile de la această dată.

(4) Pentru produsele accizabile eliberate în consum într-un stat membru, destinate livrării în România, în cazul distrugerii totale sau pierderii iremediabile a acestora intervenite şi constatate în cursul transportului pe teritoriul altui stat membru decât cel în care au fost eliberate în consum, ca urmare a unui caz fortuit ori de forță majoră, nu intervine exigibilitatea accizelor, dacă autoritatea competentă din statul membru în care acestea au avut loc ori s-au stabilit a acceptat ca fiind satisfăcătoare dovezile prezentate de expeditor sau transportator.

(5) În cazurile prevăzute la alin. (1) şi (4) garanția depusă în conformitate cu prevederile pct. 104 şi 106 va fi eliberată.

Codul fiscal:

Declarații privind achiziții şi livrări intracomunitare

Art. 206[50]. – Destinatarii înregistrați şi reprezentanții fiscali au obligația de a transmite autorității competente o situație lunară privind achizițiile şi livrările de produse accizabile, până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei la care se referă situația, în condițiile stabilite prin normele metodologice.

Norme metodologice:

108. (1) Destinatarii înregistrați şi reprezentanții fiscali vor înregistra în evidențele proprii toate operațiunile efectuate privind achizițiile şi livrările de produse accizabile.

(2) Destinatarii înregistrați şi reprezentanții fiscali vor depune lunar la autoritatea fiscală teritorială în raza căreia îşi au sediul social, câte o situație centralizatoare a achizițiilor şi livrărilor de produse accizabile, până pe data de 15 a lunii următoare celei la care se referă situația.

(3) Modelul situației centralizatoare prevăzute la alin. (2) este prevăzut în **anexa nr. 48.**

Codul fiscal:

SECȚIUNEA a 12-a

Plata accizelor la bugetul de stat

Art. 206[51]. - (1) Accizele sunt venituri la bugetul de stat. Termenul de plată a accizelor este până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care accizele devin exigibile, cu excepția cazurilor pentru care prezentul capitol prevede în mod expres alt termen de plată.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul furnizorilor autorizați de energie electrică sau de gaz natural, termenul de plată a accizelor este data de 25 a lunii următoare celei în care a avut loc facturarea către consumatorul final.

(3) În cazul importului unui produs accizabil, care nu este plasat într-un regim suspensiv, prin derogare de la alin. (1), momentul plății accizelor este momentul înregistrării declarației vamale de import.

(4) Prin derogare de la dispozițiile alin. (1), livrarea produselor energetice prevăzute la art. 206[16] alin. (3) lit. a) – e) din antrepozite fiscale se efectuează numai în momentul în care furnizorul deține documentul de plată care să ateste virarea la bugetul de stat a valorii accizelor aferente cantității ce urmează a fi facturate. Cu ocazia depunerii declarației lunare de accize se vor regulariza eventualele diferențe dintre valoarea accizelor virate la bugetul de stat de către beneficiarii produselor, în numele antrepozitului fiscal, şi valoarea accizelor aferente cantităților de produse energetice efectiv livrate de acesta, în decursul lunii precedente.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (1), orice persoană aflată în una dintre situațiile prevăzute la art. 206[7] alin. (7), (8) şi (9) are obligația de a plăti accizele în termen de 5 zile de la data la care au devenit exigibile.

Norme metodologice:

109. (1) Pentru produsele accizabile pentru care se datorează contribuția pentru sănătate în conformitate cu prevederile Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările şi completările ulterioare, sumele reprezentând contribuția se virează în contul Ministerului Sănătății de către plătitorii de accize: antrepozitarii persoane juridice - autorizați pentru producție ori antrepozitarii autorizați pentru depozitare cărora le-au fost expediate produsele, precum şi importatorii autorizați şi destinatarii înregistrați.

(2) Livrarea produselor energetice prevăzute la art. 206[16] alin. (3) lit. a) – e) din Codul fiscal din antrepozitele fiscale se efectuează numai în momentul în care furnizorul deține documentul de plată care să ateste virarea la bugetul de stat a valorii accizelor aferente cantității ce urmează a fi facturată cumpărătorului.

(3) Ordinele de plată pentru trezoreria statului care atestă virarea la bugetul de stat a valorii accizelor aferente cantității ce urmează a fi facturată, deținute de către furnizori, trebuie să fie confirmate

prin ştampila şi semnătura autorizată a unității bancare care a debitat contul plătitorului cu suma respectivă şi copie de pe extrasul de cont.

(4) Accizele aferente produselor energetice livrate din antrepozitele fiscale se achită de către furnizori sau de către cumpărători în contul corespunzător de venituri al bugetului de stat, deschis la unitățile trezoreriei statului în raza cărora îşi au sediul furnizorii, în conformitate cu prevederile Ordinului ministrului finanțelor nr. 246/2005 pentru aprobarea normelor metodologice privind utilizarea şi completarea ordinului de plată pentru Trezoreria Statului (OPT), cu modificările şi completările ulterioare.

(5) Livrarea de produse energetice se face numai pe bază de comandă depusă de cumpărător.

(6) Pe baza comenzii depuse de cumpărător, furnizorii emit cumpărătorilor o factură pro forma (cod 14-4-10/aA) în care vor fi menționate: denumirea produsului, cantitatea, valoarea accizei datorate, precum şi informații cu privire la denumirea şi codul de identificare fiscală al antrepozitarului autorizat, în numele căruia se efectuează plata accizelor, precum şi cele privind unitatea trezoreriei statului în raza căreia acesta îşi are sediul.

(7) În cazul în care cantitățile livrate se determină prin cântărire, se solicită comenzi exprimate în tone. Pentru transformarea în litri la temperatura de +15 grade C se vor utiliza densitățile aferente temperaturii de +15 grade C.

(8) În cazul în care livrările se fac în vase calibrate şi/sau cantitățile se determină prin metoda volum-densitate, se solicită comenzi exprimate în litri, care să corespundă cu capacitatea din documentul de calibrare.

(9) Cantitatea din comandă, exprimată în litri la temperatura efectivă, se va corecta cu densitatea la temperatura de +15 grade C, rezultând cantitatea exprimată în litri la temperatura de +15 grade C.

(10) Valoarea accizei datorate de cumpărător conform facturii pro forma va fi cantitatea exprimată în litri la temperatura de +15 grade C, determinată potrivit prevederilor alin. (9), înmulțită cu acciza pe litru.

(11) La livrarea efectivă se recalculează acciza conform procedeului de mai sus, iar valoarea obținută va fi evidențiată distinct.

(12) Pentru celelalte tipuri de produse energetice calculul valorii accizei datorate se face pe baza densităților înscrise în registrul de densități în momentul întocmirii facturii pro forma, recalculate la temperatura de +15 grade C, după cum urmează:

- acciza (euro/tonă) : 1.000 = acciza (euro/kg) x densitatea la +15 grade C (kg/litru) = acciza (euro/litru);

- cantitatea în kg : densitatea la +15 grade C = cantitatea în litri la +15 grade C;

- valoarea accizei = cantitatea în litri la +15 grade C x acciza (euro/litru).

(13) Eventualele diferențe între valoarea accizelor virate la bugetul de stat conform facturii pro forma şi valoarea accizelor aferente cantităților de produse energetice efectiv livrate de furnizori, conform

facturii fiscale, determinate de variația de densitate, se vor regulariza cu ocazia depunerii declarației lunare privind obligațiile de plată la bugetul de stat.

(14) Unitățile trezoreriei statului vor elibera zilnic, la solicitarea antrepozitarilor autorizați, copii ale extraselor contului de venituri al bugetului de stat în care au fost evidențiate accizele virate în numele acestora.

Codul fiscal:

Documente fiscale

Art. 206[53]. - Pentru produsele accizabile care sunt transportate sau sunt deținute în afara antrepozitului fiscal, originea trebuie să fie dovedită folosindu-se un document care va fi stabilit prin normele metodologice.

Norme metodologice:

110. (1) Orice plătitor de acciză, care livrează produse accizabile către o altă persoană, are obligația de a emite către această persoană o factură. Această factură trebuie să respecte prevederile art. 155 din Codul fiscal.

(2) Pentru livrările de produse accizabile efectuate din antrepozitele fiscale, cu excepția livrărilor în regim suspensiv de accize, factura trebuie să cuprindă distinct valoarea accizei pentru fiecare produs sau, dacă nu se datorează accize în urma unei exceptări/scutiri, mențiunea "exceptat/scutit de accize".

(3) Pentru livrările de țigarete, factura va cuprinde şi o rubrică aferentă prețului maxim de vânzare cu amănuntul declarat potrivit prevederilor pct. 84.

(4) În cazul produselor accizabile marcate, cu excepția situației în care produsele circulă în regim suspensiv de accize, transportul acestora de la antrepozitul fiscal către alte locuri proprii de depozitare ale antrepozitarului autorizat, sau transportul de la locul de recepție a produselor de către destinatarul înregistrat către alte locuri proprii ale acestora, se va utiliza avizul de însoțire, în care se va înscrie şi valoarea accizei aferente cantităților de produse accizabile transferate.

(5) Avizul de însoțire în care acciza se evidențiază distinct se utilizează şi în cazul altor produse accizabile pentru care acciza devine exigibilă la momentul ieşirii din regimul suspensiv de accize, fără a interveni schimbul de proprietate.

(6) În situațiile prevăzute la alin. (4) şi (5) nu este obligatorie înscrierea accizelor în facturile întocmite la livrarea ulterioară a produselor către alți clienți, dar se vor menționa cuvintele "accize percepute".

(7) Mişcarea produselor accizabile în regim suspensiv de accize este însoțită întotdeauna de documentul administrativ electronic tipărit.

(8) Pe parcursul circulației intracomunitare a produselor achiziționate în România, pentru care acciza a fost plătită în statul membru de expediție, documentele care vor însoți transportul sunt factura şi

documentul de însoțire reglementat la pct. 105 sau un alt document comercial care să conțină aceleaşi informații din documentul de însoțire.

Codul fiscal:

Garanții

Art. 206[54]. – (1) Antrepozitarul autorizat, destinatarul înregistrat şi expeditorul înregistrat, au obligația depunerii la autoritatea competentă a unei garanții, conform prevederilor din normele metodologice, care să asigure plata accizelor care pot deveni exigibile.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), garanția poate fi depusă de transportator, de proprietarul produselor accizabile, de destinatar sau, în comun, de două ori mai multe dintre aceste persoane, sau dintre persoanele prevăzute la alin. (1), în cazurile şi în condițiile stabilite prin normele metodologice.

(3) Garanția este valabilă pe întreg teritoriul Comunității.

(4) Tipul, modul de calcul, valoarea şi durata garanției vor fi prevăzute în normele metodologice.

(5) Valoarea garanției va fi analizată periodic, pentru a reflecta orice schimbări în volumul afacerii sau în nivelul de accize datorat, şi nu va fi mai mică decât nivelul minim prevăzut în normele metodologice.

Norme metodologice:

111. (1) Garanția se constituie în favoarea autorității fiscale teritoriale.

(2) Garanția poate fi sub formă de depozit în numerar şi/sau de garanții personale.

(3) În cazul unui depozit în numerar constituit la nivelul garanției se aplică următoarele reguli:

a) se consemnează mijloace băneşti la unitatea Trezoreriei Statului la care este arondată autoritatea fiscală teritorială;

b) orice dobândă plătită de trezorerie în legătură cu depozitul aparține deponentului.

(4) În cazul garanției personale se aplică următoarele reguli:

a) garantul trebuie să fie o societate bancară din teritoriul comunitar;

b) să existe o scrisoare de garanție bancară în favoarea autorității fiscale teritoriale la care operatorul economic este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe.

(5) Atunci când Comisia consideră necesar constituirea unei garanții şi pentru producție şi/sau depozitare, în cazul antrepozitarului autorizat, nivelul garanției corespunde unei cote de 6% din suma accizelor aferente mediei ieşirilor anuale de produse accizabile din antrepozitul fiscal în ultimii 3 ani calendaristici.

(6) În cazul antrepozitarului autorizat, nivelul garanției ce trebuie constituită obligatoriu pentru circulația produselor accizabile în regim suspensiv de accize, corespunde unei cote de 6% din suma

accizelor aferente mediei ieşirilor anuale de produse accizabile din antrepozitul fiscal în regim suspensiv de accize în ultimii 3 ani calendaristici.

(7) Prevederile alin. (6) nu se aplică în cazul în care garanția a fost stabilită potrivit alin. (5).

(8) Prin excepție de la prevederile alin. (5) şi (6), în cazul antrepozitarului autorizat pentru tutunuri prelucrate, nivelul garanției corespunde unei cote de 8,33% din suma accizelor aferente fie mediei ieşirilor anuale de produse accizabile din antrepozitul fiscal, fie mediei ieşirilor anuale de produse accizabile din antrepozitul fiscal în regim suspensiv de accize, în ultimii 3 ani calendaristici.

(9) În situația unui nou antrepozitar autorizat sau expeditor înregistrat, garanția va reprezenta 6% sau 8,33% în cazul tutunului prelucrat, din accizele aferente ieşirilor estimate de produse accizabile la nivelul unui an.

(10) În situația unui nou destinatar înregistrat, garanția va reprezenta 6% sau 8,33% în cazul tutunului prelucrat, din accizele aferente achizițiilor estimate de produse accizabile la nivelul unui an.

(11) În situațiile prevăzute la alin. (5), (6) şi (8), nivelul garanției se reduce de Comisie după cum urmează:

a) cu 50%, în cazul în care în ultimii 3 ani consecutivi de activitate în calitate de antrepozitar autorizat s-a conformat prevederilor legale privind accizele;

b) cu 75%, în cazul în care în ultimii 5 ani consecutivi de activitate în calitate de antrepozitar autorizat s-a conformat prevederilor legale privind accizele.

(12) Orice antrepozitar autorizat prevăzut la alin. (5), (6) şi (8), care se află într-una din situațiile de la alin. (11), are obligația constituirii unei garanții corespunzătoare unei cote de 2,5% din suma accizelor aferente cantităților de produse accizabile deplasate în regim suspensiv de accize către un alt stat membru în ultimul an de activitate.

(13) Orice destinatar înregistrat are obligația constituirii garanției corespunzătoare unei cote de 6% sau de 8,33% în cazul tutunului prelucrat, din suma totală a accizelor aferente produselor achiziționate în ultimul an de activitate.

(14) Orice expeditor înregistrat are obligația constituirii garanției corespunzătoare unei cote de 6% sau de 8,33% în cazul tutunului prelucrat, din suma totală a accizelor aferente produselor expediate în ultimul an de activitate.

(15) Orice reprezentant fiscal are obligația de a constitui garanția echivalentă cu valoarea accizelor aferente fiecărei operațiuni cu produse accizabile. Garanția va fi constituită înainte de livrarea produselor de către vânzătorul din alt stat membru în România.

(16) Garanțiile constituite la momentul autorizării sunt valabile atât timp cât nu sunt executate de autoritatea fiscală teritorială la care este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, antrepozitarul autorizat şi destinatarul înregistrat.

(17) Garanția poate fi executată atunci când se constată că antrepozitarul autorizat sau destinatarul înregistrat nu şi-a respectat obligațiile legale privind plata accizei. Executarea garanției atrage

suspendarea autorizației până la momentul reîntregirii acesteia. Procedura prin care se execută garanția şi cea de suspendare a autorizației pentru neplata accizei se stabilesc prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(18) În cazul garanțiilor executate, neconstituirea unei noi garanții în termen de 30 zile la nivelul prevăzut în prezentele norme metodologice, atrage după sine interzicerea derulării operațiunilor cu produse accizabile în regim suspensiv de accize.

(19) Garanțiile constituite de către antrepozitarii autorizați şi destinatarii înregistrați se depun la autoritatea fiscală teritorială în termen de 15 zile de la data când devine valabilă autorizația sau de la data constituirii garanției actualizate, după caz. Autoritatea fiscală teritorială, în termen de 5 zile lucrătoare, va transmite o copie a documentului care atestă constituirea garanției la autoritatea vamală teritorială, care va înştiința Comisia.

(20) Nivelul garanției se analizează anual de către autoritatea vamală teritorială, în vederea actualizării în funcție de schimbările intervenite în volumul afacerii, în activitatea antrepozitarului/destinatarului înregistrat sau în nivelul accizei datorate. În acest sens, antrepozitarul autorizat/destinatarul înregistrat trebuie să depună anual, până la data de 15 ianuarie a anului următor, la autoritatea vamală teritorială, o declarație privind informațiile necesare analizei. Cuantumul garanției stabilite prin actualizare se va comunica antrepozitarului autorizat/destinatarului înregistrat prin decizie emisă de autoritatea vamală teritorială, care va face parte integrantă din autorizația de antrepozit fiscal/destinatar înregistrat. O copie a deciziei se transmite şi Comisiei. Termenul de constituire a garanției astfel stabilită va fi de cel mult 30 de zile de la data comunicării.

(21) În toate situațiile, valoarea accizelor care constituie baza de calcul pentru stabilirea/actualizarea garanției se determină prin aplicarea cotelor de acciză în vigoare la momentul constituirii garanției, prevăzute în anexa nr. 1 de la titlul VII - Accize şi alte taxe speciale din Codul fiscal.

(22) Pentru actualizarea garanției prevăzute la alin. (20) se utilizează cursul de schimb leu/euro valabil pentru calculul accizelor la momentul efectuării actualizării.

(23) Orice antrepozitar autorizat sau destinatar înregistrat, poate să asigure, la cerere, o singură garanție care să acopere riscul de neplată a accizelor pentru toate antrepozitele fiscale ale acelui antrepozitar autorizat, sau toate locurile desemnate de destinatarul înregistrat pentru recepția produselor accizabile, inclusiv pentru deplasările de produse accizabile în regim suspensiv de accize. Valoarea garanției totale va fi egală cu suma garanțiilor aferente fiecărui antrepozit fiscal deținut de către antrepozitarul autorizat sau suma garanțiilor aferente fiecărui loc de recepție desemnat de destinatarul înregistrat.

(24) În cazul terminalului petrolier cu ieşire în port, autorizat ca antrepozit fiscal în care sunt depozitate şi produse energetice care sunt în proprietatea altor operatori economici, fiecare proprietar are obligația constituirii garanției corespunzătoare unei cote de 6% din suma totală a accizelor aferente ieşirilor de produse în ultimii 3 ani calendaristici sau a ieşirilor de produse estimate la nivelul unui an

pentru un nou proprietar. În cazul proprietarilor antrepozitari autorizați, garanția este parte din garanția constituită fie potrivit prevederilor alin. (5) fie potrivit alin. (6).

Codul fiscal:

Responsabilitățile plătitorilor de accize

Art. 206[55]. - (1) Orice plătitor de accize poartă răspunderea pentru calcularea corectă şi plata la termenul legal a accizelor către bugetul de stat şi pentru depunerea la termenul legal a declarațiilor de accize la autoritatea competentă, conform prevederilor prezentului capitol şi celor ale legislației vamale în vigoare.

(2) Antrepozitarii autorizați pentru producție sunt obligați să depună la autoritatea competentă o situație, care să conțină informații cu privire la produsele accizabile: stocul de materii prime şi produse finite la începutul perioadei de raportare, achizițiile de materii prime, cantitatea fabricată în cursul perioadei de raportare, stocul de produse finite şi materii prime la sfârşitul perioadei de raportare şi cantitatea de produse livrate, la termenul şi conform modelului prezentat în normele metodologice.

(3) Antrepozitarii autorizați pentru depozitare sunt obligați să depună la autoritatea competentă o situație, care să conțină informații cu privire la stocul de produse finite la începutul perioadei de raportare, achizițiile şi livrările de produse finite în cursul perioadei de raportare, stocul de produse finite la sfârşitul perioadei de raportare, la termenul şi conform modelului prezentat în normele metodologice.

Norme metodologice:

112. Lunar, până la data de 15 a fiecărei luni, pentru luna precedentă, antrepozitarii autorizați pentru producție şi pentru depozitare sunt obligați să transmită on-line la autoritatea vamală teritorială o situație, care să conțină informații cu privire la produsele accizabile, al căror model este prevăzut în **anexele nr. 49** şi **nr. 50** .

Codul fiscal:

SECȚIUNEA a 13-a

Scutiri la plata accizelor

Scutiri generale

Art. 206[56]. - (1) Produsele accizabile sunt scutite de plata accizelor dacă sunt destinate utilizării:

a) în contextul relațiilor diplomatice sau consulare;

b) de către organizațiile internaționale recunoscute ca atare de autoritățile publice din România şi de către membrii acestor organizații, în limitele şi în condițiile stabilite prin convențiile

internaţionale privind instituirea acestor organizaţii sau prin acordurile de sediu;

c) de către forţele armate ale oricărui stat parte la Tratatul Atlanticului de Nord, altul decât România, pentru uzul forţelor armate în cauză, pentru personalul civil însoţitor sau pentru aprovizionarea popotelor sau a cantinelor acestora;

d) de către forţele armate ale Regatului Unit staţionate în Cipru în temeiul Tratatului de instituire a Republicii Cipru din 16 august 1960, pentru uzul forţelor armate în cauză, pentru personalul civil însoţitor sau pentru aprovizionarea popotelor ori a cantinelor acestora;

e) pentru consum în cadrul unui acord încheiat cu ţări terţe sau cu organizaţii internaţionale, cu condiţia ca acordul în cauză să fie permis ori autorizat în ceea ce priveşte scutirea de la plata taxei pe valoarea adăugată.

(2) Modalitatea şi condiţiile de acordare a scutirilor prevăzute la alin. (1) vor fi reglementate prin normele metodologice.

(3) Fără a aduce atingere prevederilor art. 206[31] alin. (1), produsele accizabile care se deplasează în regim suspensiv de accize către un destinatar în sensul alin. (1) sunt însoţite de certificat de scutire.

(4) Modelul şi conţinutul certificatului de scutire sunt cele stabilite de Comisia Europeană.

(5) Procedura prevăzută la art. 206[31] – 206[36] nu se aplică deplasărilor intracomunitare de produse accizabile în regim suspensiv de accize destinate forţelor armate prevăzute la alin. (1) lit. c), dacă acestea sunt reglementate de un regim care se întemeiază direct pe Tratatul Atlanticului de Nord.

(6) Prin excepţie de la prevederile alin. (5), procedura prevăzută la art. 206[31]-206[36] se va aplica deplasărilor de produse accizabile în regim suspensiv de accize destinate forţelor armate prevăzute la alin. (1) lit. c) care au loc exclusiv pe teritoriul naţional sau în baza unui acord încheiat cu un alt stat membru, atunci când deplasarea are loc între teritoriul naţional şi teritoriul acelui stat membru.

Norme metodologice

113.

113.1. (1) Scutirile de la plata accizelor prevăzute la art. 206[56] din Codul fiscal se acordă direct atunci când beneficiarul achiziţionează produsele accizabile de la un antrepozit fiscal sau de la un expeditor înregistrat, denumit în continuare furnizor, cu excepţia situaţiilor prevăzute la pct. 113.2, 113.3 şi 113.4.

(2) Beneficiază de scutire şi contractanţii forţelor armate aparţinând oricărui stat-parte la Tratatul Atlanticului de Nord, aşa cum sunt definiţi în acordurile speciale (NATO/SOFA), precum şi Ministerul Apărării Naţionale când achiziţionează produse accizabile pentru/sau în numele forţelor NATO.

(3) Pentru aplicarea scutirilor prevăzute la art. 206[56] alin. (1) lit. a), b) şi e) din Codul fiscal,

beneficiarul scutirii - persoană juridică, se va adresa Ministerului Afacerilor Externe, în vederea stabilirii cantităților de produse accizabile care pot fi achiziționate în regim de scutire, pe grupe de produse, așa cum sunt prevăzute la art. 206^2 din Codul fiscal.

(4) În cazul scutirilor prevăzute la art. 206^{56} alin. (1) lit. c), d) şi, după caz, e) din Codul fiscal, beneficiarul scutirii - persoană juridică, se va adresa Ministerului Apărării Naționale, în vederea determinării cantităților de produse, așa cum sunt prevăzute la art. 206^2 din Codul fiscal.

(5) Cantitățile solicitate potrivit prevederilor de la alin. (3) şi (4) vor reprezenta necesarul estimat la nivelul unui an, sau, după caz, necesarul aferent perioadei de staționare pe teritoriul României atunci când această perioadă este mai mică de un an.

(6) După stabilirea cantităților de produse accizabile, Ministerul Afacerilor Externe sau Ministerul Apărării Naționale, după caz, va transmite autorității vamale teritoriale care deserveşte beneficiarul - persoană juridică, o situație centralizatoare cuprinzând cantitățile stabilite pentru fiecare beneficiar.

(7) Pentru fiecare operațiune de achiziție intracomunitară de produse accizabile în regim de scutire, beneficiarul va utiliza certificatul de scutire reglementat de Comisia Europeană, al cărui model este prevăzut în **anexa nr. 51**. Acelaşi model de certificat de scutire se utilizează şi în cazul achizițiilor de produse accizabile în regim de scutire de pe teritoriul României.

(8) În cazul situațiilor în care operațiunile sunt scutite de TVA şi se utilizează certificatul de scutire de TVA, acesta asigură şi aplicarea scutirii de la plata accizelor.

(9) În situațiile prevăzute la alin. (7) şi (8), certificatul de scutire reprezintă actul doveditor privind scutirea de la plata accizelor pentru antrepozitarul autorizat sau expeditorul înregistrat.

(10) Certificatul de scutire se întocmeşte de către destinatar şi se certifică de autoritatea competentă a statului membru gazdă al acestuia înainte de expedierea produselor accizabile. În cazul României, autoritatea competentă pentru ştampilarea certificatelor de scutire, este autoritatea vamală teritorială care deserveşte beneficiarul.

(11) În situația în care beneficiarul scutirii se află pe teritoriul României, certificatul de scutire se întocmeşte în două exemplare:

a) un exemplar se păstrează de către expeditor, ca parte a documentației sale;

b) exemplarul al doilea însoțeşte transportul de la furnizor la beneficiar şi se păstrează de către beneficiarul scutirii.

(12) Antrepozitarul autorizat expeditor sau expeditorul înregistrat are obligația de a înregistra în evidențele sale certificatele de scutire, aferente fiecărei operațiuni în parte.

(13) Transportul produselor accizabile de la furnizor la beneficiar este însoțit, pe lângă certificatul de scutire şi de documentul administrativ electronic tipărit prevăzut la pct. 93.

(14) La sosirea produsului la beneficiar, acesta trebuie să întocmească raportul de primire potrivit procedurii de la pct. 95.

113.2. (1) În cazul carburanților auto achiziționați prin stațiile de distribuție, scutirea de la plata

accizelor se va acorda prin restituire.

(2) Beneficiarii scutirilor de la plata accizelor prevăzuți la art. 206^{56} alin. (1) din Codul fiscal se vor adresa Ministerului Afacerilor Externe sau, după caz, Ministerului Apărării Naționale, pentru determinarea cantităților anuale de carburanți, defalcate pe luni, ce urmează a fi achiziționate în regim de scutire de accize, pentru fiecare autoturism şi persoană în parte.

(3) Ministerul Afacerilor Externe şi Ministerul Apărării Naționale vor transmite autorității vamale teritoriale ce deserveşte beneficiarul, lista cuprinzând cantitățile de carburanți determinate potrivit alin. (2).

(4) Cu ocazia fiecărei aprovizionări cu carburanți auto de la stațiile de distribuție, beneficiarul scutirii va solicita bonul fiscal emis prin aparatul de marcat electronic fiscal. Bonul fiscal va fi ştampilat de vânzător, care va înscrie pe verso numărul de înmatriculare al autoturismului şi denumirea/numele cumpărătorului.

(5) În vederea restituirii sumelor reprezentând accize, beneficiarii scutirilor - instituții, organizații - vor depune inclusiv pentru personalul angajat, până la finele lunii următoare celei pentru care se solicită restituirea, la autoritatea fiscală teritorială ce deserveşte beneficiarul, următoarele documente:

a) cererea de restituire, potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 52**;

b) un centralizator în care vor fi enumerate bonurile fiscale şi cantitățile de carburanți achiziționate în luna pentru care se face solicitarea, la care se vor ataşa bonurile fiscale certificate în mod corespunzător de vânzător, în copie şi în original.

(6) Compartimentul de specialitate din cadrul autorității fiscale teritoriale care deserveşte beneficiarul, va verifica informațiile înscrise în cererea de restituire, confruntându-le cu datele din bonurile fiscale, după care va determina suma accizelor de restituit pentru fiecare solicitant în parte.

(7) Restituirea accizelor se efectuează în termen de 45 de zile de la data depunerii documentației complete.

(8) După soluționarea cererii, documentele originale vor fi restituite beneficiarului.

113.3. (1) În cazul importului de produse accizabile dintr-o țară terță, regimul de scutire de accize se acordă direct în baza certificatului de scutire prevăzut în **anexa nr. 51.**

(2) Certificatul de scutire se întocmeşte de beneficiar în două exemplare vizate de autoritatea vamală teritorială care deserveşte beneficiarul, pentru fiecare operațiune în parte.

(3) Un exemplar al certificatului de scutire, împreună cu documentul vamal, însoțesc transportul produselor accizabile de la biroul vamal de intrare în România până la beneficiar şi se păstrează de către acesta.

(4) Al doilea exemplar se păstrează de biroul vamal.

(5) În cazul în care importul se realizează printr-un alt birou vamal de intrare în teritoriul comunitar decât cel prevăzut la alin. (3), transportul produselor accizabile va fi însoțit de documentul vamal şi de exemplarul certificatului de scutire al beneficiarului.

6) Scutirea de la plata accizelor se acordă direct beneficiarilor scutirilor în baza certificatului de scutire prevăzut în **anexa nr. 51** şi în cazul produselor accizabile achiziționate de la un importator pentru care accizele au fost plătite de acesta în vamă.

(7) Un exemplar al certificatului de scutire însoțeşte transportul produselor accizabile de la importator către beneficiar şi se păstrează de către acesta, iar al doilea exemplar se păstrează de către importator.

(8) Importatorul livrează beneficiarului scutirii produsele accizabile la prețuri fără accize şi va solicita compensarea/restituirea accizelor aferente cantităților astfel livrate, potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.

(9) În vederea restituirii sumelor reprezentând accizele, importatorul va depune până la data de 25 a lunii următoare celei pentru care se solicită restituirea, la autoritatea fiscală teritorială la care este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, următoarele documente:

a) cererea de restituire de accize;

b) copia facturilor de livrare către beneficiarul scutirii, în care este înscrisă mențiunea "scutit de accize";

c) dovada plății accizelor în vamă;

d) copia certificatului de scutire, aferent fiecărei operațiuni.

(10) Modelul cererii de restituire a accizei este cel din **anexa nr. 52** .

113.4. (1) În cazul energiei electrice şi al gazului natural, regimul de scutire se acordă în baza certificatului de scutire al cărui model este prevăzut în **anexa nr. 51**, întocmit de beneficiar şi vizat de autoritatea vamală teritorială care deserveşte beneficiarul.

(2) Certificatul de scutire va avea valabilitate un an calendaristic.

(3) Certificatul de scutire se întocmeşte în două exemplare. Un exemplar rămâne la beneficiar, iar al doilea se va prezenta operatorului economic de gaz natural şi de energie electrică ce realizează furnizarea direct către beneficiar şi va rămâne la acesta.

(4) În baza certificatului de scutire, furnizorul de gaz natural şi furnizorul de energie electrică vor emite beneficiarului facturi la prețuri fără accize.

Codul fiscal:

Scutiri pentru alcool etilic şi alte produse alcoolice

Art. 206^{58}. - (1) Sunt scutite de la plata accizelor alcoolul etilic şi alte produse alcoolice prevăzute la art. 206^{2} lit. a), atunci când sunt:

a) complet denaturate, conform prescripțiilor legale;

b) denaturate şi utilizate pentru producerea de produse care nu sunt destinate consumului uman;

c) utilizate pentru producerea oțetului cu codul NC 2209;

d) utilizate pentru producerea de medicamente;

e) utilizate pentru producerea de arome alimentare destinate preparării de alimente sau băuturi nealcoolice ce au o concentrație ce nu depăşeşte 1,2% în volum;

f) utilizate în scop medical în spitale şi farmacii;

g) utilizate direct sau ca element al produselor semifabricate pentru producerea de alimente cu ori fără cremă, cu condiția ca în fiecare caz concentrația de alcool să nu depăşească 8,5 litri de alcool pur la 100 kg de produs ce intră în compoziția ciocolatei şi 5 litri de alcool pur la 100 kg de produs ce intră în compoziția altor produse;

h) utilizate în procedee de fabricație, cu condiția ca produsul finit să nu conțină alcool;

i) utilizate ca eşantioane pentru analiză sau ca teste necesare pentru producție ori în scopuri ştiințifice.

(2) Modalitatea şi condițiile de acordare a scutirilor prevăzute la alin. (1), precum şi produsele utilizate pentru denaturarea alcoolului vor fi reglementate prin normele metodologice.

Norme metodologice

114. (1) Alcoolul etilic se consideră a fi complet denaturat atunci când denaturarea se face cu denaturanții notificați de către fiecare stat membru la Comisia Europeană şi acceptați de către aceasta şi celelalte state membre.

(2) În cazul României, produsele admise a fi utilizate pentru denaturarea completă a alcoolului, la un hectolitru de alcool pur, sunt:

a) 1 gram de benzoat de denatoniu,

b) 2 litri de metiletilcetonă (butanonă) şi

c) 0,2 grame de albastru de metilen.

(3) În cazul alcoolului etilic destinat a fi utilizat pe teritoriul României pentru fabricarea de produse ce nu sunt destinate consumului uman, substanțele admise pentru denaturarea acestuia sunt cel puțin una din următoarele:

a) pentru industria cosmetică

1. Dietilftalat 0,1% în vol.
2. Ulei de mentă 0,15% în vol.
3. Ulei de lavandă 0,15% în vol.
4. Benzoat de benzil 5,00% în vol.
5. Izopropanol 2,00% în vol.
6. 1,2 propandiol 2,00% în vol.

b) pentru alte industrii

1. Alcooli superiori 0,4 kg/1000 l
2. Violet de metil 1,0 g/1000 l

3. Benzină extracție 0,6 kg/1000 l

4. Monoetilen glicol 3,5 kg/1000 l

5. Salicilat de etil/metil 0,6 kg/1000 l

6. Fenolftaleină 12 g/1000 l

7. Albastru de metilen 3,5 g/1000 l

(4) Operatorii economici utilizatori de alcool complet denaturat sau parțial denaturat, care, din motive sanitare, tehnice sau comerciale, nu pot folosi alcoolul denaturat cu substanțele prevăzute la alin. (2) şi (3), pot solicita avizul laboratorului vamal pentru utilizarea de către antrepozitele fiscale din România a substanțelor pe care ei le propun. Solicitarea va trebui să cuprindă motivele pentru care este necesară aprobarea acelui denaturant specific şi descrierea componentelor de bază ale denaturantului propus, precum şi declarația pe propria răspundere a faptului că celelalte componente ale produsului în care se va utiliza alcoolul denaturat nu intră în reacție cu substanțele propuse ca denaturanți, astfel încât să anuleze denaturarea. Acest aviz este eliberat numai pe baza analizelor de laborator efectuate mostrelor de alcool etilic denaturat cu substanțele respective prezentate de producătorii în cauză. Avizul va sta la baza documentației necesare eliberării autorizației de utilizator final.

(5) Operatorii economici utilizatori de alcool parțial denaturat, care au primit avizul laboratorului vamal pentru utilizarea unei substanțe de denaturare a alcoolului etilic, alta decât cele prevăzute la alin. (3), pot efectua achiziții de alcool etilic astfel denaturat şi de la antrepozite fiscale din alte state membre.

(6) În înțelesul prezentelor norme metodologice prin *consum uman* se înțelege consum uman alimentar.

(7) Denaturarea alcoolului etilic se realizează numai în antrepozite fiscale de producție sau de depozitare alcool etilic - materie primă -, autorizate pentru această operațiune, sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

(8) Operațiunea de denaturare a alcoolului se poate realiza astfel:

a) fie prin adăugarea succesivă a substanțelor denaturante admise în cantitatea de alcool ce urmează a fi denaturată;

b) fie prin adăugarea în cantitatea de alcool ce urmează a fi denaturată a unui amestec realizat în prealabil din substanțele denaturante admise.

(9) Denaturarea alcoolului se realizează potrivit următoarei proceduri:

a) cu cel puțin 5 zile lucrătoare înainte de a efectua operațiunea de denaturare, antrepozitul fiscal solicită, în scris, pentru aceasta, acordul autorității vamale teritoriale;

b) în cererea de solicitare a acordului, antrepozitarul autorizat trebuie să menționeze cantitatea de alcool ce urmează a fi denaturată, denaturantul ce urmează a fi utilizat, procedura de denaturare, data şi ora operațiunii de denaturare, destinația alcoolului denaturat justificată prin comenzile primite din partea utilizatorilor;

c) în funcție de rezultatele verificării datelor cuprinse în documentația depusă, autoritatea vamală

teritorială decide asupra acceptării operațiunii de denaturare şi desemnează reprezentantul său care va supraveghea efectuarea acestei operațiuni. În situația în care datele cuprinse în documentația prezentată nu corespunde realității, autoritatea vamală teritorială respinge solicitarea de efectuare a operațiunii de denaturare;

d) operațiunea de denaturare se consemnează într-un registru special, care se păstrează în antrepozitul fiscal, în care se vor înscrie: data efectuării operațiunii, cantitatea denaturată, substanțele şi cantitățile utilizate pentru denaturare, precum şi numele şi semnătura reprezentantului autorității vamale.

(10) Antrepozitarul autorizat pentru producție de alcool etilic - materie primă -, poate livra alcool etilic denaturat către operatori economici, alții decât utilizatorii finali, numai dacă alcoolul este îmbuteliat în butelii destinate comercializării cu amănuntul.

(11) Deplasarea intracomunitară a alcoolului complet denaturat va fi însoțită de documentul de însoțire prevăzut la pct.105.

(12) În cazul prevăzut la 206[58] alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, este scutit de la plata accizelor numai alcoolul etilic utilizat pentru producția de medicamente aşa cum sunt definite în Directivele 2001/82/CE şi 2001/83/CE.

(13) În toate situațiile prevăzute la 206[58] alin. (1) din Codul fiscal, scutirea de la plata accizelor se acordă numai utilizatorului, cu condiția ca aprovizionarea să fie efectuată direct de la un antrepozit fiscal.

(14) Atunci când utilizatorul face achiziții intracomunitare de alcool etilic în vederea utilizării în scopurile prevăzute la 206[58] alin. (1) lit. b) - i) din Codul fiscal, trebuie să dețină şi calitatea de destinatar înregistrat.

(15) În cazul alcoolului etilic importat dintr-o țară terță în vederea utilizării în scopurile prevăzute la 206[58] alin. (1) lit. b) - i) din Codul fiscal, importatorul trebuie să fie şi utilizatorul materiei prime.

(16) Scutirea se acordă direct:

a) în situațiile prevăzute la 206[58] alin. (1) lit. d), f), g) şi h) din Codul fiscal;

b) în situațiile prevăzute la 206[58] alin. (1) lit. a), b), c) şi e) din Codul fiscal, pentru antrepozitarii autorizați care funcționează în sistem integrat. Prin sistem integrat se înțelege utilizarea alcoolului etilic şi a altor produse alcoolice de către antrepozitar, pentru realizarea de produse finite destinate a fi consumate ca atare, fără a mai fi supuse vreunei modificări.

(17) În toate situațiile de scutire directă, scutirea se acordă pe baza autorizației de utilizator final. Această autorizație se eliberează tuturor utilizatorilor care achiziționează produse în regim de scutire de la plata accizelor.

(18) Autorizația de utilizator final se eliberează la cererea scrisă a beneficiarului.

(19) Cererea pentru obținerea autorizației de utilizator final se întocmeşte conform modelului prevăzut în **anexa nr. 33.** Cererea, însoțită de documentele prevăzute expres în aceasta, se depune la autoritatea vamală teritorială.

(20) Autoritatea vamală teritorială aprobă eliberarea autorizației de utilizator final dacă sunt

îndeplinite următoarele condiții:

a) au fost prezentate documentele prevăzute în cerere;

b) solicitantul nu are înscrise date în cazierul fiscal;

c) administratorul solicitantului nu are înscrise date în cazierul judiciar;

d) solicitantul deține utilajele, terenurile şi clădirile sub orice formă legală;

e) solicitantul a utilizat alcoolul etilic şi produsele alcoolice achiziționate anterior în scopul pentru care a obținut autorizație de utilizator final.

(21) Autoritatea vamală teritorială atribuie şi înscrie pe autorizația de utilizator final un cod similar codului de accize.

(22) Modelul autorizației de utilizator final este prezentat în **anexa nr. 34**.

(23) Autorizațiile de utilizator final se emit în două exemplare, cu următoarele destinații:

a) primul exemplar se păstrează de către utilizatorul final. Câte o copie a acestui exemplar va fi transmisă şi păstrată de către antrepozitul fiscal furnizor al produselor accizabile în regim de scutire;

b) al doilea exemplar se păstrează de către autoritatea vamală teritorială emitentă.

(24) Autorizația de utilizator final are o valabilitate de un an de la data emiterii. Cantitatea de produse accizabile înscrisă într-o autorizație de utilizator final poate fi suplimentată în situații bine justificate, în cadrul aceleiaşi perioade de valabilitate a autorizației.

(25) Operatorii economici care dețin autorizații de utilizator final au obligația de a transmite autorității vamale teritoriale emitente a autorizației, lunar, până la data de 15 a lunii următoare celei pentru care se face raportarea, o situație privind achiziția şi utilizarea alcoolului etilic şi a produselor alcoolice, care va cuprinde informații, după caz, cu privire la: furnizorul de alcool etilic şi/sau de produse alcoolice, cantitatea de produse achiziționată, cantitatea utilizată, stocul de alcool etilic şi/sau de produse alcoolice la sfârşitul lunii de raportare şi cantitatea de produse finite realizate, potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 35**. Neprezentarea situației în termenul prevăzut atrage suspendarea autorizației de utilizator final pe o perioadă corespunzătoare unui număr de 10 zile calendaristice pentru fiecare zi de întârziere.

(26) Autoritatea vamală teritorială poate revoca autorizația de utilizator final în următoarele situații:

a) operatorul economic a comis fapte repetate ce constituie contravenții la regimul produselor accizabile, potrivit Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare;

b) operatorul economic nu a justificat legal destinația cantității de alcool etilic şi/sau de produse alcoolice achiziționate;

c) operatorul economic a utilizat alcoolul etilic şi/sau produsele alcoolice achiziționate altfel decât în scopul pentru care a obținut autorizație de utilizator final.

(27) Decizia de suspendare sau de revocare a autorizației de utilizator final se comunică deținătorului şi produce efecte de la data comunicării sau de la o altă dată cuprinsă în aceasta.

(28) Autoritatea vamală teritorială poate anula autorizația de utilizator final atunci când i-au fost

oferite la autorizare informații false în legătură cu scopul pentru care operatorul economic a solicitat autorizația de utilizator final.

(29) Decizia de anulare a autorizației de utilizator final se comunică deținătorului şi produce efecte începând de la data emiterii autorizației.

(30) Operatorul economic poate contesta decizia de revocare, de anulare sau de suspendare a autorizației de utilizator final, potrivit legislației în vigoare.

(31) O nouă autorizație de utilizator final va putea fi obținută după 12 luni de la data revocării sau anulării autorizației.

(32) Stocurile de alcool etilic şi/sau de produse alcoolice înregistrate la data revocării sau anulării autorizației de utilizator final pot fi valorificate sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

(33) Autoritățile vamale teritoriale vor ține o evidență a operatorilor economici care au obținut autorizații de utilizatori finali prin înscrierea acestora în registre speciale. De asemenea, vor asigura publicarea pe pagina de web a autorității vamale a listei cuprinzând aceşti operatori economici, listă care va fi actualizată lunar până la data de 15 a fiecărei luni.

(34) În toate situațiile de scutire directă, livrarea produselor se face la prețuri fără accize, iar deplasarea acestora este obligatoriu însoțită de exemplarul tipărit al documentului administrativ electronic, prevăzut la pct. 93.

(35) La sosirea produsului la operatorul economic utilizator, acesta trebuie să înainteze în sistemul informatizat raportul de primire, potrivit procedurii de la pct. 95 şi are obligația deținerii produselor maximum 48 de ore pentru un posibil control din partea autorității vamale teritoriale.

(36) În situația în care nu se respectă prevederile alin. (34) şi (35) operațiunea respectivă se consideră eliberare pentru consum şi după expirarea termenului de 5 zile acciza devine exigibilă.

(37) În situațiile prevăzute la art. 206^{58} alin. (1) lit. a), b), c), e) şi i) din Codul fiscal, scutirea se acordă indirect. Livrarea produselor se face la prețuri cu accize, urmând ca operatorii economici utilizatori să solicite compensarea/restituirea accizelor, potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.

(38) Pentru restituirea accizelor, utilizatorii vor depune lunar, până la data de 25 a lunii următoare celei pentru care se solicită restituirea, la autoritatea fiscală teritorială, cererea de restituire de accize, însoțită de:

a) copia facturii de achiziție a alcoolului etilic şi/sau a produsului alcoolic, în care acciza să fie evidențiată distinct;

b) dovada plății accizelor către furnizor, constând în documentul de plată confirmat de banca la care utilizatorul are contul deschis;

c) dovada cantității utilizate în scopul pentru care se acordă scutirea, constând într-o situație centralizatoare a cantităților efectiv utilizate şi a documentelor aferente.

(39) Modelul cererii de restituire de accize va fi aprobat prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(40) Depozitele farmaceutice achiziționează alcoolul etilic la prețuri cu accize şi îl livrează către

spitale şi farmacii la preţuri fără accize în baza autorizaţiilor de utilizator final deţinute de acestea din urmă. În aceste condiţii, preţul de vânzare al alcoolului etilic va fi stabilit de către depozitul farmaceutic pe baza preţului de achiziţie al acestui produs care nu are inclusă acciza, astfel încât spitalele şi farmaciile să beneficieze de facilitatea prevăzută la art. 206[58] alin. (1) lit. f) din Codul fiscal.

(41) În situaţia prevăzută la alin. (40) depozitele farmaceutice vor păstra o copie a autorizaţiei de utilizator final al beneficiarului scutirii.

(42) Pentru cantităţile de alcool etilic livrate la preţuri fără accize spitalelor şi farmaciilor, depozitele farmaceutice pot solicita compensarea/restituirea accizelor. În acest sens, depozitele farmaceutice vor depune la autoritatea fiscală teritorială, cererea de restituire de accize, însoţită de:

a) copia facturii de achiziţie a alcoolului etilic, în care acciza să fie evidenţiată distinct;

b) dovada plăţii accizelor către furnizor, constând în documentul de plată confirmat de banca la care utilizatorul are contul deschis;

c) dovada cantităţii de alcool etilic livrată spitalelor şi farmaciilor la preţuri fără accize, constând într-o situaţie centralizatoare a documentelor aferente cantităţilor efectiv livrate.

Codul fiscal:

Scutiri pentru tutun prelucrat

Art. 206[59]. - (1) Este scutit de la plata accizelor tutunul prelucrat, atunci când este destinat în exclusivitate testelor ştiintifice şi celor privind calitatea produselor.

(2) Modalitatea şi condiţiile de acordare a scutirilor prevăzute la alin. (1), vor fi reglementate prin normele metodologice.

Norme metodologice:

115. (1) Tutunul prelucrat reprezentând ţigarete, este scutit de plata accizelor atunci când este destinat unor teste ştiinţifice sau unor teste de piaţă, cu condiţia ca testarea să nu se realizeze prin comercializarea acestor produse, ci prin mijloace specifice cercetării ştiinţifice sau cercetării de piaţă.

(2) Loturile destinate scopului prevăzut la alin. (1) nu pot depăşi cantitatea de 200.000 de bucăţi ţigarete pe semestru.

Codul fiscal:

Scutiri pentru produse energetice şi energie electrică

Art. 206[60]. - (1) Sunt scutite de la plata accizelor:

a) produsele energetice livrate în vederea utilizării drept combustibil pentru aviaţie, alta decât aviaţia turistică în scop privat. Prin *aviaţie turistică în scop privat* se înţelege utilizarea unei aeronave de către proprietarul său ori de către persoana fizică sau juridică ce o deţine cu titlu de închiriere sau cu un alt titlu, în alte scopuri decât cele comerciale şi, în special, altele decât

transportul de persoane ori de mărfuri sau prestări de servicii cu titlu oneros ori pentru nevoile autorităților publice;

b) produsele energetice livrate în vederea utilizării drept combustibil pentru navigația în apele comunitare şi pentru navigația pe căile navigabile interioare, inclusiv pentru pescuit, altele decât pentru navigația ambarcațiunilor de agrement private. De asemenea, este scutită de la plata accizelor şi electricitatea produsă la bordul navelor. Prin *ambarcațiune de agrement privată* se înțelege orice ambarcațiune utilizată de către proprietarul său ori de către persoana fizică sau juridică ce o deține cu titlu de închiriere sau cu un alt titlu, în alte scopuri decât cele comerciale şi, în special, altele decât transportul de persoane sau de mărfuri ori prestări de servicii cu titlu oneros sau pentru nevoile autorităților publice;

c) produsele energetice şi energia electrică utilizate pentru producția de energie electrică, precum şi energia electrică utilizată pentru menținerea capacității de a produce energie electrică;

d) produsele energetice şi energia electrică utilizate pentru producția combinată de energie electrică şi energie termică;

e) produsele energetice - gazul natural, cărbunele şi combustibilii solizi -, folosite de gospodării şi/sau de organizații de caritate;

f) combustibilii pentru motor utilizați în domeniul producției, dezvoltării, testării şi mentenanței aeronavelor şi vapoarelor;

g) combustibilii pentru motor utilizați pentru operațiunile de dragare în cursurile de apă navigabile şi în porturi;

h) produsele energetice injectate în furnale sau în alte agregate industriale în scop de reducere chimică, ca aditiv la cocsul utilizat drept combustibil principal;

i) produsele energetice care intră în România dintr-o țară terță, conținute în rezervorul standard al unui autovehicul cu motor destinat utilizării drept combustibil pentru acel autovehicul, precum şi în containere speciale şi destinate utilizării pentru operarea, în timpul transportului, a sistemelor ce echipează acele containere;

j) orice produs energetic care este scos de la rezerva de stat sau rezerva de mobilizare, fiind acordat gratuit în scop de ajutor umanitar;

k) orice produs energetic, utilizat drept combustibil pentru încălzire de către spitale, sanatorii, aziluri de bătrâni, orfelinate şi de alte instituții de asistență socială, instituții de învățământ şi lăcaşuri de cult;

l) produsele energetice, dacă astfel de produse sunt obținute din unul sau mai multe din produsele următoare:

- produse cuprinse în codurile NC de la 1507 la 1518 inclusiv;

- produse cuprinse în codurile NC 3824 90 55 şi de la 3824 90 80 la 3824 90 99 inclusiv, pentru componentele lor produse din biomase;

- produse cuprinse în codurile NC 2207 20 00 şi 2905 11 00, care nu sunt de origine sintetică;

- produse obținute din biomase, inclusiv produse cuprinse în codurile NC 4401 şi 4402;

m) energia electrică produsă din surse regenerabile de energie;

n) energia electrică obținută de acumulatori electrici, grupurile electrogene mobile, instalațiile electrice amplasate pe vehicule de orice fel, sursele staționare de energie electrică în curent continuu, instalațiile energetice amplasate în marea teritorială care nu sunt racordate la rețeaua electrică şi sursele electrice cu o putere activă instalată sub 250 KW;

o) produsele cuprinse în codul NC 2705, utilizate pentru încălzire.

(2) Modalitatea şi condițiile de acordare a scutirilor prevăzute la alin. (1) vor fi reglementate prin normele metodologice.

(3) Produsele energetice care conțin unul sau mai multe dintre produsele enumerate la alin. (1) lit. l) beneficiază de un nivel redus al accizelor, potrivit prevederilor din normele metodologice.

Norme metodologice:

116.

116.1. (1) În situațiile prevăzute la art. 206^{60} alin. (1) lit. a) şi b) din Codul fiscal, scutirea se acordă direct cu condiția ca aprovizionarea produselor energetice să se efectueze numai de la un antrepozit fiscal.

(2) Se pot aproviziona cu produse energetice destinate exclusiv utilizării drept combustibil pentru aeronave la prețuri de livrare fără accize:

a) operatorii economici care dețin certificate de autorizare ca distribuitor expres pentru produse aeronautice civile şi/sau de contracte de prestări de servicii cu societăți deținătoare de certificate de autorizare ca distribuitor expres pentru produse aeronautice civile;

b) persoana care deține certificat de autorizare ca operator aerian.

(3) Certificatele prevăzute la alin. (2) se eliberează de Regia Autonomă "Autoritatea Aeronautică Civilă Română".

(4) Intră sub incidența prevederilor alin. (2) lit. b) şi livrările de produse energetice destinate a fi utilizate drept combustibil de către aeronavele aflate sub pavilionul altor state membre, pentru altfel de zboruri decât cele turistice în scop privat, fără a fi necesară prezentarea de certificate eliberate de autoritățile aeronautice civile din statele respective.

(5) Se pot aproviziona cu produse energetice destinate exclusiv utilizării drept combustibil pentru navigația în apele comunitare şi pentru navigația pe căile navigabile interioare, inclusiv pentru pescuit, la prețuri de livrare fără accize:

a) operatorii economici care dețin autorizații ca distribuitori de combustibil pentru navigație;

b) persoana care deține certificat de autorizare pentru navigație. Prin certificat de autorizare pentru navigație se înțelege orice document care atestă că nava este luată în evidența Autorității Navale Române, în cazul navelor româneşti, ori a altei autorități competente din statele membre, în cazul navelor sub

pavilion comunitar.

(6) Operatorii economici prevăzuți la alin. (2) lit. a) şi alin. (5) lit. a) trebuie să se autorizeze ca antrepozite fiscale de depozitare. Această obligație revine operatorilor economici care dispun de spații de depozitare corespunzătoare şi efectuează operațiuni de alimentare cu combustibil a aeronavelor, precum şi a navelor şi ambarcațiunilor.

(7) Deplasarea produselor energetice destinate utilizării drept combustibil pentru aeronave, aflate pe alte aeroporturi decât cele situate în apropierea antrepozitului fiscal care asigură alimentarea aeronavelor, trebuie să fie însoțită de exemplarul tipărit al documentului administrativ electronic. La rubrica "Destinatar" se vor completa tot datele expeditorului. După sosirea produselor la destinație, expeditorul va întocmi raportul de primire în maximum 5 zile lucrătoare de la încheierea deplasării produselor, utilizând sistemul informatizat.

(8) Deplasarea produselor energetice destinate utilizării drept combustibil pentru nave, aflate în alte porturi decât cele situate în apropierea antrepozitului fiscal care asigură alimentarea navelor, trebuie să fie însoțită de exemplarul tipărit al documentului administrativ electronic. La rubrica "Destinatar" se vor completa tot datele expeditorului. După sosirea produselor la destinație, expeditorul va întocmi raportul de primire în maximum 5 zile lucrătoare de la încheierea deplasării produselor, utilizând sistemul informatizat.

(9) Zilnic antrepozitele fiscale de producție vor înscrie toate cantitățile de combustibil livrate cu destinația utilizării exclusive pentru aeronave, respectiv nave, în jurnale speciale întocmite potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 53**.

(10) Jurnalele menționate la alin. (9) se vor întocmi pentru fiecare lună calendaristică în baza documentelor de evidență operativă şi vor fi transmise utilizând sistemul informatizat în termen de 15 zile de la expirarea lunii autorității vamale teritoriale potrivit procedurii stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(11) Operatorii economici prevăzuți la alin. (6) vor înregistra zilnic toate cantitățile intrate şi ieşite în jurnalele privind intrările şi ieşirile de combustibil destinate utilizării exclusive pentru aeronave şi nave, întocmite potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 54**.

(12) Jurnalele menționate la alin. (11) se vor întocmi pentru fiecare lună calendaristică în baza documentelor de evidență operativă şi vor fi transmise utilizând sistemul informatizat în termen de 15 zile de la expirarea lunii autorității vamale teritoriale potrivit procedurii stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(13) Intră sub incidența prevederilor alin. (1) şi instituțiile de stat care implică apărarea, ordinea publică, sănătatea publică, siguranța şi securitatea națională, care, datorită specificului activității lor, nu dețin certificate eliberate de Autoritatea Aeronautică Civilă Română şi, respectiv, de Autoritatea Navală Română pentru aeronavele şi navele din dotare.

(14) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 206^{60} alin. (1) lit. a) din Codul fiscal se acordă şi

în cazul în care:

a) combustibilul pentru aviație este livrat de un antrepozit fiscal în scopul alimentării aeronavelor prin intermediul unui antrepozit fiscal autorizat pentru depozitare de produse energetice, care alimentează efectiv aeronavele. În această situație, deplasarea combustibilului pentru aviație de la antrepozitul fiscal de depozitare către aeronave va fi însoțită de avizul de însoțire. Dovada care stă la baza acordării scutirii pentru cantitatea cu care a fost alimentată aeronava o reprezintă certificatul de livrare semnat de comandantul aeronavei sau de reprezentantul companiei aeriene a cărei aeronavă a fost alimentată. Certificatul de livrare se întocmeşte de antrepozitul fiscal care a efectuat alimentarea aeronavei, un exemplar al acestui certificat urmând a fi transmis şi antrepozitului fiscal în numele căruia se întocmeşte factura către aeronave. Antrepozitul fiscal în numele căruia se emit facturile către aeronave va întocmi jurnalul prevăzut în **anexa nr. 53.** Antrepozitul fiscal care face alimentarea aeronavei va întocmi jurnalul prevăzut în **anexa nr. 54**, o copie a acestui jurnal fiind transmisă primului antrepozit fiscal;

b) combustibilul pentru aviație este facturat de un antrepozit fiscal de produse energetice către un intermediar care administrează contracte cu companii aeriene şi care emite, la rândul lui, facturi către acestea, după alimentarea aeronavelor în aceleaşi condiții cu cele prevăzute la lit. a), fără a avea loc un transfer fizic al produsului de la antrepozitul fiscal către intermediar. Deplasarea combustibilului pentru aviație de la antrepozitul fiscal de depozitare către aeronave va fi însoțită de avizul de însoțire. Dovada care stă la baza acordării scutirii pentru cantitatea cu care a fost alimentată aeronava o reprezintă certificatul de livrare semnat de comandantul aeronavei sau de reprezentantul companiei aeriene a cărei aeronavă a fost alimentată. Certificatul de livrare se întocmeşte de către antrepozitul fiscal care a efectuat alimentarea aeronavei. Primul antrepozit fiscal va întocmi jurnalul prevăzut în **anexa nr. 53**. Antrepozitul fiscal care face alimentarea aeronavei va întocmi jurnalul prevăzut în **anexa nr. 54**.

(15) Potrivit prevederilor art. 23 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 42/1997 privind transportul maritim şi pe căile navigabile interioare, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, instalațiile plutitoare de tipul macaralelor, cu sau fără propulsie, sunt considerate nave.

(16) pavilioanele navelor straine tratat export

116.2. (1) În situațiile prevăzute la art. 206^{60} alin. (1) lit. c), d) şi h) din Codul fiscal, scutirea se acordă direct, cu condiția ca energia electrică să provină de la operatori economici autorizați de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei (ANRE), iar produsele energetice să fie aprovizionate direct de la un antrepozit fiscal, de la un destinatar înregistrat, de la un importator, din operațiuni proprii de import, de la companii de extracție a cărbunelui sau alți operatori economici care comercializează acest produs ori de la un distribuitor autorizat, în cazul gazului natural.

(2) Pentru aplicarea scutirii, titularii centralelor de producție de energie electrică, ai centralelor combinate de energie electrică şi termică, precum şi operatorii economici utilizatori ai produselor energetice prevăzute la art. 206^{60} alin. (1) lit. h) din Codul fiscal vor solicita autorității vamale teritoriale în raza căreia îşi au sediul, autorizații de utilizator final pentru produse energetice.

(3) Nu intră sub incidența prevederilor alin. (2) energia electrică şi gazul natural.

(4) Prevederile alin. (2) se aplică şi în cazul producției de energie electrică sau producției combinate de energie electrică şi termică realizată din cărbune şi lignit în sistem de prestări de servicii. În această situație, obligația deținerii autorizației de utilizator final revine şi beneficiarului prestării de servicii.

(5) Autorizația de utilizator final se eliberează la cererea scrisă a beneficiarului.

(6) Cererea pentru obținerea autorizației de utilizator final se întocmeşte conform modelului prevăzut în **anexa nr. 33.** Cererea, însoțită de documentele prevăzute expres în aceasta, se depune la autoritatea vamală teritorială.

(7) Autoritatea vamală teritorială aprobă eliberarea autorizației de utilizator final dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) au fost prezentate documentele prevăzute în cerere;

b) solicitantul nu are înscrise date în cazierul fiscal;

c) administratorul solicitantului nu are înscrise date în cazierul judiciar;

d) solicitantul deține utilajele, terenurile şi clădirile sub orice formă legală. Face excepție de la această condiție operatorul economic beneficiar al prestării de servicii;

e) solicitantul a utilizat produsele energetice în scopul pentru care a obținut anterior autorizație de utilizator final.

(8) Autoritatea vamală teritorială atribuie şi înscrie pe autorizația de utilizator final un cod similar codului de accize.

(9) Modelul autorizației de utilizator final este prezentat în **anexa nr. 34**.

(10) Autorizațiile de utilizator final se emit în două exemplare, cu următoarele destinații:

a) primul exemplar se păstrează de către utilizatorul final. Câte o copie a acestui exemplar va fi transmisă şi păstrată de către operatorul economic furnizor al produselor energetice în regim de scutire;

b) al doilea exemplar se păstrează de către autoritatea vamală teritorială emitentă.

(11) Autorizația de utilizator final are o valabilitate de 3 ani de la data emiterii. Cantitatea de produse accizabile înscrisă într-o autorizație de utilizator final poate fi suplimentată în situații bine justificate, în cadrul aceleiaşi perioade de valabilitate a autorizației.

(12) Operatorii economici care dețin autorizații de utilizator final au obligația de a transmite autorității vamale teritoriale emitente a autorizației, lunar, până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei pentru care se face raportarea, o situație privind achiziția şi utilizarea produselor energetice, care va cuprinde informații, după caz, cu privire la: furnizorul de produse energetice, cantitatea de produse achiziționată, cantitatea utilizată, stocul de produse energetice la sfârşitul lunii de raportare şi cantitatea de produse finite realizate. Neprezentarea situației în termenul prevăzut atrage suspendarea autorizației de utilizator final pe o perioadă corespunzătoare unui număr de 10 zile calendaristice pentru fiecare zi de întârziere.

(13) Cantitățile de produse scutite de plata accizelor, înscrise într-o autorizație vor fi estimate pe

baza normelor de consum şi a producţiei preconizate a se realiza pe o perioadă de 3 ani.

(14) Autorităţile vamale teritoriale vor ţine o evidenţă a operatorilor economici care au obţinut autorizaţii de utilizatori finali prin înscrierea acestora în registre speciale. De asemenea, vor asigura publicarea pe pagina de web a autorităţii vamale a listei cuprinzând aceşti operatori economici, listă care va fi actualizată lunar până la data de 15 a fiecărei luni.

(15) În situaţia în care achiziţionarea produselor energetice se efectuează de la un antrepozit fiscal în regim de scutire directă, livrarea produselor se face la preţuri fără accize, iar deplasarea acestora este obligatoriu însoţită de exemplarul tipărit al documentului administrativ electronic, prevăzut la pct. 93.

(16) La sosirea produsului, cu excepţia energiei electrice şi a gazului natural, la operatorul economic utilizator, acesta trebuie să înainteze în sistemul informatizat raportul de primire, potrivit procedurii de la pct. 95 şi are obligaţia deţinerii produselor maximum 48 de ore pentru un posibil control din partea autorităţii vamale teritoriale.

(17) În situaţia în care nu se respectă prevederile alin. (15) şi (16) operaţiunea respectivă se consideră eliberare pentru consum şi după expirarea termenului de 5 zile acciza devine exigibilă.

(18) Destinatarii înregistraţi, importatorii sau operatorii economici care achiziţionează produse energetice în vederea livrării în regim de scutire directă către centralele de producţie de energie electrică sau producţie combinată de energie electrică şi termică vor livra produsele către aceste centrale la preţuri fără accize şi vor solicita autorităţii fiscale teritoriale restituirea accizelor aferente cantităţilor livrate cu această destinaţie, care au fost plătite la momentul recepţiei, importului sau al achiziţiei. Nu intră sub incidenţa acestor prevederi beneficiarii scutirilor care utilizează produse energetice provenite din operaţiuni proprii de import, pentru care scutirea se acordă direct.

(19) În vederea restituirii accizelor în situaţia prevăzută la alin. (18), destinatarul înregistrat, importatorul sau operatorul economic va depune la autoritatea fiscală/vamală teritorială la care a efectuat plata o cerere de restituire de accize al cărei model va fi aprobat prin ordin al ministrului finanţelor publice. Cererea va fi însoţită de copia autorizaţiei de utilizator final a centralei beneficiare a scutirii şi de documentul care atestă plata accizelor de către destinatarul înregistrat, importator sau operatorul economic.

(20) Atunci când în situaţiile prevăzute la art. 206^{60} alin. (1) lit. c) şi d) din Codul fiscal, centralele de producţie de energie electrică sau centralele de producţie combinată de energie electrică şi termică, preiau produse energetice cu titlu de împrumut de la rezerva de stat în baza unor acte normative speciale, preluarea se face în baza autorizaţiei de utilizator final. Atât achiziţionarea de produse energetice de la un antrepozit fiscal autorizat, în vederea stingerii obligaţiei, cât şi restituirea efectivă a cantităţilor astfel preluate se efectuează în regim de scutire de la plata accizelor, în baza autorizaţiei de utilizator final.

116.3. (1) În situaţia prevăzută la art. 206^{60} alin. (1) lit. e) din Codul fiscal, scutirea se acordă direct, cu condiţia ca produsele să fie achiziţionate direct de la operatorii economici înregistraţi la autoritatea vamală centrală în calitate de furnizori de produse energetice, ori - în cazul gazului natural provenit dintr-

un stat membru - direct de la un distribuitor/furnizor autorizat/licențiat de autoritatea competentă din acel stat membru.

(2) Produsele energetice - respectiv gazul natural, cărbunele şi combustibilii solizi-, sunt scutite de la plata accizelor, atunci când sunt furnizate consumatorilor casnici, precum şi organizațiilor de caritate.

(3) În înțelesul prezentelor norme metodologice organizațiile de caritate sunt organizațiile care au înscrise în obiectul de activitate şi care desfăşoară efectiv activități caritabile cu titlu gratuit în domeniul sănătății, al protecției mamei şi copilului, al protecției bătrânilor, al persoanelor cu handicap, al persoanelor care trăiesc în sărăcie sau în cazuri de calamități naturale.

(4) În cazul organizațiilor de caritate, scutirea se acordă în baza autorizației de utilizator final emise de autoritatea vamală teritorială, mai puțin în cazul gazului natural, pentru care nu este obligatorie deținerea acestei autorizații.

(5) Autorizațiile de utilizator final se eliberează la cererea scrisă a organizației de caritate, însoțită de:

a) actul de constituire - în copie şi original - din care să rezulte că organizația desfăşoară una din activitățile prevăzute la alin. (3);

b) fundamentarea cantităților ce urmează a fi achiziționate în regim de scutire de la plata accizelor, la nivelul unui an calendaristic;

c) orice informație şi documente pe care autoritatea vamală teritorială le consideră necesare pentru eliberarea autorizațiilor.

(6) Autorizațiile de utilizator final se emit de autoritatea vamală teritorială şi au o valabilitate de un an de la data emiterii. Modelul autorizației este prevăzut în **anexa nr. 34.**

(7) Autorizațiile de utilizator final se emit în două exemplare, cu următoarele destinații:

a) primul exemplar se păstrează de către utilizatorul final. Câte o copie a acestui exemplar va fi transmisă şi păstrată de către operatorul economic furnizor al produselor accizabile în regim de scutire;

b) al doilea exemplar se păstrează de către autoritatea vamală teritorială emitentă.

(8) Autoritățile vamale teritoriale vor ține o evidență a operatorilor economici care au obținut autorizații de utilizatori finali prin înscrierea acestora în registre speciale. De asemenea, vor asigura publicarea pe pagina de web a autorității vamale a listei cuprinzând aceşti operatori economici, listă care va fi actualizată lunar până la data de 15 a fiecărei luni.

(9) Anual, până la data de 31 ianuarie a fiecărui an, pentru anul precedent, fiecare organizație de caritate care deține autorizație de utilizator final este obligată să prezinte autorității vamale teritoriale emitente a autorizației, o situație centralizatoare privind cantitățile de produse energetice achiziționate în decursul unui an calendaristic, cantitățile utilizate în scopul desfăşurării activităților caritabile şi stocul de produse energetice rămas neutilizat, potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 35**. Neprezentarea situației în termenul prevăzut atrage suspendarea autorizației de utilizator final pe o perioadă corespunzătoare unui număr de 10 zile calendaristice pentru fiecare zi de întârziere.

116.4. (1) În situațiile prevăzute la art. 206[60] alin. (1) lit. f) şi g) din Codul fiscal, scutirea se acordă indirect, cu condiția ca aprovizionarea să se efectueze de la un antrepozit fiscal.

(2) Înainte de fiecare achiziție de combustibil pentru motor în regim de scutire, utilizatorul va notifica această operațiune la autoritatea vamală teritorială în raza căreia îşi desfăşoară activitatea pentru un posibil control. Notificarea va cuprinde informații cu privire la furnizor, produse şi cantități ce urmează a fi achiziționate.

(3) Trimestrial, până la data de 25 inclusiv a lunii imediat următoare trimestrului, operatorii economici pot solicita compensarea/restituirea accizelor potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.

(4) Pentru restituirea accizelor, utilizatorii vor depune la autoritatea fiscală teritorială, cererea de restituire de accize, însoțită de:

a) copia facturii de achiziție a combustibilului pentru motor, în care acciza să fie evidențiată distinct;

b) dovada plății accizelor către furnizor, constând în documentul de plată confirmat de banca la care utilizatorul are contul deschis;

c) dovada cantității utilizate în scopul pentru care se acordă scutirea, constând în copia documentului care atestă realizarea operațiunilor de dragare - certificată de autoritatea competentă în acest sens;

d) memoriul în care va fi descrisă operațiunea pentru care a fost necesar consumul de combustibil pentru motor şi se vor menționa: perioada de desfăşurare a operațiunii, numărul orelor de funcționare ale motoarelor şi ale instalațiilor de dragare şi consumul normat de combustibil pentru motor.

(5) Modelul cererii de scutire de accize va fi aprobat prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(6) În înțelesul prezentelor norme metodologice, combustibilii pentru motor utilizați în domeniul producției, dezvoltării, testării şi mentenanței aeronavelor şi vapoarelor înseamnă inclusiv combustibili pentru motor utilizați în domeniul testării şi mentenanței motoarelor ce echipează aeronavele şi vapoarele.

116.5. În cazul scutirii de la art. 206[60] alin. (1) lit. i) din Codul fiscal, în înțelesul prezentelor norme metodologice:

a) *rezervor standard* înseamnă:

- rezervoarele fixate definitiv de producător pe toate autovehiculele de acelaşi tip ca şi vehiculul în cauză şi a căror montare definitivă permite carburantului să fie utilizat direct, atât pentru propulsie cât şi pentru funcționarea în timpul transportului, dacă este cazul, a sistemelor frigorifice şi a altor sisteme. De asemenea, sunt considerate rezervoare standard rezervoarele de gaz montate pe autovehicule destinate utilizării directe a gazului ca şi carburant, precum şi rezervoarele adaptate altor sisteme cu care poate fi echipat vehiculul;

- rezervoarele fixate definitiv de producător pe toate containerele de acelaşi tip ca şi containerul în cauză şi a cărui montare definitivă permite carburantului să fie utilizat direct pentru funcționarea, în

timpul transportului, a sistemelor frigorifice şi a altor sisteme cu care pot fi echipate containerele speciale;

b) *containere speciale* înseamnă orice container echipat cu dispozitive special destinate sistemelor frigorifice, de oxigenare, de izolare termică sau altor sisteme.

116.6. În situația prevăzută la art. 206^{60} alin. (1) lit. j) din Codul fiscal, scutirea se acordă direct, în baza actelor normative emise pentru gratuități în scop de ajutor umanitar.

116.7. (1) În situația prevăzută la art. 206^{60} alin. (1) lit. k) din Codul fiscal, scutirea se acordă direct atunci când aprovizionarea se efectuează de la un antrepozit fiscal. Scutirea se acordă direct şi în cazul furnizării gazului natural.

(2) Scutirea se acordă în baza autorizației de utilizator final emise de autoritatea vamală teritorială, mai puțin în cazul gazului natural, pentru care nu este obligatorie deținerea acestei autorizații.

(3) Autorizația de utilizator final se eliberează la cererea scrisă a beneficiarului, însoțită de fundamentarea cantităților de produse energetice ce urmează a fi achiziționate în regim de scutire de la plata accizelor. Cererea se depune la autoritatea vamală teritorială.

(4) Autoritatea vamală teritorială atribuie şi înscrie pe autorizația de utilizator final un cod similar codului de accize.

(5) Modelul autorizației de utilizator final este prezentat în **anexa nr. 34.**

(6) Autorizațiile de utilizator final se emit în două exemplare, cu următoarele destinații:

a) primul exemplar se păstrează de către utilizatorul final. Câte o copie a acestui exemplar va fi transmisă şi păstrată de către operatorul economic furnizor al produselor energetice în regim de scutire;

b) al doilea exemplar se păstrează de către autoritatea vamală teritorială emitentă.

(7) Autorizația de utilizator final are o valabilitate de 3 ani de la data emiterii. Cantitatea de produse accizabile înscrisă într-o autorizație de utilizator final poate fi suplimentată în situații bine justificate, în cadrul aceleiaşi perioade de valabilitate a autorizației.

(8) Deținătorii de autorizații de utilizator final au obligația de a transmite autorității vamale teritoriale emitente a autorizației, trimestrial, până la data de 15 inclusiv a lunii imediat următoare trimestrului pentru care se face raportarea, o situație privind achiziția şi utilizarea produselor energetice, care va cuprinde informații, după caz, cu privire la: furnizorul de produse energetice, cantitatea de produse achiziționată, cantitatea utilizată, şi stocul de produse energetice la sfârşitul perioadei de raportare, potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 35**. Neprezentarea situației în termenul prevăzut atrage suspendarea autorizației de utilizator final pe o perioadă corespunzătoare unui număr de 10 zile calendaristice pentru fiecare zi de întârziere.

(9) Cantitățile de produse scutite de plata accizelor, înscrise într-o autorizație vor fi estimate pe baza datelor determinate în funcție de perioada de utilizare a combustibilului pentru încălzire şi de parametrii tehnici ai instalațiilor pe o durată de 3 ani.

(10) Autoritățile vamale teritoriale vor ține o evidență a operatorilor economici care au obținut autorizații de utilizatori finali prin înscrierea acestora în registre speciale. De asemenea, vor asigura

publicarea pe pagina de web a autorității vamale a listei cuprinzând aceşti operatori economici, listă care va fi actualizată lunar până la data de 15 a fiecărei luni.

(11) În situația în care achiziționarea produselor energetice se efectuează de la un antrepozit fiscal în regim de scutire directă, livrarea produselor se face la prețuri fără accize, iar deplasarea acestora este obligatoriu însoțită de exemplarul tipărit al documentului administrativ electronic, prevăzut la pct. 93.

(12) La sosirea produsului energetic la utilizator, acesta trebuie să înainteze în sistemul informatizat raportul de primire, potrivit procedurii de la pct. 95 şi are obligația deținerii produselor maximum 48 de ore pentru un posibil control din partea autorității vamale teritoriale.

(13) În situația în care nu se respectă prevederile alin. (11) şi (12) operațiunea respectivă se consideră eliberare pentru consum şi după expirarea termenului de 5 zile acciza devine exigibilă.

(14) În înțelesul prezentelor norme metodologice prin *lăcaşuri de cult* se înțeleg lăcaşurile aşa cum sunt definite potrivit legislației în domeniul cultelor.

(15) În cazul produselor energetice achiziționate de la importatori sau de la alți operatori economici, scutirea de la plata accizelor se acordă indirect, prin restituire.

(16) Pentru restituirea accizelor, beneficiarul scutirii va depune la autoritatea fiscală teritorială cererea de restituire de accize, însoțită de:

a) copia facturii de achiziție a produselor energetice;

b) dovada cantității utilizate în scopul pentru care se acordă scutirea.

(17) Modelul cererii de scutire de accize va fi aprobat prin ordin al ministrului finanțelor publice.

116.8. (1) În situația prevăzută la art. 206^{60} alin. (1) lit. l) din Codul fiscal, atunci când produsele energetice utilizate drept combustibil pentru încălzire sunt produse în totalitate din biomase, denumite în continuare *biocombustibili*, scutirea este totală.

(2) În situația prevăzută la art. 206^{60} alin. (1) lit. l) din Codul fiscal, atunci când produsele energetice utilizate drept combustibil pentru motor sunt produse în totalitate din biomase, denumite în continuare *biocarburanți*, scutirea este totală.

(3) În înțelesul prezentelor norme metodologice, prin *biomasă* se înțelege fracțiunea biodegradabilă a produselor, deşeurilor şi reziduurilor provenite din agricultură - inclusiv substanțe vegetale şi animale -, silvicultură şi industriile conexe, precum şi fracțiunea biodegradabilă a deşeurilor industriale şi urbane.

(4) Atunci când produsele energetice utilizate drept combustibil pentru încălzire conțin un procent de minimum 5% în volum produse obținute din biomasă, se practică o acciză redusă. Acciza redusă care se va aplica amestecului va reprezenta acciza aferentă combustibilului pentru încălzire echivalent al amestecului, diminuat cu 5%.

(5) Pentru produsele energetice care conțin un procent de minimum 4% în volum produse obținute din biomasă, potrivit prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.844/2005 privind promovarea utilizării biocarburanților şi a altor carburanți regenerabili pentru transport, cu modificările şi completările ulterioare, se practică o acciză redusă. Acciza redusă care se va aplica amestecului va reprezenta acciza

aferentă combustibilului pentru motor echivalent al amestecului, diminuat cu 4%.

(6) Amestecul în vrac dintre biocarburanţi şi carburanţii tradiţionali, în conformitate cu legislaţia specifică, se poate realiza în regim suspensiv numai în antrepozite fiscale, sub supraveghere fiscală.

(7) Amestecul în vrac dintre biocombustibili şi combustibilii tradiţionali se poate realiza în regim suspensiv numai în antrepozite fiscale, sub supraveghere fiscală.

(8) Prin derogare de la prevederile pct. 72 alin. (1), operaţiunea exclusivă de amestec în vrac între biocarburanţi şi carburanţii tradiţionali şi între biocombustibili şi combustibilii tradiţionali se poate realiza în regim suspensiv numai în antrepozite fiscale de depozitare, sub supraveghere fiscală.

(9) Atunci când staţiile de distribuţie comercializează produse energetice utilizate drept carburant, realizate în totalitate din biomasă, acestea trebuie să se asigure că sunt respectate condiţiile prevăzute la art. 206^{20} alin. (2) lit. c) din Codul fiscal. Staţiile de distribuţie vor afişa în acest sens avertismente în atenţia clienţilor.

116.9. În cazul scutirii de la plata accizelor a energiei electrice prevăzută la art. 206^{60} alin. (1) lit. m) din Codul fiscal, în înţelesul prezentelor norme metodologice *surse regenerabile de energie* sunt: eoliană, solară, geotermală, a valurilor, a mareelor, energia hidro-, biomasă, gaz de fermentare a deşeurilor, gaz de fermentare a nămolurilor din instalaţiile de epurare a apelor uzate şi biogaz.

116.10. (1) Scutirile de la plata accizelor pentru motorina şi kerosenul utilizate drept combustibil pentru motor în situaţiile prevăzute la art. 206^{60} alin. (1) din Codul fiscal, se acordă cu condiţia ca aceste produse să fie marcate potrivit prevederilor Directivei nr. 95/60/CE privind marcarea fiscală a motorinei şi kerosenului, precum şi celor din legislaţia naţională specifică în domeniu.

(2) Marcarea motorinei şi a kerosenului se face numai în antrepozite fiscale, sub supraveghere fiscală, potrivit procedurii stabilite prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

116.11. (1) În toate situaţiile de acordare a scutirii directe, autorizaţia de utilizator final se eliberează la cererea scrisă a beneficiarului.

(2) Autoritatea vamală teritorială poate revoca autorizaţia de utilizator final în următoarele situaţii:

a) operatorul economic a comis fapte repetate ce constituie contravenţii la regimul produselor accizabile, potrivit Ordonanţei Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare;

b) operatorul economic nu a justificat legal destinaţia cantităţii de produse energetice achiziţionate;

c) operatorul economic a utilizat produsul energetic achiziţionat altfel decât în scopul pentru care a obţinut autorizaţie de utilizator final.

(3) Decizia de suspendare sau de revocare a autorizaţiei de utilizator final se comunică deţinătorului şi produce efecte de la data comunicării sau de la o altă dată cuprinsă în aceasta.

(4) Autoritatea vamală teritorială poate anula autorizaţia de utilizator final atunci când i-au fost oferite la autorizare informaţii false în legătură cu scopul pentru care operatorul economic a solicitat autorizaţia de utilizator final.

(5) Decizia de anulare a autorizației de utilizator final se comunică deținătorului şi produce efecte începând de la data emiterii autorizației.

(6) Operatorul economic poate contesta decizia de revocare, de anulare sau de suspendare a autorizației de utilizator final, potrivit legislației în vigoare.

(7) O nouă autorizație de utilizator final va putea fi obținută după 12 luni de la data revocării sau anulării autorizației.

(8) Stocurile de produse energetice înregistrate la data revocării sau anulării autorizației de utilizator final pot fi valorificate sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

Codul fiscal:

SECȚIUNEA a 14-a

Marcarea produselor alcoolice şi tutunului prelucrat

Reguli generale

Art. 206[61]. - (1) Prevederile prezentei secțiuni se aplică următoarelor produse accizabile:

a) produse intermediare şi alcool etilic, cu excepțiile prevăzute prin normele metodologice;

b) tutun prelucrat.

(2) Nu este supus obligației de marcare orice produs accizabil scutit de la plata accizelor.

(3) Produsele accizabile prevăzute la alin. (1) pot fi eliberate pentru consum sau pot fi importate pe teritoriul României numai dacă acestea sunt marcate conform prevederilor prezentei secțiuni.

Norme metodologice:

117. (1) Nu intră sub incidența sistemului de marcare:

a) alcoolul etilic denaturat cu substanțe specifice destinației, alta decât consumul uman, astfel încât să nu poată fi utilizat la obținerea de băuturi alcoolice;

b) alcoolul etilic tehnic rezultat exclusiv ca produs secundar din procesul de obținere a alcoolului etilic rafinat şi care datorită compoziției sale nu poate fi utilizat în industria alimentară;

c) băuturile slab alcoolizate, cu o concentrație alcoolică ce nu depăşeşte 10% în volum;

d) produsele din producția internă destinate exportului;

e) produsele de natura celor supuse marcării, provenite din import, aflate în regim de tranzit sau de import temporar;

f) aromele alimentare, extractele şi concentratele alcoolice.

Codul fisca:l

Responsabilitatea marcării

Art. 206[62]. - Responsabilitatea marcării produselor accizabile revine antrepozitarilor autorizați, destinatarilor înregistrați, expeditorilor înregistrați sau importatorilor autorizați, potrivit precizărilor din normele metodologice.

Norme metodologice:

118. (1) Autorizația de antrepozit fiscal sau de destinatar înregistrat atestă şi dreptul de marcare a produselor supuse acestui regim.

(2) Dreptul de marcare a produselor supuse acestui regim revine importatorului de astfel de produse din țări terțe, în baza autorizației emise de Comisie în vederea realizării acestor achiziții.

(3) Autorizația de importator se acordă de Comisie în conformitate cu prevederile pct. 120.1.

(4) În vederea realizării achizițiilor de produse din tutun prelucrat din alte state membre, timbrele procurate de destinatarii înregistrați se expediază pe adresa antrepozitului fiscal de producție care urmează să le aplice pe produse.

(5) În vederea realizării achizițiilor de băuturi alcoolice supuse marcării din alte state membre, banderolele procurate de destinatarii înregistrați se expediază pe adresa antrepozitului fiscal de producție sau a unui antrepozit fiscal desemnat de către acesta, care urmează să le aplice pe produse.

(6) În vederea realizării importurilor de produse supuse marcării, timbrele sau banderolele, după caz, procurate de importatori se expediază pe adresa producătorului extern care urmează să le aplice pe produse.

(7) În situațiile prevăzute la alin. (4), (5) şi (6) expedierea marcajelor se face în maximum 15 zile de la executarea comenzii de către unitatea autorizată cu tipărirea.

(8) După expirarea termenului de 15 zile, destinatarii înregistrați sau importatorii autorizați sunt obligați să returneze unității specializate autorizate cu tipărirea, în vederea distrugerii, marcajele neexpediate în termen.

(9) În cazul importurilor de produse accizabile supuse marcării, expedierea marcajelor către producătorii externi se face numai ca bagaj neînsoțit, cu depunerea în vamă a documentului vamal de export temporar. Documentul vamal de export temporar trebuie să fie însoțit de:

a) documentul de transport internațional, din care să rezulte că destinatarul este producătorul mărfurilor ce urmează a fi importate;

b) o copie a contractului încheiat între importator şi producătorul extern sau reprezentantul acestuia;

c) o copie a autorizației de importator.

(10) Cu ocazia importului, odată cu documentul vamal de import, se depune un document vamal de reimport, pentru marcajele aplicate, în vederea încheierii regimului acordat la scoaterea temporară din țară a acestora.

(11) În cazul antrepozitelor fiscale de depozitare de produse supuse marcării, acestea solicită marcajele, atât în situația în care marcajele se aplică de către producător, cât şi în situația în care marcarea se realizează în antrepozitul fiscal de depozitare, dacă a fost autorizat în acest sens.

Codul fiscal:

Proceduri de marcare

Art. 206[63]. - (1) Marcarea produselor se efectuează prin timbre sau banderole.

(2) Dimensiunea şi elementele ce vor fi inscripționate pe marcaje vor fi stabilite prin normele metodologice.

(3) Antrepozitarul autorizat, destinatarul înregistrat, expeditorul înregistrat sau importatorul autorizat are obligația să asigure ca marcajele să fie aplicate la loc vizibil, pe ambalajul individual al produsului accizabil, respectiv pe pachet, cutie ori sticlă, astfel încât deschiderea ambalajului să deterioreze marcajul.

(4) Produsele accizabile marcate cu timbre sau banderole deteriorate ori altfel decât s-a prevăzut la alin. (2) şi (3) vor fi considerate ca nemarcate.

Norme metodologice:

119. (1) Dimensiunile marcajelor sunt prezentate în **anexa nr. 55**.

(2) Marcajele sunt hârtii de valoare cu regim special şi se tipăresc de către Compania Națională "Imprimeria Națională" S.A.

(3) Timbrele pentru marcarea produselor din tutun prelucrat sunt inscripționate cu următoarele elemente:

a) denumirea operatorului economic cu drept de marcare şi codul de marcare atribuit acestuia;

b) denumirea generică a produsului, respectiv: țigarete, țigări, țigări de foi, tutun de fumat;

c) seria şi numărul care identifică în mod unic timbrul.

(4) Banderolele pentru marcarea produselor intermediare şi a alcoolului etilic vor avea inscripționate următoarele elemente:

a) denumirea operatorului economic cu drept de marcare şi codul de marcare atribuit acestuia;

b) denumirea generică a produsului, respectiv: alcool, băuturi slab alcoolizate - după caz, băuturi spirtoase, țuică, rachiuri din fructe, produse intermediare;

c) seria şi numărul care identifică în mod unic banderola;

d) cantitatea nominală exprimată în litri de produs conținut;

e) concentrația alcoolică.

(5) Inscripționarea pe marcaje a elementelor prevăzute la alin. (3) şi (4) se poate face codificat, modalitatea de citire a codului fiind pusă la dispoziția organelor în drept de către Compania Națională "Imprimeria Națională" S.A., la solicitarea acestora.

(6) Banderolele se aplică pe sistemul de închidere a buteliilor sau cutiilor de tetra pak/tetra brik, astfel încât prin deschiderea acestora să se asigure distrugerea banderolelor. Sunt supuse marcării prin banderole inclusiv buteliile şi cutiile ce depăşesc capacitatea de 1 litru, dar nu mai mult de 3 litri.

(7) În accepția prezentelor norme metodologice, comercializarea alcoolului etilic şi a băuturilor alcoolice de natura celor supuse marcării, în butelii sau în cutii ce depăşesc capacitatea de 3 litri, se consideră comercializare în vrac.

(8) În cazul tutunului prelucrat, altele decât țigaretele, ambalajele individuale pe care sunt aplicate timbrele sunt pachete din carton sau celofanate ori cutii din diferite materiale - carton, lemn, plastic, metal -, în care sunt prezentate pentru vânzare aceste produse, respectiv țigări, țigări de foi, tutun fin tăiat destinat rulării în țigarete.

(9) În situația în care dimensiunile marcajelor nu permit includerea în întregime a denumirilor operatorilor economici cu drept de marcare, se vor inscripționa prescurtările sau inițialele stabilite de fiecare operator economic în parte, de comun acord cu Compania Națională "Imprimeria Națională" S.A.

(10) Fiecărui operator economic cu drept de marcare i se atribuie un cod de marcare de 13 caractere. În cazul antrepozitarilor autorizați şi al destinatarilor înregistrați, codul de marcare este codul de acciză. În cazul importatorilor autorizați, codul de marcare este format din două caractere alfanumerice aferente codului de țară, conform standardului ISO 3166, din care se face importul, urmate de codul de identificare fiscală format din 11 caractere alfanumerice. Atunci când codul de identificare fiscală nu conține 11 caractere alfanumerice, acesta va fi precedat de cifra "0", astfel încât numărul total de caractere să fie de 11. Codul de marcare se va regăsi inscripționat pe marcajele tipărite ce vor fi aplicate pe produsele destinate comercializării pe teritoriul României.

(11) În cazul importatorilor autorizați care nu au contracte încheiate direct cu producătorul extern, ci cu un reprezentant al acestuia, marcajele vor fi expediate producătorului extern, iar codul atribuit va conține indicativul țării din care se face efectiv importul.

Codul fiscal:

Eliberarea marcajelor

Art. 206[64]. - (1) Autoritatea competentă aprobă eliberarea marcajelor, potrivit procedurii prevăzute în normele metodologice.

(2) Eliberarea marcajelor se face către:

a) antrepozitarii autorizați pentru produsele accizabile prevăzute la art. 206[61];

b) destinatarii înregistrați care achiziționează produsele accizabile prevăzute la art. 206[61];

c) expeditorul înregistrat sau importatorul autorizat care importă produsele accizabile prevăzute la art. 206[61]. Autorizația de importator se acordă de către autoritatea competentă, în condițiile prevăzute în normele metodologice.

(3) Solicitarea marcajelor se face prin depunerea unei cereri la autoritatea competentă şi prin

constituirea unei garanții în favoarea acestei autorități, sub forma şi în maniera prevăzute în normele metodologice.

(4) Eliberarea marcajelor se face de către unitatea specializată pentru tipărirea acestora, desemnată de autoritatea competentă, potrivit prevederilor din normele metodologice.

(5) Contravaloarea marcajelor se asigură de la bugetul de stat, din valoarea accizelor aferente produselor accizabile supuse marcării, conform prevederilor din normele metodologice.

Norme metodologice:

120.1. (1) Persoana care intenționează să obțină autorizație de importator depune la autoritatea vamală centrală o cerere conform modelului prezentat în **anexa nr. 56**., însoțită de următoarele documente:

a) certificatul constatator eliberat de Oficiul Registrului Comerțului din care să rezulte: capitalul social, asociații, obiectul de activitate, administratorii, punctele de lucru în care urmează să-şi desfăşoare activitatea, precum şi o copie după certificatul de înmatriculare sau certificatul de înregistrare, după caz,

b) cazierele judiciare ale administratorilor şi directorilor executivi, eliberate de instituțiile abilitate din România;

c) contractele încheiate direct între importator şi producătorul extern sau reprezentantul acestuia. În cazul în care contractul este încheiat cu un reprezentant al producătorului extern, se va prezenta o declarație a producătorului extern care să ateste relația contractuală dintre acesta şi furnizorul extern al deținătorului de autorizație de importator;

d) scrisoare de bonitate bancară;

e) certificatul de atestare fiscală;

f) cazierul fiscal.

(2) Comisia aprobă eliberarea autorizației de utilizator final dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) au fost prezentate documentele prevăzute la alin. (1);

b) solicitantul nu are înscrise date în cazierul fiscal;

c) administratorul solicitantului nu are înscrise date în cazierul judiciar.

(3) În vederea eliberării autorizațiilor de importator, autoritatea vamală centrală solicită avizul autorității vamale teritoriale.

(4) Orice importator are obligația de a constitui o garanție corespunzătoare unei cote de 6% sau de 8,33%, în cazul tutunului prelucrat, din accizele estimate aferente produselor ce urmează a fi importate pe parcursul unui an. Forma şi modul de constituire a garanției sunt cele prevăzute la alin. (2), (3) şi (4) de la pct. 111.

(5) Autorizația de importator se eliberează de Comisie în termen de 60 de zile de la data depunerii documentației complete.

120.2. (1) Pentru fiecare solicitare de marcaje, antrepozitarul autorizat pentru producție sau depozitare, destinatarul înregistrat şi importatorul autorizat depun nota de comandă la autoritățile vamale teritoriale.

(2) Modelul notei de comandă este prevăzut în **anexa nr. 57.**

(3) În cazul antrepozitarului autorizat, al destinatarului înregistrat şi al importatorului autorizat, fiecare notă de comandă se aprobă - total sau parțial - de către autoritatea vamală teritorială, în funcție de:

a) datele din situația lunară privind evidența achiziționării, utilizării şi returnării marcajelor, prezentată de solicitant la autoritatea vamală, potrivit alin. (9);

b) livrările de produse accizabile marcate, efectuate în ultimele 60 de zile față de data solicitării unei noi note de comandă.

(4) În cazul în care se solicită o cantitate de marcaje mai mare decât media lunară a livrărilor de produse accizabile marcate din ultimele 60 de zile, se va depune un memoriu justificativ în care vor fi explicate motivele care generează această situație.

(5) Notele de comandă se întocmesc de către solicitant în 3 exemplare.

(6) Notele de comandă se aprobă în termen de 7 zile lucrătoare de la data înregistrării la autoritatea vamală teritorială. După aprobare, cele 3 exemplare ale notelor de comandă au următoarele destinații: primul exemplar se păstrează de către solicitant, al doilea exemplar se transmite Companiei Naționale "Imprimeria Națională" S.A. şi al treilea exemplar se păstrează de către autoritatea vamală teritorială care aprobă notele de comandă.

(7) Operatorii economici cu drept de marcare au obligația utilizării marcajelor aprobate prin notele de comandă în termen de 6 luni consecutive de la eliberarea acestora de către Compania Națională "Imprimeria Națională" S.A. După expirarea acestui termen marcajele neutilizate vor fi restituite Companiei Naționale "Imprimeria Națională" S.A., în vederea distrugerii, operațiune care se va desfăşura sub supraveghere fiscală, pe cheltuiala operatorului economic cu drept de marcare.

(8) În sensul prevederilor alin. (7), prin utilizarea marcajelor se înțelege aplicarea efectivă a acestora pe ambalajul produsului accizabil. În cazul produselor accizabile marcate provenite din achiziții intracomunitare sau din import, dovada marcajelor utilizate este reprezentată de o scrisoare de confirmare din partea producătorului transmisă operatorului economic cu drept de marcare, care va fi anexată semestrial la situația privind evidența marcajelor achiziționate, utilizate şi returnate, fără ca termenul de restituire a marcajelor neutilizate să depăşească 12 luni consecutive.

(9) Antrepozitarii autorizați, destinatarii înregistrați şi importatorii autorizați de produse supuse marcării sunt obligați să prezinte lunar, până la data de 15 inclusiv a fiecărei luni, autorității vamale teritoriale, situația privind marcajele utilizate în luna anterioară celei în care se face raportarea, potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 58**. În cazul banderolelor, această situație se va întocmi pe fiecare tip de banderolă, potrivit dimensiunilor şi caracteristicilor inscripționate pe acestea.

(10) Procentul maxim admis de marcaje distruse în procesul de producție şi care nu pot fi recuperate

pentru a fi evidențiate este de 0,5% din numărul marcajelor utilizate.

(11) Pentru cantitatea de marcaje distruse în procesul de producție peste limita maximă admisă prevăzută la alin. (10), se datorează accizele aferente cantităților de produse care ar fi putut fi marcate.

(12) În situația prevăzută la alin. (11), acciza devine exigibilă în ultima zi a lunii în care s-a înregistrat distrugerea, iar termenul de plată al acesteia este până la data de 25 inclusiv a lunii imediat următoare.

(13) Antrepozitarii autorizați, destinatarii înregistrați şi importatorii autorizați de produse supuse marcării vor ține o evidență distinctă a marcajelor distruse, precum şi a celor deteriorate, conform modelului prevăzut în **anexa nr. 59**.

(14) Toate marcajele deteriorate vor fi lipite la sfârşitul fiecărei zile pe un formular special, destinat pentru aceasta, potrivit modelului prevăzut în **anexa nr. 60**.

(15) Semestrial, până la data de 15 inclusiv a lunii următoare semestrului, marcajele deteriorate evidențiate în **anexa nr. 60**, vor fi distruse de către antrepozitarul autorizat, destinatarul înregistrat sau importatorul autorizat, pe cheltuiala acestora, în condițiile prevăzute de legislația în domeniu, obligatoriu sub supraveghere fiscală.

(16) În cazul marcajelor pierdute sau sustrase, antrepozitarii autorizați, destinatarii înregistrați şi importatorii autorizați au obligația ca, în termen de 15 zile de la înregistrarea declarației, procesului-verbal de constatare sau a sesizării scrise a persoanei care a constatat dispariția marcajelor, să anunțe autoritatea vamală teritorială în vederea stabilirii obligației de plată privind accizele.

(17) În situația depăşirii termenului prevăzut la alin. (16), acciza devine exigibilă în ziua imediat următoare depăşirii termenului şi se va plăti în 3 zile lucrătoare de la data depăşirii termenului respectiv.

(18) În cadrul antrepozitului de producție este permisă operațiunea de distrugere a marcajelor achiziționate de clienți prin autoritățile competente din țările lor de rezidență, atunci când se impune această operațiune şi dacă este admisă de acele autorități. Cu cel mult 7 zile înainte de desfăşurarea operațiunii de distrugere a marcajelor, antrepozitul fiscal va înştiința autoritatea vamală teritorială în vederea desemnării de către această autoritate a unui reprezentant care să asigure supravegherea fiscală şi semnarea procesului verbal întocmit după incheierea operațiunii respective.

120.3. (1) După aprobarea notelor de comandă de marcaje de către autoritatea vamală teritorială, exemplarul 2 al notei de comandă se va transmite de către operatorul economic cu drept de marcare către Compania Națională "Imprimeria Națională" S.A. şi va fi însoțit de dovada achitării contravalorii marcajelor comandate în contul acestei companii.

(2) Eliberarea marcajelor se face de către Compania Națională "Imprimeria Națională" S.A.

(3) În cazul importatorilor autorizați, eliberarea marcajelor se face sub supraveghere vamală.

(4) Marcajele se realizează de către Compania Națională "Imprimeria Națională" S.A. prin emisiuni identificate printr-un cod şi o serie de emisiune aprobate de către direcția specializată cu atribuții de control din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(5) Termenul de executare a comenzilor de către Compania Națională "Imprimeria Națională" S.A. este de 15 zile lucrătoare de la data primirii şi înregistrării notelor de comandă aprobate de autoritatea vamală teritorială.

(6) Până la eliberarea marcajelor către beneficiari, acestea se depozitează la Compania Națională "Imprimeria Națională" S.A. în condiții de deplină securitate.

(7) Contravaloarea marcajelor se asigură de la bugetul de stat din valoarea accizelor aferente produselor accizabile supuse marcării, astfel:

a) antrepozitarii autorizați, lunar, din suma ce urmează a se vira bugetului de stat cu titlu de accize, determinată potrivit prevederilor alin. (5) al pct. 71, vor deduce numai contravaloarea marcajelor aferente cantităților de produse efectiv eliberate pentru consum. Contravaloarea marcajelor ce urmează a se deduce din accize se determină pe baza prețurilor fără T.V.A.;

b) destinatarul înregistrat, din suma ce urmează a se vira bugetului de stat cu titlu de accize, determinată potrivit prevederilor alin. (5) al pct. 71, va deduce numai contravaloarea marcajelor aferente cantităților de produse efectiv recepționate. Contravaloarea marcajelor ce urmează a se deduce din accize se determină pe baza prețurilor fără T.V.A.;

c) importatorul autorizat, cu ocazia fiecărei operațiuni de import de produse marcate, din suma ce urmează a se vira bugetului de stat cu titlu de accize, determinată potrivit prevederilor alin. (5) al pct. 71, va deduce numai contravaloarea marcajelor aferente cantităților de produse efectiv importate. Contravaloarea marcajelor ce urmează a se deduce din accize se determină pe baza prețurilor fără T.V.A.

Codul fiscal:

SECȚIUNEA a 15-a

Alte obligații pentru operatorii economici cu produse accizabile

Confiscarea tutunului prelucrat

Art. 206[65]. - (1) Prin derogare de la prevederile legale în materie în vigoare care reglementează modul şi condițiile de valorificare a bunurilor legal confiscate sau intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, tutunurile prelucrate confiscate ori intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului se predau de către organul care a dispus confiscarea, pentru distrugere, antrepozitarilor autorizați pentru tutun prelucrat, destinatarilor înregistrați, expeditorilor înregistrați sau importatorilor autorizați de astfel de produse, după cum urmează:

a) sortimentele care se regăsesc în nomenclatorul de produse al antrepozitarilor autorizați, al destinatarilor înregistrați, al expeditorilor înregistrați sau al importatorilor autorizați se predau în totalitate acestora;

b) sortimentele care nu se regăsesc în nomenclatorele prevăzute la lit. a) se predau în custodie de către organele care au procedat la confiscare antrepozitarilor autorizați pentru producția de

tutun prelucrat a căror cotă de piață reprezintă peste 5%.

(2) Repartizarea fiecărui lot de tutun prelucrat confiscat, preluarea tutunului prelucrat de către antrepozitarii autorizați, destinatarii înregistrați, expeditorii înregistrați şi importatorii autorizați, precum şi procedura de distrugere se efectuează conform prevederilor din normele metodologice.

(3) Fiecare antrepozitar autorizat, destinatar înregistrat, expeditor înregistrat şi importator autorizat are obligația să asigure pe cheltuiala proprie preluarea în custodie, transportul şi depozitarea cantităților de produse din lotul confiscat care i-a fost repartizat.

Norme metodologice:

121. (1) Repartizarea fiecărui lot de produse de tutun prelucrat confiscat - altele decât cele din nomenclatoarele operatorilor economici cu drept de marcare -, către antrepozitarii autorizați se face proporțional cu cota de piață deținută.

(2) Trimestrial, situația privind cotele de piață se comunică de către autoritatea fiscală centrală - prin direcția cu atribuții în elaborarea legislației în domeniul accizelor -, autorității vamale centrale, direcțiilor cu atribuții de control din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală şi Ministerului Administrației şi Internelor.

(3) În toate situațiile prevăzute la art. 206^{65} alin. (1) din Codul fiscal, predarea cantităților de produse din tutun prelucrat confiscate se face pe baza unui proces-verbal de predare-primire, ce va fi semnat atât de reprezentanții organului care a procedat la confiscarea produselor, cât şi de reprezentanții operatorilor economici cu drept de marcare, care le preiau.

(4) Distrugerea produselor din tutun prelucrat se va efectua prin metode specifice, care să asigure denaturarea acestora, dincolo de orice posibilitate de reconstituire, sortare, pliere sau orice altă modalitate de recuperare a materiilor prime ce intră în componența acestor produse. Distrugerea va avea loc, în baza aprobării date de autoritatea vamală centrală, la cererea operatorului economic cu drept de marcare, în prezența unei comisii de distrugere constituite special în acest scop. Din această comisie vor face parte un reprezentant al organelor de poliție şi un reprezentant desemnat de autoritatea vamală centrală.

(5) Nepreluarea cantităților de produse din tutun prelucrat de către operatorii economici cu drept de marcare potrivit prevederilor alin. (3), în termen de 30 de zile de la data înştiințării, atrage suspendarea autorizației care asigură dreptul de marcare până la încadrarea în prevederile legale.

Codul fiscal:

Întârzieri la plata accizelor

Art. 206^{67}. – Întârzierea la plata accizelor cu mai mult de 5 zile de la termenul legal atrage suspendarea autorizației deținute de operatorul economic plătitor de accize până la plata sumelor restante.

Norme metodologice:

122. Autoritatea fiscală teritorială are obligația de a comunica autorității vamale teritoriale în fiecare lună până la data de 5 inclusiv, situația cu privire la operatorii economici plătitori de accize care înregistrează întârzierea la plata accizelor cu mai mult de 5 zile de la termenul legal.

Codul fiscal:

Condiții de distribuție şi comercializare

Art. 206[69]. – (1) Comercializarea pe piața națională a alcoolului sanitar în vrac este interzisă.

(2) Operatorii economici care doresc să distribuie şi să comercializeze angro băuturi alcoolice şi tutun prelucrat sunt obligați să se înregistreze la autoritatea competentă prevăzută în normele metodologice şi să îndeplinească următoarele condiții:

a) să dețină spații de depozitare corespunzătoare, în proprietate, cu chirie, contract de comodat sau cu orice titlu legal;

b) să aibă înscrise în obiectul de activitate potrivit Clasificării activităților din economia națională - CAEN, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 656/1997, cu modificările ulterioare, activitatea de comercializare şi distribuție angro a băuturilor alcoolice sau activitatea de comercializare şi distribuție angro a produselor din tutun;

c) să se doteze cu mijloacele necesare depistării marcajelor false sau contrafăcute, în cazul comercializării de produse supuse marcării potrivit prezentului capitol.

(3) Băuturile alcoolice livrate de operatorii economici producători către operatorii economici distribuitori sau comercianți angro vor fi însoțite şi de o copie a certificatului de marcă al producătorului, din care să rezulte că marca îi aparține.

(4) Operatorii economici care intenționează să comercializeze în sistem angro produse energetice – benzine, motorine, petrol lampant şi gaz petrolier lichefiat -, sunt obligați să se înregistreze la autoritatea competentă conform procedurii şi cu îndeplinirea condițiilor stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(5) Nu intră sub incidența alin. (2) şi (4) antrepozitarii autorizați pentru locurile autorizate ca antrepozite fiscale şi operatorii înregistrați/destinatari înregistrați.

(6) Operatorii economici care intenționează să comercializeze în sistem en detail produse energetice – benzine, motorine, petrol lampant şi gaz petrolier lichefiat -, sunt obligați să se înregistreze la autoritatea fiscală teritorială, conform procedurii şi cu îndeplinirea condițiilor ce vor fi stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(7) Desfăşurarea activității de comercializare de către operatorii economici prevăzuți la alin. (4) şi (6), care nu respectă obligațiile menționate la alin. (4) şi (6), constituie contravenție şi se sancționează potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.

(8) Operatorii economici distribuitori şi comercianții angro sau en detail de băuturi alcoolice,

tutun prelucrat şi produse energetice răspund pentru proveniența nelegală a produselor deținute.

(9) Toate reziduurile de produse energetice rezultate din exploatare, în alte locații decât antrepozitele fiscale, pot fi cedate sau vândute pentru prelucrare în vederea obținerii de produse accizabile numai către un antrepozit fiscal de producție ori pot fi supuse operațiilor de ecologizare, în condițiile prevăzute de normele metodologice.

(10) În cazul comercializării şi transportului de tutun brut şi tutun parțial prelucrat trebuie îndeplinite următoarele cerințe:

a) operatorii economici care doresc să comercializeze tutun brut sau tutun parțial prelucrat pot desfăşura această activitate numai în baza unei autorizații eliberate în acest scop de către autoritatea competentă teritorială;

b) tutunul brut sau tutunul parțial prelucrat poate fi comercializat către un operator economic din România doar dacă acesta deține autorizația prevăzută la lit. a) sau către un antrepozitar autorizat din domeniul tutunului prelucrat;

c) orice deplasare de tutun brut sau de tutun parțial prelucrat pe teritoriul României trebuie să fie însoțită de un document comercial, în care va fi înscris numărul autorizației operatorului economic expeditor;

(11) Atunci când nu se respectă una din prevederile alin. (10), intervine exigibilitatea accizelor, suma de plată fiind determinată pe baza accizei datorată pentru alte tutunuri de fumat.

(12) Procedura de eliberare a autorizației prevăzută la alin. (10) lit. a) se stabileşte prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Norme metodologice:

123.

123.1. (1) Operatorii economici care distribuie şi comercializează în sistem angro băuturi alcoolice şi tutun prelucrat sunt obligați să se înregistreze la autoritatea vamală teritorială potrivit procedurii stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(2) Intră sub incidența prevederilor art. 206^{69} alin. (3) din Codul fiscal toate băuturile alcoolice, respectiv: bere, vinuri, băuturi fermentate -altele decât bere şi vinuri-, produse intermediare, băuturi alcoolice din grupa alcoolului etilic. Pentru băuturile alcoolice realizate de către operatorii economici producători care dețin certificat de marcă sau adeverință eliberată de Oficiul de Stat pentru Invenții şi Mărci, livrările vor fi însoțite de o copie a acestor documente.

(3) Pentru realizarea băuturilor alcoolice sub licență, se va obține în prealabil avizul Comisiei. Activitatea desfăşurată fără acest aviz se consideră a fi activitate în afara antrepozitului fiscal. Livrările vor fi însoțite de un document legal din care să rezulte dreptul producătorului de a utiliza marca în cursul duratei de protecție a mărcii. Documentul legal poate fi contract de licență, cesiune, consimțământ scris din partea titularului mărcii sau declarația producătorului înregistrat în România din care să rezulte că

acesta fabrică sortimentele respective, concret nominalizate în declarație, în baza contractelor de licență.

(4) Pentru vinurile realizate de operatorii economici producători, livrările vor fi însoțite de o copie a buletinului de analiză fizico-chimică şi caracteristici organoleptice, eliberat de laboratoare autorizate.

123.2. (1) Toate reziduurile de produse energetice rezultate din exploatare - scurgeri, spălări, curățări, decantări, degradate calitativ - în alte locații decât antrepozitele fiscale de producție pot fi vândute sau cedate pentru prelucrare în vederea obținerii de produse accizabile de natura celor prevăzute la alin. (2) al art. 206^{16} către un antrepozit fiscal de producție. Vânzarea sau cedarea poate avea loc numai pe bază de factură şi, respectiv, aviz de însoțire, vizate de reprezentantul autorității vamale teritoriale în a cărui rază îşi desfăşoară activitatea antrepozitul fiscal. Colectarea reziduurilor de produse energetice poate fi efectuată de antrepozitul fiscal de producție produse energetice sau de către operatorii economici autorizați pentru operațiuni de ecologizare.

(2) Colectarea uleiurilor uzate provenite de la motoare de combustie, transmisii la motoare, turbine, compresoare etc. se face de către operatorii economici autorizați în acest sens. Atunci când uleiurile uzate colectate sunt utilizate pentru încălzire, acestea intră sub incidența accizelor în conformitate cu prevederile alin.(6) al art. 206^{16} din Codul fiscal.

(3) În cazul reziduurilor de produse energetice care nu sunt supuse operațiunilor de prelucrare sau de ecologizare, acestea pot fi predate sub supraveghere fiscală, în vederea distrugerii, în condițiile prevăzute de legislația în domeniu.

(4)

124. Punctul 30^2 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„**30^2.** (1) Operatorul economic - persoană fizică sau juridică autorizată -, în exercitarea activității acestuia, poate achiziționa din alte state membre ale Uniunii Europene produse supuse accizelor de natura celor prevăzute la art. 207 din Codul fiscal, cu condiția deținerii unei autorizații pentru achiziții intracomunitare de astfel de produse emise de autoritatea vamală teritorială.

(2) Pentru obținerea autorizației prevăzute la alin. (1) operatorul economic trebuie să depună o cerere care să conțină informațiile şi să fie însoțită de documentele prevăzute în **anexa nr. 29**.

(3) Autoritatea vamală teritorială poate să solicite operatorului economic solicitant al autorizației orice informație şi documente pe care le consideră necesare, după caz, cu privire la:

a) identitatea operatorului economic;

b) amplasarea locurilor unde se recepționează produsele accizabile;

c) tipurile de produse accizabile ce urmează a fi recepționate în fiecare locație;

d) capacitatea operatorului economic de a asigura garanția financiară.

(4) Nu va fi autorizată pentru achiziții intracomunitare persoana care a fost condamnată printr-o hotărâre judecătorească definitivă în România sau într-un alt stat pentru o infracțiune dintre cele reglementate de legislația fiscală.

(5) Autorizația de operator economic pentru achiziții intracomunitare are valabilitate 3 ani, cu începere de la data de 1 a lunii următoare celei în care operatorul economic face dovada constituirii garanției în cuantumul şi în forma aprobate de autoritatea vamală teritorială. Orice astfel de operator are obligația de a depune o garanție corespunzătoare unei cote de 3% din suma totală a accizelor aferente produselor achiziționate în anul anterior. În cazul unui nou operator, garanția va reprezenta 3% din accizele estimate, aferente produselor ce urmează a se achiziționa pe parcursul unui an. Forma şi modul de constituire a garanției sunt cele prevăzute la alin. (2), (3) şi (4) de la pct. 111.

(6) În situația în care intervin modificări față de datele inițiale menționate în autorizație, operatorul economic are obligația de a solicita autorității vamale teritoriale emitente a autorizației modificarea acesteia, după cum urmează:

a) pentru fiecare nouă locație în care urmează a se realiza recepția de produse supuse accizelor, cu cel puțin 15 zile înainte de recepția produselor;

b) dacă se modifică datele de identificare ale operatorului economic, în termen de 30 de zile de la data înregistrării modificării;

c) dacă modificările intervenite se referă la tipul produselor supuse accizelor, cu cel puțin 60 de zile înainte de recepția produselor.

(7) Operatorul economic nu poate realiza recepția de produse supuse accizelor, într-o locație dacă nu face dovada înregistrării acesteia la autoritatea vamală teritorială.

(8) Produsele supuse accizelor, primite de către operatorul economic sunt însoțite de documentul comercial care atestă achiziția intracomunitară.

(9) Autorizația poate fi revocată de autoritatea emitentă a acesteia în situația în care operatorul economic săvârşeşte o infracțiune la reglementările fiscale.

(10) Decizia de revocare se comunică operatorului economic şi îşi produce efecte de la data la care a fost adusă la cunoştința operatorului economic.

(11) În cazuri excepționale când interesele legitime ale operatorului economic impun aceasta, autoritatea vamală emitentă a autorizației poate decala termenul de intrare în vigoare a deciziei de revocare, la o dată ulterioară.

(12) Operatorul economic nemulțumit poate contesta decizia de revocare a autorizației, potrivit legislației în vigoare.

(13) Contestarea deciziei de revocare a autorizației de operator economic pentru achiziții intracomunitare, suspendă efectele juridice ale acestei decizii pe perioada soluționării contestației în procedură administrativă.

(14) În cazul în care operatorul economic doreşte să renunțe la autorizație, acesta are obligația să notifice acest fapt autorității vamale emitente cu cel puțin 60 de zile înainte de data de la care renunțarea la autorizație produce efecte.”

125. Punctul 31 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„ **31.** (1) Operatorii economici care exportă sau care livrează într-un alt stat membru sortimente de cafea obținute din operațiuni proprii de prelucrare a cafelei achiziționate direct de către aceştia din alte state membre sau din import pot solicita la cerere restituirea accizelor.

(2) Cererea de restituire se depune la autoritatea fiscală la care solicitantul este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, în intervalul de până la 3 luni de la data efectuării livrării către un alt stat membru sau a operațiunii de export către o țară terță.

(3) Cererea prevăzută la alin. (2) va conține obligatoriu informații privind cantitatea produselor expediate, statul membru de destinație sau țara terță, valoarea totală a facturii şi fundamentarea sumelor reprezentând accizele de restituit.

(4) Odată cu cererea de restituire, solicitantul trebuie să depună următoarele documente justificative:

a) în cazul exportului:

1. copia documentului vamal de import a produselor sau a documentului care atestă achiziția acestora dintr-un stat membru;

2. copia documentului care atestă plata accizelor la importul produselor sau la achiziția acestora dintr-un stat membru, confirmat de banca la care plătitorul are contul deschis;

3. copia declarației vamale care reprezintă dovada faptului că produsele au fost exportate;

b) în cazul livrării către un stat membru:

1. copia documentului vamal de import al produselor sau a documentului care atestă achiziția acestora dintr-un stat membru;

2. copia documentului care atestă plata accizelor la importul produselor sau la achiziția acestora dintr-un stat membru, confirmat de banca la care plătitorul are contul deschis;

3. copia facturii către cumpărătorul din statul membru de destinație.

(6) În situația în care intervine reducerea nivelului accizei, pentru cererile de restituire care sunt prezentate în intervalul de 3 luni de la reducere, restituirea este acordată la nivelul accizei în vigoare la momentul depunerii cererii, dacă nu se face dovada că pentru produsele expediate s-au plătit accizele la nivelul aplicabil anterior reducerii.

(7) Operatorii economici pot beneficia la cerere de restituirea accizelor şi în cazul cantităților de produse prevăzute la alin. (1) şi (2) achiziționate direct din alte state membre sau din import şi returnate furnizorilor fără a suporta vreo modificare.

(8) Pentru cazul prevăzut la alin. (7) cererea de restituire se depune la autoritatea fiscală la care solicitantul este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, în intervalul de până la 30 de zile de la data achiziționării produselor.

(9) Cererea prevăzută la alin. (8) va conține obligatoriu informații privind cantitatea de produse accizate achiziționate, statul membru de achiziție sau țara terță, valoarea totală a facturii de achiziție, motivația returului de produse accizate şi fundamentarea sumelor reprezentând accizele de restituit.

(10) Odată cu cererea de restituire prevăzută la alin. (8), solicitantul trebuie să depună următoarele

documente justificative:

a) în cazul returnării la export:

1. copia documentului vamal de import al produselor sau a documentului care atestă achiziția acestora dintr-un stat membru;

2. copia documentului care atestă plata accizelor la importul produselor sau la achiziția acestora dintr-un stat membru, confirmat de banca la care plătitorul are contul deschis;

3. copia declarației vamale care reprezintă dovada că produsele au fost returnate la export;

b) în cazul returnării produselor accizate către furnizorul dintr-un stat membru:

1. copia documentului vamal de import al produselor sau a documentului care atestă achiziția acestora dintr-un stat membru;

2. copia documentului care atestă plata accizelor la importul produselor sau la achiziția acestora dintr-un stat membru, confirmat de banca la care plătitorul are contul deschis;

3. copia documentului comercial care atestă că produsele au fost returnate furnizorului dintr-un alt stat membru.

(11) În toate situațiile, după verificarea de către autoritatea fiscală a corectitudinii informațiilor prezentate de solicitant, se va proceda la restituirea accizelor în termen de până la 45 de zile de la depunerea cererii.

(12) Restituirea accizelor se efectuează potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală."

126. Operatorii economici care au dreptul de marcare a băuturilor alcoolice care la data intrării în vigoare a prezentelor norme metodologice dețin stocuri de banderole pe care este inscripționat indicele de aplicare a acestera, respectiv în formă de „U" sau „L", pot utiliza banderolele până la epuizarea stocurilor dar nu mai târziu de data de 30 iunie 2010, inclusiv."

PRIM-MINISTRU

EMIL BOC

Contrasemnează:

MINISTRUL FINANȚELOR PUBLICE,

Gheorghe POGEA

Departamentul pentru Afaceri Europene

MINISTRU,

Gheorghe PLEŞA

Bucureşti, ...

Nr.....